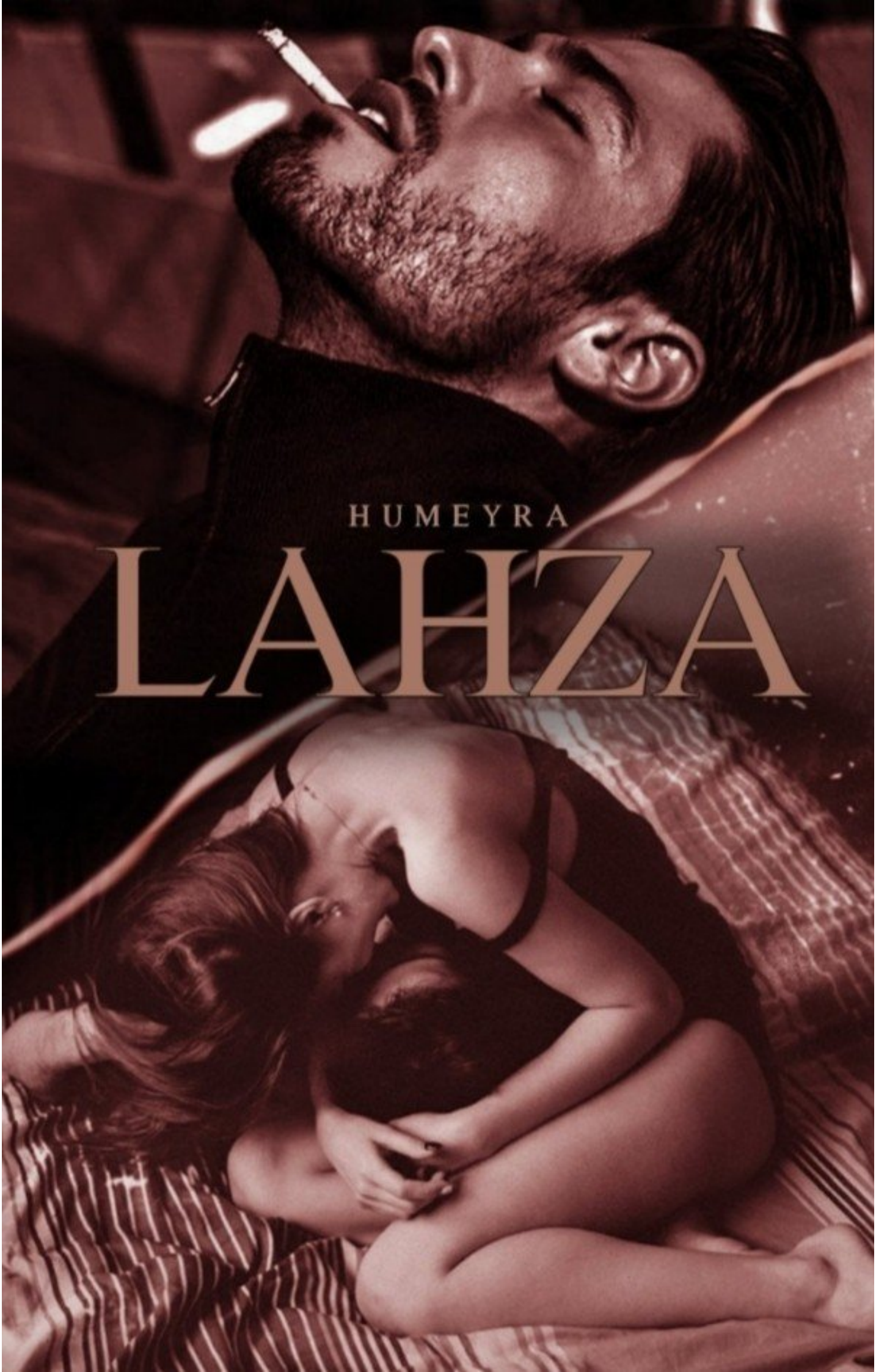

HUMEYRA
LAHZA

24. Bölüm

91,2 Bin ★ 7,06 Bin 5,06 Bin

Lütfen oy verelim mi lütfennn 🥺

Keyifle okuyun. Muahh..

''Abin Mahru... Bir cinayet işledi. Öldürmemesi gereken birini öldürdü ve o andan itibaren tek kurtuluş yolu ölmesiydi. Ben yapmadım, kimse yapamasın diye de sakladım. Abin ölmedi. Ümran ölmedi. Hepsi kurulmuş bir oyundu. Bir oğulları var Emre. Kendilerine uzakta, yeni bir hayat kurdular.''

Ben o an sevdiğim adamın beni nasıl kandırdığını dinledim. Abimi değil ama beni öldürüşünü kendi ağzından dinledim. Yetmemiş olsa gerek Ümran ve Emre'nin de adını eklemişti listeye. Benim adımı, kendi adını o listeden çoktan çıkmış olmasını hazmedemeden, onların yaşaması için verdiği mücadeleyi ondaki çaresizlikle dinledim.

Hala yüzündeki tebessüm solmamış, her şeyin bitmiş olmasının rahatlığıyla bana bakıyordu. Arsızca, pişkince, yüzsüzce, utanmadan...

Vurup kırmak, bağırmak istediğin insana karşı tebessüm etmek ne zordu. İçim içimden taşmak isterken her şeyi tek bir nefese sığdırmaya çalışmak ama sığdıramadıkça soluklarının git gide artması...

Nefesim kesiliyor sandım ve Çakır'ın kollarının arasından onu omuzlarından iterek çıkmaya çalıştım. Eli belimden ayrılırken yüzüme telaşla bakıyordu ve ''İyi misin?'' diye sormuştu.

Şöyle bir durumda iyi olmak ne mümkündü. Bakışlarım arkada kalınca o da kendini çevirmiş ve onlarla karşılaşmıştı. İşte o zaman bana sorduğu sorunun cevabını almıştı.

''Tilki sizi rahat edeceğiniz bir yere yerleştirsin.'' Dedi bir an önce göndermek ister gibi.

Tilki daha adının geçmesiyle birlikte hızlıca harekete geçerken ''Tabii abi.'' Deyip kapıyı açmıştı ama kimse olduğu yerden kıpırdamamıştı.

Bunu benim için yaptığını biliyordum, muhtemelen rahatsız olacağımı düşünüyordu, henüz her şey çok daha tazeyken ve biz Gece'ye yeni kavuşmuşken olayın sıcaklığıyla yüzleşelim istemiyordu.

Gülen yüzü anında, tereddütle düşerken bana doğru bakmayı sürdürdü, benim ne tepki vereceğimi merakla bekliyordu. Bundan sonrası benim tavrımla şekillenecekti biliyordum ve ben

şuan öldürmek istercesine üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

''Sorun yok.'' Dedim, yalancı bir tebessümle ama dilim bile o kadar kurmamak istemişti ki bu cümleyi, o kadar çiğ kalmıştı ki dilimde, öfkeden renk değiştiren tenim bile beni ele veriyordu. Yine de ''Nasıl olsa bundan sonra hep beraberiz.'' Diye tamamladım cümleyi.

Çakır bana bakıp ''Mahru.'' Diye uyarmak istese de kaçırdım bakışlarımı.

Yalan olduğu bariz olan bir cümlede yüzü tekrar aynı tebessümle yükselmişti. Çünkü çaresiz bir insan için yalan olduğunu bile bile bir dal bulmuşken ona tutunmak, bir yalana hemen kanmak o kadar kolaydı ki. Çok bir çaba harcamama gerek olmadığını biliyordum onun bana kanması için ama bana çok daha fazlası lazımdı. Ne ektiyse onu biçecekti. Ben, bana ve Çakır'a yaptıklarının bedelini ödetecektim ona. Biz ödeşecektik. Bu yüzden benim olabildiğince kendimi tutmam gerekti lakin bunu nasıl yapacaktım bilmiyordum.

Aldığı birkaç kilo ve saçlarının modeli dışında pek değişen bir şey olmamıştı. Onun bu halini görmek bile sinirlerimi alt üst etti. Bizim başımıza aklar düşerken, ölmeyecek kadar yemek yerken; o keyif çattığı belli olan göbeğiyle karşımdaydı ve ben tırnaklarımı avuçlarıma batırarak daha fazla dayanamayacak

olduğumdan bakışlarımı kaçırdım. 29

Kaçırdım kaçırmasına da bu sefer gördüğüm kişi Ümran'dı. Aynı samimiyetsiz gülümseme hatta daha fazlası onunda yüzünde vardı fakat onunki Semih'e göre daha sinsiydi. Onun benden yana şüphesi vardı ama belli etmemeye çalışıyordu. 31

''Ayy.'' Dedi samimiyetsiz bir gülümsemeyle bir adım atmak ister gibi. ''Nasıl özledim seni Mahru.'' 155

Bu kadar değildi, bu değildi. Ben bir teması kaldıracak gibi değildim. Belli etmeden kaçmak istercesine sanki bana adım attığını görmemişçesine Çakır'ın kolunu tutup arkasına geçmek ister gibi ''Gece.'' Diye seslendim ve Çakır benim siperim oldu. 3

Gece ve adının Emre olduğunu öğrendiğim 5 yaşlarındaki çocuk çok kısa sürede kaynaşmış olsa gerek koşuştururken ikisi de duraksadı ve kahkahalarla dolu olan bahçe sessizliğe büründü. Gece bana doğru koşarken o durdu kaldı. Gözleri bende kaldı ama çekingen tavırlarıyla geri doğru adımlaması bir oldu. 2

Gece yanımızda kalsa da onu arkasında bırakmak istemediğinden ''Gel.'' Dedi elini ona doğru uzatarak. ''Gece'nin annesi, babası.'' Dedi bizi göstererek. 66

Bizi tanıştırmak istiyordu sanırım ama Emre'nin çekincesi vardı. Üstelik bu sadece bana karşıydı sanırım. Gözleri bir 12

an bile üstümden ayrılmazken onu incelediğimde ne kadar bana benzediğini fark ettim. Normalde olsa şakalaşıp, gururla karşılayacağım şu durum bana şu an hiçte ilgi çekici gelmiyordu. Kader yine bizi bir noktada bir araya getirmiş, Gece ona benzerken, Emre bana benzemişti. 12

Ben onu öldü sandığım her anda Gece'ye bakarken onu anımsarken acaba o Emre'de beni görüyor muydu? 1

''Emre...'' dedi Ümran çocuğun yanına gidip eliyle sırtını sıvazlayarak. Bize doğru yürümesi için yön veriyordu ama Emre çekingendi. ''Bak halan o senin.'' Dedi bana bakarak. 37

Gözlerim üzerinde o kadar çok dalmıştı ki bir anda kendimi çektim ve sesini işittim. ''Ama o hiç gülmüyor ki.'' Dedi çekingen bir tavırla. ''Korktum biraz.'' 33

Onlara aldığım tavrın sebebi Emre değildi ama Emre ile kuracağım herhangi bir yakınlıkta onlara karşı düşüncelerimin de etkileneceği korkusuyla tepki bile vermedim. Yüzüne dahi bakmadım. 4

Çakır ise bizi birbirimize yakınlaştırmak ister gibi ona doğru adımladı ve onun boyuna erişmek ister gibi diz çöktüğünde ''Halan biraz yorgun Emre.'' Dedi elini tutup. ''Yoksa halan dünyanın en güzel gülen kadınıdır. O kadar güzel güler ki saatlerce izlemek istersin.'' 38

Emre alttan alttan bana bakarak Çakır'ın dediklerinin doğruluğunu kendince sorguladı sanırım ama yüzümde bir değişim olmayınca omuz silkerek ''Olsun.'' Dedi gözlerini kaçırıp. ''Ben yine de seni daha çok seveceğim. Buraya geldiğimizde seninle kalırım ben hep olur mu?'' 4

Çakır onu kırmadan ''Olur ama emin ol halanı tanıyınca daha çok seveceksin.'' Dedi. 6

Gözlerimi devirdim sadece. Hele bir de Semih'te ona katılmadı mı delirdim. ''Halan herkesle çok iyi anlaşır. Gece misafirliğe gitmişti, halan da onu özlemiş biraz. O yüzden böyle suratsız.'' 60

Ağzından çıkanları kulakları duyuyor muydu acaba. Gece'nin kaçırılmış olmasından ne kadar rahat bahsediyordu, benim suratsızlığımı da diline ne güzel dolamıştı. Sanki hiçbir şeyin suçlusu o değilmiş gibi. 10

Konu öyle bir boyuttaydı ki asıl meseleye kimse odaklanmıyor, suç sanırım küçücük bir çocuğa yüz çevirdim diye bende patlıyordu ve ben bunu kaldıramıyordum.

Herkes Emre'nin başına üşüştü Ümran'da dahil ve biz Gece ile birkaç adım uzakta kaldık. Bunu sadece ben içerlememiştim sanırım. Ben gidememiştim ama Gece çocuk olduğundan kıskanmış olsa gerek Ümran ile Semih'in arasından geçerek babasının Emre'yi tutan elinin birini çekti ve kucağına sokularak 47

kendi sırnaştı.

Küçük ellerini babasının yüzüne koyarak yüzünü kendine doğru çevirdi ve ''Babası bak.'' Dedi. Minicik kollarını bileklerinden çapraz şekilde geçirmiş başparmaklarını birbirine değdirerek kuş yapmıştı. ''Gece'nin kuşu uçuyor.'' Dedi heyecanla.

Herkes Emre ile ilgilenince aslında herkesten ziyade Çakır ilgilenince Gece kıskanmış, ilgisini çekmek için bir şeyler yapıyordu.

''Maşallah sana.'' Dedi Ümran Gece'nin saçlarını okşayarak. ''Emre'ye de öğretirsin bunları birlikte oynarsınız.''

Semih'te ''Öğretir tabii dayısı dimi?' dedi eğilip Gece ile iletişim kurmaya çalışarak.

Ağzım açık bir şekilde izliyordum tavırlarını, genişliklerini. Şaşırmamam gerekiyordu aslında. Onlar böyle geniş mideye sahip oldukları için bunlar gelmişti başımıza ama ben yine de benim karşımda bu kadar arsız ve yüzsüz olabileceklerini düşünmemiştim. Bana doğru döndü ve ''Emre'nin kusuruna bakma.'' Dedi. Kusur kendilerine aitti ama onlar küçücük hiç kusuru olmayan bir çocuk adına özür diliyorlardı. ''Çakır'ı daha çok tanıyor ya ona daha yakın. Sana da alışacaktır.''

Geri planda kaldığım şu durumda, şu tabloda Gece'yi ve

kendimi fazlalık gibi gördüm. Sanki biz sonradan dahil olmuş gibiydik. O kadar zoruma gitti ki. Gece çocuk olduğundan o tabloya girmeye çalışıyordu ama ben ikimizin de yerini biliyordum. Bana koyan Çakır'ın da orada oluşuydu. 15

''Tabii tanıyordur.'' Dedim Ümran'ın sözlerinden sonra imalı bir tonlamayla. O kadar tutamadım ki kendimi artık, patladım sonunda. ''Bizim de haberimiz olsaydı doğduğundan gelir altınımızı takardık.'' Duraksadım ve ''Pardon.'' Dedim elimi alnıma vurup. ''Benim abim ve arkadaşım ölmüştü. Ölen insanların çocuğu olmaz ki.'' 43

Ortamın bir anda onlar için gerilen havası bende en başından beri aynıydı halbuki. ''Mahru.'' Dedi Semih açıklama yapmak ister gibi bir adım atarak. Çakır olduğu yerde kucağında Gece ile ayaklanırken elimle durdurdum ve karşımda gördüğüm aile tablosu sinirlerimi fazlasıyla bozmuş olduğundan ''Siz ne zamandır bu kadar iyi anlaşıyorsunuz ya?'' diye sordum kaşlarımı çatıp yüksek bir sesle. ''Konu ben olduğumda ben yıllarca sizin aranızda gel git yaşadım.'' 3

''Çakır iyi biriymiş.'' Dedi hakkını verir gibi. ''Ben tanıyamamışım onu.'' Benim için artık bir hükmü yoktu söylediklerinin. Ayrıca sözümü kestiği için daha da sinirlendim. 56

''Konu senin götünü toplamak olduğunda mı anladın iyi biri olduğunu. Ben sevdiğimi söyleyip, yanımda destek ol diye 26

beklerken neredeydin? Ben sizin aranızda kaldım senelerce. Siz yan yana beş dakika bile duramıyordunuz. Şimdi bu aile saadeti ne? Siz nasıl böyle pişkince halası, dayısı falan diye konuşabiliyorsunuz?''

''Haklısın.'' Dedi Semih hiçbir şey diyemeden. Böyle alttan alışı da sinirimi bozuyordu, şu an her şey benim sinirimi bozuyordu.

''Haklıyım.'' Dedim gözlerim yerinden çıkacak gibi. ''Ben haklı olduğumu biliyorum zaten. Bir onaya ihtiyacım yok. Sen bencilsin.'' Dedim üstüne basa basa. ''Senin, benim iyiliğim falan zerre umurunda değil. Benim kızım da senin umurunda değil. Sen olay sana dokununca kim yanındaysa, sana kim fayda sağlayacaksa onun tarafındasın. Sen iki yüzlüsün.'' Dedim hiç düşünmeden. Kelimeler ağzımdan tek tek çıkarken öfke barındırsa da kalben hissettiklerim de bunlardı. İçimde ona karşı zerre sevgi kalmamıştı, merhamet yoktu, insani olan iyi duyguların hiçbirini ona karşı beslemiyordum.

''Çakır sana her şeyi anlatmış ama bir de beni dinlersen.''

Biraz daha durursam burada ben kendimi tutamayacaktım. İçimdeki her şeyi dökecektim ve ondan sonra bir daha hiçbir şeyi toparlayamayacaktım. Benim biraz daha öfkemi zapt etmem gerekiyordu. Bu da yüz yüzeyken şu anda pek mümkün değildi.

Hızlı adımlarla Çakır'ın yanına varıp kucağındaki çocuğu

alırken ''Gel Gece.'' Dedim Çakır'a öldürecekmiş gibi bakarak. Öldürsem kendi ellerimle gömsem şuraya soğumazdı içim. Öyle bir öfkeydi. Kucağındaki çocuğu bana verirken bunu olabildiğince geciktirmeye çalışırken amacı sadece gözlerimdeki öfkenin boyutunu çözmekti ama buna hiç gerek yoktu. Çünkü ten rengim bile değişmişti sinirimden. ''Siz aile saadetinizi bozmayın.'' Dedim Gece'yi kucaklayıp konağa girerken.

Adımlarımı zor atıyor, sinirden hiçbir uzvum yeterince sağlam değilmiş gibi geliyordu. Gece kucağımdan düşecekmiş gibi hissettiğimde sıkıca sarıldım ve ben daha kapıyı çalmadan konaktakiler tarafından açıldı. Muhtemelen içeriden bizi izliyorlardı.

Gece mızmızlanarak omzumun üstünden ''Ya Emre.'' Diye elini uzatsa da onlara ait hiçbir şeyi o kadar duymak ve görmek istemiyordum ki ''Gece!'' Dedim belki de ilk kez bu kadar sert bir dille adını telaffuz ederek.

Duraksadı. Hiç alışkın olmadığı şu tavrım karşısında suskunluğa bürünürken ağlamaklı halim daha da arttı ve kendimi dahi taşıyamayacağım o noktada Gece'yi yere bıraktım. Ayşe abla tereddütle ''Biz Gece'yi alalım.'' Dedi elinden tutup izin bekler gibi. ''Hem yorulmuştur o da. Üstünü değişiriz uyur.''

Kızlar da en büyük o olduğundan arkasında duruyor, daha çekingen davranıyordu. Ağlayacak gibi oldum. Elim önce

yüzümü sıvazladı ardından önüme gelen saçlarımı geri doğru atarak Gece'ye dokundu ve ''Özür dilerim.'' Dedim kendimi zapt etmeye çalışarak. Tuttuğum elini bir sürü, bir sürü öperken ''sana bağırmak istemedim.'' Dedim ve ''Özür dilerim.'' Diye tekrarladım.

Gece o kadar hisli bir çocuktu ki beni anladı mı bilmiyorum ama hissetmiş olacak ki boynuma sarılırken eli hala Ayşe ablanın bir parmağını sıkıca tutuyordu. ''Biz birlikte banyo yapacağız Ayşe abla teşekkür ederiz.'' Dedim ve Gece'yi tekrar kucaklayarak merdivenlere doğru yöneldim.

Kucağımda taşırken bile az öncenin vicdan azabıyla defalarca kez öpüyordum. Öyle nefret ediyordum ki hepsinden beni ben olmaktan çıkarıyor, kızıma bile istemediğim şekilde davranmama sebep oluyorlardı.

Kapının tekrar açıldığını işittikten sonra arkamı dönüp bakma ihtiyacı hissetmedim çünkü gelenin kim olduğunu biliyordum. Sadece yalnız mıydı ondan emin değildim. ''Mahru.'' Dedi ama durmadım, duymazlıktan geldim. Merdivenleri dönerken onun bana doğru gelen adımlarını da işitiyordum.

Adımlarım istemsizce hızlandı ve direkt olarak banyoyu buldu. Gece'yi yere bırakıp suyu ayarladığımda küvet dolarken Gece'nin boyuna eriştim ve üzerindekileri çıkarmaya başladım. Kapı açılıp banyoya girdiğinde arkamda kaldığından hiç başımı

çevirmedim ama Gece babasının heyecanıyla el çırptı.

Çıkardığım kıyafetleri kirli sepetine atarken yüz yüze gelince ''Niye geldin?'' diye sordum öfkeyle. ''İlgilenseydin ya misafirlerinle.''

Arkamı dönecektim fakat eli bileğimi tutup ''Gönderdim başka bir yere.'' Dedi açıklamak ister gibi. ''Biraz konuşabilir miyiz?''

Oldukça sessiz konuşmaya çalışsam da ne kadar başarılı oluyordum bilmiyorum. ''Neyi konuşacağız? Bizimle senelerce arana mesafe koyarken onlarla yakın oluşunu mu? Gece seneler sonra sana dokunurken, Emre'nin seni çok sevecek kadar iyi tanımasını mı neyi konuşalım?''

Gerçeklerin acısı dudaklarımdan döküldükçe sızısı kalbime düşüyordu.

''Ben görüşmedim Mahru gerçekten.'' Dedi tuttuğum elini kendi boynuna koyup, kendine dokundurarak. Çekmek istediğimde de buna izin vermeden ''Böyle konuşalım lütfen.'' Dedi yalvarır gibi. O benim ona dokunmama o kadar hasret kalmış gibiydi ki kendi kendini zorla sevdirmeye çalışması bile içime dokunuyordu. ''Birkaç kez telefonda görüntülü görüştüm yemin ederim.'' Dedi çaresizlikle ne yapacağını bilmez gibi. ''Abin bahsetmiş hep benden ona. O yüzden...''

Gerçekten tahammül edemiyordum onun adının geçtiği cümlelere ve elimi geri çekip ''Gece üşüyecek.'' Dedim. Gözlerinde ki telaşı, çaresizliği ve benden yana korkusunu görebiliyordum ama üzgünüm içini rahatlatamayacak kadar öfke doluydum. ''Sen de yanında bahsedip durmazsan sevinirim.'' Dedim arkamı dönmeden hemen önce.
''Etkileniyor.'' 1

Gece'nin yanına geri döndüğümde kucakladım ve küvetin içine koymadan hemen önce suyun ısısını kontrol ettim. Yeterli sıcaklığa sahipti ama o yine de koyduğum ilk anda tedirginliğini üstünden atamamıştı. Küçük gözleri kısılmış, dişlerini gösterecek ve sıkacak şekilde yüzünü garip bir şekle sokmuştu. 13

''Şebek.'' Dedim küvete oturmasını sağlarken. Çakır yanıma gelmiş, eğilmiş, gömleğinin kollarını sıvazlarken şampuana erişecektim ama o benden önce davrandı ve elime sıktı. 6

Hafifçe ıslattığım saçlarını şampuanlarken o da babasının elini tutmuş küvetin içindeki köpüklerin üstünde sanırım kendince yüzdürüyordu. Parmaklarının arasına kendi küçük parmaklarını yerleştiriyor ve ikisinin ölçüsünü karşılaştırıyordu. Sırtım onun göğsüne doğru olduğundan yüzünü göremiyordum ama nefesini tenimde hissediyordum. 11

Sıklıkla ensemde biten nefeslerinden Gece'ye baksa da yine bana döndüğünü, bende sonlandığını görebiliyordum. Birimize 9

bakmak nefes alması, diğerimize bakması nefes vermesi gibiydi. İkisi de bir bütün ve birbirinden ayrılmaz bir döngünün parçasıydı. Parmak uçlarımda yerde eğilerek durduğumdan sürekli olarak bana çarpan nefeslerinin arasında dengemi kaybedip düşecek gibi olduğumda dizini belime dayayıp beni tuttu ve boşta kalan diğer eli belime sarılıp beni kendine doğru çekti. Şimdi sahiden de sırtım göğsüyle temas ediyor, bana dayanak oluyordu.

O böyle bana dokununca, biz böyle üçümüz sıradan anlar geçirince ben kendimi çok garip hissediyordum. Alışkın olmadığımdan kendimi hemen kaptırıyor ama buruk ve ona kızgın olan tarafımı da tamamiyle yok sayamıyordum.

''Ellerin ne kadar küçük.'' Dedi Gece şaşkınlıkla ve biz ikimizde aynı anda istemsizce gülünce ilk düzelten o oldu ''Küçük değil, büyük.'' Dedi.

Gece'nin bakışları ikimizin arasında mekik dokurken aramızdaki gerginliği fark etmiş hatta sanırım kendince bizi barıştırmak adına onun saçlarında olan elimi tutup bu sefer babasıyla benim elimi birleştirmişti.

Onun büyük elleri arasında Gece kadar olmasa da benim ellerimde küçük kalmıştı. Parmaklarımız birbiriyle temas ediyor, köpükleri birbirine bulaştırıyor, hatta onun ufak çaplı hareketleriyle birbiri üstünde hareket bile ediyordu. Orta

parmağı, orta parmağımı okşar gibi s harfi çizerek aşağıya doğru kayarken diğer parmakları da ona eşlik ediyordu. Aşağıya doğru kaydı kaydı kaydı ve en dibe geldiğinde parmaklarımın arasındaki boşluğu kendi parmaklarıyla doldururcasına içine girip yavaşça yukarı doğru çıktı. Avuçlarımızın içi birbirine dokunuyor, köpüklerden sebep kayıyor ve parmaklarımız adeta birbiriyle sevişiyordu.

İçimdeki hislere engel olamayarak kesik bir soluk aldığımda ''Yeter bu kadar oyun.'' Dedim bir anda kendi elimi çekerek. ''Daha duşunu bitirip yemek yiyeceksin.''

Bu sefer yıkadığım saçlarını durulama aşamasına geçmiştim ve Gece acıkmadım diye mızmızlanınca ''Yolda gelirken bir şeyler yedirdim.'' Dedi Çakır.

Onun konuşmasına cevap vermedim. İlgim tamamiyle Gecedeydi. Çünkü içimde bıraktığı hisleri atamamıştım. Hala kalbim hızla çarpıyor, soluklarımı bir düzene sokamıyordum.

Gece'yi son kez duruladıktan sonra küvetten çıkarmak için yeltenmiştim lakin Çakır benden önce davranmıştı. Onun kucağındayken havlusunu üzerine sardığımda dişlerini birbirine vura vura titreyişiyle ''Çabuk, çabuk, çabuk...'' dedim bir yandan kurulamaya çalışırken. ''Hemen odaya.''

Çakır Gece'yi sıkı sıkı sarmış, havluyla kollarını hızlıca

sıvazlarken adımları direkt olarak bizim odamıza yöneldi. Burada Gece'nin bir odası yoktu. Bizim bile burada bir düzenimiz yoktu ki Gece'nin olsun.

İstanbul'dan getirdiğim birkaç parça eşya hala çantada duruyor sanıyordum ki boş valizi köşede görünce kızların benden önce yerleştirdiğini anladım. Çakır Gece'yi kurularken dolabı açtım ve Gece için getirdiğim pijamalardan bir takımı çıkarıp iç çamaşırlarını aldım.

Onlara doğru ilerlediğimde Çakır Gece'nin vücudunu kurulamayı bitirmiş, havluyu saçlarını kurulamak için kullanıyordu. Elimi havlunun üstüne koydum ve benim devralmamla birlikte hiç ikiletmeden geri adımladı.

Burnunun ucu kıpkırmızı olmuş, dudakları da birkaç dakikalık banyo sonrası morarmıştı ama kokusu hala bebek gibiydi. Benim bebeğim.

Üzerini giydirmeye başladığımda konuşmak doğru muydu bilmiyorum ama ''Gece.'' Diye sordum merakıma yenik düşerek. ''Gittiğin yerde ne yaptınız?''

Sadece sorusuyla bile yüreğim tedirginlikle çırpınmaya başladı. Korkuyordum. Onun vereceği cevaptan, yaşadığı olumsuzluklardan. Beden dili olumsuz bir şey yansıtmıyordu ama ben tatmin edici cevaplara ulaşana kadar içimi

rahatlatamayacaktım.

''Hiç.'' Dedi Gece omuz silkip kollarını pijamasından geçirirken. ''Oyun oynadık. O kadar.''

Gece'nin pijamasının içine doluşan kıvırcık nemli saçları onu ürpertmiş olsa gerek yüzünün şekli değişince Çakır sorunun kaynağını anlamış gibi eliyle saçlarını dışarı çıkarttı ve yatağın üstüne attığım havluyu alıp kurulamaya devam etti.

''Birini tutmuşlar.'' Dedi Çakır beni rahatlatmak ister gibi. ''Profesyonel birini.'' O konuşurken gözlerini üzerimden hiç çekmese de ben sadece Gece'ye bakıyordum. ''Gece ile pek muhatap olmamışlar yani. Aklın kalmasın.''

Aklın kalmasın ne demekti. Benim aklım ondan ibaretti. O yanımdayken de senden ibaret. İkinizi de yanımda göremediğim zamanlarda aklım hiç yerinde olmuyordu ki benim. Belki şükretmem gereken anlardan birindeydim şu an ama şimdi de akıl yerine gelse kalbimin burukluğu rahat bırakmıyordu.

Gece'nin alt pijamasını da giydirdikten sonra ''Hadi bakalım küçük hanım yatağa.'' Dedim. Gece arkasını döndü ve kollarını havaya kaldırıp parmak uçlarında yükseldi. Babası alsın diye beklerken babası hiç ikiletmeden kucakladı ve Gece o kadar çok kıpırdadı ki babasının kucağındayken ayağını yatağa çarptı.

Acısıyla odada sesi yankılanırken Çakır ne ara yatağa yatırdı

ve ayağını elleri arasına aldı fark etmemiştim bile. Ona doğru yaklaşmak istediğimde Çakır o kadar dolduruyordu ki yerimi, öpüyor, ovuyor ve kendi suçu olmasına rağmen özür diliyordu. Bana ihtiyacı varmış gibi hissetmediğimden geri çekildim. Babası ona yetiyordu ve o da babasına uyum sağlayıp sakinleşmişti. Hemen yanı başına kendi de yatarken kıvırcık saçlarında parmaklarını dolandırdı. Gece'ye karşı dokunurkenki tedirginliğini ve onu uzunca izlemelerini göz ardı edemezdim. Geç kaldığını hissettiği babalığı karşısında bocalasa da çabalıyordu. Çakır'ın sevgililiği, arkadaşlığı bir yana babalığı çok güzeldi. Yine de bu onu eksik bıraktığı gerçeğini de ne yazık ki değiştirmiyordu.

Gece bizim aramızdaki gerginliğin farkına varmış gibi elini bana uzattı ve ''Annesi.'' Dedi gel der gibi. Hiç uzatmadım ve direkt bana uzatılmış o küçük eli tutarak yanlarına gittim. Yanına uzanırken Gece aramızda kalmıştı ve bir eliyle benim elimi tutmuş bir eliyle babasının elini tutmuştu.

Varla yok arasında olan küçük bedeni bize bir engel oluşturmuyordu. Aksine birbirimizi net olarak görmemizi sağlarken yanımızda oluşuyla da güven duyuyorduk. Bizim aramızdaki gözler görülür en belirgin bağ Geceydi. Küçük bedeni üzerinde ellerimiz birbirine temas etmeden de duramıyordu. Parmaklarımız istemsizce birbiriyle sürtüşüyor ve belki de Gece bunu bilinçli olarak yapıyordu.

''Babası...'' dedi babasının elini kaldırıp benim elimin üstüne kapatarak. ''Ve annesi.''

Belki benim elimi onun elinin üstüne koysaydı çekebilirdim ama o şans mı demeliyim bilemiyorum ama onu seçmiş benim elimi tutmasını sağlamıştı. O da çekecek gibi durmuyordu. Hatta gözlerinde gördüğüm benim de çekmemem için yalvarışı gibiydi. Kendi küçük ellerini de babasının elinin üstüne koyduğunda yatakta sürekli kıpraşmasıyla ''Gece.'' Diye uyardım. ''Uyu hadi artık.''

''Annesi...'' dedi başını bana doğru çevirip ''Uykumu bekliyorum.''

Öyle tatlı bir sitemle söylemişti ki bunu ısırasım gelmişti.

''Hem...'' dedi yatağın ortasında ayağını yukarı kaldırıp ''Acıyor.''

Yüzü inandırıcı olsun diye büyük bir çaba gösterse de sahteliği o kadar belliydi ki. Kendince odağı oraya çekmek istemiş ve belki de odaklandığı için gerçek bir acı duyumsamaya başlamıştı. ''Annesi...'' demişti Çakır biraz daha Gece'ye doğru sokulup çarptığı ayağını ovalarken''Gece uykusunu beklerken bir şeyler mi anlatsak ki?''

Bana sorulmuş bir soru olsa da muhatabı Gece olmuş ve heyecanla ''Masal.'' Demişti Gece. ''Masal anlatın.''

Çakır duraksadı ve ''Annen eminim daha güzel anlatır ama bizim annenle senin o masallarda okuduğun aslanlar var ya öyle bir aslanımız vardı biliyor musun?'' diye sordu. 8

Tabii ki konu Gece'nin çokça ilgisini çekti ve gözlerini irileştirerek ellerini ağzına kapadı ve ''Gerçek aslan mı?'' diye sordu. 5

Gece'nin meraklı ve heyecanı hali Çakır'ı gülümsetirken, kısılan göz kenarlarından, gülüşünün kıyılarından öpme isteğimi bastıramadım. Gece'nin ayağından dikkati dağılsın istemişti ve bunu da başarmıştı. Sanırım babalığını çok daha fazla sevdiğim bir gerçekti. 3

''Gerçek aslan tabii ki.'' Dedi Çakır heyecanına ortak olarak.

Gece'nin ikimizin arasında mekik dokuyan gözleriyle başı bir sağa dönüyordu bir sola ''Ben de görebilir miyim?'' diye sordu aynı hatta daha fazla heyecanla. ''Babası...'' İki elinin parmaklarını birbirinin içine geçirmiş yalvarır hale gelmişti. ''Lütfen.'' 10

O ellerini bizim üstümüzden çoktan çekmişti, konu dağılmıştı ama Çakır'ın elini elimden çekmek gibi bir düşüncesi yoktu sanırım. Onun yok diye ben de hiç yeltenmedim. Unuttum zaten. 6

Çakır gözleriyle beni işaret ettiğinde bu sefer baba kız ortak olmuş beni bakışlarıyla alt etmeye çalışıyordu ama ''Hayır.'' Dedim kesin bir dille. ''Ben gördüğümde yavruydu ama şimdi

o devasa bir şey olmuştur. O hali bile epey korkunçken bu halini görmek istediğimi hatta sana göstermek istediğimi hiç sanmıyorum Gece.'' Dedim.

Gece'nin yüzü düşerken trip atar gibi başını benden uzaklaştırmış tarafını babasından yana seçmişti. Bir umut belki babası evet der düşüncesiyle ona sırnaşıp boyun bükerken ''Babası.'' Demişti belki de dünyanın en ikna edilebileceği tonlamasıyla. ''Yütfennn.'' 25

Çakır'ın içi gitse de benden aldıkları cevap net olduğundan kaşlarını kaldırdı ve ''Patron olmaz dedi.'' Diye yanıtladı. Gece'nin benden kaçan bedeni yine babasından da red yeyince ortada kalmıştı. 16

Yanaklarını şişirip, kaşlarını çatarak oflayınca ''Oflamak yok küçük hanım.'' Dedim burnunu sıkarak. Üzerimizden tepinerek attığı yorganı da üstümüze çekerken bunu onu tutan elimle değil diğer ve bana çok ters gelen elimle yapıyordum. İstemsizce onun da bu çabam karşısında güldüğünü ve hoşuna gittiğini görebiliyordum. 1

Boğazımı temizleyip, gözlerimi kaçırarak tekrar başımı yastığa geri koyduğumda ''Tamam sohbet bitti.'' Dedim. ''Şimdi herkes sessizce uykusunu beklesin.'' Çakır'a döndüm ve ''Işığı kapar mısın?'' dediğimde o da aynı işlemi ona ters gelen eliyle yapmıştı. Halbuki zorla tutan bir şey yoktu bizi. 1

Işıkta kapandıktan sonra Gece bir iki kez kıpırdanıp fısıltıyla ''Babası.'' Dese de bir cevap alamadı. Uyumadığını biliyordum, uyumuş numarası yapıyordu. Aynısını ''Pişt...'' diyerek bana yaptı. Yanıma yanaştı ve ''Pişt pişt.'' Diye uyandırmaya çalıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttuğum anlarda nefesimden bile uyumadığım anlaşılıyordu ama neyse ki Gece bunu çözemeyecek kadar küçüktü. Son kez ''Annesi...'' diyerek bana yanaştı ama ben de onun gibi uyumuş numarası yaparak cevap vermedim. Gece'de iki taraftan tepki alamayınca uyuduk sanıp sessizleşti ve en sonunda uykuya yenik düştü.

Biraz zaman öyle geçti, sessiz sakin birbirimizin soluklarını dinleyerek. Bir adım atmak kime düşecekti bilmiyordum. İkimizde bu yüzleşmeden kaçıyor gibiydik ama en doğru zamanında şu an olduğunu biliyorduk. Eninde sonunda olup biteni konuşacak eteğimizdeki taşları dökecektik ama işte birimizin cesur olup o adımı atması gerekiyordu.

Elim hala elinin altındayken derin bir nefes alıp kalkmak istedim ama yapamadım. Ağzım aralandı ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadan tekrar kapandı. Ben konuşmadan hemen önce ''Mahru.'' Dedi bir melodiyi fısıldarmış gibi. ''Şu an burada bu yatakta üçümüzüz ve bu benim için çok özel. Ben ilk geldiğim zamanlar siz Gece ile birlikte gülüşürken ben kendimi öksüz gibi hissetmiştim. Öyle değildim ama öyle hissettim bunun ne demek olduğunu anlatabiliyor muyum?'' diye sordu bana

ulaşmak ister gibi. ''Şimdi seninle, kızımla aynı fotoğrafın bir parçasıyım. Bu çok özel.''

Onu anladığımı belli etmek için başımı salladım ve en son derin bir nefes alıp ''Konuşalım mı?'' diye sordum. Burada diye anlamamıştır diye umdum ama yine de ''Aşağıda.'' Diye ekledim.

Reddetmedi. O da benimle aynı düşüncelere sahipti biliyordum. ''Olur.'' Dedi sadece ve elini çekmesiyle ikimiz de eş zamanlı olarak ayaklandık.

Ben önde o arkada peşimden gelirken merdivenleri indik ve salona geçtik. Aşağıya inmemizle birlikte salonda olan kızlar hemen içeri doğru koşuşturunca ikimiz baş başa kalmıştık. Ortalıkta dolandım durdum, dört duvarın arasına sığamadığımdan oturamadım ve o da bana eşit mesafede olabilmek adına en azından oturmak için orta sehpayı seçti.

Uzanıp kendine doğru çektiği sehpaya oturduktan sonra bacaklarını iki yana açtı ve hemen yanındaki sigara paketinin içinden bir tane aldı. Bunları aheste hareketlerle yapsa da gerginliğini anbean okuyabiliyordum. Sehpanın üzerinde çakmak aradı. Bulamayınca da elleriyle ceplerini yoklayarak cebindekini çıkardı ve sigaranın ucunu ateşledi.

Sıkıntıyla çektiği soluklarda konuşmak için ilk adımı sanırım

benden beklediğinden sessizce, beni izleyerek eşlik ediyordu sadece. Dolandım durdum, neresinden başlayacağımı bilmediğimden bir şeye de karar verene kadar o sigarasının neredeyse yarısına gelmişti bile. Onu kırmak istemiyordum, daha kötü olalım istemiyordum. O yüzden iyice geriliyordum. 1

En sonunda doğru cümleleri aramanın şöyle bir durumda pekte mümkün olmadığını anlayıp ''Bana söyleyebilirdin.'' Dedim. Kopacaksa kıyamet ve biz yerle bir olacaksak şiddetini azaltamazdık sonuçta.

Dudakları arasından çıkan dumanın peşine kısa bir an dişlerini dudağının üstünden gezdirdi. Böylelikle sakallarının her bir telini netlikle görebilmiştim. ''Mahru.'' Dedi elindeki sigaranın külünün yere dökülmesine aldırış etmeden. Dirseklerini dizlerinin üstüne koymuş bana bakarken duraksadı. Bana baktığında gördüğü söylediği ve söyleyemediklerinden ibaretti. ''Sana her şeyi en başından anlatacağım.'' Söyleyemediklerinin azabını çekerken söylediklerinin yeterli gelip gelemeyeceğinin bilinmezindeydi. 1

''Dinliyorum.'' Dedim elimi göğsümde birleştirerek.

''Abin bir uyuşturucu baronunun kardeşini öldürdü. Buna dolaylı yoldan sebep olanda bendim.'' 16

Kaşlarım istemsizce çatıldığında eliyle karşısındaki koltuğu

işaret etti ve oturmamı rica etti. Oturmak istediğimden değil ama konuşmanın böyle saçma isteklerle bölünmesini istemediğimden ikiletmedim ve geri doğru gidip kol dayama yerine gelişigüzel yaslandım.

''Neden sendin?'' diye sordum açıkça ve o dudakları arasındaki sigarayı küllükte söndürürken ''Benimle bir anlaşma yapmak istiyordu.'' Dedi. Tekrar pakete uzandı. ''Taşımacılık üzerine bir şirketim var ve o bunu kullanmak istiyordu. Ortaklık yani. Daha da büyüme hayalleri vardı ama ben buna yanaşmadım.''

Paketten bir sigara daha çıkarırken bakışlarını benden kaçırdı ve birkaç saniye duraksayıp onu da yaktı. ''O da ikna etmek için sürekli baskısını sürdürdü.''

''Bunun abimle bağlantısı ne?'' diye sordum anlamayarak. Hem çok sakin konuşuyorduk hem de ben her şeyi sorguladığım için ve bunu yaparken sert bir dil, suratsız bir ifade kullandığımdan yüzünden tedirginliğini okuyordum.

''Ben sürekli olarak senin yanında senin yörende dolandığım için takdir edersin ki...'' Diye imalı bir tavırla. Bu imasını imalı tavrımı düzeltmem için bir uyarı gibi hissettim. ''Onlarda oraya gelip durdular. Geldikleri zamanda sizin meyhaneyi keşfetmişler. Babanın kadın pazarladığı o döneme denk geldiğinden bu Koral'ın kardeşi birine tutulmuş orada. Sürekli gelmiş gitmiş. Babanda parayı tatlı bulduğundan hiç ses etmemiş.'' Ailemden

bahsedilince utançla bakışlarımı kaçırdığımın bilincine vardım ve o da toparlamak ister gibi hızlıca geçti o kısmı. ''Yani başta gelmesinin amacı başka olsa da niyeti farklı yerlere kaymış.''

Bir nefes daha aldı ama istediğinin ondan soluk almak olduğunu düşünmüyordum. Bana sığınamadığı için şu an ona sığındı.

''Bir gece abin oradayken gelmiş ve kızı zorla götürmek isterken aralarında bir kavga çıkmış, sonucunda da adam ölmüş. Abin beni aradığında ortalıkta kimse yoktu. Çok korkmuştu ve benden yardım istedi. Cesedi başka bir yere taşısak da hatta ve hatta suçu bunların sürtüştüğü birine atsak da yemediler. Kardeşine ulaşamayınca Koral delirmiş ve herkesi ipe dizmiş. En son görüldüğü yerde sizin meyhane. Kızı bulmuşlar. Kız cinayeti tam görmese de o akşam olanları anlatmış, abinle kavgaya tutuştuklarını söylemiş.''

Dudaklarımdan alaycı bir soluk dökülürken bakışlarımı kaçırdım. Bir kadına yardım ederken başına bunlar gelmişti ve o kadın daha ilk dakikada onu satmış mıydı? Gerçi neye şaşırıyorsam. Can tatlıydı. Öz kardeşini bile satan bir abim varken o kendi canı için neden satmasındı?

''Tabii bu da yeterli değildi.'' Diye devam etti sözlerine. ''Sonuçta kız bir cinayet görmemişti ve bu bir şeyi ispatlamazdı. Meyhanedeki ve çevresindeki görüntülere erişmek istediler ama

onu da yapamadılar.''

''Neden?'' diye sorduğumda ''Hepsi bende çünkü.'' Cevabı gayet net ve hızlı gelmişti.

''Tabii görüntülere ulaşamayınca da bir işkillendiler. En son suçu atmak istediğimiz adam ben yapmadım deyip o gün yurt dışında olan görüntülerini ortaya dökünce Semih olayı patladı.''

''Neden inandı ki ona?'' diye sordum kaşlarımı çatarak. ''Düşmanı değil mi sonuçta belki yalan söylüyor.''

''Mahru işler böyle işlemiyor.'' Dedi başını iki yana sallayarak. ''En tepelerdeysen ve o tepede sana düşman olana zarar verecek bir şey yaptıysan bunu saklamazsın. Hatta bu saçma gelebilir sana ama...'' dedi tane tane açıklayarak. ''Bunu yaptığını cümle aleme duyurursun ki gücün kimde olduğunu bilsinler. Ben de bir nevi aslında bu yüzden ona atmak istemiştim. Kendi yapmasa bile gücüne güç katacağından üstüne almak ister reddetmez sanmıştım ama öyle olmadı. Muhtemelen benimle bağlantılı olduğunu çözdü ve Koral'a bir düşman daha kazandırmak için üstüne almadı.''

Sessiz kalınca ve anlamlandırmaya çalışınca ''Onlar birbirine zaten düşman.'' Dedi. ''Ama bizim Koral ile aramızda onlar kadar köklü bir düşmanlık yok. Her an bir ortaklık yapabiliriz ve birbirimizi kollayabiliriz düşüncesi de hakimdi. Geri çekilip

tüm suçlamaları benim tarafıma bırakmak Koral ile aramızda kurulabilecek tüm bağları da kesti."

"Tüm oklar size çevrilince kaçamadınız." Dediğimde başını sallayarak onay verdi.

"Benim onunla bir ortaklık yoluna girmem ya da vereceğim para falan konuyu kapatmazdı. Koral her ne kadar pisliğin teki de olsa kardeşine düşkündü. Cana karşılık can yani Mahru. Senin abinin sonu kesin olarak ölümdü."

"Sonra..." diye sordum hiç kesmeden.

"Sonra bu öldü oyununu oynadık. Zaten bizim hiç anlaşmadığımız bariz şekilde biliniyordu. Sahte bir şeyler düzenledik. O video bilerek onlara gönderilmesi için çekilmişti zaten. Yanında getirdiği ve yanımdakiler de planın bir parçasıydı. Bu da olmadı Mahru..." dedi başını iki yana sallayıp bir sigara daha yakarak. Derin bir nefes aldığında yüreğine binen yük soluğunu kesmişti. "O denizden bir ceset çıkmayınca Koral buna da tamamen inanmadı. Arkasını bırakmadı. Benim niyetim sana her şeyi anlatmaktı." Dedi dakikalar sonra inandırmak ister gibi yüzüme bakarak. "Abini güvenli bir yere yerleştirip ben sana her şeyi anlatacaktım. Abinin istemiyorum, öldü bilsin demelerine rağmen ben senden gizlemeyecektim Mahru yemin ederim." Onun yemine samimiyetine inanmıştım inanmasına da yine abimin beni yok saymış olmasının, ben

yasını tutup kendimi kahrederken onun hiç düşünmeden istemiyorum demesini aşamamıştım. ''Ama işler yine istediğim gibi gitmedi.'' Diye devam etti sözüne. ''Abin Ümran ile birlikteymiş ve bunlar gizlice görüşüyorlarmış. Koral peşini bırakmadığından abine yakın olan kim varsa aldıkları mal mülk, ev eşya her şeyi incelemeye almışlar ve bir gece onların buluştuğu evde bunları bulmuşlar. O gece senin abin ikinci cinayetini işledi Mahru.''

''Senin tutuklandığım gece.'' Dedim. ''Doğum günün, bizim bebeğimizi kaybettiğimiz gece.'' Geçmiş geçmezmiş. Bir cümlede, bir imada, bir anda karşında beliriverirmiş ve sen aynı hislere bürünüverirmişsin.

Kocaman kara bir gecenin ukdesi boğazımda kaldı da yutkunamadım.

Tüm suçu üstlenir gibi gözlerini kaçırıp başını öne eğdiğinde derin bir soluk aldım ve olduğum yerde ayaklanıp çenesini avucumun arasına alarak başını bana doğru kaldırdım. Onu düşürmek değildi niyetim. ''Devam et.'' Dediğimde sakallarının battığı avuç içimi öptü ve ben etkilenmemek, etkilememek adına geri çekildim.

''O gece gerçekten her şeyi bitirmekti niyetim. Sana her şeyi açıklayacaktım. Semih ortaya çıkacaktı ya da başına ne gelirse gelecekti.'' Dudak büküp başını iki yana salladı bilmiyorum

dercesine. Bilemezdi de. Seçmediğimiz yolların bizi nereye götüreceğini bilemezdik. ''Ben o gece Turan'a yapılan ihaneti de öğrendim ve buna ortak olmak istemedim. Başından beri değildi yani. Öğrendiğim o an gidecektim oradan, yanına dönecektim ama Ümran'ın hamileyim demesiyle elim kolum bağlandı. Ben...'' dedi gözlerimde onu anlayayım diye bir şeyler ararken. ''Ben bir bebeğe sırtımı dönemedim Mahru. Kaderine terk edemedim.''

33

''Bana döndün.'' dedim öfkeyle olduğum yerde bedenim titrerken. ''Benim karnımda da bizim bebeğimiz vardı ama sen onlara değil bize sırtını döndün.''

86

En büyük keşke en büyük pişmanlık bundan kaynaklıydı belki de. En büyük yarası buydu ama ben oradan vurmaktan çekinmedim. Ben kanıyorsam o da kanasın istedim.

12

Ben daha fazla kendimi tutamayınca o da ayaklandı ve ''Bilmiyordum.'' Dedi yüksek sesle. Ona bir duvar ördüğümü düşünüyordu ve onun ötesine sesini duyurmak istiyordu. ''Bilmiyordum Mahru. Bilsem. Senin bizden bir can taşıdığını bilsem yemin ederim ki kimse sikimde olmazdı.''

9

''Onu bilmesen de ben vardım senin için.'' Dedim ve tokat yemiş gibi birkaç saniye kaldı. ''Ben vardım.'' Diye avazım çıktığı kadar bağırarak kendimi gösterdim. ''Bana sırtını dönmekten bir an bile çekinmedin sen.''

72

Seslerimiz git gide o kadar yükseliyordu ki ben kendimi gösterirken o elimi tutmak istedi savurdum ve uzaklaştırdım. Yutkundu ve ''Mahru.'' Dediği sırada çalışan kızlar panikle kapıda belirdi. Çakır soluk soluğa arkasını döndü ve sadece tek bir bakışıyla oldukları yerde panikle elini kolunu nereye koyacaklarını bilemediler. Çakır'ın bakışları tek bir anlam içeriyordu ve Ayşe abla hızla ''Yürüyün.'' Diye fısıltılar eşliğinde içeri çekerken onları bana döndü.

Döndüğünde gördüğüm gözlerle bir daha sittin sene duydukları sese kapıya çıkmayacaklarını anlamıştım.

''Ben toparlarım sandım. O an yapamadım bunu çünkü vaktim yoktu. Ben olay yerine gittiğimde poliste eş zamanlı gelmişti. Birini bulup üstüne alması için vaktim yoktu. Orada boş bırakıp da gidemezdim çünkü Koral Semih'i araması için göndermişti onları. Kendi adamının cesedini Ümran'ın tuttuğu eve gitmişken bulunca abinden şüphelenmesi çok olasıydı. Ben üstüme aldım ve olayı namus meselesine çevirdim. O Turan'ın sevgilisinin evine baskın düzenlemişti, ben de vurmuştum. Koral tarafından olay böyleydi.''

''Peki Ferman...'' dediğimde duyduğu ismin öfkesiyle bile gözlerini devirdi, yumruklarını sıktı ama bir şey diyemedi. ''O nereden biliyordu abim ile Ümran'ı.''

''O amına kodumunun piçi...'' dediğinde Ferman'a hakaret etmeye fırsat bulduğu hiçbir anı kaçırmadı. ''Bu Ümran ile Semih'i görmüş meyhanede. İlk öğrenen mal bu zaten bunları.'' Sanki karşılarındaymış gibi el kol hareketleriyle daha da harlanıyordu öfkesi. ''Sonra bizi aylar sonra Ümran ile bunlar için bir plan kurarken Semih'ten bahsederken yakaladı. Bir bok duymamışta Semih'in adı geçince bu da sen de biliyordun demek falan diye dolanmaya başladı ortalarda. Ben de şahitmişim de bu ilişkiye, Turan'a ihanet etmişim de bilmem ne. Aklınca bunu sana koz olarak sakladı.''

Sakladığı koz bana değil ama Turan'ın ölümüne sebep oldu. Resmen başkaları kaderimizdeki yolları belirliyordu. Yaptıkları, yapmadıkları, söyledikleri ve sakladıkları. Biz bize biçilmiş olanı yaşıyorduk. Hangimizinki zordu bilmiyorum, ben bir kefeye koyamadım. Turan ölmüştü ama bizim hayatta olmamız da bir şeyi değiştirmiyordu. Herkesin yükü kendine ağır, acısı kendine büyüktü.

''Koral birçok kez iletişime geçip anlaşma yoluna gitmek istedi. Ben de her seferinde reddettim. Öldüğünü iddia ettim. O da inanmamakta ısrarcı oldu.'' Dedi bu döngüden sıkılmış gibi. ''En son elindeki görüntüleri bizim düğün günümüzde polise verdi ve beni tutuklattı. Amacı her şeyi ortaya çıkarmamdı. Biz seninle kavuşmuştuk ve bir daha ayrılığı göze alamayacağımı düşündü. Doğru da düşündü. Ben senin Fransa'ya gittiğini öğrendiğim gün Cansu'ya bir yazı yazdım. Semih ve Ümran'ı

ortaya çıkarması için.''

''Cansu?'' dedim sorar gibi. ''Cansu kim bir anda ortaya çıktı ve bu olayın nasıl içinde?''

''Cansu ile ben abinin olayından sonra tanıştım. Abin için yurtdışında yeni bir yaşam kuracaktı, yeni kimlikler, güvenli bir alan. O zaman hayatıma girdi. Sonrasında Ümran'da eklendi. Bu arada sana hala söylememe sebebim onları ülkeden çıkaramamış olmamdı. Koral her yeri didik didik arıyor, kaçabileceğimiz her noktayı elinde tutuyordu. Bir de Ümran'ın Semih'in yaşadığını öğrenmesinden sonra bulmaları... Yani ne kadar çok kişi bilirse o kadar çok tehlikeye giriyordu. Ben onu çıkarana kadar anlatmadım sana. Güvenliğinden emin olana kadar sakladım.''

''E ben Fransa'ya gittim. Onlar neden çıkmadı?'' diye sordum sertçe. Yine neydi onları kurtaran?

Geri doğru adımladı ve tekrar sakinleştiğimi anlamış gibi sehpaya otururken bir sigara daha yaktı. ''Cansu bana beni çıkartmak için bazı bağlantılarını devreye soktuğunu söyledi. Onca şeye dayandığımızı ve biraz daha dişimi sıkmamı söyledi. Onları çıkartsaydı o an, kesin olarak öleceklerdi ama anlık bir karar vermememi söyledi. Bir yola çıktıysam verdiğim sözden caymamamı. Çıkartmadı yani.'' Dedi kısaca özetleyerek. ''Ben kafama koymuştum ama o çıkartsın ya da çıkartmasın sana

gerçekleri anlatacaktım. Sonunda kime ne olacaksa da olacaktı. Bana buradan çıkma sözü verilmişti, kızıma ve sana kavuşma sözüm verilmişti. Ben de bununla avunup bekledim."

"Anlatmadın ama." Dediğimde "Anlatmak istedim." Dedi bu noktada asla taviz vermek istemezmiş gibi. "Seni yanıma da çağırdım ama gelmedin. Gelseydin anlatacaktım. Çıkınca da aslında anlatmaya başladım Mahru." Dedi son dönemimizi gözden geçirircesine yüzüme odaklanarak. "Bir anda şak diye o kadar bağlı olduğun abinin yaşadığını söyleyemezdim. Önce tek tek kirli geçmişini döktüm sana. Gece'nin kaçırıldığı gecede her şeyi tamamıyla anlatacaktım. Bizim bittiğimizi düşünürken bile ben senin için olacakları yumuşatmaya çalıştım Mahru."

"Sen şimdi." Dedim yüzümü buruşturarak. "Onca şeye sebep olup tüm suçu bana atmaya çalışamazsın."

Sesler yine git gide yükselemeye başlamıştı. Daha doğrusu sadece ben tarafı...

"Hepiniz beni bir kenara atmışsınız ve şimdi yok neden gelmedin Mahru, neden dinlemedin Mahru diyemezsiniz. Ben seni anlamaya çalışıyorum ama bu sana beni suçlama hakkını vermiyor. Seni suçsuz kılmıyor."

İşaret parmağım tüm olanların sebebi senmişsin dercesine ona doğrulduğunda "Suçsuz olduğumu iddia etmedim." Dedi bana

nazaran daha düz bir sesle. ''Sadece sana olayın ben tarafını anlatıyorum. Senin görmediğin, görmek istemediğin şey bu yaşanılanlarda adı geçen hiç kimse benim sevdiğim insanlar değil, bana bir yararı yok. Seninle birlikte ben de senelerimi kaybettim Mahru. Çocuğumu kaybettim, seni kaybettim, Gece ile geçireceğim yıllarımı kaybettim.''

Bağlantısı bendim bu isimlerin ve senin yüzünden, senin için yaptım demek istiyordu. Belki yükünü paylaşmaktı niyeti ya da kendi üstündeki yükü kimseye değdirmeden ortaya atmak. ''Benim için yaptığın şeyde en çok yara alan ben oldum.'' Dedim ve düzelttim. ''Biz olduk. Herkes bir şekilde hayatını devam ettirmiş, olan bize olmuş. Ölüsünün acısı da bana kalmış, dirisinin derdi de.'' Bu böyle devam etmeyecekti elbette. Hesap günü gelecekti ve ben sabırla o günü bekliyordum.

''Haklısın.'' Dedi sadece toparlamak ister gibi ama benim öfkem o kadar fazlaydı ve atamıyordum ki ''Haklı olmam bir işe yaramıyor.'' Dedim.

Sustu.

Ben bir kayıp vermiştim, senelerim gitmişti ve Çakır bunları benim ne hale geleceğimi düşünmeden yapmıştı. Kalbimdeki burukluğu kırgınlığı nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Onu anlamıştım ama anlamam hak vermeme yetmemişti. Olduğum yerde çöktüm. Dizlerimi karnıma doğru çektim, sırtımı koltuğa

yasladım ve kollarımı bacaklarıma sardım. Omuzlarım düşünce aramıza giren birkaç saniyelik boşlukta derince bir soluk aldım. ''Ben...'' dedim gözlerim üzerinde dalıp giderken ''sana seni affettiğimi söyle-''

Cümlemi tamamlamama izin vermeden sigarasından belki de en uzun soluğunu aldı ve ''Beni affettiğini söylemiştin ama affedemiyorsun.'' Diyerek kendi tamamladı. Benim içimdekileri tarif etmeye gücüm yetmezken o benim gözümün içine baka baka ''Saatlerdir sana olup biteni anlatmayı değil de sonunu nasıl getireceğimi düşünüyorum.'' Dedi bir çırpıda. Sigarasını söndürürken ''Bu kaçıncı bilmiyorum.'' Dedi gözlerini kaçırarak. ''Bir boka da yaradığı yok ama ben beni affedemeyeceğini biliyorum Mahru.'' Dedi hala yüzüme bakmadan. Bir kez bakmış sonrasında ezberlenmiş cümleleri okur gibi şakaklarını sıvazlayarak konuşmuştu.

Sanki bir sonun konuşmasına hazırlıyordu kendini ve ben bunları duymak istemiyordum. Kalbim duracak gibiydi ama konuşmadan kaçamıyordum da. Hiçbir uzvum hareket etmiyordu, nefesimi tutmuş onu dinleyip, izlemekten öte gidemiyordum. ''Ben kendimi affedemiyorken senin beni affetmeni beklemiyorum. Olanların hepsinin kendimce bir açıklaması varken ve bu bana bile yetmiyorken sana yetmesini beklemiyorum. Mahru bizim aramıza sadece yıllar girmedi. Kayıplarımız da çok ağır. Benim varlığım sana kötülükten, mutsuzluktan başka bir şey getirmiyor. Biz seninle devam

edemeyiz. Senin istediğin gibi olsun bundan sonrası. İstediğin yerde Gece ile... Sen nasıl istersen. Sen sizi ne kadar görmemi istiyorsan o kadar görürüm.'' Dediğinde kulaklarım uğulduyor, oturduğum yer altımdan kayıyor gibi hissediyordum. Biz seninle devam edemeyiz cümlesi beynimin içinde yankılandı durdu. ''Ne sen ne de Gece benimle birlikte olduğunuz sürece güvende olmayacaksınız. Sen benimle mutlu olamayacaksın biliyorum, sen...'' dedi dünyanın en zor cümlesini kuruyormuş gibi ''Sen başından beri haklıydın.''

O beni anlamıştı da çok yanlış anlamıştı. Benim niyetim bitirmek değilken o hiç düşünmeden bitmemizi ister gibi yağdırdı tüm kurşunlarını üstüme.

''Daha birkaç saat öncesine kadar deli gibi seviyordun, ne değişti?'' diye sordum sesimin titremesine engel olamadan. Öfke yerini kaybetme duygusuna bırakınca konu çok başka yerlere taşınmıştı ve ben ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. ''Kavga ederken bile sana dokunayım diye deliriyordun ne değişti?'' Anlamlandıramadığımdan daha da öfkeleniyordum. ''Birkaç dakikada ne değişti?''

Tüm gün, saatlerdir yanımda olmasa altında başka bir şey arayacaktım ama yanımdaydı, dibimdeydi. Şimdi ne olmuştu da biz ayrılığa gelmiştik.

''Hiçbir şey...'' dedi başını iki yana sallayarak. ''Ben seni

seviyorum zaten Mahru.'' Dedi söylemekten hiç çekince duymadan. Bu nasıl sevgiydi ki böyle her anı bana zulüm gibiydi. ''Ömrümün sonuna kadar da senden başka bir kadını sevmeyeceğim de görmeyeceğim de yemin ederim.'' O bu konuşmayı sürdürdükçe ben kendimi tutmakta zorlanıyordum, çenem çoktan titremeye başlamış, gözlerim dolmasın diye başka bir noktaya bakmaya başlamıştım bile. ''Senin de öyle olacağını biliyorum.'' Dediğinde ''Hayır.'' Diyerek başımı iki yana salladım ve burnumu çekip olduğum yerde ayaklanarak ona doğru adımladım. ''Benim adıma o kadar kesin konuşma. Ben bana beni sevdiğini söylerken ayrılmayı ikinci kez teklif eden bir adamın yasını tutmayacağım.''

17

Çenem titreyip gözyaşlarım daha akmadan kendi kendime sildim ve ''Beni de sevme.'' Dedim bağırarak. Oturduğu yerden sadece bana bakarken ''Tamam mı?'' diye sordum tekrar aynı tonda. Bir cevap versin, bir şeyler desin diye bekliyordum ama o benim duymak istediklerimin aksine ''Tamam desem inanacak mısın sahiden?'' diye sordu seni sevmemek imkansız der gibi. Ve hemen peşine ''Nasıl mutlu olacaksan onu söyledim say Mahru.'' Dedi sesindeki sakinlikle beni yıkmak ister gibi. ''Yolun açık-''

4

O cümleyi tamamlamasın istediğimden ''Bana bir yol açarsan...'' dedim daha fazla dayanamayıp hıçkırıklara boğularak. ''Bana senden başka yol açarsan bir daha seni o yola asla almam.''

21

Söylediklerim bu konuşmada ona verdiğim son şanstı. Eğer bunu da geri teperse burada daha fazla kalmayacaktım. O kadar korktum ki konuşmayı aynı kararlılıkla tamamlayıp sonlandıracak diye. Olumlu ya da olumsuz bir cevap vermeden buradan çekip gitmek belki de şu an için daha doğru olacaktı ve ben hıçkırıklarımın arasında arkamı döndüğümde buz gibi parmak uçları bileğimi kavrayarak ''Mahru.'' Dedi ve beni tekrar kendine çevirdi. 13

Kor düşmüş yüreğime sesi su serpti sanki ama söndürmek için yetersizdi. Gözlerim yanıyor, başım birkaç dakikalık ağrıdan çatlayacak gibiydi ama yine de onun yüzüne bakmaktan hiç çekinmedim. Karşımda gördüğüm adam duraksasa da ödediği bedeller az gelmiş gibi kendisi için bir yenisini daha eklemek istemişti ve ben bunu kurduğu cümleden anladım. ''Kal demeye yüzüm olmadığı için git diyorum... Ama Mahru...'' dedi içi gider gibi. ''Gidersen de ölecek gibi hissediyorum.'' 33

Burnumu çektim ve gururu bir kenara bırakarak ''Sen göndermek istiyorsun.'' Dedim aynı asilikle. ''Hem git deyip hem böyle şeyler söyleyemezsin. Söylenmez çünkü. Severken de git denmez zaten.'' Dedim küçük bir çocuk gibi omuz silkerek. 6

Yanağımda kurumuş olan birkaç damla yaşa dokunsa da yenileri hazırda beklerken ne hükmü vardı. ''Gitmek istediğini sandım.'' Dedi kendi başlattığı savaşta mağlup olmuş gibi. 3

''Kendine bunu yük etme istedim. Bana verdiğin sözleri tutmak zorunda değilsin. Affedemiyorsan, affedemediğin yerde kalmak zorunda değilsin. Zorla kalma istedim. Bunca yaşattıklarımdan sonra seni kendi ellerimle-''

Takatim kalmadığını hissettiğimde gururu bir kenara bırakarak ''Seni affedemiyorum.'' Dedim açıkça. ''Affedebilir miyim onu da bilmiyorum ama hiçbir yere gitmiyorum, gidemiyorum. Çünkü gidersem...'' dedim onun başlattığı savaşı onun sözleriyle sonlandırarak. ''Gidersem ölecek gibi hissediyorum.''

Ölürken değil yaşarken durdurdu bizim için zamanı. Tam o saniyede bir eli ensemde bir eli belimde ben onun tarafından ona çekildim.

Sıkıca tutundum ona, bize...

Bir eli bacağımı kavradığında kucağına çıkmaktan hiç çekinmedim. Aylarca kin kustuğumuz dudaklarımız birbirine aşkını, hasretini haykırıyordu şimdi. Bacaklarım beline, ellerim boynuna, parmaklarım sakallarına dolandı.

Elleri belime dolandı, sırtım duvara çarptı ve ben içim çıkacakmış gibi sarsılırken tüm telaşımla ona sindim. Biz dizi kalçamın altına konumlandığında ona dokunmaya yetiştiremediğim ellerim tüm aceleciliğiyle düğmelerini çözmeye başladı. ''Senin almam dediğin...'' Elleri yüzümü kavrarken tüm

hırçınlığıyla ona bakmamı sağladı ve bir düğme parmaklarımın arasından kopup yeri boyladı. ''Senin almam dediğin o yol da sensin benim için, o son da.'' Dedi nefes nefese.

Dudaklarımız tekrar birbirine kenetlendiğinde yıllar geçmişti ve biz onca yılın ardından birbirimizle savaşmayı bırakmış sevişmeye başlamıştık. 58

Parmaklarım aceleci tavrını sürdürüp gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışırken o da boş durmadı. Diziyle sabitlediğinden emin olduktan sonra üzerimdeki kazağa uzandı ve eteklerinden tutarak ellerimi birkaç saniye üzerinden uzaklaştırdı. 12

Ellerim onun beni çırılçıplak soyması için havalandı ve kazağım yeri boyladı. Saçımdaki toka duvara sürtünmenin etkisiyle yere düşerken saçlarım sırtıma döküldü. Dudaklarını tekrar dudaklarıma kapattığında elleri kalçalarımın altındaydı ve beni havalandırmış gibi yukarı doğru kalktım. 4

Kalçalarımdaki eli belime çıktığında iri parmakları belimi okşadı ve ''Şu incecik belin...'' diye mırıldandı. ''Altımda kıvransa ya Mahru.'' 56

Başımı geri doğru attığımda senelerin getirdiği açlık gözlerime kara perdeler indirmişti. Başım geri düştüğünde boynumda açılan boşluğu dudaklarıyla doldurdu ve dili tenimde ıslaklığını bırakarak göğüs oluğuma doğru kaydı. Çakır her yerdeydi. 26

Yangını içimde, eli üstümde, dudakları boynumda... Eli sırtıma çıkarak sutyenimin kopçalarına eriştiğinde açması birkaç saniye sürdü ve ben sanki üstümde fazlalık olduğunu o an hissetmiş gibi rahatlamıştım. Rahatlamıştım rahatlamasına da içimde büyüyen yangının şiddeti artmıştı. Altımda büyüyen erkekliğinin baskısı kadınlığıma dayandığında ''Çakır...'' diye inledim.

''Söyle.'' Dedi adeta yalvarır gibi. Altında kıvranmayı geçmiş, üstünde kıvranacak hale gelmiştim birkaç saniyede. Omuzlarımda olan eli beni erkekliğine bastırırken içimdeki sel dışarı taşıyor gibiydi ve ben boğuluyor gibi hissediyordum.

''Ben...'' dedim soluk soluğa. ''Ben çok dolu hissediyorum.''

Bu doluluğun getirdiği rahatsızlığı hissedecek kadar tanıyordu beni.

Parmakları sutyenimin askılarına geçtiğinde düşürmek istediğini anlamıştım. ''Doluluktan değil o boşluktan.'' dedi benden beter gibi. ''Senelerce ihtiyacım olan o boşluğu kendi elimi sikerek atıyorum ben.'' Ateşi nefesine bulaşmış gibiydi. ''Sen şimdi bana dolu hissediyorum diyorsun...'' Sesinde memnuniyet dalgalarını hissettiğimde alev alev nefesi boynuma vurdu ve o kulak mememi emerken ''Sen boşsun Mahru...'' dedi ve nabzım şakaklarımı patlatacak gibi atmaya başladı. ''Seni ben dolduracağım.''

Kulak memem dişlerinin arasına çekildiğinde ''A..aahh..'' dedim kendimi zapdetmeye çalışır gibi. O uzaklaştıkça ben ona çekiliyordum. Bedenim duvardan ayrılırken sutyenimin düşürmeye çalıştığı askılarını tuttum ve belki de aklımın kalan son parçalarını kullandım. ''Olmaz.'' Diye geri çekildim. Ellerimi göğsüme kapatmıştım sutyenim düşmesin diye ve o arada bir yerde kalmanın öfkesi, korkusuyla ''Ne demek olmaz.'' Diye sordu kekeleyerek. ''Olmaz ne amına koyayım. Neyi olmaz.'' 57

Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, sanki bir biz varmışız gibi. Sorun buydu işte. Bir tek biz yoktuk. Elimi ağzına kapattığımda ''Sus Allah aşkına.'' Dedim yalvarır gibi. O, o kadar sürükleniyordu ki o zevk dalgasında ne söylediğimi anlamıyordu bile. ''Az önce mutfak kapısında dikiliyorlardı insanlar. Salonun tam ortasındayız farkındaysan ve sen seviştiğimizi iyice ortaya dökmek ister gibi-'' 14

Cümlenin gittiği yeri anlamış gibi bacaklarımı iyice kendi beline doladı düşmeyeyim diye ve onu tutan elimi ağzından çekerek ''İnsanları sikeyim Mahru...'' dedi. Önce tuttuğu elimi sırtıma koydu bilekleri arasında tutsak etti ardından düşmesin diye tuttuğum diğer elimi aldığında ''Benim olanı benden gizleyemezsin.'' Dedi. Diğer elimi de belime getirdiğinde tek avucunun içinde topladı bileklerimi ve sutyenim ikimizin arasına düştü. 32

Kendi ellerimi kendi belime bastırırken beni kendine çekiyordu 43

ve göğüslerimi çıplak göğsünde eziyordu. Benim içim bile ona eziliyordu. Sert bir solukla şişirdiği göğsünü göğsüme sürterken bunu bilinçli yaptığının farkındaydım. Hassaslaşmıştım, fazlasıyla hassastım ve dudaklarımın arasından iniltiler dökülüyordu. ''Lütfen.'' Diye yalvardım ama neye lütfen dediğimin bile bilincinde değildim. Hem bir yakarış hem bir yalvarıştı bu. Gözlerim kapalıydı ve o avucunun arasındaki bileklerimi kendi kalçamın altına koyup beni tüm dikkatiyle sabitlemişti. Dudaklarımızı tekrar birleştirdiğinde merdivenleri çıkmaya başladık ve benim az önce tutmaya çalıştığım o sutyen basamağın birine savruldu. 43

''Sen daha nasıl katılırsın içe?'' Diye sordu dudaklarımı iyice kendine çekerken. Öpüyordu ama yetmiyordu sanki. Dudaklarımı kendine bastırırken daha ilk dakikalarında bile dudaklarımın patlayacak kadar şiştiğini hissediyordum. Onun dili benim dudağıma değdiğinde aldığım o metalimsi tat sınırları zorladığımızı ve dişini dokundursa patlatacak gibi olduğunun göstergesiydi sanırım. 8

''Az önce bitsin diyordun.'' Dediğimde panikle ''Demiyordum bebeğim.'' Dedi telaşla. ''Demedim Mahru Allah aşkına.'' Kelimeleri panik, korku ve yalvarış içeriyordu. Şu anı böleceğim diye deli gibi korkuyordu. 70

Duraksadı. ''Ne olur şimdi değil.'' Dedi yalvarır gibi. ''Mahru kurban olayım ne olur bak şimdi değil. İnadın ilik kurutur kuran 93

çarpsın. Seninle baş edemem şu an. Sonraya sakla ne olur.'' 93

Daha benim konuşmama müsaade etmeden adeta yalvarıyordu ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Aklının son kalan parçaları yalvarmak üzerine kuruluydu şu an için. 2

''Öyle konuşan Çakır'ı siksinler. Allah belamı verseydi de demeseydim.'' 36

Benim sinirimi atayım diye kendine hakaret etmekten de bela okumaktan da geri durmuyordu. Sen zahmet etme ben yaptım dercesine ama ben ''Sus.'' Dedim sözünü keserek. ''Kendine bela okuma. Sana gelen bela benim canıma okur.'' 10

Derin ve rahat bir nefes verip ''Mümkünse artık senin canına ben okuyayım.'' Dedi. Kasıklarımı kasıklarına bastırırken başını eğdi ve göğsümün ezipte yukarı taşırdığı kısmına dudaklarını bastırdı. 1

''Aaaa...ahhh..'' diye inlerken bedenim onu o kadar çok arzuluyordu ki kadınlığımı ona bastırıyor, gövdemi ihtiyaçla yükseltmeye çalışıyordum. Bak der gibi. Bak sana yükseliyorum, al beni der gibi. ''Çaakıır....'' 7

Yükseldiğim yerden ona bastırılıyordum ve o benim kendimden geçmiş şu halim karşısında kontrolünü iyice kaybediyordu. ''Diktin Çakır'ı.'' Dediğinde biz bir odanın önündeydik ve o kadar 56

aceleciydi ki ayağıyla kapıya vurup resmen tekmeleyerek açtı fakat tekmelediği kapının yatak odamız olduğunu unutmuştu. Daha doğrusu Gece'nin yatağımızın ortasında uyuduğunu.

O an idrak ettiğinde gözlerindeki yangın sönmek bir yana kendisine duyduğu kızgınlık ve şaşkınla irileştiğinde ne kadar büyük olduğunu gördüm. ''Hay amını...'' Boşluğuna gelmiş olmalı ki ellerimi zevkin getirdiği bir sertlikle tutarken bollaştırmıştı. Bileklerimi kurtardım ve bir kolumu boynuna dolarken diğer elimle tekmelediği kapıyı tuttum ve tekrar kapatırken dudaklarına geri yapıştım. Onunla öpüşüyordum ama bir elim hala kapıda olduğundan hareket edemiyordu.

Muhtemelen neden duraksadığımı çözemeyecek kadar aklı uçmuştu ama ben birkaç saniye içeriden ses gelip uyanıp uyanmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı bıraktım ve o benimle birlikte ilerlemeye başladı.

Nereye gittiğini o da bilmiyordu. Sanki senelerce buradan yaşayan o değilmiş gibi yönünü kaybetmişçesine savrulurken herhangi bir odanın kapısını bu sefer daha insani boyutlarda açtığında şükür ki boştu. Açtı açmasına da kapamayı unutmuş olduğundan son saniye yükselip parmak uçlarımda kapıyı ittim. Tam anlamıyla kapanmasa da apaçık içerisini göstermiyordu ve ne yalan söyleyeyim daha fazlasını düşünecek kadar iyi durumda da değildim.

Başı boynumda beni büyük bir açlıkla emerken ağzım açık kesik soluklarımı odanın içine bıraktım. Omuzlarını tutan ellerim sırtına doğru kaydı ve tırnaklarımı tenine geçirmekten bir an bile çekinmedim. ''Offf...'' dedi verdiğim bu çok insani tepkiye vahşi bir haykırışla karşılık vererek. 6

Soluğunun yoğunluğu o kadar fazlaydı ki içimdeki yangını daha da harladı ve ellerim gömleğini yere düşürürken kol kaslarını okşadım. Tüm tüyleri diken dikendi resmen. Bunu fark ettiğimi anladığında ''Sen sadece beni azdırmıyorsun.'' Dedi tek kolunun arasına sardığı bedenimi göğsünde ezerken. ''Sen benim içimi de dışımı da kaldırıyor, beni sana dikiyorsun.'' 25

Şişmiş dudaklarıma anın getirdiği bir sertlikle tekrar yapıştığında acıdan sızlanarak gözlerimi kapadım ve beni yatağa bıraktı. Bıraktı ve çekildi. Yatağın ucuna geçtiğinde pantolonumun düğmesini açtı ve tutarak hızlı bir hamleyle acelesi varmışçasına çekti. Altımda iç çamaşırım dışında bedenim çırılçıplaktı.

Bir iki adım geri çekildi ve kendi pantolonunun düğmesine uzandı. Dudaklarım titriyordu ve ağzımın içine alıp biraz olsun acısını dindirmeye çalıştım. Pantolonunu çıkartmak için parmaklarını geçirdiğinde gözlerimi kaçırmak istedim ama o kadar uzun zaman olmuştu ki onu böyle görmeyeli kaçamadım. Pantolonunu indirmeye başladığında bunu tek tek yapmadı ve boxer ile birlikte aşağıya çektiğinde iri erkekliği kasıklarına 44

çarparak önüme serildi.

Beynim uyuşmuş, nabzım patlayacakmışçasına atmaya başlamıştı. Üryan bedenini izliyor oluşumu hiçte yadırgamadı, çekinmedi. Benim yüzüm kızarırken onunki kızarmadı. Çok doğal bir sürecin doğal bir parçasını yerine getiriyormuşçasına bana yürüdüğünde dizlerini yatağa koydu ve üzerimde doğruldu.

Elleri göğüs hizamda konumlandığında damarları belirginleşmiş kollarını sokak lambasının aydınlığında bile seçebiliyordum. İriydiler. Kendi gibi, üstümde bana doğru uzanan erkekliği gibi. Yutkunmam sesli bir tepkiye dönüşünce ve ben o damarları incelemek için başımı yan çevirince açılan boşluğa kendini gömdü. Dili yanağımdan kulak mememe doğru yalayarak giderken baktığım kolunu bacaklarıma doğru götürdü.

''Kaldır.'' Diye bir komut verdiğinde itaat ettim ve kalçamı yükselttim. Parmakları iç çamaşırımın lastiğindeydi ve aşağıya doğru çekerken bacaklarımın titrediğine şahit oldum.

Ellerim omuzlarına tutundu ve o boynumu emerken başparmağını ağzıma verdi. Teni o kadar yakıcıydı ki parmağının dudaklarıma değmesiyle dudaklarımın zonklaması bir oldu. Önce dudaklarıma sürttü parmağını ardından dişlerimin üstünde gezdirerek dilimin üzerine bıraktı. Parmağını emmeye başladığımda kendini bana konumlandırdı ve ben

gözlerimi kapadım.

İçime gireceğini düşünürken o sadece birbirine ait iki parçayı birbirine değdirdi ve tam arasında aheste aheste sürtünmeye başladı. ''Aklıma düşüp aklımı kaçırdığım her anda kalbim sızlamadı sadece Mahru.'' Dedi. ''Ben o kadar muhtacım ki sana dün, bugün ve biliyorum ki yarın... Bütünüyle kalbim ayrı çarpıyor sana içim ayrı. Ben benlikten çıkıp sen diye yağdım her yere.'' Kalbinden dökülenler yerini arsızlığa bıraktığında sesi ilkel bir dille boğuklaştı. ''Aklıma düşüp beni delirttiğin her an sen diye şu elimi siktim.'' Dedi bir itirafı kulaklarıma arsızca bırakarak. Ağzımdaki elini vurguladı parmağı dilimde sürtünerek. Şimdi o eli dudaklarımdaydı ve ben onu emmekten hiç gocunmuyordum. ''Beyaz bir duvarda hayalini canlandırarak. Benden başka kimsenin kullanmadığı o daracık alanda senin daracık a...''

76

Kavruldum, kaçmak istedim.

''Neden?'' diye sordum nefes nefese. O an nasıl kaçacağımı bilemeden son cümlesine ithafen ''Neden sadece sana aitti.'' Dedim.

''Çünkü ben orada sana akıyordum.'' Dedi yangını nefesiyle kulağımdan içeri vururken. Bedenim şahlandı, içim aktı. ''Senin için akıyordum.'' Sahiden de bir romanın en baş sayfasında ben tüm varlığımla ona ithaf edilmiş gibiydim. Ondan akan zevk

11

sularının benimle karıştığını hissettiğimde sızlandım ve o bu sızıyla ''Şimdi...'' dedi elini ağzımdan çıkararak. Dudaklarıma mıhladı parmağı ve ''Şimdi o hayalini kurup aktığım yuvanı...'' diye inledi. ''Ağzımla sikeceğim.''

O konuştukça arsız kelimeleriyle kanımı kaynatıyordu. Üstelik konuştuğu tonlama fısıltılarda değildi gayet kendinden emin odayı dolduracak netlikte ve tondaydı. İki bacağımın arası zonklayarak atıyordu, attıkça dolduğumu hissediyordum. Bedeni yavaşça aşağıya doğru kayarken dövmemin üstünde durdu ve parmağı dövmemi okşarken ben kısmında kaldı. Öptü, geri çekildi ve incelerken Mah ve Şer dövmesinin Mah kısmına dokunup kaldı. Kıymetli bir parçasına dokunuyormuş gibi özenliydi ama biliyordum ki onun kıymetli tek parçası bendim. Zaten beni ona çeken en büyük etkende buydu. Çakır için ben çok başka boyuttum. Kimsenin erişemeyeceği ve kimseyi almayacağı bir indi orası.

''Canımı çıkarıyorsun Mah...'' dedi gözlerimin içine bakarak. Adımın kısaltılmışının dilinde bu kadar güzel duracağını hiç düşünmemiştim. Bana ilk kez böyle seslenmişti ve ben iliklerime kadar gerçekliğimizi hissetmiştim. Mah ve Şer birbirine karışıyordu ve belki de yıllar sonra bir kez daha kötülüğün tohumları içimde can bulacaktı. ''Canımı çıkarıyorsun ama sen canımdan çıkmıyorsun.''

Dilini uzatıp o oluktan aşağıya doğru kayarken ayak bileklerimi

tutup okşayarak iki bileğimi tek avucunda toplayıp bacaklarımı yukarı doğru itti. Yatağın ucundaydım ve o yerdeydi. Başımı yattığım yerden biraz doğrultup baktığımda dudaklarını ısırarak bana bakıyor oluşunu gördüğümde bedenim buz gibi oldu ama koskoca yangına etki etmek bir yana dursun sadece terletmişti. 1

Dilini üst dişlerinde gezdirirken arsız bir ıslıkla tepki verdi. ''Görüntün...'' Duraksadı ve yutkundu. ''Beni bakarak patlatır Mahru.'' 2

Başım geri düştüğünde soluklarım oldukça sesliydi ve ben ellerimi yana koyarak çarşafı tuttum. Parmakları önce kendine bir alan hazırlamak için kadınlığıma dokunurken buz gibi parmakları irkilmeme sebebiyet verdi ve sıktığım çarşafın etime geçecek boyutta olduğunu acısıyla anladım. Islak dili benim ıslaklığıma karıştığında dilini en tepeye değdirdi ve benim beynimdeki ateş topları tek tek patlayıp vücuduma yayıldı. Yolu da kendileri bulup ona yöneldi. 3

Dilinin kadınlığıma vurup çektiği darbelerle kalçalarımı ona kaldırıp tepkimi gösterirken çıldıracak boyuttaydım. Gözlerim sımsıkı kapalı kesik kesik soluklanırken ''Lütfen.'' Dedim. ''Lütfen.'' Ağlayacak gibi çıkıyordu sesim. Yatakta kıvranıyordum ama o dudaklarını benim kaçtığım yöne götürüyordu.

''Lütfen ne?'' diye sordu iyice beni çıldırtmak ister gibi. ''Lütfen seni sikeyim mi?'' 81

Göğsüm körük gibi inip kalkarken ''Sus.'' Dedim bu seferde yalvarır gibi. ''Sus artık ne olur!''

Sesinde bir gülümseme varken ''Niye?'' diye sordu ve iki parmağı aynı anda içime gömüldüğünde dirseklerimde doğrulup başımı geri yatırdım. ''Ben konuştukça akıyorsun. İnkarın boşuna.''

Parmağı içimde gitti geldi ve duvarlarıma sürtünürken kendimi ona bastırmak istedim. Bileklerim elinde hareketlerimi sınırlandırırken ''İnkar değil.'' Dedim arsızlığına yakışır bir dilde. ''Konuştukça duraksıyorsun.''

Keyifli kahkahası odada yankılandığında benimle öpüşmeye başladı ama öptüğü dudaklarım değildi. Hırsla emdi beni, hoyratça. Başım geride dudaklarımı ısırırken ''Ah...'' diye inlemekten öte gidemedim. ''Ah... Çakır...'' Bileklerimi elinden kurtarmak istediğimde beni serbest bıraktı ve bacaklarımın serbest kalmasıyla birlikte omuzlarına koydum. Dikildiğim yerde nefes almaya çalışırken bedenim sanki bir boşlukta süzülüyordu ve bu beni kesmiyordu.

Dilinin içime vuruşları öylesine çıldırtıcıydı ki. Dilinin en hassas noktalarında kadınlığımın sıcaklığı, ıslaklığı vardı ve o parmaklarını kadınlığımın üstünde kullanıyordu. Başparmağı daha fazla uyarmak ister gibi tepemi okşarken emdi, emdi,

emdi.

Gerçekten ağlayacaktım o kadar çok ağlamak istiyordum ki o kadar uzun zamandır böylesi bir dalgayla boğuşmuyordum ki kendimi tutamıyordum. Bacaklarım titremeye başladığında saçlarından kendime doğru bastırdım onu. Kadınlığımla öpüşürcesine çıkardığı o ıslak sesler odanın içinde yankılanıp bana eriştikçe tahrik oluyordum ve sonu gelmez bir döngüye giriyordum.

Ben dayanamıyordum, o nasıl dayanıyordu? Halinden memnunmuşçasına dursa da elim çenesine doğru gitti ve onu olduğu yerde doğrulttum. Dudaklarıma kapanmadan hemen önce dizlerim göğsündeydi ve o bileklerimi tutuyordu. ''Bak beni deli eden, irademi kaybettiren tadından geriye kalanlar bunlar.''

O beni o kadar çok tüketiyor ve ziyan etmiyordu ki ben sadece onun aşinası olduğum tadını alıyordum. Yine de kelimelerin de hazzına fazlasıyla varıyordum. İçimde ona çağlayan o ırmak sayesinde bir an olsun durulmuyordu.

Delicesine öpüşürken ayak parmaklarıma çarpan erkekliğiyle iki bacağımın arasına aldığımda ''Off siktir...'' dedi dudaklarımdan çekilip başını geri atarak. ''Mahru beyin amcıklaması geçirtiyorsun bana. Aklımı kaybediyorum.'' Eli bacaklarımı sıktı büyük bir güçle. Hatta orantısız bir güçle. ''Offf Mahru.''

Dediğinde ayaklarımın arasında gidip gelen erkekliğinden taşan bir iki damla damarlarından parmaklarıma süzüldü ve eli aceleyle kendini kavrarken ''Sikeyim seni.'' Dedi yetiştiremiyor gibi. 98

''Aç.'' diye bir komut verdiğinde o kadar aceleciydi ki. ''Aç.'' Dedi tekrar yalvarır gibi. Kendini tutup bana hizaladı ve aniden içime gömüldüğünde kalçalarım havalanıp nefesim kesildi. ''Haaa...'' diye kalan nefesim bir anda ''Ah...'' diye döküldüğünde ensemi kavramış içime vurmaya başlamıştı. Hayalarının güçlü çarpışı ve katman katman beni zevke sürükleyen hareketleriyle tırnaklarımı besırtına batırıyor, bacaklarımı doladığım belini kendime itiyordum.

Yumruk yapıp yanımda duran kolu git gide damarlarını belirginleştirirken ''Sikeyim...'' dedi yetmiyormuş gibi. ''Daha çok sikeyim ya.'' Başı geri gittiğinde şakağından süzülen bir damla ter bana karıştı. ''Offf...'' diye ağzını doldurduğu havayla ''Amına...'' dedi ve cümleleri kesik kesik tamamlanamazken ensemdeki eli beni kendine çekti ve sanki az yemişçesine dahasını dudaklarımdan almak istedi. Duvarlarım onun genişliğiyle sızlarken ilkel bir görüntü vardı karşımda ve bu beni tepelere taşıyordu. 52

O kadar tepelere taşıyordu ki ''Çakır...'' diyerek boynuna sarıldığımda sonlardaydım ve ''Ben...'' dedim soluklarım omzuna dökülürken ''Ben boşalacağım.''

Bana yardımcı olmak ister gibi hareketlerini hızlandırırken eli göğsümü kavradı ve beni okşamaya başladı. ''Boşal...'' dedi. Dişleri aynı hayvani dürtüyle çenemi emip ısırırken göğsümün ucunu parmaklarının arasında çekiştirdi. ''Boşal ama benim durmaya niyetim yok.''

Bir zevk dalgasında onunla birlikte sürüklendim ve onun tenine sindiğim yerde baş kaldırırcasına yüksek bir inlemeyle sona eriştim. Bacaklarım titriyordu. Kadınlığımdaki kalp gibi atışlar öylesine güçlüydü ki onu tamamen kavrayıp içime çekiyordu sanki.

Kollarını doladığı bedenimde beni sakinleştirirken hareketlerini tamamen duraksatmasa da yavaşlandı ve titremem bittiğinde yavaşça beni yatağa yatırdı. Dizleri üstünde bana doğru biraz daha yaklaşıp bacaklarımı gövdesinden omzuna doğru uzatırken bileklerimi öpmeye başladı ve beni tekrar hazırlarken içimden çıktı ve ''Dönsene.'' Dedi.

Duraksadığımda ''Dön.'' Diye tekrarladı açıklamak ister gibi. ''Yüz üstü dön.''

Dediğini yaptım ve yüz üstü yattım. Yastığı göğsüm ve başımın arasına alıp sarıldığımda o kadar rahat gelmişti ki gözlerim kapanmak ve anı yaşamak arasında gidiyordu.

Enseme yanaştı ve ensemin çeşitli yerlerini vakumlarcasına

emerken sırtımdan dümdüz bir yol izledi. Belime ve kalçalarıma geldiğinde dudaklarının sert hareketleri yumuşak ve hassas tenimdeydi. Bacak içlerim ve kalçam ağzından nasibi alırken tekrar üzerime abandı ve sıcacık göğsü sırtımla birleştiğinde kulağıma eğilip ''Domal.'' Diye fısıldadı.

İki eli belimi kavramış bana yardım ederken dediğini yaptım, ellerimin üstünde doğruldum. Dizlerim hala titrerken onun nasıl hala durabildiğini çözememiştim. ''Günlerdir uyumuyorsun ama hiç yorgun değil gibisin.'' dedim.

Kendini hizaladı ve en derinlerime sert bir giriş yaptığında başımı geri doğru attım. Eli saçlarımı avucunun içinde topladı ve üstüme doğru tekrar abandığında bir yandan beni öpmeye başladı. Erkekliği içimde seğiriyordu ve beni öpmeye devam ederken ''Yorgunum...'' dedi transa girmiş gibi hızlanırken. Hızlandı, hızlandı, hızlandı. Tenin tene çarpma sesleri yankılandı odanın içinde.

Saçlarım avucunun içinde tatlı bir sızıyla çekiştirilirken ''Çakır.'' Dedim altımdaki yastığa dişlerimi geçirerek. Dişleri omzumda diğer eli göğüslerimi büyük bir güçle okşarken ''O kadar yorgunum ki...'' dedi soluk soluğa bir sona geliyormuş gibi.
'' O kadar yorgunum ki senelerin yorgunluğunu bırakacağım şimdi içine. Çünkü Mahru...'' dedi dişlerini sıkıp adımı inlerken ''Çünkü ben bile beni taşıyamıyorum...'' Duraksadı ve dişlerinin gıcırtısını dahi duyarken onunla aynı zevk

dalgasında sürüklenip onun inlemelerine karıştım. ''Ahhhh...'' diye geri çekildiğinde ''Offf hayır sike- sikeyim...'' dedi kesik kesik solurken ''Amına...'' Sızlandı ve göğsümdeki eli daha da hoyratlaştığında kasıldığını hissettim. ''Hayır, hayır...'' Dese de kendini durdurmak bir yana daha da hızlandırmıştı. Hem bitmesin istiyordu hem de en tepeden geri çekilemiyordu. Kendini o boşluğa bıraktığında büyük bir orgazmla içimde süzüldü, içimden taştı ve bacaklarımdan aktı.

Mah ve Şer birbirine karıştı, içim onunla doldu. Yıllar sonra tekrar bütünleşen bedenlerimiz bittiğinde bile birbirine yamalı gibiydi ve o kendini benim üstüme bıraktı. Sırtıma sayısız öpücük bırakırken içimde hala seğirdiğini hissedebiliyordum. Damarları duvarlarımda atıyordu. Bacaklarım ikinci orgazmın kısa aralığından sebep uyuştuğunda başını yastığıma koydu ve eli yüzümde gezerken ''Çok güzelsin.'' Diye mırıldandı. ''En güzelsin.''

Tebessüm edip gözlerimi kapadığımda ona nazaran daha hızlı nefesleniyordum ve kolumu bile kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum. Aslında bakıldığında o benden daha çok hareket etmiş olsa da bu yorgunluğun üstüne iki kez orgazm olmam ve kendi içimdeki duygu patlamasıyla içimin çekilmesi bir olmuştu.

Eli yüzümü okşarken saçlarıma doğru kaydı ve önüme gelen terli saçları yukarı doğru kaldırdı. ''Küveti doldurayım mı?''

diye sordu beter halimi görmüş gibi. ''Biraz sıcak suda gevşe istersen.''

Gevşediğimi düşünüyordum ama hala o kadar çok atıyordu ki kadınlığım bu sinirimi bozacak duruma erişmişti. Dilim damağım soluklanmaktan kurumuş konuşmama engel olurken başımı iki yana salladım ve ''su getirir misin?'' diye sordum.

Normalde bizim odamızda su bulunurdu ama burası kullanılmayan bir odaydı ve hiçbir şey yoktu. Hiç cevap vermeden bunu bir emir kabul etmiş gibi alnıma bir öpücük bıraktığında ayaklandı ve odadan çıkmadan hemen önce birkaç saniye dolapta oyalandığını hissettim. Gözlerimi açmaya dermanım olmadığından hiç yeltenmedim bile. Muhtemelen üstünü değişiyordu ve ben beni bıraktığı yerde, bıraktığı şekilde biraz kendime gelmeyi bekledim.

Biraz geçtikten sonra sırt üstü dönüp bacaklarımı karnıma doğru topladığımda hala dizlerimde derman olmadığını hissediyordum. Ellerimle saçlarımı geri doğru toparlayıp soluklandım. O kadar uzun zamandır böylesi bir şey yaşamıyordum ki yıllar sonra böylesi bir rahatlamaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Biz Çakır ile doğal bir döngünün iki parçasıydık ve birlikteyken tamamlanmışız gibi hissediyordum. Sadece kırgınlıklarım vardı ki bence bu çokta normaldi. Aklımın bir yerlerinde hep başka bir ihtimal sorgusunu uzunca süre bırakamayacağımın bilincindeydim.

Yine de ona bunu en az şekilde yansıtacaktım.

Birkaç dakika sonra elinde su dolu bir bardakla geri döndüğünde ben dirseklerimin üzerinde doğruldum. Üzerinde siyah kısa kollu bir tişört vardı ve bardağı bana verdikten sonra bacaklarımı aralayıp arasına yerleşmişti. Başını göğsüme yasladığında birkaç yudum su içip baş ucuma uzanarak koydum ve yastığa geri yattım.

89

Elim saçlarında onu izlerken gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Bir süre sessiz kaldık ve ben ona sadece dokunurken''Uyutsana beni.'' Dedi küçük bir çocuk gibi.

2

Şu an ondan başka yapacak bir şeye dermanım yoktu zaten. Konuşmuştuk, kavuşmuştuk ve sevişmiştik. ''Olur.'' Dedim sadece ve o öyle uyumak yerine önce kalktı, üzerindeki tişörtü sırtından tuttu ve tek hamleyle çıkardı. Beni öyle çıplak yatırmak yerine sırtımdan kavrayıp kaldırırken tişörtünü başımdan geçirdi. Teninin kokusu sinmiş o tişört başımdan geçerken aklım kokusuyla uyuştu resmen. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu şu an. O kadar rahat ve huzurlu hissettirmişti ki bana. Üzerimdeki tişörtü düzeltip kendisi çıplak bedenini tekrar karnıma bıraktığında başını göğsümün arasına koydu ama yerleşmeden hemen önce tişörtün üzerinden bile olsa adının kazındığı yeri öpmeyi ihmal etmedi. Bacaklarım onu sarıp sarmalıyor, bir elim yüzünü tutarken diğer elim saçlarıyla oynuyordu ve ben dilimde dolanan bir şarkının mırıltılarıyla göğsümde yatan o koca adamı uyutuyordum. 3

...

Aradan geçen yarım saatin ardından vücudumda hissettiğim rahatsızlıkla yavaşça koynumda uyuyan adamı yastığa alırken her ne kadar yavaş olmaya çalışsam da bedeni o kadar ağırdı ki nasıl uyanmadığına şaşırdım.

Gerçi ona da hak veriyordum uzun süredir uykusuz yorgundu ve bu akşamda yorgunluğuna yorgunluk katmıştı. Biraz uğraşlarım sonunda sıkı sıkıya sardığı bedeninin altından kalktım ve yorganı üstüne kapatarak banyoya ilerledim. Üzerimdeki tişörtü 2

çıkarıp neredeyse yarım saat sürecek bir duş aldığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Saçlarımı kuruttum, üzerime bir şeyler giydim ve Gece'yi kontrol edip biraz hava almak için dışarı çıkmak istedim.

Merdivenlerin bitiminde kızlardan biriyle karşılaştığımda irkilerek geri çekilince parmağımı damağıma koydum ve delicesine çarpan göğsüme elimi bastırdım. Uzun bir süredir tek yaşamaya alışınca evde birilerinin varlığı tuhaf geliyordu.

''Kusura bakma gelin hanım.'' Dedi kız mahcubiyetle.

''Sorun yok.'' Dedim tebessümle. ''Dalmışım ben sadece. Sen uyumadın mı?''

Ağzının içinde cıklayarak gülümsediğinde ''Ben geç yatarım.'' Dedi heyecanla açıklayarak. ''Gece biri bir şey ister diye beklerim ben. Aslında yatacaktım ama Çakır beyim su almaya diye kalkınca ayaktasınız bir şey istersiniz diye yatmadım. Aslında odanıza su bırakmıştık biz ama...'' dediğinde ''orada Gece yatıyor.'' Dedim daha fazla açıklama ihtiyacı duymayarak. ''Biz yan odaya geçtik.''

''Yarın orayı mı hazırlayalım size o zaman.'' Dedi kendi görev listesine yapılacakları ekler gibi.

Dudak büküp başımın ağrıdığını hissettiğimde pekte konuşmak için halim yoktu. ''Bilmiyorum ki.'' Dedim geçiştirir gibi. ''Sabah

Çakır ile konuşursunuz bunu. Sen de yat bekleme boşuna. Hem Çakır uyudu zaten uyanacağını sanmıyorum bir daha. Uyanırsa da ben ilgilenirim. Biraz dışarıda oturacağım sonra da yatarım." 3

Emin misiniz dercesine bakınca onun da işiydi biliyordum ama gerçekten bir kez söylediğim şeyin ikinci kez tekrar ettirilmesi yorgunluktan ölecek gibiyken hiç çekilmiyordu.

"Hadi yat. Çıktım ben." Diyerek arkamı döndüm ve kapıyı açıp bahçede biraz yürüdüm. Hava fazla soğuk değildi hatta kış olmasına rağmen bahar havası var gibiydi. Ben bu saatte dışarı çıkınca kapıdaki adamlar tarafından tuhaf karşılansa da bir şey diyememişler ama yine de daha dikkatli bir hale bürünmüşlerdi.

Derin derin nefesler alıp ilerlerken kollarımı göğsüme sardım ve Gece'nin az önce bıraktığım hali zihnimde canlandı. İki büklüm yatmış, emziği yanında olmadığı için parmağını ağzına sokmuştu ve o kıvırcık saçları kış ayında bile terden alnına yapışmıştı. Ara ara soluklanıp emdiği o parmağı zihnimde canlanınca ne kadar özlediğimi fark ettim. Uyurken özleyip uyandırmak istemekte anneliğe dahildi sanırım. 6

Koca bir çınarın gövesini çevreleyen taşların üstüne oturduğumda konağın kapısı açıldı ve Çakır içeriden çıktı. Dudaklarının arasında yanmayan o sigarayı tutarken bana doğru adımladı ve bir eli eşofmanının fermuarını çekerken ceplerini yoklayarak sigarasını ateşledi. Uyurken bıraktığım için 2

''Sen uyumuyor muydun?'' diye sordum.

Başımda dikili halde saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı ve ''Yok...'' dedi yanıma otururken ''Sensizken yatak batıyor.'' Birbirimize baktığımızda yüzündeki sıcacık tebessümden mutluluğunu okudum ve ''Uyku haram oluyor.'' Diye tamamladı.

Önüme döndüğümde başımı omzuna yasladım ve ''Sen niye uyumadın?'' diye sordu.

''Uyku tutmadı.'' Dedim. ''İnsan çok yorgunken de uyuyamıyormuş.''

Başımı omzundan kaldırıp enseme dokunduğumda sağ tarafına giren ağrıyla ovalamaya başladım ve benim elimin dokunduğu o yeri kendi devraldı ve ovalamaya başladı. ''Boynun mu ağrıyor?'' diye sorduğunda imalı bir gülümsemeyle ''Keşke oradan oraya çekiştirirken boynumun bana lazım olduğunu akıl edebilseydin.'' Dedim gözlerimi kırpıştırarak. ''Boynumu kırmana gerek yoktu. Ben senin düşmanın değilim.''

Öyle büyük bir ağrı değildi ama sağa sola hareket ettirirken bir noktasına saplanıyordu işte. Tutulmuş gibi.

Kahkaha attı ve ''Hamlamışsın.'' Dedi suçu bana atarak. ''Yoksa ben gayet normal si-''

Yüzüme düşen ateş topuyla gözlerimi irileştirdim ve ''Arsızlığın yüzümü kızartıyor.'' Dedim yine aynı imalı gülümsemeyle. ''Sussan mı birazcık.''

Parmakları o kadar efsunluydu ki ağrının olduğu yeri saniyesinde buluyordu ve dokunduğu yerdeki ağrıyı resmen dağıtıyordu. Mayışarak başımı havaya kaldırdığımda ''Kızaran sadece yüzün mü?'' diye sordu. ''Benim gördüğüm kırmızılık...'' iç çekip göğsü yükselince bir de dudaklarını ısırmadı mı işte o zaman ne kızarması, yanıyordum resmen. ''Çakır.'' Dedim daha tok bir tonlamayla kendimi ona çevirerek.

Şu halimden keyif alırcasına ve bilinçli yaptığını belli edercesine kahkaha attığında boynumu ovan elini ittim sinirle.

Durur mu? Durulur mu?

Sanki onu kovmamışım Yumruk yaptığı elini şakaklarıma hafifçe dokundurarak beni sarsmaya başladığında ''Ne olur uğraşma benimle.'' Dedim yalvarır gibi.

Her yerim o kadar ağrıyordu ve o kadar uykum vardı ki. Bir insan uykusu varken neden uyuyamazdı?

Eli dursa ağzı durmadı ve ''Tamam bebeğim.'' Derken bile şakağımı öptü. Neyse ki ondan sonrasında durulmuştu. Gecenin bir vakti uzun zaman sonra aynı taşın üstünde zaman geçirirken sigarasının dumanını her çektiğinde ucundaki kıvılcımla birlikte

harlandım ona.

''Mahru...'' dedi aramızdaki sessizliği bölerek. Ciddi bir konuşma yaptığı yüz ifadesinden ve ses tonlamasından belliydi.

"Hıı." Diyerek kendimi ona çevirdim.

''Ben aklında bir soru işareti kalsın istemiyorum. Bu akşam ben gerçekten gitmek istedin ama söylemiyorsun diye düşündüğümden öyle konuştum. Yoksa benim gerçek düşüncelerim isteğim onlar değildi. Sadece sana bir yol daha açmak istedim.''

''Biliyorum.'' Dedim sadece uzatmadan.

O beni çok iyi tanıdığından ''Ben de seni biliyorum Mahru.'' Dedi bana bakarak. Ben ona bakmasam da onun bakışlarını üzerimde hissediyor ve görebiliyordum. ''İçinde yara kaldığını biliyorum, sürekli başka bir ihtimali sorguladığını. Bir keresinde karıştığımız bir kavgada abini fena halde dövmüşlerdi ve birkaç gün hastanede yatmıştı hatırlıyor musun?'' diye sorduğunda başımı salladım.

Lise zamanlarıydı. Çakır'ın birilerine dalaşmasıyla çıkan bir kavgaydı ve abim o zaman orada olduğundan o da dahil olmuştu. Tabii en çok dayak yiyende abim olmuştu.

''Sen o gün bana rest çekmiştin. Abime bir şey olursa bir daha

karşıma çıkma diye. Ben senin abine ne kadar düşkün olduğunu ve o uğurda beni bile harcayacağını görmüştüm. Mahru ben o gece o çocukların hepsini ipe dizdirdim ama yetmedi. İntikam senin içini rahatlatmıyordu ki sen abini istiyordum. Abin o hastaneden çıkana kadar ben bir gram uyku uyumadım, hastanede sabahladım. Abin için değil. Senin için. Sen benden gideceğini söylediğin için. Abine bir şey olursa benden gidersin diye. ''

Haklıydı o zaman öyleydi ve o günde bu ayrılık konusunda çok ciddiydim aslında. Gerçi şimdi düşününce ben ondan gittiğim her anda ciddiydim ama ayrı da duramıyordum işte. Kendi kendime yırtınıyor ama yine soluğu onda alıyordum. Çünkü onda alayım diye didiniyordu. Ya kader bizi birbirimize yazmıştı ya da Çakır kaderimiz bir olsun diye tüm olmazları zorluyordu. Öyle ya da böyle onun bana duyduğu aşkın boyutu benim aklımın sınırlarını alamayacak kadar büyük ve korkutucuydu.

''Ben öldürdüm sanırken bana nasıl uzak olduğunu ikimizde gördük. Gerçekten ölmüş olsaydı ve ben buna göz yummuş olsaydım sen beni affetmezdin.''

Gayet açık ve net konuştuğunda ''Haklısın.'' Dedim sadece. ''Önceliklerim o zaman çok farklıydı ama şimdi değişti.''

Bunu kendi için yorabilirdi, yormalıydı da. Benim için Gece ve onun dışında her şey önemini yitirmişti artık.

''Ben kötü bir adamım...'' dediğinde ayağa kalktı ve önümde dikildi. ''Samimiyetle söylüyorum ki sensizken olan Çakır ile senin yanındaki Çakır bir uçurum, bir devrim. Ben senin elini bıraktığımda yönümü kaybediyorum, yolu bulamıyorum. Benim yolum seninle aydınlanıyor. Sana iki kere gitmen için seçenek sundum ama sen kalmayı seçtin Mahru.'' Dedi ve cebinden yıllar önce çıkardığımız kendi alyansını sol yüzük parmağına geçirdi. ''Bundan sonra seni bırakmıyorum, senden bir adım öte yemin ederim ki gitmiyorum.'

27

Elini, yüzüğünü bir yemin gibi bana sunduğunda kalbim tepetaklak olmuştu. Biz yıllardır evliydik aslında ama sanki şimdi yeniden evleniyormuşuz gibi hissediyordum ve kalbimin ritmini bozuşuna kendimi kaptırıyordum.

Tekrar elini cebine attığında sarı alyans, benim alyansım gecenin karanlığında parladı ve zaman bizim için yeniden durdu. ''Hiçbir şeyi hak ettiğin gibi yaşatamadım ama Mahru...'' Sesiyle kalbimdeki telaş katbekat büyüdü. ''Benim için yar sensin yara sen... Zehir sensin şifa sen... Şu yüreğin...'' dedi tek parmağı telaşlı telaşsız göğsüne vurulduğunda. ''Neşesi sensin, kederi sen...''

30

Akıl durdu, dil lal oldu, kalp taştı.

''Derler ki en büyük hak gönül kırmaktır. Bu hikâyede Mah

8

sensin, Şer ben. Çok kırdım, güzel sevdin.''

İçimde zelzeleler koptu, taşlar yerinden oynadı, ona örülen tüm duvarlar yıkıldı.

Bağlılığın simgesi olan ve seneler önce benden kopan o yüzük bıraktığım günkü gibi onda dururken ''Hamlığıma ver helal et.'' Dedi. Artık göremeyeceğim kadar bulanıklaşmıştı etraf.''Et çünkü şu arşı ala bile şahit ki benim için evvel sensin...'' dedi nem düşmüş gözleriyle. ''Ahir sen.''

Yerimden kalkıp ona tutunduğumda alnı ihtiyaçla alnıma vuruldu ve ben günün sonunda gözyaşlarımı onun beni sakladığı o inde yine ona sundum.

Bu sefer keder değildi beni ağlatan ve ben hissettiğim huzurun getirdiği o hisle kendimi hiç durdurmadım. O da beni durdurmadı ve beni sarıp sarmalarken göğsünde ağlamama izin verdi. Ben bugün içimi hep ona açtım, içimi hep ona aktım.

"Rahatladıysan biraz..." Dediğinde alnımdaki dudakları benden hiç ayrılmadan konuştu. Eli bebek gibi saçlarımı okşadı. "Gözyaşların içimi sikmeden dursan mı yavrum?"

Burnumu çektim ve göğsünden ayrılırken "Çakır..." diyerek gözlerimi kaçırdım.

Çünkü biliyordum ki çok çirkindim. Burnum kızarmıştı bir

Çünkü biliyordum ki çok çirkindim. Burnum kızarmıştı bir kere emindim. Gözlerim de öyle... Beni ağlarken görmesini de sevmiyordum zaten.

Ben kaçırdım kaçırmasına da o beni tüm çirkinliğimle tekrar kollarının arasına çekerken yüzümü avuçlarının arasına aldı. Mavileri gözümden gönlüme işlerken "Çakır sana ölsün." Dedi. 80

Çakır yolun sonu değildi ama benim sonumdu. 5

Kırıklarımı kendi yüreğine yamayıp dikiş tuttururken bağlılığın bir diğer nişanesi olan yüzüğü son kez parmağıma geçirdi ve kader bizim için yeniden yazıldı. 164

Bölüm Sonu 16

Umarım beğenmişsinizdir. 51

Oy vermediysek verelim mi? 😍 2

İnstagramda daha aktifim oraya gelmek isterseniz hesap: humeyraao

Yeni bölüme kadar hoşçakalın. 91

25. Bölüm

82,1 Bin ★ 6,69 Bin 5,2 Bin

Oy verdiysek keyifle okuyunuz efenim 🤍

Karşındaki aşık olduğun insan olunca konuşmadan da derdini sıkıntını anlayabiliyormuş. Bir kış gecesinin ayazında, yerim yurdum yokken, hiç bilmediğim bir şehir bana yer yurt olmuş, yuvan burası diyen o adamla o yuvanın bir köşesinde göğsüne sığınarak derdime derman bulmuştum.

Zaman kavramını yitirdiğim lakin epey geç olduğunu idrak edebildiğim saatlerde uykusuzluktan ölsem de ne oturduğum o duvar dibinden kalkmıştım ne de onun elini bir an olsun bırakmıştım. Şu anı bozmak istemediğimi anladığında da bizim için kahve yapmıştı. Başım omzunda iki elimle kavradığım o kupadan birkaç yudum aldım. ''Bir kırk yıl daha kilitledim mi dersin?'' diye sorduğunda rahatım bozulmasın ister gibi kıpırdamamış ama bana dönen o bakışlarını hissetmiştim.

Başımı yukarı doğru kaldırdığımda yerimi hiç bozmadım. Mavileri böylesine bir aşkla bana dokununca gecenin en karanlıkları bile huzurla doluyordu. ''Türk kahvesinde değil miydi o ya?'' diye sordum tebessüm ederek.

Elindeki kupayı evirdi çevirdi ve ''Tamam yirmi olsun.'' Dedi aynı gülümsemeyle. ''Seni mi kıracağım?''

Aramızdaki çekim öylesine kuvvetliydi ki onca yaraya rağmen kırk yıl geçse de biz üstesinden gelir, dikiş tuttururduk gibi hissettiriyordu.

''Olsun...'' dedim bakışlarımı önüme çevirirken. ''Yirmi yeter zaten. Ne demişler yaş yetmiş iş bitmiş. Ne yapayım ben seni o saatten sonra?''

Hiddetle yerinde doğrulduğu vakit ''Ne!'' dedi ve az önce rahatım bozulmasın diye yerinden kıpırdamayan adam bir anda bana doğru dönerek kaşlarını çattı. ''Ne demek yaş yetmiş iş bitmiş?'' Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve alınmış gücenmiş gibiydi. ''Bir kere ben yirmi yıl sonra ellilerimde oluyorum. Hiçte iş falan bitmiş olmuyor onu söyleyeyim de. Bence yetmişimde de bitmez gibi.''

Efe bir duruş ve yıllara meydan okuyacak bir cesaretle erkekliğini ispat etmek ister gibi ciddi bir hale bürününce gülmeden edemedim. Şaka yapmıştım ama o sahiden ciddi anlamıştı sanırım ki böyle bir açıklamaya girişmişti. ''Neden gülüyorsun?'' diye hesap sordu bir de ciddi ciddi. ''Ayrıca ne demek o öyle seninle işim olmaz falan?''

Saçma bulmuş gibi yüzünü buruşturunca ''Ben öyle bir şey demedim.'' Dedim kupa olan elim yukarı doğru kalktığında. ''Ne yapayım o saatten sonra dedim.'' 4

Söylemediğim şeyin suçunu da hiç üstlenemezdim. 5

''Aynı şey.'' Dedi aynı ciddiyetle. ''Aynı kapıya çıkıyor.'' 7

Baktım hala aynı tavrı sürdürüyor ve ciddiye aldı. ''Şaka yaptım.'' Deme ihtiyacı hissettim.

Yüzünü asarak ''Komik mi?'' diye sordu ve önüne döndükten kısa bir süre sonra tekrar bana baktı. ''Ayrıca.'' Dedi daha yüksek bir sesle vurgular gibi. ''Bu şakayı ben yapsam ağzıma sıçmıştın Mahru. Şimdi peşinde dört döndürüyordun. Her şakanın altında bir gerçek yatar, sen beni artık sevmiyorsun bilmem ne diye uzatırdın da uzatırdın.'' 49

Doğru söylüyordu şimdi Allah var, yapardım. Yine de bunu ona söylememe gerek yoktu ve sevimli bir tebessümle ona doğru sırnaşırken ''Yaaa...'' dedim yanağımı koluna sürterek. ''Senin kalbin mi kırıldı şimdi.'' 11

Hiçte öyle olduğunu düşünmüyordum da işte eline bir şey geçmişti ya kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Ben de ona eşlik ediyordum.

''Estağfurullah.'' Dedi ciddiyetle. ''Kırılmak neymiş, amına 152

koyuldu.''

Yüzümde memnuniyetsiz olan ama durumun komikliğinden gelen bir gülümsemeyle ''Of Çakır,'' Dedim ve geri doğru çekildim. ''Şaka yaptım işte.''

Sonrasında ciddi bir ifadeye bürünürken ''Hem bizde öyle geri vites yoktur.'' Dedim tek omzum kalkıp tek kaşımı da eş zamanlı olarak kaldırırken. ''Sevdiysek beşikten mezara, yediden yetmişe!''

Kahkaha atıp beni baştan aşağıya süzerken komik duruşum ve tavrım karşısında bir kahkaha daha attı. Ne güzel gülüyordu, hep gülsündü. ''Ya benimsin ya kara toprağın diyorsun yani.''

''Ayıpsın.'' Dedim göz kırparak. ''Bizde böyle, işine gelirse.''

Dudak büküp naz yapar gibi önüne döndüğünde ''Bilmiyorum bu devirde böylesi sert bir kadınla yapabilir miyim?'' Dedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. ''Benim biraz düşünmem lazım. Kararımı bildirim.''

''Bak sen!'' dedim imalı bir tonlamayla göz hizasına girerek. ''Karar bildirirmiş.''

Öyle dercesine kaşları kalkıp geri düştüğünde yüzünde bir gülümse vardı ve ben de ona eşlik ettim. Birkaç saniyelik suskunluğumuzun arasına onun telefonuna gelen mesaj girdi

ve yanımda açmaktan hiç çekinmedi. O çekinmeyince ben de okumakta bir çekince duymadım. 1

Mesaj Tilkiden gelmişti ve abimin adı geçince olduğum yerde doğrularak tüm odağımı mesaja verdim. Adı geçince bile elim ayağım boşalıp buz kesiyordu.

Mesaj: Abi bu saatte uyuyorsundur diye aramadım ama haber vermeden de duramadım. Bunlar tüm gece uyumadı ve Ümran bütün gece Semih'i dolduruşa getirip durdu. Şimdi de gitmek istiyoruz diye tutturdular. Dönerseler hoş karşılanmayacaklarını biliyorlar ve korkuyorlar. Artık bir sorun da kalmadı biz geri döneceğiz deyip duruyorlar. Zor tuttum, ne yapacağımı bilemedim. 44

Gitmek kelimesini görünce Çakır'ın elinden telefonu nasıl aldığımı bilemedim. Gitmek ne demekti? Gidemezdi. Benim onunla daha görülecek bir hesabım vardı ve o bu sefer öyle kolayca gidemezdi.

''Bu kadın...'' dedim üstüme binen sinirle. ''Gerçekten şeytan.'' 8

Çakır da hak verir gibi duraksadı ve ''E ne demişler.'' Dedi önüne dönerken ''Dünya kadar malın olacağına fındık kadar a...'' 162

''Çakır!'' dedim ikaz eder gibi sözünü keserek. İkazım çokta yüzünü kızartmamış hatta kendini savunmaya geçmişti. ''Ne 34

Çakır?'' dedi. ''Yalan mı? Gerçi senin abinde de sike sürülecek akıl yok ya neyse.''

Çakır ile uğraşmayı bırakıp hızlıca mesaj yerine girdiğimde Çakır durdurmadı. Benim meselemdi fakat Çakır bu konuda tamamen yanımda duruyordu. Kim olduğumu belirtmekle uğraşmayıp direkt olarak Çakır adına yazdım mesajı. Sonuçta ben onun karısıydım ve biz birdik.

Mesaj: Kimse hiçbir yere gitmeyecek. Sen onları al ve İstanbul'a dön. Biz de yarın geleceğiz.

Mesaj birkaç saniye içinde iletildi, okundu ve ''Tamam abi.'' Karşılığı geldi.

İçime oturan sıkıntıyla telefonu Çakır'a uzatırken ''Mahru,'' dedi. Halbuki biz az önce ne iyiydik. Şimdi kendimi yine büyük bir derdin içinde gibi hissediyordum. ''Karışmak istemiyorum ama Semih'in oraya geri dönmesi demek büyük bir kaos ortamı demek bunu da biliyorsundur umarım. Yaptıklarını öğrenince abini orada yaşatmazlar.''

Bunu bu kadar kolay dillendirebileceğimi hiç düşünmezdim ama ilk kez içim yanmadan ''Benim abim öldü.'' Dedim buz gibi bir sesle. ''Onun öylece çekip gitmesine izin vermeyeceğim. Onun herkese ödemesi gereken bir borcu var. Hesabını kesmeden, yanına kar kalarak öylece gidemez buradan. Benim

içim soğumadan öylece gidemez.''

Gözlerim doluyordu öfkeden ve o beni gözlerimden okurdu, ben konuşmasam da o beni anlardı. ''Mahru yapmadım ama yaparım biliyorsun değil mi?'' diye sordu elimi tutarak. ''Gözünün önünde, için soğuyacaksa...''

Biliyordum yapardı ve belki de sahiden ölse içim soğurdu ama ben bir kez daha Çakır'ı kaybetmeyecektim ya da bir başkasının canı, yılları onlar için harcanmayacaktı.

''Hayır, hayır.'' Dedim başımı iki yana sallayarak. ''Ben böyle bir şey istemiyorum. Sadece herkes yüzleşmeli. Ben de dâhil. Nasıl olacak bilmiyorum kendimi hazır hissetmiyorum ama zamanımın olmadığını biliyorum. Böyle bir şey için de hazır hissedilemez sanırım hiçbir zaman. O yüzden beklemek boşuna. Onlar gitsin şimdiden, biz de yarın gideriz arkalarından.''

O benim ağzımdan çıkan her şeyi kabullenmeye dünden razı olduğundan ''Sen nasıl istersen.'' Dedi ve ben derin bir nefes alarak ''Yatalım artık.'' Dedim ayaklanırken. ''Sabah olacak neredeyse.''

Onun elindeki kupayı da alıp ilerlediğimde peşime düştü. Konağa girdik. Fazlasıyla sessizdi ve ben mutfağa girip tezgâhın üstüne kupaları bıraktım. Benim mutfağa girmem onu duraksatmıştı. Kapı girişinde beni beklemiş, sonrasında da

odaya birlikte çıkmıştık. Biz bu gece için kendimize seçtiğimiz odaya girmeden hemen önce Gece'ye uğramış, öpmüş koklamış ve üstünü örtmüştük. Olması gerektiği gibi, anne ve baba olarak... Şu olan bitenden sonra böylesi sıradanlık öyle büyük lükstü ki bizim için.

Kendi odamıza geldiğimizde adımlarımı hiç yatağa yönlendirmeden ''Ben bir duş alacağım.'' Dedim. ''Sen yatarsın.''

Aklım fikrim abimdeyken bu yüzüme de sesime de yansımıştı ve Çakır'ın bunu fark etmemesi imkânsızdı. Biraz yalnız kalıp aklımda konuşacağım, soracağım cümleleri toparlamak gibi bir düşünce içerisindeydim fakat beni durdurup konuyu hiç açmadan sardı. ''At aklından.'' Dedi aklımı okurmuş gibi, başını boynuma gömdü. Dudakları boynumu işgal ederken kollarımı boynuna sararak ''Çakır...'' diye mırıldandım. Onun göğsüne yasladım kendimi istemsizce. Bedenim bunu bir ihtiyaçmış gibi hiç sorgulamadan yapıyordu. Ona sığınırsam her şey geçecekmiş gibi...

''Çakır sana tutuştu.'' Dedi sıklaşmış nefesleriyle. At aklından yoksa ben atarım demenin diğer yolu olarak eli tişörtün eteklerine gittiğinde ''Sana yardım edeceğim. Soyacağım seni.'' Diye fısıldadı.

Nefeslerinin boynuma bıraktığı huylanmayla olduğum yerde

kıvranırken ''Bu nasıl bir yardım?'' diye sordum ve istemsizce parmak uçlarımda yükseldim. Gerçekten aklımı başımdan almakta üstüne yoktu. Boynuma, gerdanıma minik öpücükler bırakarak geri çekildiğinde ''Duşa girmeyecek miydin?'' diye sordu ve eteğin uçlarını havaya kaldırdığında kollarımı kaldırarak eşlik ettim. ''Soyunma kısmında yardım ediyorum işte.''

İçimde sutyenim olmadığından çırılçıplak kalmıştım ve bana bakan bakışlarından utançla yine onun göğsüne sığınarak kaçmıştım. ''Diğer kısmını kendim halledebilirim öyleyse artık.'' Diye mırıldandım. Başımı da bedenimi de göğsüne yaslarken çenemden tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Göğsümün uçları öylesine belirginleşmişti ki üzerindekine rağmen teninde hissettiğine emindim.

''Ben soyma kısmını önce halledeyim de.'' Dedi bu sefer eli altımdakini iç çamaşırımla birlikte kavrarken. ''Sonrasına sonra bakarız.'' İç çamaşırım ayaklarımızın dibine düştü. 1

Biraz geri çekilip bana bakarken dudaklarının arasından çıkan bir ıslıkla "Ben yeni yetmeler gibi seni her böyle görüşümde vurgun mu yiyeceğim?" Diye sordu. "Yar mısın yaran mı?" 14

"İkisi de." Dedim hiç düşünmeden. Hem canını en çok alandım hem de hiç şüphesiz en çok saran.

Arsızlık denilince geri adım atan ya da susan hiç o olmayacağından bir noktasında kesilmek durumunda kalıyordum. Yine öyle oldu. "Topraklarımı kuşatıp kuşatıp bayrağını dikiyorsun." Dedi bana doğru adımlayarak. Elimi tutup kendine dokundurduğunda parmak uçlarım karıncalandı, uyuştu. "Hükmetmesini de bil o zaman." 12

Konuşurken dudaklarımda olan gözleri konuşmanın bitmesiyle dudaklarımızı çarpıştırmıştı. Nefesim kesildi sandım. Dudaklarımı emmesine izin verirken parmak uçlarımda yükseldim ve onun daha da irileşen aletini yok sayamadığımdan hırkasın fermuarını indirdim. Hırka omuzlarından düştükten sonra tişörtünü kavradım ve kısa bir an geri çekildiğinde tişörtünü de üzerinden çıkarıp yere fırlattım. 16

Saniyeler içinde çıplak bedenlerimiz tekrar birbiriyle bütünleşirken saçlarımı kavradı ve dudaklarıma aynı güçle abandı. Dudaklarının içindeki sıcaklık çeneme doğru yayılırken başımı yukarı doğru kaldırdım. Soluk soluğa daha fazlasına erişmek ister gibi parmaklarımın üstünde doğrulmaya çalışınca konunun gidişatını anladığım yerde ''Bu gece benim...'' dedim nefes nefese. ''Kesinlikle korunmam gerek.'' 20

Saçlarımla bana yön verirken boynumu açtı ve ''Çocuk istediğini düşünüyordum.'' Dedi. ''Bana bu imayı sen yapmıştın geçen kucağımdayken.'' Dişlerini boynuma sürterken parmaklarım kısacık saçlarının arasında bir yolculuğa çıktı ve onu kendime 15

daha çok bastırdım.

Bedeni tenim karşısında eğiliyordu. Çakır benim için, tenimin her bir karışına sahip olmak ister gibi eğiliyordu. Dudakları boynumdan sonra omuzlarımı işgal etmeye başladı.
''Ev..Evet...'' dedim ısırmalarına karşılık sızlanırken ''İstiyorum ama şu an doğru zaman mı bilmiyorum.''

''İstiyor olduğun zaman doğru zamandır.'' Dedi kollarıma doğru inerek. ''Ve sen istiyorum diyorsun.'' Çakır sahiden de tüm tenime dokunmakta kararlıydı sanırım. Kollarımı emdiğinde elleri belimi iki yandan kavramış, genişçe açılmış parmakları kalçalarıma doğru okşuyordu. Ben ise istemsizce ellerinin arasında kıvranıp onu kendime bastırıyordum.

''Evet ama Gece ile olan...'' Konunun gidişatının geçmişe dayanması ve geçmişin bizim için çok hoş olamaması sebebiyle konuyu kapatmak istedi ve belimde olan elleri yukarı doğru çıktı. Baş parmağı göğsümün o tomurcuğunu daha da belirginleştirmek ister gibi aşağı yukarı doğru hareket ettirdi.
''Emzirdin mi?'' diye sordu sözümü keserek ve ben kısa bir an duraksadım. ''Gece'yi.'' Diye ekledi. ''Gece'yi emzirdin mi?''

''Yani pek...'' dedim ama göbek deliğimde olan diliyle çokta kesintisiz konuşamıyordum. ''Pek sayılmaz.'' Terli ellerim saçlarına karışıyordu. Çakır beni her anlamda ıslatmaktan hiç geri durmuyordu. ''Başta sütüm çok gelmedi. Sonra Gece

biberona alıştı ve beni emmeyi beceremedi.''

Göbeğimdeki başı yukarı doğru kalktığında yavaşça doğruldu ve ''Hiç babasına çekmemiş.'' Dedi göğüslerime iştahla bakarken. Eli göğsümü kavradığında büyüttüğü o tomurcuğa önce dilini sürdü. ''Anlaşılan ikinciye özel bir ders vermem gerekecek.'' Ardından o tomurcuğu ağzının içine alıp canımı çıkaracakmışçasına emmeye başladı.

Acıdan sızım sızım sızlarken ''Çakır!'' Diye adını yakardım ama pek bir işe yaramadı. Çenesinden tutup göğsümden uzaklaştırmaya çalışırken o kadar zor ayırdım ki onu göğsüm kopacak sandım. Göğsümden ayırdım ayırmasına ama beni kendine çekince bile tenine değen göğsümün hassas kısımları hala aynı sızıyı çekiyordu.

''Sen...'' diye sordum bahçemizdeki şakalaşmamıza ithafen ''Bu devirde böylesi sert bir kadınla yapamam diyordun. Düşünüp taşınıp kararını verecektin ne oldu o iş?''

Tekrar dudaklarıma yöneldi. ''Denemeden anlayamayacağıma karar verdim.'' Dudak kıvrımının hafifçe yükselişini kendi dudaklarımda hissediyordum ve bu tarifini yapamayacağım kadar hoş bir histi. ''Karşımdaki kadının marifetlerini görmek isterim.''

Fısıltılarının bende bıraktığı hisle ayaklarım boşalıyor, içim

gidiyor sandım. Tek kaşım yukarı doğru kalktığında ''Bak sen?'' dedim ve o beni çıplak kalçalarımdan tutup havalandırdı. İtiraz etmedim ve keyifle oyununa dâhil oldum. Bacaklarımı kalçalarına doladığımda başım boynuna düşmüştü ve ben tam olarak dövmesinin üzerinde dilimi gezdirmiştim.

''Sikeyim. E... Evet...'' dedi aklını oynatmış gibi ben bu işlemi sürdürürken. Kelimeleri kesik kesik ama tavrı oldukça netti. ''Amacım o. Bakmak'' Diye mırıldandı eli ensemdeki saçları avucunda kavrayıp benimle birlikte adımlayarak. ''Bakmak istiyorum. İçin bana nasıl gidiyor bak...'' Boynunu emmeye başladığımda kendinden geçmişçesine "offf.." dedi. "Karşında konuşmayı bile unutan Çakır'ı siksinler ya." Dedi kendi kendine küfrederek.

Olduğu yerde kendini dizginlemek adına yumruk yaptığı eline dişlerini geçirirken ''Bakmak.'' Diye tamamladı. Ben cümlenin başını unutmuştum o konuşana kadar. Daha net cümleler kurabilmek adına saçımı çekip beni boynundan uzaklaştırdı ama sızlanmalarını kalçamın altındaki hareketlilikten hissedebiliyordum. ''İçimin sana nasıl gittiğini göstermek istiyorum. Delirdim..." Diye titreyerek yakardı. Gözlerinde gördüğüm o ateş daha da harlandı. "Hasretinle delirdim.'' diye inlediğinde soluğu kesildi, soluğumu kesti.

Bana karşı kontrolünü kaybedişi beni ona o kadar yükseltiyordu ki ben bambaşka biri oluyordum ve sadece onun bana

yükseliyor olmasıyla bile ben de kontrolümü kaybediyordum. 3

Çıplak tenim, kalçam elinin altındayken kendimi yükselttim ve parmaklarını kadınlığıma değen kısmında bıraktığımda ''Bahsettiğin...'' dedim o ıslaklığı hissetsin ister gibi elinin üstünde iki yana kıvranarak. ''Bu mu?'' 3

Hasret vuslatın yarısı derlerdi ve ben vuslata erişmek amacıyla tüm benliğimi koydum ortaya.
Onunla böylesine konuşurken, böyle cesurca davranırken kendimi tanıyamıyordum ve açık konuşmak gerekirse bana getirdiği o utanç hissiyle daha fazla yükseliyordum. "Bu... Bu... Bu..." Dedi fazlaca yükseklerek. "Bu amına koyayım bu." Parmakları o ıslaklıkta dolanırken ''Ama bu kadarı anlamam için yetersiz.'' dedi telaşlı telaşsız bir çırpınmayla. 7

Bedenimi yatağa bırakmadan hemen önce son aklı başında sözlerini etti ve başım yatağa düşer düşmez dudakları karnımdan aşağıya doğru kendine bir yol çizdi. ''Gecenin sonunda net bir karara varmak adına...'' dedi bacaklarımı iki yana ayırarak. ''Biz bu konuyu derinlemesine incelemek için yatağa yatıralım.'' 15

Yatırdık ve yatırırken tek dileğim gecenin sonunun uzunca bir süre gelmemesiydi. 68

...

Uğultular kulağımı doldursa da gözlerimi açmakta o kadar zorlanıyordum ki. En son gözlerimizi kapadığımızda gün aydınlanmak üzereydi ve şu an göz kapaklarım aralandığında yine gün ışığındaydım. Tam anlamıyla açamadığımdan kavrayamıyordum fakat sanırım biri Çakır'ın adını sesleniyordu.

Eli belimde sarılı, cenin pozisyonunda onun tenine sinmiş bir halde kollarının arasında çırılçıplak yatıyordum. Dudaklarının yeri omzumun üst tarafı olduğundan küçücük bir kıpırtımda minik bir buse konduruyordu ve bunu uykusu sırasında yaptığının bilincindeydim.

''Çakır.'' Dedi biri tekrar daha yüksek, bu sefer bizi de uykumuzdan uyandıracak şekilde. Aynı anda yatakta ikimizde sıçrarken Çakır çıplak olduğumun bilinciyle yaptığı ilk şey örtüyü üzerime kapamak olmuştu. Örtüye sarmalandığımda Ayşe ablanın kapı kolunu tutmuş ama arkası dönük olduğunu gördüm.

Yatak odasına, mahremiyete duyduğu saygıdan sebep kapıyı açsa da arkasını dönmemişti. Çok şükür ki dönmemişti.
''Kaç saattir kapıyı çalıyorum.'' Dedi açıklama yaparak.
''Telefonlarınızı kaç kere aradık duymadınız en son kapıyı açmak zorunda kaldım.''

Uyurken duyduğum o uğultular hala vardı ve sanırım bu

uğultular bahçeden geliyordu. Çakır gözlerini ovuştururken telefonu alıp ''Hayırdır?'' Diye sordu bildirimlerini kontrol ederken. ''Baskın mı yedik? Esat'ta kırk kere aramış.''

Ayşe ablanın arkası hala dönükken ''Yok,'' Dedi. Çakır'ın telefonu çalmaya başladı. ''Misafirler geldi. Sizi uyandıramadık Esat'ı aradım ben de.'' Dedi telaşla. ''O da ulaşamayınca girin içeri dedi bana ben de girdim.''

Misafir kimdi bilmiyordum ama Çakır uyku sersemliğini henüz atamasa da telefonu açarken ''Kapat uyandım kapat.'' Diyerek yataktan inip sadece tek bir cümle kurup telefonu yatağın üstüne fırlattı.

''Senin uykun bu kadar ağır değildir normalde.'' Dedi Ayşe abla hayret edercesine. ''Bir top fırlatmadığımız kaldı.''

Böyle söyleyince kendimden utanmak istemiştim zira böylesi bir yorgunluğun sebebi dün geceydi sanırım. Bundan sebep ben gözlerimi kaçırarak Çakır'a baktım. Sırtı bana dönük olunca çıplak, kaslı, bronz tenli manzaram epey güzeldi.

Fırlatmadan hemen önce saate bakmış olmalı ki ''2 saat olmuş uyuyalı.'' Dedi eşofmanını altına geçirirken. ''Günlerdir uyumuyorum ben. Telefonu da sessize almıştım.''

Yerden kendi tişörtünü alıp bana doğru fırlattığında hızlıca üzerime geçirdim ve onun bana elbise gibi olan tişörtünü

düzeltip cama doğru ilerledim.

''Bizde bilemedik ki bu saatte geleceklerini.'' Dedi Ayşe abla ayak seslerimizden ortamın düzeldiğini anlamış gibi bize doğru dönerek. ''İki ayağımız bir pabuca girdi.''

Gördüğüm kalabalıkla kaşlarım çatıldı ve ben o kalabalığın içinde Gece'yi gördüm. Aralarında koşuşturuyor, kahkahalar atıp herkese cilve yapıyordu.

''Kim bunlar?'' deyip camı açtığımda Çakır arkamda belirdi. İçime doluşan saçlarımı çıkarırken ''Konu komşu, esnaf, bizi sayıp seven insanlar.'' Dedi bu saatte burada olmaları normalmiş gibi. ''Gece'yi görmeye gelmişler.''

İki elinin parmakları kasıklarımın üstünde birleşerek beni sarmaladığında cam ve onun arasındaydım. Benimle birlikte dışarısını izlerken çenesini saçlarımın arasına koydu, ben ise pencerenin pervazına tutundum.

Hiçbirini tanımıyordum ve bu saatte neden benim kızımı görmek istediklerini merak ettiğimden ''Neden?'' diye sordum.

''Aaaa...'' dedi Ayşe abla bir kaynana edasıyla. ''Nedeni mi var gelin hanım. Gece ilk kez geliyor evine, yurduna, memleketine. Dua et akşamdan duyup gelmediler. Hem Gece'yi hayırlamaya hem Çakır'ıma geçmiş olsuna geldiler.''

Sabahın köründe ben hala ayılamamışken onların böylesi bir coşkuyla Gece'yi seviyor oluşları imrenilesiydi. Bana göre yaşları epey büyüktü ama benim mi içim geçmişti acaba? Konaktan çıkan bir kız dizlerine vurarak Gece'ye baktığında ''Anaaa...'' dedi heyecanla. ''Kız sen kuyumcu olmuşsun ya.'' 18

O söyleyince daha dikkatli baktım da Gece'nin üstünde başında iğnelenmiş altınlar takılıydı ve kolundan altın bir bileklik sarkıyordu.

''Kuyumcu nedir?'' diye sordu merakla ve kız yine aynı içtenlik ama daha belirgin bir gülümsemeyle ''E üstündeki altınlar.'' Dedi. ''Bu kadar altın kuyumcuda olur en çok.'' 7

Gece halinden o kadar memnundu ki bir sürü insanın ilgisi üstünde olunca mest olmuş gibi kıkırdayarak elini ağzına kapadı fakat başını yukarı kaydırarak gülerken bizi fark etti. 5

''Babası...'' dedi heyecanla yerinde zıplayıp üstündekileri göstermek ister gibi. ''Gece kuyumcu oldu.'' 56

Yüzümüzdeki gülümsemeler eş zamanlı yükselirken onun çenesinin hareketlerini tam olarak başımda hissediyordum. ''Bu çok başka bir boyut ya.'' Dedi o da kızına mest olduğunu belli edercesine. 19

Hoşuma gidiyordu birbirlerine olan ilgileri lakin ''Kime çekmişse.'' Diye ortaya bir soru bıraktığımda o hemen bunu

atağa çevirdi. ''Herkesin ayılıp bayıldığı, çok sevdiği, daha ilk dakikadan kanının kaynadığı bir annesi varken bana çekecek değil ya.'' Dalga geçtiğini bilsem de dirseğimi karnına geçirdim.

Ben vurunca o da geri kalmak istemez gibi vurduğum kolumu ısıracakmışçasına ağzına aldığında yerimde ''Hayır, hayır.'' Diye kaçmaya çalıştım ama bu o kadar zordu ki. Sonra bir öksürük sesi duyduk, durduk. ''Çakır'ım, oğlum, paşam karına hasretsin tamam da.'' Dedi bir anne edasıyla. ''Biraz bıraksan da bizimle aşağıya gelse.''

Onca senedir Çakır'ı tanırım. Esma Hanımla da hatırı sayılı diyebilecek kadar aynı ortamda bulunduk, konuşmalarına şahit oldum. Bir kez olsa böylesine içten sevgi sözcüklerini sıraladığını görmedim. Çakır'da normal karşılaşmıştı bu durumu. Çünkü Ayşe abla onun bir nevi annesi gibiydi. Onunla büyümüştü bir kere bu evde ve yaşları da hemen hemen Esma hanımla bir gibiydi.

Çakır'ın dudakları ısıracağı yere öpücük bırakırken beni kolları arasında çevirdi ve Ayşe abla elindeki beyaz elbiseyi yatağın üstüne bıraktı. Ben konuşacakken arkasında gördüğüm kızlarla duraksadım. İkisi de kapının arka tarafında gizlenirlerken hem çekingenlerdi yanaşamıyorlardı hem de meraklı gibilerdi uzaklaşamıyorlardı.

Ayşe abla baktığım yeri fark edince ''Kız!'' dedi bir anda arkasını

dönüp bağırarak. ''Ne işiniz var sizin burada? Ben size mutfakta bir dünya iş vermedim mi?''

Çakır yaslandığı pervaza doğru beni kollarının arasına çekip boynuma sokulurken ''Allah aşkına.'' Dedim utançtan alev alev yandığım anlarda. ''İki dakika durmaz mısın ya iki dakika?'' 5

Kızların işittikleri azara rağmen gözleri kocaman açılınca Çakır eş zamanlı olarak ''İstediklerini veriyorum. Azar işitiyorlar ayıp.'' Dedi. Anlamayarak kaşlarımı çattım. ''Seni merak ediyorlar seni...'' dedi o da ayrı hayranmış gibi. ''Beyim dediklerini imana getireni, imandan çıkarıp deli edeni. Seni merak ediyorlar... '' dedi tekrar. Başımı ona doğru çevirdiğimde tek bir omuzda iki kişiydik şimdi. Saçlarımdan bir tutamı aldı dudaklarına bastı gönlüne basar gibi. ''Seni nasıl delicesine sevdiğimi.'' 52

Söyledikleri beni al al ederken kollarının arasından nasıl çıktım bilemiyorum. Yüzümü ona çevirirken imalı bir gülümseme vardı ve dudaklarımın arasından mırıltılar şeklinde ''Sen hiç böyle değildin.'' Dedim. ''İnsan içinde yakınlaşmalardan hiç hoşlanmayan adama bak sen.'' 2

Derince bir nefes aldı ve ''Beni değiştiriyorsun Mahru'm.'' Dedi. ''Ödüm kopuyor bir şey olurda bir anda gidersin falan diye. Yanımda olduğun her anda dibinde bitesim geliyor.'' 27

Bazı ayrılıklar değiştiriyordu insanı işte. Elimizdekinin kıymetini 1

kaybedince anlıyorduk demek.

''Abla kaynar kaynadı da.'' Dedi kızlardan biri içine kaçmış sesiyle. Çakır ile ilgilenmeyi bırakıp onlara doğru döndüğümde ''Kaynar?'' diye sordum ama Çakır'ın beni bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Elini belime sardı, benim elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirirken ''Kaynar şerbet.'' Diye kendisi açıkladı.

Kızlar kıkırdamaya başladığında Ayşe abla onları aşağıya kovdu ve bana dönerek. ''Gece için geldiler ya ondan sebep.'' Dedi.

''Yani?'' diye sordum. ''Lohusa şerbeti gibi bir şey mi?''

''Kaynar ateş gibi sıcak olur.'' Dedi Ayşe abla. ''İçerken dilin yanar o kadar sıcak. Lohusa şerbeti soğuk olur. Kaynar Adana'mıza hastır. Bebek görmeye gelenlere verilir.''

Saçma bulduğumdan ''İyi de.'' Dedim anlamlandıramayarak. ''O yeni doğduğunda verilmez mi ya. Gece koca çocuk oldu.''

Ayşe abla aşağıda misafirler olduğundan iki ayağı bir pabuca girmiş gibi bir de bana laf anlatmayı ekleyince iyice bunalmış olduğunu hissettim. ''Gece şimdi geldi Gelin Hanım.'' Dedi. Ses tonu sorgulamada düş peşime der gibi olunca soru sormaya da çekindim açıkçası. Bir şeyi unutmuş gibi ''Ay.'' Diyerek eliyle dur işareti yaptı ve odadan çıktı.

Ben sebebini çözemediğimden Çakır'a döndüğümde bilmiyorum dercesine dudaklarını büktü. Çok geçmeden de Ayşe abla elindeki kutularla karşıki odadan geri gelmişti. Beyaz elbisenin yanına kutuları bıraktıktan sonra açtı ve sarı geniş altınlar gözlerimi kamaştırdı.

''Bu ne?''

''Altınların.'' Dedi Ayşe abla. ''Gelin dediğin öyle boş çıkmaz misafir karşılamaya. Hem ayrıca sen Seyhanlı gelinisin. Ayıp. Arkamızdan konuşurlar valla.''

''Saçma.'' Deyip güldüğümde Ayşe ablanın yüzü düştü.

Altın takmayınca ayıplanması ayıptı aslında. Şu devirde altın bir hayli uçmuşken insanların altın görmek isteme merakı hiç doğru değildi fikrimce. Devri geçtim neden altın görmek istediklerini de anlayamadım. Belki sevmiyordum, takmak istemiyordum. Garip geldi bu düşünce bana ama bir şey diyemedim. Gözüm sadece takıların üzerinde kaldı.

''Mecbur değilsin.'' Dedi Çakır normal bir tonlamayla dolaba doğru ilerleyerek. Ayşe abla memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle ağzını açacak gibi olduğunda Çakır'ın omzunun üstünden ona dönen bakışları susmasına yetmişti. Dolabı açtı ve tekrar önüne dönüp beyaz gömleklerin içinden hangisini giyeceğini seçerken konuşmaya devam etti. ''Sen kendini nasıl rahat hissedeceksen

öyle inebilirsin aşağıya.''

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımı bile Çakır'a bakarken aynadaki aksimi görünce fark ettim. Yüz ifadem şaşkınlıktan olsa da memnuniyetsiz ve mutsuzmuşum hissi yaratıyordu sanırım ve Çakır bozuntuya vermemek için böyle konuşmuştu. Bir de az önce saçma deyip güldüğümden dalga geçiyorum gibi mi hissetmişti acaba? Böyle düşünsün istemezdim.

''Yo sorun değil.'' Dedim yatağın üzerindekileri hevesle alıp banyoya yönelirken. Tam gireceğim sırada vazgeçip adımlarımı Çakır'a çevirdim ve parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük bıraktım.''İki dakikaya duşa girip hazırlanıp geliyorum.''

Öptüğüm yerde gamzeler belirdi sanki. Keyfinin derecesini çöken çukurların derinliğinden anladım ve hızlı adımlarla arkama bile bakmadan parmak uçlarımda banyoya doğru yöneldim. ''Ah Mahru ah.'' Dedi arkamdan iç çekerek. ''Senin dengesizliklerin bile insanın ömrüne ömür katar.''

Kapıyı kapattığımda hala içeriden sesler geliyordu ve sanırım Çakır Ayşe ablayla konuşuyordu. Kulak misafiri olmak istemediğimden elimdekileri bir kenara bırakıp hızlıca banyoya girdim ve sahiden de birkaç dakikalık hızlı bir duştan sonra saçlarımı kurutma evresine geçtim.

Saçlarımın şekil alması öyle çokta zor değildi. İnce telli bir

yapısı vardı ve kuruturken düz taramam bile fön çekmişim gibi gösteriyordu. O yüzden saçlarımı yapmak pek vaktimi almadı. İç çamaşırlarımı giydim, bedenime göre alınmış olan beyaz dizimin biraz üstünde biten kalem elbiseyi geçirdim üstüme. Takı setini açtığımda o kadar geniş ve parlaktılar ki gözlerimi alacak sandım parlaklığı.

Bilekliğimi taktım, yüzüğümü ve küpelerimi. Kalın hasır setin kolyesini takacağım sırada birkaç kez denememe rağmen tutturamayınca ve dar olan elbiseyle geri doğru uzanınca ağrıyan kollarımdan sebep derin bir nefes alarak pes ettim. Çakır'ın takması için banyodan çıktığımda onu da hazırlanmış olarak buldum.

Yatağa yakın bir mesafede ayakta, kol düğmelerini takarken beni gördü ve dudakları arasından çıkan kısa bir ıslıkla birlikte dişlerini dudaklarında gezdirdi.

''Mahru Seyhanlı.'' Dedi beni baştan aşağıya dikkatlice süzerken. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve elini bana doğru uzattı. Pek alışık olmadığım sesinden bir türkü mırıldandığında içim dışıma taştı mağrur bakışlarım onda asılı kaldı. ''Salına da salına da gel haydi yavrum.'' Dedi davetkar bir şekilde. ''Dön dolaş yine bana gel.''

Söylemediğim sözcükler, içimden ona taşanlar birbirine dolandı, kalbimde düğümlendi. Ben öyle çok seviyordum ki onu

ve öyle çok dokunuyordu ki bana sözleri ne yapsam ne söylesem eksik kalacaktı sanki kendimi anlatmaya.

Bilemezdim böyle onun sözleri tarafından pusuya düşürülüp kalbimdeki hengamenin ortasında kalacağımı. Duraksamadan edememiştim.

Üstelik ne yalan söyleyeyim onu da böyle görünce nutkum tutulmuştu. Jilet gibi bir gömlek tam üstüne oturmuştu. Kollarını yukarı doğru tuttuğundan, kolunu da germişti, göğsü de epey gergin duruyordu ve ben kaslarını tüm ayrıntılarıyla görebiliyordum. Görmesine görüyordum da dokunmak isteyen yanımı da tutamıyordum. Üstten bir iki düğmesi açıktı ve altında siyah bir pantolonu vardı. Pantolonuyla aynı renkte geniş bir saat vardı kolunda. Bir eli hala kol düğmesindeyken onun da Ç ve M harflerinden oluştuğunu gördüm. 25

Durduramadım kendimi. İçim ona giderken ben de peşine sürüklendim. ''Çakır Seyhanlı.'' Dedim aynı tonlamayla karşılık vererek. Hiç mi sönmezdi bu ateş, hiç mi durmazdı, hiç mi nefes aldırmazdı? Salına salına da giderdim, döne dolana da. Ayaklarım ondan başka yön bilmezmiş gibi hep onda son bulurdu.

''Söyle...'' dedi yüzüme dökülen saçları tek tek eliyle geri doğru atarken. ''Adımı bile söylerken nefesini titreten o derdi söyle derman olmayan Çakır'ı sikeyim.'' 39

''Sen...'' dedim hiç düşünmeden. ''Dertte sen derman da sen.'' 1

Hızlı adımlarım anında ona ulaştığında elimi göğsüne koydum ve aşağı yukarı gömleğinin üstünde gezdirdim. ''Çok seviyorum yemin ederim.'' Dedim cayır cayır yanan tarafımın ateşiyle. ''İçime sığdırmaya çalışırken nefesimi kesecek kadar çok seviyorum.'' 43

Yüzümün iki yanından tuttu, kesik kesik soluğumdan öptü, seviyorum dedi kabul ettim. Sürekli dilendirmesine de lüzum yoktu. Ben onun bana kurduğu tek bir cümleden de sevgisini iliklerimde hissederdim.

Açıkta kalan düğmesini iliklerken titrek bir soluk daha aldım ve ''Kolyemi takar mısın?'' diye sordum. Avucumun kapanmasına bile engel olan o setin parçasını uzattığımda elimden aldı ve ben önünde döndüm.

Saçlarımı tek bir tarafta toparlayıp onu beklerken elleri göğsümün oluğuna yerleştirdi ve kolyeyi taktı. Birkaç saniyede kolyenin ucu tenimde süzülürken elleri ensemi okşadı aheste aheste. Dudakları nefesini saçlarımın arasına bırakırken ''Mahru'm.'' Dedi, içim ona gitti. ''Sen bana bütünüyle zararsın. Ne yapacağım ben seninle, sana karşı koyamayan kendimle.'' Elleri omuzlarımda yer bulduğunda burnunu saçlarımın arasında oynattı ve tüm tenimin uyuştuğunu hissettim. 5

Gözlerim anın büyüsüne kapılıp giderken parmakları masaj yapar gibi omuzlarımı sıvazladı. ''Bizim seninle bu kalabalıktan kaçmamız lazım.'' Dedi bir ihtiyacı yakarır gibi. Kendimi onun göğsüne yasladım. ''Benim içim hep seni çekiyor.''

Göğsümü sıkıştıran varlığı, dokunuşu, sözleri asıl bana zarardı. Teninde mayışmakta öylesine güzeldi ki dışarıdan gelen seslerle şu ana dönmek durumundaydım. Üstelik bugün İstanbul'a dönmemiz gerekiyordu. Gitmeden önce en azından keyifli birkaç saat geçirmek istedim.

''Şu romantik hallerini sonraya sakla.'' Dedim zoraki bir şekilde koynundan çıkıp onu da peşime takarak. ''Bizi bekliyorlar.'' Parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve kapıya doğru yöneldim. ''Kızımı bilmediğim onca insanla aşağıda bıraktım.''

''Yabancı değiller.'' Dedi Çakır ama bence yabancıydılar, ben hiç birini tanımıyordum. Merdivenleri inerken kısa bir an elimi bırakınca garip hissetim. İnsanların içine belki de yakın durarak girmek istemiyordu ve ben de zorlamadım. Ellerimi kendi önüme getirdiğimde parmaklarım birbiriyle oynamaya başladı. O ise benim düşüncelerimin aksine gömleğinin yakalarını ve kollarını düzelttikten sonra birbirine bağlı olan ellerimi hiç önemsemeden onun tarafındaki elimi aldı.

Parmakları düzlemesine tüm avucumu okşayıp yukarı doğru çıktıktan sonra parmaklarımın arasındaki boşluğu kendiyle

doldurdu ve sıkıca parmaklarımızı kapattı. Tebessüm etmeden duramadım.

Konağın kapıları ardına kadar açık olunca ve Gece'yi biri havalara fırlatınca aklım çıkacak gibi oldu ve adımlarımı hızlandırmaya çalıştım. Çakır'da görüyordu ve nasıl panik olmuyordu aklım almıyordu. Bir tutamasa çocuk beton zemine düşecekti. Düşüncesiyle bile yandan geçtiğim kapının tahtasına vururken Ayşe abla ''Çakır, oğlum.'' Deyince o duraksadı lakin benim durmak gibi bir niyetim yoktu.

Elini bırakıp hızlıca kapıya doğru gittiğimde ''Gece.'' Diye seslendim kapı eşiğinde ve tüm bakışlar bana döndü. İlgi tamamiyle üstümde olunca kendi aralarında fısıldaşmalar başlamıştı. Neyse ki Gece'yi havalara atan adamda durmuştu böylece her ne kadar kendimi rahatsız hissetsem de bu bakışlar karşısında biraz da olsa rahatlamıştım.

Birkaç adım arkamda olan Çakır ''Biz çıkınca gelir.'' Dedi ama kimden bahsettiğini anlamadım. Sorgulayamayacak kadar da çok insan vardı önümde. Benden yaşça büyük olanlar, yanında belki kızları, belki gelinleri ya da bilemiyorum komşularıydı.

''Maşallah.'' Dedi içlerinden bir kadın konuşmaya girerek. ''Ne kadar güzelmişsin.''

''Güzel ya.'' Dedi diğeri ötekine nispet yapmak ister gibi. ''Biz

Esat'ın düğününde görmüştük. Bir içim su.''

Onlar beni böyle övdükçe ben olduğum yerde küçülüyormuşum gibi hissediyordum. Kaçmak istediğimden sanırım yanaklarım al al yanıyordu. ''Teşekkür ederim.'' Diye mırıldandım sadece tebessümle. Sıklıkla gözlerim Gece'ye takılsa da Gece'nin rahatı o kadar yerindeydi ki hiç bana gelmeye yeltenmiyordu bile.

''Çakır Beyim yok mu?'' diye sordu içlerinden geride kalan bir adam.

Ne kadar ayıptı yaptığım. İnsanlar kapımıza kadar gelmişti ben de eşikte durmuş iltifat kabul eder gibi yüksekten yüksekten onlara bakıyordum. Böyle olmasa da böyle gözüküyordu bence. O yüzden panikle elim içerisini gösterirken ''Burada.'' Dedim ve telaşla diğer kapıyı açmaya çalışarak ''Geçin lütfen içeri buyurun.'' Diyerek kapıyla cebelleşmeye başladım. Neyse ki kızlardan biri hızlıca el atınca ben de elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemeden bir iki adım geri çekildim. Çok şükür ki sevgili kocam yanıma gelmiş öncelikli olarak elini belime yerleştirirken ilgisini ikiye bölmüştü.

''Hoş geldiniz.'' Dedi önümüzden geçen adamlara elini uzatıp selamlaşırken. Bende olan ilgisi Gece'nin ''Babası...'' diyerek adamın kucağından atlaması ve bir anda bize koşmasıyla son buldu tabii.

Gece babasına doğru koşup kucağına atlayınca Çakır'da onu tutmak adına beni bırakmıştı. Babasına bilekliklerini heyecanla gösterirken ''İki saattir burada dikiliyorum.'' Dedim imalı bir gülümsemeyle. ''Hiç annesi diye gelmedin ama babanı görünce hemen koştun Gece.''

İmalı gülümsemi anlamayacağının bilincindeydim fakat anlayan sevgili kocam ''Kıskandın mı?'' diye keyifle sorunca cevapsız kalarak önüme döndüm. Utanmasam evet derdim ama utandım.

Epey sahici ve belirgin bir gülümseme vardı yüzünde. O kadar da misafirperverdi. Sırasıyla herkesi tek tek içeri geçirirken tek tekte selamlaştı konuştu. ''Kusurumuza bakmayın valla.'' Dedi samimiyetle. ''Ben aslında herkesi bir akşam ağırlamak istiyordum ama bir türlü fırsat bulup buralara gelemedim.''

''Olur mu beyim.'' Dedi kadın yanımızdan geçip gitmeden duraksayarak. Bakışları üzerimizde gezerken ''Biz sana geçmiş olsuna geldik zaten.'' Diye açıkladı. ''Hem Gece kızımızda burada diye duyunca dönersiniz belki diye hemen gelelim dedik.''

Çok duraksadığını fark edince Ayşe abla ''Buyurun.'' Diyerek içerisini gösterdi ve sonuncu misafiri de böylece içeri almış olduk. Peşlerine takılıp içeri doğru giderken ''Kim sonra gelecek?'' diye sordum duyduğumu belirterek. ''Ayşe ablaya

öyle bir şeyler diyordun."

Yüzündeki tebessüm düşmese de ciddi bir tonlamayla "Annem." Dedi. "Adana'ya geliyormuş, misafirleri duyunca." Bahanesiydi misafir. Ben bilmiyor muydum biz buradayız diye geldiğini. "Sana söz verdim. Seni şu saatten sonra annemle muhatap etmeyeceğim. Böyle bir şey isteme hakkım da yok, senin sınırlarını da fazlasıyla ihlal ettiğini de biliyorum. O yüzden başka bir yere almalarını söyledim. Biz bir iki saate çıkarız o da biz çıkınca gelir."

Bir şey demedim, gayet makuldu. Bizim bu saatten sonra Esma hanımla düzelmemiz mümkün değildi. Ben onca şeyi göz ardı edemezdim, unutamazdım. Çakır'ın da annesini silmesini beklemiyordum, böyle bir şey de istemezdim. Biz yan yana ne kadar az gelirsek yeterliydi benim için.

Hemen peşlerine odaya ilerlerken kızların gümüş bir tepside şerbet taşıdıklarını görünce duraksadım ve duraksattım. "Neden bu bardaklar?" Diye sordum üstüme vazifeymiş gibi. "Ben dün akşam su içerken gördüm, daha güzelleri vardı."

"Ay Gelin Hanım bilemedim ki, bunları çıkardılar ben de koydum ama değişsek mi?" Kızın kararsız tavrıyla ben de kararsız kalınca "Değişin." Dedim ve Çakır'ın gülümsediğini işittim. Gülüşü en güzel melodimdi lakin şu an neden güldüğünü anlayamadım.

''Sen Esma sultanın yerini çoktan almışsın anlaşılan.'' Alay edercesine çıkan sözleriyle yüzümü buruşturarak ''Çakır!'' dedim imayla kendimi bir an için ondan uzaklaştırarak. ''Hiç komik değil.''

Misafir ağırlamak bence her yerde aynıydı. Misafire en güzelleri ikram edilirdi bizde. Ben de Çakır'ın mahcup olmasını istemediğimden bildiklerimi uygulamak istemiştim.

Kız elindeki şerbet tepsisiyle geri gittiğinde biz de misafirlerin yanına geçtik. Bizim için boş bırakılan üçlü koltuğa önce benim oturmamı bekledi ardından hemen yanıma oturdu. Gece Çakır'ın kucağından hiç inmezken tek tek geçmiş olsun dileklerini ilettiler.

''Beyim.'' Dedi içlerinden biri konuşmaya girerek. ''Adana'da mısınız bir süre daha?''

Çakır onlarla konuşmaya girdiğinde ben de kadınlarla göz temasındaydım ama ne konuşmam gerektiğini bilmiyordum. ''Siz doğma büyüme İstanbullu musunuz Gelin Hanım?'' dediğinde başımı salladım.

''Evet İstanbulluyum ben. Geldiniz mi daha önce hiç?''

''Ben birkaç kez gelmiştim.'' Dedi içlerinden biri. ''Benimki mal getirip götürürken takılıyorum peşine arada.'' Diğerlerinden farklı olduğunu belirtircesine bir heyecanla yükseldiğinde

çoğunluk olumsuz anlamda başını sallamıştı.

''Çok güzel bir yer.'' Dedi diğerlerine nispet yapmak ister gibi. ''Kız kulesine gitmiştik bir keresinde. Denizin ortasında. Bir sürü de insan vardı. Ödüm koptu onca insanı taşıyamayacakta çökecek diye. Bir de pahalı...'' diye elini ağzına kapadığında hiç susacak gibi değildi ve içlerinden bir başkası ''Şimdi pahalı olmayan yer mi kaldı?'' dedi. Sonrasında bana dönerek ''Meyhaneniz varmış sanırım İstanbul'da biz öyle duymuştuk.'' Dedi.

5

Sohbetleri güzeldi. En azından konuşabileceğimiz konuları açmaya çalışıyorlardı. Bir kibir, küçük görme, horlama düşünceleri varmış gibi değildi. Genelde Esma Hanımın çevresi beni bu konağa yakıştırmazdı ama gelen insanlar beni sevmiş gibi gözüküyorlardı.

''Babamındı.'' Dedim tebessümle. Çakır kendi tarafında kendisine sorulan soruları cevaplasa da sıklıkla beni kontrol ettiği bakışlarını üstümde hissediyordum. Gece ise babası konuşurken dikkatini kendine çekmek ister gibi kucağında dikiliyor, küçük parmaklarını babasının dudaklarına kapatıyor, sürekli öpüyor ve saçma sorular soruyordu. Çakır ise hiç kızmıyor, öpmelerine karşılık veriyor, onun da sorularını sakince ama en kısa şekilde yanıtlayıp, kucağında bir o tarafa bir bu tarafa geçen küçük kızını en rahat edeceği pozisyonda tutmaya çalışıyordu. Onları böyle izlemek çok güzelken bunca zaman

22

güzelliklerini dillendirmiyor oluşum boynuma bir vebal gibi dolandı. Çakır çok güzel bir adamdı, çok güzel bir babaydı fakat ben ona bunu hiç dillendirmemiştim. Şimdi herkesin içinde söylesem, böyle apansız bir anda, hiç hesapta yokken çok mu abes dururdu acaba. ''Gelin Hanım...'' diye işittiğim kadının bana seslenmesiyle daldığım yerden çıktım.

Elim boynumu sıkıntıyla sıvazlarken ''Pardon.'' Dedim dalgın bakışlarımı Çakır'ın üstünden çekerek. Bana bakmasa da üstünde dalan bakışlarımı fark etmiş ve afallamama yukarı doğru kıvrılan dudaklarıyla karşılık vermişti. Kendimi aptal aşıklar gibi hissettim, alnımı kaşımaya başladım.

''Siz bir işle meşgul müsünüz?'' diye sormuştum dedi kadın.

''Ben moda tasarım mezunuyum. Meyhane ile de ilgileniyordum evet ama öyle çok değil. Fransa'da bir şirkette çalıştım en son kendi alanımla ilgili ama şu an boştayım.''

Kadın anladım dercesine bakışlarıyla karşılık verdiğinde ''Beyim...'' dedi adamlardan biri daha sesli bir şekilde. ''Madem İstanbul'a gidecekmişsiniz. Ben sizi bir daha bulamam. Bir maruzatım vardı da, beş dakikaya bahçeye gelirseniz eğer...''

Mahcup bir şekilde kurduğu cümleleri Çakır hiç ikiletmeden ayaklandığında Gece'yi de yanıma bırakmıştı. O bırakmıştı da Gece beni de unuttun dercesine ''Babası...'' diye kollarını

uzatmış arkada bırakılmayı kabul görmemişti. Yine terlemiş o saçları boynuna yapışıyordu ve yine kurtulmak ister gibi kafasını iki yana sallıyordu. 18

Çakır derin bir nefes aldı ve ''Gel başımın belası gel...'' dedi önce saçlarını boynundan çekip ardından eliyle terini silip kucaklayarak. Gece minik ellerini Çakır'ın sırtına koyduğunda birlikte dışarı çıktılar. 41

Şimdi o kalabalıkta ben bir başıma kalmıştım. ''Çakır Beyim de sağ olsun bizi hiç darda bırakmaz.'' Dedi en çok sohbet ettiğim kadın. ''O neredeyse orası hep rahat, bolluk içinde.'' Öyleydi evet biliyordum ama cümlenin gidişatı başka yere varacaktı sanırım o yüzden bekledim. 1

''Bizim uzaktan bir akrabayla aynı koğuştalarmış. Annesiyle konuştuğumuzda Çakır Beyime az dua etmedi. Şimdi durumu iyi olanlar bilmez ama orada paran yoksa çok ezilirsin. Her adımın para. Yani içeri girince devlet seni bedavaya bakmıyor aslında. Elektriğini ödüyorsun, kantininden alışveriş yapıyorsun. İçeride alınacaklar bitmiyor. Verdikleri yemek yemek değil diyorlar. Çakır Beyim tüm koğuşun her ihtiyacını karşılıyormuş. O girdiğinden beri bir kez olsun ne para göndermişler ne kıyafet bir şey. Beyim sağ olsun her şeylerini karşılamış herkesin. Onun için çok dert olmasa da dışarıda kendini zor geçindiren ailelere o kadar büyük nimet ki. Hepsi her duasında adını geçiriyor sağ olsun diye.'' 10

Çakır'ın her daim bu konularda övülmesine alışık olduğumdan ''Öyledir.'' Diye karşılık verdim. ''Eli çok açıktır.''

Kadın derin bir nefes alarak ''O herkesi çok mutlu etmişte...'' dedi kapıyı da bir yandan kolaçan ederek. Kızlar bir yandan servisleri yapıyordu. ''Kendisi pek mutsuzmuş. Öyle anlatmış bizim akrabaya oğlu.'' Dedi ben onun yalancısıyım der gibi. Şerbetinden birkaç yudum aldığında tekrar kapıyı kontrol etti. ''Hiç uyumazmış geceleri, sürekli mektup yazar dururmuş, sizden bahsedermiş.'' 2

Geceleri uyumadığını biliyordum da mektup meselesi beni şaşırtmıştı. ''Mektup mu?'' Diye sordum merakla. ''Kime?'' 15

Kadının dedikoducu olduğu o kadar belliydi ki. Tekrar kapıyı kontrol ettiğinde dudak bükerek ''Bilmem ki...'' dedi. Yanındakiler dürterek sus dese de onun Çakır gelene kadar pek susmak gibi bir niyeti yoktu sanırım. ''Yazıp yazıp atıyormuş, göndermiyormuş. Bizim akraba almış hatta birkaç tanesini. İsterseniz ben isteteyim getirsinler size.'' 23

Bu mektup meselesi fazlaca ilgimi çektiğinden ve Çakır'dan hiç duymadığımdan ''Zahmet olmayacaksa,'' Dedim merakla. ''Çok sevinirim.'' 1

Kadın olduğu yerde doğrularak ''Ne zahmeti,'' Dedi daha 9

keyifli bir şekilde şerbetini içerek. ''Hallederim ben.'' Duraksadı ve sanki daha yeni aklına geliyormuş gibi ''Benim de sizden bir maruzatım olacaktı Gelin Hanım.'' Oturduğu yerde biraz daha ileri kaydı ve ''Bizim bir kuyumcu dükkanımız var.'' Dedi. ''Dükkan sahibi kiraya zam yapmak istedi. Tabii hakkı, herkes yapıyor ama o biraz fazla bir rakam talep etti. Bizim bunu karşılamamız onca borcun içinde biraz zor. Başka dükkan bulmakta bunca sene sonra yerimiz de belliyken bizi çok uğraştırır daha da zarara sokar. Siz diyorum acaba araya mı girseniz? Yani daha makul bir zam yapılsa ya da...'' dedi mektuba bir karşılık bekler gibi. ''Hiç yapılmasa. Sizi sevip sayar dükkan sahibi. Bir el atıverseniz.''

Bu devirde elbette her şeyin bir karşılığı vardı. Ben kendi başıma ne yapabilirdim bilmiyorum ama ''Tamam.'' Dedim sadece ve artık samimiyetsiz bulduğum bu konuşma ortamından mutfağa geçiş yapmak adına ''Ben bir kızlara bakayım.'' Dedim.

Kızlar mutfakta çıkan bulaşıkların birazını makineye yerleştirirken birazını da ellerinde yıkıyorlardı. Mutfağa geldiğimi fark ettiklerinde ''Bir şey mi istemiştiniz?'' diye sordu köpüklü elleriyle ama hayır anlamında başımı salladım. Sadece içeride sıkılmıştım.

Kanca ve Tilki'de bizimle birlikte Adana'ya gelmiş sonrasında Tilki dün gece geri dönmüş Kanca ise kalmıştı. Şimdi de mutfağın bir köşesinde elindeki telefonda bir şeylere dikkatlice

bakarken önündeki tabaktan yiyordu.

Masanın kenarına oturdum ve ''Kanca...'' dedim. Bakışları telefondan ayrılıp kısa bir an bana döndüğünde ''Bu içeride kuyumcu dükkanı olan bir kadın varmış sanırım. Tanıyor musun?''

Kanca kısa bir hafızasını yokladı fakat bana net bir cevap vermedi. ''Ne oldu?''

Açıkça karşılık beklediğini ve bana mektup getireceğini söyleyemediğimden ''Biraz durumları yokmuş sanırım. Ev sahibi fazla zam yapmış. Sen o konuyla ilgilenir misin ya da birine söyler misin?''

Kanca başını sallayıp ''Olur.'' Dedikten sonra tekrar telefonuna döndü ve ''Hayırdır?'' diye sordum. ''Neye bakıyorsun sen öyle?''

''Mahru...'' dedi heyecanla sonra ''Yenge.'' Diye düzeltti. Ben Tilki ve Kanca'yı küçüklüğümden beri tanıyordum ve bana Mahru demeleri daha çok hoşuma gidiyordu lakin onlar rahatsız hissediyorlardı sanırım sürekli düzeltme girişiminde bulunuyordu. Ben de bozmuyordum. Öyle ya da böyle bende ki yerleri farklıydı. Nasıl rahat edecekse öyle konuşabilirdi. ''Esat abim bir ilan atmış. Gel bak.'' Dediğinde oturduğum yerden kalktım ve onun sandalyesine doğru yanaşarak ellerimi omzuna

koydum. Telefona doğru eğildiğimde epey lüks bir villayla karşılaştım.

''Antalya'da.'' Dedi Kanca malını pazarlar gibi öve öve. ''Konumu müthiş. Dubleks. Havuzu desen üfff...'' dedi ıslık çalarak. ''Garajını elli tane araba sığar.'' Diye biraz abarttı ama olsun. ''Oyun salonu var, sinema salonu var. Esat abimle bayıldık. Düşünsene yazın çoluk çocuk hep birlikte gittiğimizi. Bütün yaz keyif çatarız.''

''Hıı...'' dedim gözlerimi kısarak. ''Bize iş bahaneleri uydurup kaçıp alem yaparız demiyorsun da.''

''Tövbe.'' Dedi Kanca geri çekilerek. ''Yapar mıyız biz öyle şeyler?''

Çakır yapmazdı da diğerlerini bilemeyeceğim. Yine de omuz silkerek ''Alın o zaman.'' Dedim. ''Madem Esat'ta çok beğenmiş.''

Kanca'nın hevesi anında sönerken ''Öyle kolay değil işte.'' Dedi. ''Kocanın onay vermesi gerekiyor?''

Biz konuşurken kızlarda bir yandan bizi dinliyor bir yandan da bulaşıklarla ilgileniyorlardı. ''Neden?'' diye sordum tekrar villanın fotoğraflarını kaydırırken ''Esat beğendiyse alır Çakır'ın onayına niye ihtiyacı olsun?''

''Öyle olmuyor işte.'' Dedi Kanca. ''Yüklü miktarları Esat abi izinsiz çıkaramıyor.'' Duraksadı ve bana doğru dönerek ''Sen ikna edebilirsin ama.'' Dedi tekrar heyecanla. ''Sen dersen kesin okeyler. Baksana Mahru ya şuraya bak.'' Fotoğrafları gözüme sokacak gibi kaydırmaya devam edince ''Biliyorum.'' Dedim önceliklerinin benden yana olduğunun farkında olup nispet yapar gibi. ''Ben dersem yapar ama benim bundan çıkarım ne olacak?''

Gözlerini kısıp bana doğru döndüğünde ''Ne istiyorsun?'' diye sordu.

Duraksadım ve kısa bir an düşünüp ''Sınırsız çek.'' Dedim. Anlamamış gibi kaşlarını çattığında ''Çakır'a ulaşamam falan sana sorduğumda direkt yerini söyleyeceksin ya da benim için o an istediğimi yapacaksın. Seni muhtemelen Çakır'a karşı kullanacağım bir çek yani.''

Kanca dalga geçer gibi kahkaha atıp ''Yemez.'' Deyince omuz silkerek ''Sen bilirsin.'' Dedim. ''Kendiniz ikna edin o zaman.''

Hala onun sandalyesini yaslı bir şekilde dururken ''Siz gidecek misiniz?'' diye sordu kızlardan biri çekinerek. ''Bir daha gelmez misiniz?''

''Mutlaka geliriz.'' Dedim masanın üzerindeki elmayı alarak. İçeriden beni bekliyor da olabilirlerdi ben burada

oyalanıyordum ama sıkılmıştım ne yapayım? Üstelik Çakır ev sahibi olarak içerideydi bence benim görevim bugünlük sonlanmıştı. Çabuk sıkılmıştım ben bu hanımlık meselesinden ama olsun.

''Ben olsam hiç gitmem.'' Dedi kızlardan biri önünden başını kaldırmadan. ''Koskaca Adana'da herkesin imrenerek baktığı bir konağa gelin olmuşum, salına salına gezerim valla. İstanbul'da ne yapacaksın ki?''

Bence kendi içinden konuştuğunu sandı, boşluğuna geldi ve sonra cümle bitince sesli dile getirdiğini fark edip ''Yani şey...'' dedi mahcup bir halde. ''Beni ilgilendirmez tabii de.''

Kendini açıklama girişimine geçince ''Kızlar sizin bu merakınız neden?'' diye sordum elmamı yemeye devam ederek. ''Pınar'da zamanında böyleydi. Çakır ile evli olmak benim için güç ya da saygı anlamında öyle çokta matah bir şey değil. Benim bunlara ihtiyacım da yok. Ben Çakır ile bu yüzden evli değilim ki sevdiğim için evliyim. Üstelik bir sürü zorluğu da var, bir sürü şey de yaşadım siz biliyorsunuz. Böyle imrenerek bakmanız bana çok tuhaf geliyor. Sahiden iyisiyle de kötüsüyle de yaşadıklarımı yaşamak ister misiniz? Kötüsüyle de...'' diye vurguladığımda diğer kız araya girdi.

'' Aman abla biz öyle Çakır abinin seni çok sevmesine düşüyoruz.'' Diğer kızlar gözlerini belerterek baktığında omuz

silkti ve ''Nee...'' dedi ona karşı. ''Yalan mı? Bizim hayatımız burada geçiyor. Dışarı çıkmalarımız bile sınırlı. Aşkmış meşkmiş dizilerden filmlerden görüyoruz. Bir de şimdi siz geldiniz işte sizi izliyoruz. Ne yapalım bizim de kaderimiz başkalarının aşkını izlemek olmuş.'' Hülyalı hülyalı havaya bakıp dalıp giderken ''Ah ah bir gün biz de bulur muyuz dersin?'' diye sorduğunda kıkırdadım ve bir ses duydum. Onun sesini.

''Hayırdır neye gülüyorsun öyle?'' diye sorduğunda yüzünde bir gülümseme olsa da yüz ifadesi bir noktada memnuniyetsizliğini gözler önüne seriyordu. Bana doğru adımladı. Gözleri sıklıkla yaslı olduğum sandalyeye bakıyor aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi koruyordu.

''Hiç...'' dedim omuz silkerek. ''Kızlarla muhabbet ediyorduk hayatım. Kanca ve Esat'ta bir ev beğenmiş onu gösterdi.''

Elmadan bir ısırık aldığımda ''Canımı çektirdin.'' Diyerek bileğimden tuttu beni kendine doğru çekti ve elimdeki elmayı bileğimi tutarak ısırdı. Beni kolunun altına alırken ben de tüm yükümü ona doğru verdim. Tabii bir de ben Kanca'dan ve evden bahsedince Kanca durur mu? Hiç duraksamadan elindeki telefonu uzattı. ''Abi şuna bak.'' Dedi aynı bana anlattığı sunumu ona da yaparak.

Çakır telefondaki villaya bakarken benim kadar meraklı yaklaşmamış hatta ''Ne gerek var?'' demişti. Boynumdan

dolanan kolu ikimizin tam ortasında resimlere bakınca ben de bir daha bakmak durumunda kalmıştım.

Kanca'nın düşen yüzünde hayalleri de yatıyordu. ''Öyle Esat abiyle beğenmiştik abi sana da gösterelim dedik.''

Çakır elindeki telefondan biraz daha görselleri inceledi ayıp olmasın dercesine, ardından telefonu uzattı. ''Kırk yılda bir gideceğimiz hatta belki de hiç gitmeyeceğimiz bir yere bu kadar yatırım yapmak çokta mantıklı değil. İstediğimiz zaman bunlardan elli tane buluruz zaten.''

''Öyle tabii...'' dedi Kanca bana doğru bakarak. Kaşlarımı kaldırıp demiştim dercesine başımı Çakır'ın göğsüne yasladım. Ben demiştim. Eğer anlaşmamı kabul etmiş olsaydı Çakır şimdi oraya okey vermişti çoktan.

''Neyse bakılır.'' Dedi ve bana döndü. ''Çıkmamız lazım artık. İşin yoksa hazırlanalım.''

Ölümüme yürüyordum resmen. Daha gitmeden içime sıkıntısı çökmüştü ve benim ayaklarım geri geri gitmek istiyordu.
''Bir işim yok.'' Dedim ama dudaklarımı büktüm gitmek istemezcesine.

Elini ağzıma kapatıp sıka sıka severken parmaklarını yanaklarıma bastırdı ve ''Bükme bükme.'' Dedi

dayanamıyormuş gibi kendi çenesini de sıkarak. ''Sebep olana ecel olacağım sonunda.''

Dudaklarımın üzerine kapalı olan avcunun içine bir öpücük kondurmak adına bileğini kavradım ve yıllar önce kestiği o avuç içine dolu dolu bir öpücük bıraktım. Hiç beklemiyor olsa gerek ''Mahru...'' dedi başını iki yana sallayarak. ''Sen yemin ederim olup olmadık anlarda şöyle şeyler yapınca imanımı gevretiyorsun.''

Kıkırdayarak geri çekildiğimde kimse açık açık yüzümüze bakmasa da belirgin tebessümlerini saklayamıyorlardı. Onun kolunun altında kızlara el sallayarak mutfaktan çıktığımda Gece'yi salonun ortasında bizi beklerken buldum. ''Hadi.'' Dedi Çakır ona da eliyle yukarısını göstererek. ''Odaya gidiyoruz.''

Gece'nin küçük adımları merdivenlere yöneldiğinde tırabzanlara tutunmuştu ve birkaç adımı zorla çıkmıştı.

Çakır'ın kolu omzumdan sarkarken parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve bileğinin üstüne birkaç öpücük bıraktım. Sessizliği, sıkıntılı hali bir şey söylemek istediğindendi sanırım. Evirdi çevirdi kendini ama içinde tutamamış olacak ki ''Kanca ile samimiyetin-'' dedi.

Cümlesini daha tamamlayamadan bedenimi ters çevirdim. Kanca benim arkadaşımdı, kardeşimdi. Düşüncesi bile beni

çok gerdi ve geri geri doğru adımlayarak ''Sakın bana beni Kanca'dan kıskandığını söyleme.'' Dedim.

Öyle sert bir dille ikaz etmiştim ki söyleyeceği varsa da söylemezdi şu saatten sonra. ''Tamam.'' Dedi hiç uzatmadan. ''Söylemem.''

Aklım almıyordu Kanca'ya karşı yaptığı bu kıskançlık imasını. Bir anda ona neyin böyle düşündürdüğünü zihnim tararken ona yaslı bir şekilde durmam geldi aklıma ve sonra geç idrak etmiş gibi ''Canın elma falan çekmemişti.'' Dedim yüksek bir sesle. Önümü görmeden ayağım merdivene çarptığında dengemi kaybetmiştim ki beni anında tutarak ''Yavaş!'' Dedi iki kaşının arasında derin bir oyuk oluşturacak kadar çok çatarken. ''Düşeceksin şimdi laf yetiştireceğim derken.''

Adımlarımı düzene sokunca ''Canın elma çekmemişti.'' Diye sürdürdüm konuşmamı. İşaret parmağımı ona doğrulttum ve ''Beni oradan çekmek için yaptın bunu!'' dedim hesap sorar gibi.

Çakır o kadar işini biliyordu ki elime koz vermek istemez gibi, aramızda sorun oluşturup oluşturmayacağını bilmediğinden akıllılık etti. ''Bilemezsin.'' Dedi gözlerini kaçırarak. ''Senin kendi düşüncen, ispat edemezsin.''

''Çakır ya.'' Dedim bozulmuş gibi.

İki parmağının arasına burnumu sıkıştırıp kendine doğru

çektiğinde ellerini ittim ve o burnumun üstüne öpücük bıraktı. ''Kocaya öyle sitem eder gibi yaa'lanmaz.'' Dedi beni daha da sinir etmek ister gibi bir gülümsemeyle. Ben de omuz silkerek trip atarcasına adımlarımı hızlandırdım. Gece'nin verdiği o zorlu mücadeleyi de kollarımın arasına alarak son buldurdum.

Sıkıca kucaklayıp merdivenleri hızlı hızlı çıkarken ''Seninle de görülecek bir hesabımız var küçük hanım.'' Dedim. Gece kucağımda kıkırdayıp çırpınmaya çalışırken onu sıkıca sardım ve merdivenleri hızlıca çıktım.

Kapıyı açar açmaz kendimizi yatağa doğru atarken ben alttaydım Gece üstümde. Kollarımı sıkıca bedenine sardım ve hızlı hızlı her yerinden öperken ''Sürekli baba baba.'' Dedim azarlar gibi. ''Hiç annemde var demiyorsun. Kıskanıyorum ama artık.''

Gece kaçmak ister gibi beni itmeye çalışsa da bırakmıyordum ve daha çok öpüyordum. ''Annesi...'' dedi daralmış gibi beni iterek. ''Bırak.''

Ben inadına daha çok sardım ve ''Bırakmıyorum.'' Dedim öpmeye devam ederken. Çakır kapıdan içeri girdi ve yatağın birkaç adım ötesinde bize gülerek bakarken dilini alt dudağında gezdirdi.''Çok sevdiğin ve bana tercih ettiğin o baban...'' dedim imalı gülümsememi üzerinde tutarak. ''hesabıma 10 saniye içinde 100 bin dolar göndermezse seni bırakmayacağım.''

Gece'nin parayla işi olmadığından anlamadı ve iyice daralarak ''Babası.'' Diye elini uzattı. ''İmdat.''

İmdat demeyi nereden öğrenmişti bilmiyorum ama bana çok değişik geldi ve ''Yaa yerim seni ama artık.'' Diyerek daha çok sarıp öpmeye başladım. Ayı yavrusunu severken öldürür misali kendimi dizginlemeyi bırakmıştım bile. Ne yapayım hep çok sevmekten çok özlemektendi bunlar.

Gece babasını çağırır da babası gelmeden durur muydu? Bize doğru adımladı ve ''Benim kızım satılık değil.'' Diyerek ellerimi iki yandan tuttu ve birkaç saniyede Gece'yi tutan bedenimi ayırdı. Hayır o kadar güçlü tutuyordum aslında ama Çakır'ın gücüyle karşı karşıya kalınca direnememiştim. Ellerim ondan ayrılır ayrılmaz Çakır ''Kaç Gece.'' Dedi ve Gece panikle sanki tekrar yakalayacağım diye hızlıca yataktan yere indi.

Bileklerim hala Çakır'ın ellerinin arasındayken ''Hayır ama.'' Dedim yüzümü asarak. ''Oyunbozanlık yapıyorsun. Ayrıca lafı da çarpıtıyorsun. Param tatlı, bugün cimriliğim üstünde demiyorsun da.''

Çakır beni iki bacağının arasına alarak kollarımı başımın hizasına getirdiğinde masmavi gözlerinde kayboldum kısa bir an ve iç çektim. Ben o bakışlarının bir ömre bedel olacağını hiç bilemedim.

''Kim ben mi?'' Dedi şok olmuş gibi. ''Ben mi cimriyim?''

''Evet.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Az önce ev muhabbeti şimdi bu.''

Çakır bunu bir hakaret kabul etmiş gibi ''Gece.'' Diye seslendi. ''Gel buraya kızım.''

Bir tehdit olarak gördüm tonlamasını ve bakışlarım ikisi arasında mekik dokudu. Dokudu dokumasına da kaçamadım. Çünkü Çakır gücünü üstümde kullanıyordu. Bu durum hiç adil değildi.

''Üfle annenin boynuna.'' Dedi huylandığımı bilir gibi. Olduğum yerde çırpındım ama boşa. Neyse ki Gece hiçte huylandıracak gibi üflemedi. Hatta üflemesi serinlik etkisi yarattı. Olduğum yerde kahkahalar atarken Çakır etkisiz olduğunu anlamış ''Bak böyle.'' Diyerek bana doğru eğilmişti. Dudaklarının arasından tüy misali tenime dokunan nefesi içimi huylandırıyor, karnımda bir boşluk hissi yaratıyordu ve sanki içim gıdıklanıyordu. Yavaşça bıraktığı nefesini boylu boyunca gezdirirken bir tarafımı kapatsam diğer tarafıma geçiyordu ve ben olduğum yerde kıvranıp duruyordum.

''Çakır.'' Dedim çırpınarak. Bileklerime tüm gücümü verip itmeye çalıştım ama başaramadım. ''Ya...'' dedim afakanlar basınca. Az önce Gece'nin girdiği hali anlamıştım, ders olmuştu olmasına

da benim kurtuluşum onunki kadar kolay olmamıştı. ''Ay nefes alamıyorum.'' Dedim nefesimi hızlandırarak. ''Ben seni nasıl taşıyayım Allah aşkına. Nefesim kesildi.''

Çakır geri doğru çekilirken kaşlarını çattı ''Lan dizlerimin üstünde duruyorum.'' Dedi yalan konuştuğumu yüzüme çarparak. ''Ağırlığımı mı veriyorum ben sana.''

Doğru vermiyordu ama ben psikolojik olarak nefessiz kalmışım gibi hissediyordum. Ayaklarım tam iki bacağının arasında çırpınırken panikle ''Lan...'' dedi bir anda doğrularak. ''onun da canı var biliyorsun değil mi?''

Tüm canı oradaymış gibi tüm bedenini kasmıştı. Vuracağım diye aklı gitmişti. Ben de gülerek ''Yapma ya.'' Dedim azarlar gibi başımı yataktan kaldırarak. Yüzüme saçlarım düştü, ağzıma doluştu elimle çekemediğimden üfleyerek yok etmeye çalıştım ama bu daha da daraltmıştı beni.''Canını yiyim senin. Senin ki canda bizim ki ne?''

Tabii ki arsızlığını bir an olsun elinden bırakmayan Çakır ''Yesene.'' Dedi yine aynı arsız bir gülümsemeyle.

Onun yüzünü kızartmayan arsızlığı beni ateş topuna çeviriyordu. Bir de böyle eşit şartlarda olmayınca alaya alır gibi tavrını sürdürmesi tam manasıyla kışkırtmaktan ibaretti. Dizimi kaldırdım ve bacaklarının arasına kendimi kontrol ettiğimi

düşündüğüm bir hızla vurduğumda ''Offf...'' diye olduğu yerde dikildi ve gözlerini sıkıca kapatarak dizlerini yatakta titretmeye başladı. ''Mahru!'' dedi sinirle ama Gece hemen dibimizde olduğu için büyük tepkilerde veremiyordu. Gözlerini açtığımda acısının gözbebeklerine oturduğunu gördüm. Gözlerinin etrafı sulanmıştı resmen. Öfkeden dönen gözleriyle dudaklarımı ısırdım. Kontrol etmeye çalışmıştım aslında ama biraz fazla hassastı sanırım. 24

''Şey...'' dedim gazabından korkarak. ''Ayağım yanlışlıkla çarptı.'' 4

Derin solukları tepemden bile tenime sertçe vurunca tırsmamak elde değildi. Bir bana baktı bir Gece'ye. Çok şükür Gece'yi verene. Kurtuluşum oldu resmen ve ''Yarına kalsa da yanına kalmayacak bunu biliyorsun değil mi?'' Diye sordu ve tehditvari bir şekilde konuşmasını tamamladı. ''Bil çünkü.'' 14

Sevimli bir gülümseme koydum yüzüme ve gözlerimi kırpıştırdım. Amacım sevimlilik yapıp konuyu kapatmak olsa da o alaya alıyorum sandı sanırım ve ''Mahru!'' diye adete hırlarcasına bana doğru yanaştığında ''Tamam tamam.'' Dedim pes eder gibi. ''Siz kazandınız tamam bırakın artık beni.''

Ve tabii ki yine kurtuluşum o kadar kolay olmadı. Çakır birkaç saniye duraksayıp geri çekildi ve ''Tamam artık ne olur.'' Dedim yalvarır gibi. ''Bitsin bu işkence lütfen. Özür dilerim tamam.'' 1

Gece'ye döndü ve ''Ne isteyelim karşılığında?'' Diye sordu. Resmen birlik olmuşlardı ama bu hiç adil değildi. 1

''Ne bir şey istemesi ya?'' diye çıkıştım kaşlarımı çatarak. ''Tamam oynadık bitti. Abartmayın siz de.'' 1

Sanki ben burada yokmuşum gibi Gece ile konuşurlarken Gece sanki çok önemli bir şeyi keşfetmiş gibi ''Buldum.'' Diyerek ayaklandı. ''Çikolata.'' 12

Çakır gözlerini devirirken ''O kolay.'' Dedi beni zorlamak istercesine. ''Onu ben de alırım. Annen bize başka bir şey versin.'' 28

Gece yeni bir şey düşünür gibi durunca Çakır ''Yaklaş.'' Dedi ve kulağına doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. 11

Başımı olduğum yerde kaldırdım ve ne söylediğini duymaya çalıştım ama hiçte başarılı olamadım. Gece'nin duyduğu şeyle gözleri heyecanla büyürken ''Olur.'' Dedi kabul ederek ama ben duyamadığımdan ''Olur derken?'' dedim panikle. ''Ne konuda anlaştınız siz şimdi anlamadım?'' 6

Gece işaret parmağını ağzına götürdü ve parmağını ısırmaya başladı. Kendini iki yana sallanırken ''Kardeş.'' Dedi belli belirsiz bir sesle. 65

Dün gecenin üstüne tam da Çakır'dan beklenilen bir hamleydi ve gözlerimi kısarak fikrin muhatabına çevirdim kendimi. ''İnşallah.'' Dedim imalı bir tebessümle. ''İnşallah bir kızın daha olur da üç kadınla birden nasıl baş edeceğini düşünür durursun ondan sonra.''

Çakır'ın halinden memnun olduğunu belirten ifadesiyle ''İnşallah Mahru'm.'' Dedi dolu dolu bir sesle kabullenircesine. Bileklerimi serbest bıraktığında başını da boynuma gömdü. Bu sefer huylandırmak için değil içine katmak için öptü. ''Sana benzeyecekse...'' dediğinde daha cümlenin bitmesini beklemeden yüzüme bir tebessüm oturdu, saçlarını okşadım. Biliyordum ki o laf ebesiydi ve beni yine kalbimden vuracaktı. Öyle de oldu. ''Sana benzeyecekse bin tane daha kızım olsun inşallah.''

...

Uçaktan inip arabaya doğru yürürken Gece kucağımızda durmaktan sıkılmış önden önden koşar adım giderken adamlardan biri de hep bir adım arkasındaydı. İleride siyah vip bir araç bizi beklerken o yöne doğru yürüdük.

''Abi bu Koray var ya.'' Dedi Kanca ben ortada olduğumdan başını biraz ileri doğru uzatıp Çakır'a bakmak için. ''Bizim Kasaba da bulaşmış bir ara. Ulan resmen takmaya yer arıyormuş psikopat. Herif belaymış resmen. Ota boka sarıyormuş millete

ama Kasap diyor ki ben ters yapınca ikinciye cesaret edemedi bana gelmeye.''

Çakır'ın yüzünde alaycı bir ifade oluştu ve ''Çirkini sikmemişler.'' Dedi elini omzuma atıp beni kendine çekerek. ''Babamın evinde prensesim demiş.''

Kanca bu sözlere alışkın olduğunda sebep ''Abi ben hala hayret ediyorum ya.'' Dedi benim burada oluşumu pekte önemsemeden. ''Bu Semih nasıl bir adammış böyle. Yüzümüze hep gülerdi. Sonra nasıl oldu da böyle bir ihanetle herkese sırtını dönebildi? Vay anasını be. Kimseye güvenmemek gerekmiş.''

Dudakları tekrar aynı hayretle büküldüğünde ''O size yüzünü dönerken kadının birine yuları vermiş, kendisine domalmakla meşguldü çünkü.'' Dedi. ''Gül yüzünüzün hatırına bakmıyordu yani yüzünüze.''

Bu konu beni o kadar rahatsız etmişti ki sürekli başka yöne çevirdiğim bakışlarımla Çakır bunu fark ederek sustu.

İstanbul'un kış soğuğu yüzüme çarparken sigarasının sönmeye duran izmaritine doğru baktı ve ''Ne yapmışlar?'' diye sordu Kanca'ya doğru. ''Neredelermiş?''

Kanca cebinden telefonu çıkarırken ''Bilmiyorum ki abi.'' Dedi. ''Konuşmadım dünden beri hiç. Uçakta da telefonu kapamıştım.

Dur, arayayım.''

Kanca telefonunu açarken saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı ve ''iyi misin?'' diye sordu. Uçak yolculukları benim başımı döndürüyordu ve inince sersem gibi oluyordum. ''Uçmayı sevmiyorum.'' Dedim hoşnutsuzca. ''Salak gibi oluyorum inince.''

Çakır laf cambazlığı yaparak ''Hiç mi sevmiyorsun?'' diye sordu. ''Senin için her daim hazırda bekleyen Seyhanlı hava yolları alınır gücenir.''

Gülsem de hiç şaka çekecek gibi olmadığından ''Kaşınma lütfen.'' Dedim. ''Kaşı lütfen.'' Diye yineledi yakarır gibi. ''Gurur duyuyorsundur umarım.'' Boğazına gıcık yapan öksürükle kısa bir an benden çekildi ve tarazlı sesiyle tamamladı cümlesini. ''Beni koynundan ayrılmayan yeni yetme bir ergene çevirdin. Duy çünkü.''

Belime tekrar dolanan eliyle beni kendine daha çok çekti. Nefesim boğazıma dolandı ve cümlelerinin altında soluksuz kaldım. Sanırım ben her koşulda ölürdüm bu adama.

Biz adımlarken bir anda Kanca'nın telefonundan gelen sesler duraksamamıza sebebiyet verdi. ''Neredesiniz oğlum siz?'' dedi Tilki telaşla. ''İki saattir sizi arıyorum ulaşamadım hiçbirinize.''

Kanca telefonu yüzüne doğru tutmuştu çünkü görüntülü bir

görüşme halindeydiler. Arkadan gelen bağrışma sesleri, ağlama sesi, uğultular kalbimin sıkışmasına sebebiyet verdi.

Çakır bir anda telefonu Kanca'nın elinden alırken aramıza geçmişti ve kaşlarını yine derin bir çukur oluşturacak kadar çatıp ''Ne oldu orada?'' Diye sordu.

Tilki'nin beti benzi atmış terlemiş bir haldeydi ve ''Abi buraya geldiğimizden beri başımıza gelmeyen kalmadı.'' Dedi. Olduğu yer bir evin holüydü ve karanlıktı. Güm güm gelen sesler dış kapıdan geliyordu sanırım ve Tilki sabrının sonundaymış gibi karşı tarafı ikaz edercesine demir kapıya bir tekme attı.

''Abi.'' Dedi tekrar dişlerini sıkarak. ''Biz buraya geldiğimizde sabahın körüydü. Nereye gideceğimizi bilemediğimden.'' Aptallığımdan diyemedi sanırım gözlerini kaçırıp tekrar bize döndü. ''Mahallede benim eve sokarım gizlice dedim. Ümran'ın babası gördü abi bizi. Adam zaten öğrendiğinden beri kapılarda yatıyormuş mutlaka buraya gelirler diye. Bir anda boşluğumuza geldi Ümran'a saldırdı. Engellemeye çalıştık falan ama amcaları falan da dahil oldu. Bir yandan Semih'e bir yandan Ümran'a. Abi biz ayırana kadar ikisinin de baya haşatını çıkardılar. Ümran'ın canından ne zaten. Kendinden geçtiğinde zor aldık ellerinden.''

Telefonu belli belirsiz yan çevirdiğinde bir koltuğun kenarında iki büklüm yatmış ağlarken gördüm onu. Yüzü, gözü kanlar içindeydi ve saatlerdir ağlıyormuş gibi hıçkırıkları kesilmek

bilmiyormuş. Tilki sıkıntıyla yüzünü ovaladığında ''Abi bu hamileymiş.'' Dedi ve benim başımdan aşağıya kaynar sular döküldü gibi hissettim. Destek almak istercesine Çakır'ın koluna girdiğimde nefessiz dinlemeye, izlemeye devam ettim. Tilki'nin yüz ifadesi bile çok şey anlatıyordu. ''Hastaneye götürdük biz bunu. Serum, pansuman falan filan derken düşürmüş abi onca dayağa.'' Dedi.

O an kendi kaybım aklıma geldi. İnsan yaşattığını yaşamadan ölmüyordu. Ne hissedeceğimi bilemedim. Üzülmedim demek canilik gibi geldi üzüldüm demek kaybıma ihanet. Allak bullak bir haldeyken ''Ulan bu saate kadar niye haber vermiyorsun?'' dedi Kanca yükselerek. ''Aklın nerede kaç saattir.''

Tilki Kanca tarafından azarlanınca ''Vakit mi bulabildim amına koyayım!'' Dedi. ''Sabahtan beri nereyi tutacağımı bilmiyorum. Emre'nin gözü önünde oldu hepsi. Çocuğun psikolojisi sikildi. Ümran'ı hastaneye taşı, Emre'yi Eftelya'ya bırak, Semih ile uğraş derken gözüm telefon mu görebildi.''

Dan, dan diye vurulan sesler ve uğultular çoğalınca ''O gelen ses ne?'' diye sordu Çakır ve Tilki yeni bir sıkıntının eşiğindeymiş gibi yüzünü sıvazladı. ''Abi ben bunları yukarı mahalleden bir çocuğun evine getirdim bulamazlar diye. Kendi dedi gel benim evde sakla Çakır abi gelene kadar diye. Hastane çok ortalıktaydı. İşi bitince çıkardım ben de. Meğer çocuk bunlara kumpas kurmuş, gitmiş ötmüş mahalleliye burada olduklarını. Turan'ın

hatırı var, o Semih'in ölüsü çıkar buradan diyorlar. Dayandılar kapıya abi. Zor tutuyorum da kırarlar birazdan burayı.''

''Çakır mı lan o?'' dedi arkadan gelen bir ses ve aniden telefona abimin gözleri dönmüş yüzü yansıdı. ''Öldürseydin lan madem.'' Dedi Çakır'a öfkesini kusarcasına. ''Senin yapacağın işi sikeyim. Etmeseydin lan o zaman yardım falan.'' O konuştukça Çakır'ın bedeni geriliyordu ve sıklaşan solukları sesli bir hal alıyordu. ''Senin yüzünden çocuğum düştü lan. Dayandılar kapıya öldürecekler. Madem bir işe kalkıştın adam akıllı korusaydın götümü. Üç gün fazla yaşatmak için mi beklettin beni. Bu mu lan adamlık?''

Yüzü gözü morarmış, şişmişti. Kan oturmuş gözlerinde eskiye iyiye dair hiçbir şey göremedim. Üstelik nankördü. Çakır'ın yaptıklarına karşı hala fazlasını beklercesine ve suçlayan tavrıyla aynı kandan olduğum için utandım. Utandım ve alnımı ovuşturarak başımı öne eğdiğimde ağlayacak gibi oldum.

Çakır o halde bile beni fark etmiş, tüm sinirine karşın eliyle çenemi kavrayarak kaldırmıştı. ''Eğme başını.'' Demişti tok bir sesle. ''Eğme kızarım.''

Sesine bir katilin sesi karışmıştı sanki ve acımasızca dökülen hırıltılarıyla tekrar telefona dönmüştü. ''Sıksaydın lan o zaman kafana amcık.'' Dedi tüm öfkesiyle. ''Adamlıktan bahsedecek insan mısın lan sen? Ben mi düşürdüm lan senin çocuğunu.

Benimkini senin yüzünden aldılar ama.'' Diye ekledi kendini daha da kışkırtır gibi. Alnında belirginleşmiş bir damar atıyordu, o attıkça Semih'in sanki sonu hazırlanıyordu. ''Bir de kalkmış hesap soruyor.''

''Beni buradan çıkaracaksın.'' Dedi Çakır'ın damarına basmak ister gibi emir vererek. ''Beni buraya sen yolladın, sen çıkaracaksın. Bu kapıdakileri buradan çekeceksin. Ben çoluğumu çocuğumu alıp siktir olup gideceğim. Çıkaracaksın beni buradan hemen!''

Sanki Çakır onun emir kuluydu ve abim öyle dayılanarak emirler veriyordu ki Çakır gibi sinir hastası olan birine bu yaklaşım ölümünü çağırmaktan öte değildi. Öyle ya da böyle bu kavgada en çok darbeyi alan biz oluyorduk. ''Kimsin oğlum sen?'' dedi daha fazla tahammülü kalmamış gibi bağırarak. ''Kimsin lan sen bana emir veriyorsun. Senin amını götünü sikerim.''

''Çakır.'' Diyerek kolunu tutmaya çalıştığımda ''Çakır! Çakır! Ne Çakır lan!'' Dedi ondan kalan öfkesiyle bana dönerek. Bu tepkisinin sahibi ben değildim Semih'ti biliyordum ama ben ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Tekrar telefona döndüğünde ''Senin suyun çok ısındı oğlum.'' Dedi kendini zapt edemiyormuş gibi. ''O suda haşlarım seni.''

Semih ağzını açacak gibi olduğunda ''Bak sakın!'' diye uyardı

Çakır. ''Bak o sikik çeneni açarsan yemin olsun durmam.''

Avuçlarım terlemiş, bedenim titriyordu ve ben kendime bir dayanakta bulamıyordum çünkü Çakır'ın gözü şu an kimseyi görmüyordu. Üstelik sanırım şu an ona dayanak olması gereken bendim. Elimle kolunu sıvazlayarak ''Bilerek yapıyor, lütfen.'' Dedim sakinleşsin ister gibi ama beni duymadı.

''Durma lan.'' Dedi Semih olayın ciddiyetinin farkında değilmiş gibi. Nasıl olurda görmezdi gözünün döndüğünü. Bu kadar mı körleşmişti. Yerimde çırpındım durdum. ''Sus artık sus.'' Diye bağırdım telefona karşı. ''Kışkırtıp durma yeter. Senin hakkın gerçekten ölümmüş Keşke ölseymişsin.'' 14

Çakır'ın eli sıkıntıyla saçlarından geri doğru giderken olduğu yerde döndü ama durdurmadı kendini. Semih'te durulmasın ister gibi konuşmaya devam etti. ''Şu saatten sonra durursan adam değilsin.'' Dedi beni muhatap almayıp tekrar Çakır'a yüklenerek. ''Değseydi lan bari onca sene yatmana. Bir boka yarasaydı yaptıkların. Yaptığın her şey yarım yamalak. Onca para güç sende heba oluyor. Kimsenin seni sikliediği bile yok. İki elinle bir siki doğrultamamak seninki. Sen her zaman ilk gözden çıkartılan olmaya alışmışsın ama ben senin gibi olmayacağım. Senin başarısızlıklarının ceremesini ben çekmeyeceğim. '' 207

Semih'in söyledikleri bana bile koymuşken Çakır'a ne hissettirdiğini tahmin bile edemiyordum. Telefonu almak 68

istedim susturmak için ama Çakır vermedi. O kadar güçlü sıkıyordu ki parçalara ayıracak sandım. Gözleri kısa bir an duyduklarını sindirmek ister gibi kapanıp açıldığında eğer ki Semih'in amacı gaza getirmekse kullandığı cümleler çok yanlıştı. Biraz önce resmen kendi ölüm fermanını imzalamıştı ve Çakır ''Aç lan kapıyı.'' Diye bağırdı Tilki'ye. ''Aç kapıyı.'' 68

Tilki telefonu abimin elinden aldı ve telaşla ikna etmek ister gibi konuşmaya başladı. ''Abi bir dünya hepsinin gözü dönmüş. Ümran'ın babası, amcaları falan da bura-''

''Aç!'' diye avazı çıktığı kadar bağırdı neredeyse Çakır. 8

Beynim karıncalanıyor gibi hissettim. Elimi saçlarıma götürüp uyuşan aklımı yerine getirmeye çalışırken olanların yine bir çıkmaza sürüklenmesinden korkarak ''Çakır.'' Diyerek önüne geçtim.

Gözlerim sinirden ve çaresizlikten dolu doluydu. Yanım her zaman onun yanıydı ama ben yine bu işten zararlı çıkan biz olmak istemiyordum. Üstelik şu an verdiği kararlar öfkesinin bir parçasıydı ve öfkeyle kalkan zararla otururdu. Yemin ederim ki abim tarafından vereceğim bir kayıp artık beni sızlatmazdı da Çakır bunun yükünü alırsa üstüne ve pişmanlığını yaşarsa kahrımdan ölürdüm. Dirisi hayır getirmeyen bir adamın ölüsünün de Çakır'a yük olmasını istemedim. 5

''Gerçekten bunu yapacak mısın?'' Diye sordum beni duyup duymadığından bile emin değilken. ''Yapmadın ama bu sefer yapacak mısın? Gözümün önünde. Bunu bize, kendine yapacak mısın sahiden? Değer mi onun için?''

O kadar kapatmıştı ki kendini ne dolan gözlerimi görüyordu ne de ona erişmeye çalıştığımı. Gözleri telefonda sabit kalmış transa girmiş gibi tekrarlarken ''Aç.'' Diye yineledi tekrar.

Önüne geçip tereddütle elimi belirginleşen o damarın üstüne koyup yavaşça sıvazladım ve ''Çakır.'' Dedim önünde eğilircesine.

Parmaklarım teninde onu sakinleştirmek istercesine bir yolculuğa çıktı. Öfke barındıran her şeyi göz ardı etmeye çalışarak parmak uçlarımda sadece sevgiyi fısıldadım ona. Korkularımı, sevdamı...

Gözlerimiz dakikalar sonra ilk kez kesişti ama ben orada kendini kaybetmiş, yolu bulamayan küçük bir çocuktan başka hiçbir şey göremedim. Gözünün feri sönmüştü resmen. Göz bebeklerinde gezinen çaresiz çocuk oradan oraya çarpıp duruyordu. O çocuğu serbest bırakmak adına, özgürlüğü kavuşsun istercesine yakıp yıkmaktan hiç korkmuyordu. O küçük çocuk sanki beni hiç tanımıyordu, ona yardım etmeme izin vermiyordu. ''Lütfen.'' Diye fısıldadım parmak uçlarımda. ''Lütfen bana kendini kapatma. Sana dokunmama izin ver.''

göremedim. Gözünün feri sönmüştü resmen. Göz bebeklerinde gezinen çaresiz çocuk oradan oraya çarpıp duruyordu. O çocuğu serbest bırakmak adına, özgürlüğü kavuşsun istercesine yakıp yıkmaktan hiç korkmuyordu. O küçük çocuk sanki beni hiç tanımıyordu, ona yardım etmeme izin vermiyordu. ''Lütfen.'' Diye fısıldadım parmak uçlarımda. ''Lütfen bana kendini kapatma. Sana dokunmama izin ver.''

8

Bitmek bilmez şiddetli dalgaları gözlerinin kıyılarına çarptı. Boğuluyorum sandım. ''Aç...'' diye yineledi öfkesi benim korkularımı da sevdamı da ezip geçerek. ''Aç kim vurduya gitsin. Aç yoksa yemin ederim gelince sağ bulursam kendim alacağım canını.''

29

Elim şakaklarından düştü ve benim ulaşmamı istemediği o kapı, gözlerinde gördüğüm ve gazabından korktuğum o küçük çocuğun öfkesiyle Semih'in kıyameti için açıldı.

290

Bölüm Sonu

17

Umarım sevmişsinizdir bölümü. Oy vermediysek verelim mi?

23

Yeni bölüme kadar hoşçakalın.

34

İnstagram: humeyraao

26. Bölüm

79,3 Bin ★ 7,48 Bin 5,91 Bin

Sevgili yol arkadaşlarım 🧚 Bir yazarın düzenli bölümler atması ne kadar önemliyse bir okurun da o bölümlere verdiği değer o kadar önemlidir. 26 bölümdür her bölüm karşınıza çıkabilmek için ilk gün olan heyecanımla elimden geldiğince dolu dolu, hissederek yazmaya çalıştım tüm bölümleri. En büyük şansım da sizin de aynı heyecanla bölümleri beklemeniz oldu.
Finale adım adım giderken umarım Lahza ile de kalplerinize dokunabilmiş, yokluğumuzda aklınıza düşebilecek kadar iz bırakabilmişizdir.

Her bölümü aynı heyecanla, merakla, severek takip ettiğiniz için, attığım bölümleri gününde okuyarak bizi ikinci plana atmadığınız için, benim hikayeme verdiğim değeri okur olarak siz de verdiğiniz için minnetim çokça. Editleyen, öneren, okuyan, oylayan, yorumlayan herkese teşekkür ederim. Var olun. ❤️

Keyifle yazdım, keyifle okuyun. ❤️

Bana kapanan o kapının ardından benden gidişini izledim. Gittiği yere değil de ardında beni böyle bırakışına kırıldım.

Sanırdım ki ona kimse dokunamasa da ben dokunurum, o kimseyi duymasa da beni duyar. Öyle değilmiş. Ben ilk kez bununla yüzleştiğimde hislerimin getirisiyle bir iki adım geriledim. Her neyse ona bu kadar dokunan beni bile görmesini engellemişti ve ben bunu bilmediğim için kendimi uzak hissediyordum.

Belki de gözden ırak olan gönülden de ırak oluyordu sahiden. *Herkes kalbimde bir yere sahipken, senin ülken vardı diyor ya Cemal Süreya.* Belki de benim kalbimin ülkesi hala sen iken, senin ülkendeki yerim onca felaketin sonucunda milim milim kayıyordu ve ben tutunamıyordum 47

Ben ilk kez bu durumla onunla bu kadar yakınken yüzleşince korktum. Ondaki yerimin değişmesinden, kaybetmekten, bir gün gerçekten şimdiki gibi birkaç saatliğine değil de temelli gitmesinden korktum. Kaderimizdeki yollar bunca zaman başkalarının seçimleriyle şekillenmişken yine bir başkası için uzaklaşmaktan korktum. 8

''Siz eve geçersiniz.'' Dedi arkasına bile bakmadan hızla ilerlerken. Kanca da peşine takılmıştı ki adım seslerini duymuş veya tahmin etmiş olmalı ki işaret parmağı uyarırcasına havaya kalkarak ''Kanca sen de onlarla kalıyorsun.'' Dedi.

Bizi bekleyen minibüsün önündeki arabaya doğru ilerledi ve şoförü indirerek sadece tek başına kendisi binip deyim 14

yerindeyse tozu dumana katarak saniyeler içinde uzaklaştı. Ben ise bıraktığın yerden bir adım bile öte gidememiştim. Öylece bakıp kalmış gözden kayboluşunu izlerken Kanca ne yapacağını bilemeyerek ''Eee.'' Dedi. ''Ne yapıyoruz şimdi?'' 14

Birkaç salise süren ortadan kaybolma sürecini benim idrak etmem dakikaları buldu ve daldığım noktadan çıkarak Kanca'ya doğru döndüm. ''Bize seçenek bırakıldı mı?'' diye sordum ciddiyetle. ''Çünkü ben tek bir emir cümlesi duydum.''

Kanca başını hafifçe iki yana sallarken ''Yani.'' Dedi hak vererek. ''Ama yine de senin o emri takacağından pek emin değilim de ondan sorayım dedim.''

Belli ki Kanca da peşinden gitmek istiyor, o sıcak kavga ortamına dahil olmak istiyordu. Bunun için de benim adım atmamı bekliyordu fakat üzgünüm ki onun istediğini veremeyecektim. Oraya gittiğimde beni bir kez daha yok sayışını görmeye dayanabileceğimi hiç sanmıyordum. Arabaya doğru ilerlerken ''Eve gidiyoruz.'' Dedim. O da peşime takıldığında ''Semih'in Allah yardımcısı olsun bu sefer.'' Dedi iç sesini dışarı vurmuş gibi bir tedirginlikle. ''Koray'dan kurtuldu ama bu sefer kaçışı yok. Mahalleli öldürmese Çakır-''

Derin ve sıkıntılı bir soluğu sesli bir şekilde bırakırken ''Çok gitmek istiyorsan sen gidebilirsin.'' Dedim duraksayarak. ''Çakır'a açıklamasını da ben yaparım. Yeter ki zaten bir hayli

dolu olan kafamı bir de sen şişirme Kanca.'' Tekrar duraksadım ve ''Lütfen.'' Diye ekledim.

Kesin ve net olan tavrımla susmayı tercih etmiş ''Yok.'' Demişti sadece. ''Eve gidelim biz en iyisi.''

Gece arabanın içine çoktan binmiş ben de yanına oturmuştum. Kapılar kapanıp da yol almaya başlayınca Gece merakla ''Babası.'' Diye sormuştu.

Bedenimi Gece'ye yasladım ve onu kucağıma doğru çekerken saçlarıyla oynamaya başladım. Onun babasına benzeyen gözlerinden destek almaya çalıştım. ''İşi varmış, birkaç saate gelecek eve.'' Umarım gelebilir Gece diye yineledim içimden sıkıntıyla. Gelemeyeceği hatalara bulaşmaz.

Kısa sürede eve vardığımızda yol boyunca da şimdi de aklımdan çıkmayan bir tek oydu. Pınar bizi heyecanla kapıda karşılarken önceliği Gece oldu. Arabanın çiftliğin önünde durmasıyla Pınar hızla kapıyı açtı ve ''Kim gelmiş?'' dedi heyecanla. Olduğu yerde eğilip kollarını açınca Kanca Gece'yi kucağına alıp indirdi ve Gece koşa koşa Pınar'a sarıldı. ''Pınar.'' Dedi onun güzel yüzünü küçücük avuç içleriyle severken ''Gece geldi.''

Yüzünde sahici bir gülümseme varken Pınar bu tatlı dili karşısında sıkıca sarılıp kendi dişlerini sıktı ısırmamak için zor tutar gibi. ''Kız seni verene kurban olsunlar.'' Dedi bağrına basa

basa.

Arabadan inip ben de eve doğru yürürken Pınar ayaklandı ve ''Hoş geldin.'' Dedi beni birkaç günde bile çokça özlemiş gibi. ''Çok şükür hep birlikte sağ salim dönebildiniz.''

Gözleri belli belirsiz etrafı kontrol ettiğinde Çakır'ı aradığını biliyordum. ''Çakır yok, gelmedi.'' Dedim. Demem gerekmiyordu ama dilimden ona dair bir şeyler dökülsün istiyordum. ''Mahalleye gitti. Onların yanına.''

Pınar haddi gibi görmediğinden ya da anladığından sanırım ''Gece gel.'' Dedi elini tutup. ''Biz senin üstünü değişelim.''

Gece babasının bizle gelmeyişi, gelmeden önceki gerginliğini görmesi ve şimdi de ortamdan uzaklaştırılmasıyla iyice psikolojisi bozulacak korkusuna büründüm ve ''Yukarı çıkın ama beni bekleyin.'' Dedim tebessümle. ''Ben değişirim üzerini.''

Gece Pınar'ın elini tutmuş omzunun üstünden bana bakarken başını olumlu anlamda sallamıştı ve onların içeri girmesiyle biz Kanca ile kapı girişinde kalmıştık.

''Gitmiş mi?'' diye sordum içimdeki sıkıntı beni boğarken.

Kanca'nın yüzünde sahte bir tebessüm belirdi ve eli burnunu kaşımaya başladı. ''Ya biz şimdi geldik buraya. O nasıl varsın

hemen.''

Bizim mesafemiz ona göre kısaydı fakat söz konusu şu an Çakır ve siniri olunca ''Yapma Allah aşkına.'' Dedim tahammülüm kalmamış gibi göz devirirken ''Çakır'dan bahsediyoruz. Elli kere varmıştır o oraya. Sağ salim gidebilmiş mi onu söyle de içim rahatlasın bari.''

Kanca biraz duraksadı ve sorun yokmuş gibi olan davranmaktan vazgeçip derin bir solukla birlikte ''Gitmiş.'' Dedi. ''Mahru bu sefer gerçekten öldürecek sanırım ya.'' Ben biliyordum zaten bunu da duyunca iyice fena oldum.

Nefesimi kesen o hislerle boynumu tutarken birkaç saniye ne yapabilirim diye düşündüm. ''Gitsek mi acaba?'' diye sordu Kanca emin olamayarak. ''Hani belki sen durdurabilirsin.''

Başımı olumsuz anlamda sallarken tek bir noktaya odaklanmış bir çıkış yolu arıyordum. ''Ben de durduramam. Duracak olsa orada dururdu zaten.'' Duraksadım ve başımı ona doğru çevirerek ''Sen git.'' Dedim. ''Giderken de Tilki'yi ara. Emre Eftelya'nın yanındaydı değil mi?''

Başını evet dercesine sallayınca ''Onu Çakır'ın yanına yollasınlar.'' Dedim. Kanca şaşırmış bir şekilde kalınca ''Semih'in yanına. Çakır ölesiyle döverken.'' Diye sordu inanamıyormuş gibi.

Söylediğini tekrar onayladım. Canice gözükebilirdi şu an ama tek şansımız buydu. ''Çakır Emre'nin gözü önünde babasını öldürmez. Onu görünce orada olduğunu öğrenince kendi de bırakacaktır, başkasını da yaklaştırmayacaktır.''

''Emre.'' Dedi Kanca tedirgince ''Herkes babasının başında akbaba gibi dikilirken babasını o halde görünce ne olacak o çocuğun psikolojisi.''

Hak veriyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu ama başka bir çözüm yolumda maalesef ki yoktu. ''Ne yapayım?'' diye sinirle yükseldim. ''Ben Gece'yi alıp mı geçeyim karşısına? Gece'nin psikolojisini mi bozayım. Ben seneler sonra babasını yeni tanıyan kızıma babasını birini öldürürken mi göstereyim. Öyle mi dursun? Sence de en çok bedeli ödeyen zaten biz olmadık mı? Şu an Gece ve Emre arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa özür dilerim ama kendi kızımın psikolojisini seçiyorum. Buna da hakkım vardır diye düşünüyorum.''

Kanca'nın eli sıkıntıyla sakallarında gezerken ''Bekleyecek misin hala?'' diye sordum aynı sinirle. ''Hayır oyalanacaksan ölmeden başkasını arayacağım götürsünler diye.''

Kanca başka şansı yokmuş gibi sıkıntılı bir soluğu ağzının içine hapsederken ''Tamam.'' Dedi. ''Gidiyorum.''

Cebinden telefonu çıkarmış geldiğimiz arabaya doğru ilerlerken vicdanım hiç rahat etmediğinden ''Kanca.'' Diye seslendim, arkasını döndü. ''Emre oraya yaklaşmadan burada diye söylesinler Çakır'a. Belki görmeden geri çekilirde o halde görmez ikisini.''

Kanca başını salladığında aynı sıkıntı bir an olsun dinmezken eve girdim. Çakır'ı sağ salim kimseye bir şey olmadan burada görene kadar da dinmeyecekti. Gerçekten aileler çocukların kaderi oluyormuş. Acılar kıyaslanamazdı elbette ama Gece de, Emre de hayatlarının bir dönemini aileleri yüzünden büyük travmalarla atlatmak durumunda kalıyorlardı.

Montumu ve çantamı çıkarıp yukarı çıktığımda Gece çoraplarını çıkarmış, odasında sandalyesine oturmuş ayaklarını sallayarak elindeki hikâye kitabına bakıyordu. Anlamıyordu ama renkli resimler fazlasıyla hoşuna gidiyordu. Her zaman olduğu gibi yine Gece için hiçbir şey yokmuşçasına davranarak tebessüm ettim ve yanına ilerleyerek ''Seçtin mi pijamalarını?'' diye sordum.

Gece anında elindeki kitabı yanındaki masaya koyarak diğer sandalyedeki pijamaları aldı. Çiçekli kadife pembe pijamaları bana uzattığında yere bağdaş kurdum ve Gece'yi önüme aldım.

Küçük ellerini omzuma koymuş ben pantolonunu çıkarırken sırasıyla ayaklarını havaya kaldırırken ''Babası geldi mi?'' diye

sordu.

''Hayır bebeğim, ben gelince haber vereceğim sana.''

Ben zaten atamıyordum aklımdan ama bir de Gece böyle sürekli sorunca iyice dertleniyordum. Tişörtünün eteklerini tuttuğumda çıkarırken kollarını yukarı kaldırdı fakat ben ''Arayalım.'' Demesini hiç beklemiyordum. Birkaç saniye duraksamama sebep oldu. Düşündüm ama cesaret edemedim.

''Annecim babanın işi varmış.'' Dedim tane tane anlatarak. ''O gelince ben senin yanına yollayacağım tamam mı? Uyuyor olsan bile.''

Gece bunu uyu olarak algıladı sanırım ve ''Annesi.'' Dedi mahsun mahsun bakarak ''Gece'nin uykusu yok.''

Gerçekten evlat çok başkaymış. Onca kederin içinde neşenmiş. Yüzümde birkaç saat sonra ilk kez tebessüme sebep olmuştu. ''Saat erken zaten daha.'' Dedim üstüne düzeltirken. ''Oynayabilirsin birazcık daha.''

Ellerim boyun kısmına geldiğinde yine terlediğini fark ederek ''Gece...'' dedim silerken. ''Saçlarını toplayalım mı annecim çok terliyorsun?''

Gece saçlarının toplanmasından hiç hoşlanmazdı ama saatine gelmişti sanırım kabul edip toka kutusuna ilerledi ve içinden

seçmeye çalıştı. Önce sarı olanı aldı sonra beğenmeyip pembe pijamasıyla aynı renk olanı bana getirdi. Getirdi getirmesine ama topladığım an sıkıntıyla kıvranırken eli bozmak için direkt saçını gitti fakat engelledim. ''Tamam tamam.'' Dedim henüz bozmadan. ''Gevşetiyorum kızma tamam.''

Tokayı biraz geri çekip tokayı en az hissettiği seviyeye getirdim. Neyse ki biraz mırın kırın naz sonucu yaptığımız boyamalarla tokasını unutturabilmiştim. O kadar sevmiyordu ama o kadar çok terliyordu ki o tokayı saçında tutmak resmen işkenceydi.

O boyama kitabından seçtiği bir kısmı boyarken ben de önünde yere boylu boyunca uzandım ve telefonumu kurcalamaya başladım. Elim defalarca kez onun üstüne gitmiş ama aramayı kendime yedirememiştim. Sonra son aktif olduğu saate bakmak için girdiğimde çevrimiçi yakalamıştım ve kalbim sanki yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Olduğum yerde doğruldum ama bir şey yazamadım. O da zaten hemen çıktı.

''Gece ya.'' Dedim başımı tekrar yere doğru vururcasına mızırdanarak. Telefon elimde tam göğsümün üstünde dururken Gece ne oldu dercesine baka bakıyordu. ''Aşk acısı çekiyorum.'' Dediğimde tabii ki anlamadı ve ''Aşk nedir?'' diye sordu.

Elimi başımın altına koyarak bedenimi ona doğru çevirdim. ''Aşk...'' diye düşündüm düşündüm ama doğru bir tanım bulamayınca ''Baban.'' Dedim sadece.

Gece elindeki kalemle tekrar boyadı ve bana doğru başını kaldırarak ''Acı nedir?'' diye sorusunu tekrarladı. Bu diğerine göre daha kolay olduğundan hiç düşünmedim ve ''Üzülmek.'' Dedim.

Gece birkaç saniyelik süreçte kafasında kelimeleri toparlamaya çalışmış olacak ki ''Babası anneyi üzüldü.'' Diye garip bir cümle kurduğunda gözleri de şaşkınlıktan irileşmişti. Şimdi evet desem babasına karşı ne düşüneceğini bilemediğimden ''Yok,'' Dedim yarım ağız. ''Annesi kendini üzdü.''

Vallahi bunun suçunu da üstüme almıştım ya Çakır beni başının üstünde taşımayı geçtim orada sonsuza kadar yaşatmalıydı.

Gece anlamamış gibi bana bakınca tekrar sıkıntıyla başımı geri yatırdım ama bu sefer Gece'nin ayaklarının üstüne yatırdım. ''Of Gece ya.'' Dedim aynı üzüntüyle. ''Biraz daha büyüsen de arkadaş olsan bana. Babanı falan çekiştirirdik. Şimdi her şeyi anlatamıyorum sen de anlayamıyorsun zaten verimli bir sohbet olmuyor.''

Gece küçük elleriyle söylediklerimi duymazdan gelerek başımı itmeye çalıştı ve ''Annesi.'' Dedi memnuniyetsizce ''Gece'nin ayakları acıdı.''

Ağırlığımı vermemiştim ama sırf psikolojik bir durumdu bu kızınki biliyordum. Başımı kaldırarak ''Tamam.'' Dedim

bozulmuş gibi. ''Tamam yatmıyorum.''

Gece bozulmuş suratımdan dolayı mahsun mahsun bakarken küçük elleri yüzümü kavradı minicik dudakları yanağıma bir öpücük bıraktı. ''Annesi.'' Dedi gönlümü almak ister gibi. Benim gönlüm zaten tamamen ondan ibaretken yüzümde bir gülümsemeyle onu defalarca kez öptüm öptüm öptüm ve yine ona gelen daralmaların sonucunda geri çekildim. ''Hadi sen boyama yap.'' Dedim ayaklanarak. ''Ben aşağıdayım.''

Gece'nin yanından çıkıp aşağıya inerken Pınar'ı yukarı göndermiştim. Elime telefonu vura vura düşündüğüm dakikalarda Çakır'ı aramaya cesaret edemesem de Kanca'ya mesaj atmıştım.

Mahru: Ne yaptınız?

Anında aktif oldu ve yazmaya başladı. Öyleyse bir sorun yoktu.

Kanca: Dediğin gibi oldu. Dağıldık. Semih'leri Eftelya'nın evine bıraktık. Başka yerde bulurlarsa daha büyük sorun çıkarırlar dedi Çakır. Emre babasının dibinden ayrılmıyor zaten. Çocuk saatlerce ağladı. Çakır'da bir sürü adam bıraktı kapıya. Burada daha güvendeler yani.

En azından herkesin hayatta olmasının rahatlığıyla derin bir nefes aldım ve en önemli konum olan asıl meseleyi sordum.

Mahru: Çakır nerede?

Kanca: O çok oldu çıkalı buradan. Ben gelmiştir ondan öğrenmişsindir diye aramadım seni hiç. Gelmedi mi eve?

Mesaj ile beynimden vurulmuşa döndüm ve nefes nefese soluyarak görüldü bırakıp telefonu koltuğa attım. Çakır oradan çıkmıştı ama buraya daha gelmemişti. Sinirle telefonu alıp aramak istedim ama gururum tekrar engel oldu ve aldığım yere geri fırlattım.

Saatler geçti ama gelen giden olmadı. Gece elli kere sordu ama gelecek cevabından başka bir şey veremedim. O sordukça, Çakır gelmedikçe sinirlerim bozuluyordu ve üzerimdeki sinirden ağlama isteğini atamıyordum.

Koltukta uzandım, oturdum, yattım, kalktım. O gelene kadar vakti bomboş doldurdum durdum. En son kapı açıldığında olduğum yerde kalktım ve kapıya doğru baktım. Kalbim çıkacakmış gibi atıyor, nefesimi kesiyordu sanki.

İçeri girdiği an üzerindeki gömlekte gördüğüm kanın yoğunluğuyla başım dönüp gözlerim karardı. Onda bir şey olup olmadığını incelemek için koltuğun etrafından dolanıp kapıya doğru ilerledim. Çok şükür ki onda bir şey yoktu ama beyaz gömleğin üzeri kıpkırmızıydı. Muhtemelen abimin kanıydı hepsi. Bir gömlek bu hale geldiyse o nasıldı düşünemiyordum bile.

''Mahru sen ne yaptın?'' diye sordu sesinde hala zor zapt etmeye çalıştığı sinirle. ''Emre'yi göndermek ne demek Mahru? Sen beni ne duruma soktuğunun farkında mısın?''

Zapt etmeye çalışsa da bunu beceremediği cümlenin sonlarına doğru artan sinirinden belliydi.

''Ne yapmışım?'' dedim hiç alttan almadan. Birbirimize birkaç adım mesafedeydik ve ne onun ne de benim geri adım atmak gibi bir niyetimiz vardı. ''Seni bir hatadan döndürdüm.''

Alaya alır gibi bir solukla başını yana çevirdiğinde kısa bir an sonra tekrar bana döndü. ''Hata mı?'' Dedi üstüne basa basa. ''Abinin ölmesi, bunca yaşanılanlardan sonra sana göre hata mı?''

''Evet.'' Dedim hiç çekinmeden kaşlarımı çatarak. Pes edercesine ellerini havaya kalktığında sıkıntıyla yüzünü sıvazladı ve ''Evet Çakır.'' Dedim üsteleyerek. ''Evet birini bile isteye öldürmek hata. Hatalı olan herkesin cezasını biz kesemeyiz. Sen kesemezsin.'' Konuşacak gibi olduğunda buna izin vermeden ben konuşmaya devam ettim. ''Sen ne sanıyorsun ya?'' Dedim azarlarcasına. ''Tut ki sen Semih'i öldürdün ne olacak? Sen yine hapse gireceksin. Tamam girdin.'' Dedim bunu da kabullenmiş gibi. ''Ben seni bekledim peki ya Gece?''

Çakır bunları duymak istemez gibi kendi etrafında sinirle

dönerken benim susmak gibi bir niyetim yoktu. Haklıydım ve Çakır haklılığımı duymak istemiyordu. O istemese de benim bunları yüzüne vurmam gerekti ki bundan sonra ona göre atsındı adımlarını. ''Gece zaten sana yeni kavuştu Çakır. Ben bir daha onu nasıl sensizlikle avutacaktım. Hadi tamam Gece'yi de önemsemedin girdin çıktın. Emre kiminle kalacak Çakır. Emre eninde sonunda bizimle yaşayacak. O çocuğun onlarla bir hayatı olmayacak, olamaz. Sağken de ölüyken de. Bir noktada Emre bize gelecek. Sonra sen o çocuğun yüzüne nasıl bakacaksın. Sen baktın, o seni nasıl kabullenecek. Nasıl sana nefret duymadan büyüyecek. Bu çocuk böyle bir hayat yaşayıp büyüdüğünde nasıl biri olacak? Bu gaddarlık mı olacak bilmiyorum ama ben düşen bebeğe de üzülmedim. Onların sağlıklı bir çocuk yetiştireceğine inancım yok.''

Çakır biraz daha sakinleşmiş gibi gözlerimin içine bakamasa bile ses tonunu yumuşattı. ''Yetiştiremiyorlar zaten.'' Dedi eli ensesindeki saçları kaşırken. ''Onlar kendi dünyalarında. Semih kafasına göre takılıyor, Ümran onun peşinde dolanıyor. Öyle mutlu bir aile hayatları yok. Herkes ayrı bir dünya ama hepsi bir bütünün içinde... Oradayken Cansu ilgileniyordu Emre ile. Zaten olay böyle patladı.'' Dedi tekrar sinirleniyormuş gibi eli önümde savrulurken. ''Bu am biti gibi orada burada götünün keyfini eylerken çocuk okulda sorun yaşamış. Cansu da telefonlara çıkmayınca olayla abin ilgilenmek durumunda kalmış. E tabii bir bok bilmediğinden de mal gibi dümdüz kendi telefonundan beni aradı. Salak.'' Dedi büyük bir öfkeyle. ''Ben de üzülmedim

yani düşmesine. Allah biliyormuşta vermemiş bunlara bir tane daha."

Duraksadı ve "Neyse." Deyip kapatma kısmına geçti. "Haklısın bu arada." Böyle bir kabullenişi beklemiyordum. Normalde Çakır yaptığı yanlışları da savunurdu ama ilk kez belki de o da çabaladığını belli etmek istercesinde haklısın demişti. Sesini yumuşatırken benim kalbimin kırıklığı geçmemişti. Geçmemişti fakat böylesi bir adım atıp haklısın demişken olayı deşmekte doğru muydu bilemiyordum. "ama ben onu o an düşünecek gibi değildim. Gözüm kimseyi, hiçbir şeyi görmedi."

İşte tam burasıydı beni yaralayan.

Ağzımı açıp dillendireceğim sırada merdivenlerden inen küçük adım sesleriyle "Annesi." Dedi Gece. "Babası geldi mi?"

Söyleyeceklerimi yuttum, derin bir nefes aldım ve "Geldi annecim." Dedim. Zira şu durumda da yutmaktan başka seçeneğim yoktu zaten.

Gece son basamağı da inip karşımıza geçtiğinde Çakır arkasını dönecekti lakin buna izin vermeyerek aramızdaki bir iki adımlık mesafeyi hızla kapatırken gömleğinin iki yanından tutarak kendime doğru çektim.

Ben çekince gitmedi. Olduğu yerden bir an bile kıpırdamadan tekrar bana dönerken bakışlarımız çarpıştı.

Elini Gece'ye uzatmış bekle dercesine dururken o da beklemişti. Oradaydı işte. Gözlerindeydi tüm yenilgilerim, kırgınlıklarım, sevdam, hasretim saklıydı. Parmaklarım en üstteki düğmesine doğru çıktığında ilikten düğmeyi çıkardım ve ''Böyle olmaz.'' Diye fısıldadım tek tek çözerken. ''Seni böyle görmesin.''

Onun düşünemediği bu ayrıntıyı ben fark edip kızına karşı belki de onu kurtardığımdan sebep minnet dolu gözlerini bir an olsun üstümden ayırmadı. Gömleğine baksam kan yoğunluğundan ve kokusundan midem allak bullak oluyordu, gözlerine baksam ağlayacakmışım gibi hissediyordum. Gözlerim ikisi arasında eşit bir şekilde mekik dokudu ve ''Mahru.'' Dedi ben o düğmeleri çözerken. ''Bir sen beni toparlıyorsun biliyorsun değil mi?''

Gözlerimi kaçırıp gömlekten arınan kısmına tenine doğru baktığımda ''Toparlamaktan gocunmuyorum ama bunu istemiyorum.'' Dedim kırgınca. ''Ben sen dağılma istiyorum ama senelerdir bir türlü bunu başaramıyorum.''

''Mahru senelerdir değil.'' Dedi çenemden tutup ona bakmamı sağlarken. ''Sadece bugün. O da benim çok ağrıma giden bir durum olduğundan sebep.''

Neydi ağrına giden bu kadar bunu bilmemek üzüyordu işte beni. Abimin söyledikleri her zaman olan şeylerdi. Bugün neydi onu böylesi bir öfkeye iten onu bilmiyordum ve sanırım o da

anlatmak istemiyordu. Belki sorsam evet ama ben sormadan anlatsın istiyordum. Kendi içinden gelerek paylaşsındı isteğim. O yüzden gururumu bir kenara bırakıp zorla kendimi bir yere iliştirmek istemiyordum.

Oyalana oyalana çözdüğüm son düğmedeydim ve son bir soru hakkı kullandım. ''Neredeydin saatlerdir?'' diye sordum bir kez gözlerine bakıp sonra çekerek. ''Neden eve gelmedin?''

''Sinirliydim.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Atamadım ve o halde sana gelmek istemedim.''

Son düğmede ellerimden kayıp gidince ''Peki.'' Diyerek geri çekildim. Ben düğmelerini açtım o gömleği çıkarıp sanki abimi savurup atar gibi bir öfkeyle yere fırlattı.

''Babası.'' Dedi anında arkasını dönüp sanki az önce sinirden dört dönen o değilmiş gibi neşeli bir halde. Ona doğru adımlarken ''Birkaç saatte.'' Dedi ağzı kamaşır gibi. ''İnsan bu kadar özleyebilir mi ya? Anası ayrı kızı ayrı dengemi bozuyor.'' Gece'ye karşı kurduğu iltifat cümlelerinde bile beni asla es geçmezdi. Benim adım her zaman en önde gelirdi.

Gece, babası ilk ona döndüğünde son gördüğü halinden sebep çekince duysa da Çakır'ın bu sıcacık tepkisiyle kıkırdamaya başlamış ve ellerini babasının boynuna sarmıştı. ''Gece resim yaptı.'' Dedi o yokken yaptıklarını bir bir anlatmaya ilk sıradan

başlayarak. Gerçi ilk sırada biraz oyalandılar.

''Ne çizdin?'' diye sordu.

Çakır'ın yüzünü değil sırtını görsem de o devasa bedenine sarmalanan küçük kızın sahici tebessümünü ve gözlerinin parıltısını görebiliyordum. ''Çakır'ı.'' Dedi ve ben şaşkınlığa karışmış tebessümle gözlerimi büyüttüm. İlk kez babasına adıyla seslenmişti ama Çakır onu hiç bozmadı. Hatta sesli bir kahkaha atıp ''Hadi canım.'' Dedi onu daha da gazlamak ister gibi. ''Benim gibi adamı çizecek olan daha anasının karnından doğmadı. Çizememişsindir sen.''

Onu küçümser gibi alaya alınca Gece heyecanla ''Babası.'' Dedi ve ona bakmayan gözlerini görmek için yüzünü tutup kendine doğru çevirdi. ''Vallahi babası vallahi Gece çizdi.''

Çakır'ın kahkahalarına istemsizce benimkilerde karışmıştı. Çakır fazla sevginin getirisiyle ''Ulan vallahi ne?'' dedi başını karnına gömüp saçlarıyla gıdıklarken. ''Vallahiymiş. Sen onu nerden öğrendin?''

Gece kıkır kıkır gülerken elleriyle Çakır'ın başını itmeye çalıştı ve artık çatlayacağını düşündüğüm noktada ''Yeter.'' Diye bir müdahalede bulunma ihtiyacı hissetmiştim ki Çakır benden önce davranıp geri çekildi. Gece gülmekten zar zor soluklanırken ''Söyle bakalım o zaman...'' dedi Çakır. ''Madem beni çizdin,

gözlerini ne renk yaptın?''

Gece tekrar konuya dönmenin heyecanı ve kendini kanıtlamanın telaşıyla ''Mavi.'' Diye sıçradı ve Çakır o an kısacıkta olsa bana döndü. Hep kalsın istedim. Yakınken bu kadar uzak durmak, kırgınken sanki aramızda uçurumlar varmış gibi hissetmek öyle dokunuyordu ki bana. Dudakları bükülmüş bir şekilde bana bakarken ''Bu çizmiş galiba beni gerçekten ya.'' Dedi ve tekrar Gece'ye döndü. ''Görelim bakalım hakkımı verebilmiş misin?''

Bir çöp adama kondurduğu mavi noktalara birazdan hayranlıkla bakıp methiyeler düzeceğinin bilinciyle onları yukarı uğurladım ve yere attığı gömleği olması gereken yere çöpe attım. Kendime bir kahve yaptım ve tekrar salona döndüğümde saatlerdir kurulduğum koltuğa uzandım. Çakır aşağıya inene kadar telefonda vakit geçirmek iyi bir seçenek gibi gelmiş ve önce sosyal medya hesaplarımda gezinmiştim. Ardından Şura'dan düşen bildirimle mesajlarıma girdim.

Şura: Ne yapıyorsun? Bugün baya karışmış ortalık.

Mahru: Hangi günümüz normal ki...

Şura: Doğru. Yarın gidecek misin mahalleye?

Mahru: Gitmeyi düşünüyorum.

Şura: Mahru gideceksen de Çakır'a dikkat et. Çünkü gerçekten bugün gözü dönmüş ve niyeti öldürmekmiş. Esat ile birlikteymişler de birkaç saattir. Çok sinirliydi diyor Esat. Eve zor getirmiş.

Mesajı okuyunca elim ayağım boşaldı sanki. Eve zor getirmiş neydi ya? Evde ne vardı da bu kadar zorla getiriliyordu. Hayır zaten sabahtan beri zoruma giden buyken bir de Şura tarafından da bilinçsizce yüzüme vurulunca sinirlerim bozuldu. Bugün tüm yaptığım konuşmalarda olduğu gibi Şura'da da görüldü atarak telefonu kenara bıraktım. Kahve kupasını resmen ellerim sinirden titreye tireye içmeye çalışsam da birkaç damlası üzerime döküldü ve kahveye de bir dünya söylenerek kenara bıraktım. Aldığım peçete yığınını ayırmaya bile uğraşmadan üzerimi silerken ''Gelmeseydin.'' Diye homurdandım olduğum yerde. ''Zorla geleceksen gelmeseydin.''

Sinirle soluyup oturduğum yerde sakinleşmeyi beklerken etrafı elli kere düzelttim, dağıttım, topladım. Sakinleştim sakinleşmesine de içimdeki kırgınlığı bir türlü atamadım.

Ben Çakır'ı o kadar çok seviyordum ki ondaki yerimin eskisi gibi olmamasından çok korkuyordum. Benimle paylaşmadıklarını başkasıyla paylaşması bana çok dokunuyordu. Sinirlendiğinde benim yanımda sakinleşirken şimdi eve gelmemesini kabullenemiyordum. Bunları düşündükçe de içimde birikiyor birikiyor içime ağlıyordum. Parmaklarımın arasında kaç

tane peçeteyi parçaladım sayamadım bile. Tek bir noktaya odaklanmış, tek bir adamı düşündüm durdum. Çakır benim gönlüme öylesine hakimdi ki onsuz gülmeyi ne hak görebiliyordum kendime ne de onunla aramızda tek taraflı da olsa kırgınlıklar varken sorunsuzca yaşayabiliyordum.

Sonra, yarım saatin sonunda salona indiğini adım seslerinden işittim. Oturduğum yerde bedenimi dikleştirerek burnumu çektim ve hiç şeklimi bozmadan kollarım dizlerime sardım. Başımı koltuğun kenarına yaslamış öylece boşluğa bakarken sıklıkla burnumu çekişimi işitir işitmez ''Mahru.'' Diye seslendi endişeyle. ''Ağlıyor musun sen?''

Sanki gözyaşlarım onun tek bir kelimesiyle çözülüvermiş, sicim sicim yanaklarımdan boşalmaya başlamıştı. Ağlamayacaktım ama ağlamıştım işte. O yokken gayet dik dururken yanında kendimi koyvermeyi hiç sevmiyordum. Beni böyle çözmesini sevmiyordum. Ona karşı tavırlıyken çözülmek istemiyordum ama tavırlı kalmakta istemiyordum. Ne istediğimi bilmezken çok şeyi istemediğimi biliyordum ve şu an hepsini sıralayabilirdim.

Aynı endişe adımlarına da yansımış hızlıca koltuğun etrafından dolanıp önümde diz çökmekten hiç gocunmamıştı. ''Mahru...'' Sesindeki şefkatle bir eli dizlerimin üstündeki elimi tutarken diğer eliyle yüzüme dokunmuş, yaşların akmasını engelleyemese de silmek için yardım etmişti. ''Neden ağlıyorsun?''

Onca olup bitenden sonra sorması mantıklı mıydı bilmiyorum ama sormamasından iyiydi sonuçta. Önümde eğilmiş, elimi ilgiyle ve sevgiyle tutarken geldiği halinden eser yoktu şimdi.

Peçete sağ elimdeydi ama onun elini elimin üstündeyken çekmek istemedim. O yüzden belli etmeden sol elime alarak dokunmadığı elimle burnumu sildim ve ''Ağlamıyorum.'' Dedim kesik kesik bir ses ve asi bir tavırla.

Bariz bir şekilde ağlarken ve bunu inkar ederken bir şey demeye çekinmiş olsa gerek susmuştu. ''Ağlıyorum ama sana ağlamıyorum.'' Diye düzelttim sonra ve tekrar burnumu sildim. ''Sinirlerim bozuldu öyle genel olarak içime attıklarımı ağlıyorum. Üstüne alınma.''

Alınması gerekiyordu. Neden ağladığımı da tahmin edebiliyordu bence ama benden duymak istiyordu.

''Nasıl alınmayayım?'' dedi ağlayan suretimi uzun uzun inceleyip derin bir nefes vererek. ''İçine attıkların bile benden sebep değil mi zaten?''

Bana içi giderek bakarken yüzüne bakmak daha çok ağlama hissi yaratıyordu ve ''Değil.'' Diyerek inkar ettim. Olduğum yerde ayaklandığımda o benden önce doğruldu. Ne yapacağını, dokunup dokunmayacağını, durdurup durmayacağını bile bilmezken hiçbir şey demeden yürümeye başladım ve ''Mahru.''

Deyişiyle saplandım kaldım. ''Hakkım olmasa bile... Ben aramıza yılları koydum ama sen mesafeleri koymasan olmaz mı?''

Yalvarırcasına çıkan sesiyle zaten fazlasıyla sulu göz olduğumdan daha sesli ağlamaya başladım ve anında arkamı dönerek ona doğru koşar adım gittim. Yüzüne bile bakmadan sıkıca sarılıp başımı göğsüne yasladım. Buz gibi vücudumu sıkıca sarıp sarmaladı. ''Çakır...'' dedim gözyaşlarımı göğsüne akıtmaktan çekinmezken. ''Benim sana içim çok kırıldı.'' Kırıklarım hem solumu hem soluğumu kesti. ''Böyle çok...'' dedim hıçkırarak. ''Çok değişik. Saçma belki ama engel olamadım birden kırıldı. Çakır benim sana küsünce sanki dünyada kimsem kalmıyormuş gibi geliyor. Sen bende bir değil birçok şeymişsin gibi. Sanki senden başka kimse yokmuş gibi. Bir sürü kişi olsa bile sen gidince hepsi gidiyormuş gibi.'' Kalbinin ritminin bile beni dinlerken değişmesi ne garipti. Böyle sevmek mümkün müydü? Elleri kıyamaz gibi sırtımı sıvazlarken dudakları da sık sık ve minik minik ritmik bir öpücüğü bırakıyordu saçlarıma. ''Ben bugün sana erişemeyince, dokunamayınca, sen beni duymayınca kendimi çok kötü hissettim. Benimle konuşmak zorunda değilsin her şeyi biliyorum. Düşününce saçmada geliyor. Şura'ları getiriyorum gözümün önüne. Onlar gerçekten evli ya.''

Hiç kesmeden beni dinlerken son cümlemle birlikte ''O nasıl laf Mahru'm.'' Dedi. ''Biz de evliyiz.''

Omuz silkerek burnumu çektim. ''Evet ama ben öyle hissedemiyorum sanırım.'' Dedim içimde tutmayarak. ''Her şey çok hızlı geliştiğinden mi çok uzun süre evliliğimizin arasına ayrılık girdiğinden mi bilmiyorum ama sanki Şura ve Esat doğruymuşta biz daha evliliği öğrenememişiz gibi geliyor. Onlar da birbirine her şeyi anlatmıyor, paylaşmıyor. Sonuçta evli de olsak herkesin kendi özeli de var ama biz öyle değilmişiz gibi.'' Çakır gözlerimi görmek ister gibi yüzümü iki yandan kavradı. Parmakları kıyamadığı o yaşları tek tek silerken gözlerimin içine bakarak dinlemeye devam etti. ''Sen benden bir şeyler saklayınca, paylaşmayınca, sana ulaşamayınca kendimi kötü hissediyorum. Çünkü ben sana her şeyimi anlatıyorum.'' Dedim titreyen çenemi zapt etmeye çalışarak. ''Sen bana anlatmayınca benim de sana anlatmamam gerekiyormuş gibi geliyor ama benim senden başka anlatacak kimsem de yok.''

''Mahru...'' dedi kurumuş dudakları önce bir gözümü sonra diğerini öperek. ''Sen doğru düşünüyorsun. Biz birbirimizin bir şeyi değil birçok şeyiyiz. Sen benim karım ve sevgilimden önce çok daha özel bir yerdesin.'' Dedi beni anladığını belirtircesine. ''Ben seni her yerden çok kırmışım bunu anladım ama en çok...'' Benim kaybettiğim o kelimeyi doğru yere yerleştirince kurduğum onca cümle anlam kazandı sanki. ''Mahru ben en çok en yakın arkadaşımı kırmışım.''

Islak gözlerim heyecanla parıldayınca Çakır hafifçe tebessüm

etti ve göz kenarlarımdaki birikintiyi sildi. Evet oydu doğru kelime. Çakır benim en yakın arkadaşımdı aslında ve ben en yakın arkadaşımı da kaybediyorum düşüncesiyle bu kadar gerilmiştim. Bir kelimenin büyüsüne kapıldım o an ve benim için doğru olan ama ondan emin olamadığım o sorunun cevabını ondan duymak istedim. ''Gerçekten...'' dedim kesilen ağlamamamın peşine dolanan hıçkırıkla. ''Gerçekten ben senin en yakın arkadaşın mıyım?''

Küçük bir çocuğu eyler gibi yüzümü bebek gibi severken ''Öylesin tabii ki.'' Dedi. ''Sen benim en, üstelik tek yakın arkadaşımsın.''

Yine çok çok özel bir yere koymuştu beni ve orada olduğumu da tamamen hissetirmek ister gibi elimden tutarak ''Hadi hazırlan.'' Demişti telaşla. ''Seni bir yere götüreceğim.''

''Nereye gideceğiz ki?''

''Uzak mı?''

''Yani nerden çıktı ki şimdi birden bire.''

Şaşkınlığımın yanında gelen o çocuksu heyecana kapılıp gitmek için o kadar hazırdım ki sorularımı peşin sıra sorarken bile montuma doğru koşmuştum bile. Sesli bir gülümseme döküldü dudaklarından ve ''Bizim için çok özel bir yere.'' Dedi.

Merakım iyice tavan yaptı. Sorgulamak istiyordum ama bana sürprizde olsun istiyordum bir yandan. Sanki deminden beri deli gibi ağlayan ben değilmişim gibi anında dengesizce bir gülümsemeyle ve heyecanla hareket ediyordum. Sonra duraksadım ve gülen yüzüm düz bir çizgi halini alırken ''ama olmaz ki.'' Dedim. ''Gece'yi evde bırakıp gidersek şüphelenir. Zaten bugün seni kaç kere sordu. Bir sorun var zannetsin istemiyorum. Onu da alsak olur mu?''

Birkaç saniye duraksadı ve ''Bekle.'' Dedi. Sonrasında ''Gece.'' Diye seslenirken bana doğru döndü. ''Sen hazırlan ben onu halledeceğim.''

Merdivenleri ikişerli üçerli çıkarken sesini işitebiliyordum. ''Seni Baran ile oynaman için birkaç saat Esat amcanlara götüreyim mi?''

Gece'nin bu teklifi zevkle, sorgulamadan kabul edeceğini o kadar iyi biliyordum ki. Çakır benim için bir sürprizi planlarken Gece'nin de gönlünü yapmıştı. Üstelik birkaç dakikada... Birkaç dakikada değişen dengelerimizi, dengesizliklerimizi seviyordum, çok seviyordum.

...

Bizim mahallenin arka sokaklarından dolanarak ilerlediğimizde burada ne aradığımızı bilmiyordum ama içim pekte rahat

değildi. Birazdan gireceğimiz sokakta yanmış bir bina, ev, dükkan, meyhane görmek bana nasıl hissettireceğini bilmiyordum ve bunun tedirginliğini atamıyordum. Çakır'a belli etmemeye çalışsam da o anlamış olacak ki yönünü değiştirdi ve diğer sokağa saptı. Evin, dükkanın ve meyhanenin yolundan çıkmıştık.

''Nereye gidiyoruz?'' Diye sordum merakla.

''Az kaldı.'' Diye yanıtladı. ''Buraya dönünce tahmin edersin diye düşünmüştüm aslında.''

Sesindeki dinginlikle merakım daha da perçinlendi. Zihnimi yokladım lakin bir sonuca varamadım. Ya çok karışıktım ya da çok unutkan. Belki de hava epey karardığı için kestiremiyordum nereye gittiğimizi. Yollar dikleşmeye, taş yokuşlar arabayı sarsmaya başladı. O dakikada dank etti nereye gittiğimiz. Çakır ile bizim sürekli buluştuğumuz eski bir yer vardı, bir tepe. Oraya gidiyorduk.

Geçmişin tüm anıları zihnimi bir bir kuşatırken o yılların heyecanına büründüm ve ''Çakır.'' Dedim heyecandan kalbimin ritmini kontrol edemezken. Kelimeler dilimde düğümlendi, kendi heyecanımı onun gözbebeklerinin titreyişinde gördüm.

Etrafa bakınırken arabanın içinde o kadar çok doğruldum ve hareket ettim ki seneler sonra neresi ne kadar değişmiş görmek

için çırpındım durdum. Biz Çakır ile hem manzarası güzel diye hem de mahalleden uzakta daha rahat diye eskiden sık sık burada buluşurduk. O kadar sık buluşurduk ki artık bize ait gibi olmuştu ama o kadar uzun zamandır da gitmiyorduk ki artık yabancılaşmıştı. Camı sonuna kadar araladım ve buz gibi hava tenime çarparken başımı yaslayıp gözlerimi kapadım. Uzaktan gelen ama hiç susmayan o müzik sesini duyup tebessüm ettim. Yıllar sonra eski, çok sevdiğim bir tanıdığa rastlamışım hissine kapıldım.

Kollarımı camın olduğu yere yasladım ve başımı üzerine koyup etrafı izledim. Burada rengarenk çamaşırlar hep dışarıya asılır, çocuklar gece geç vakte kadar dışarıdadır. Müziği, eğlencesi hiç bitmez. Tüm yokuşları seslerle doludur. Kadınlar hep kapı önlerinde buluşur. Mahallenin içinden geçerken yine aynı görüntülerle karşılaştık.

Gördükleri lüks arabaya karşı merakla ve tanımayarak baksalar da bir ıslık sesi işittim ve başımı camdan dışarı doğru çıkardım. Genç bir delikanlı bizim arabaya doğru bakarak ''Lan.'' Diye seslendi epey yüksek sesle. ''Çakır abi gelmiş. Oğlum.'' Dedi yanında toplanan gruba inanamıyormuş gibi. ''Çakır abi gelmiş lan.''

Biraz daha dikkatli bakmak için yerimden kalktığımda onu tanıdım. Adını unutmuştum ama simasını tanımıştım. Biz bıraktığımızda küçücükken şimdi kocaman olmuştu. Sıklıkla

buraya geldiğimizden yanımıza gelip giden de çok olurdu ama seneler sonra hala hatırlanacağımızı tahmin etmemiştim.

''Oha.'' Dedi aynı çocuk eliyle beni işaret ederek. ''Mahru abla. Ablam benim be.''

Yüzümde kocaman dişlerimi bile gösterecek bir gülümsemeyle arabanın içine girdiğimde ''Unutmamışlar bizi.'' Dedim. Çakır dikiz aynasından onları kontrol etti tebessümle kornaya bastı ama duraksamadı.

''Sayende mesken bellemiştik burayı da ondan.'' Dedi. Evet biraz, bir süre özellikle öyle olmuştu. Abimin ilişkimizi öğrendiği ilk zamanlar buluşmak için burası bana hem daha rahat hem daha güzel geliyordu. Manzarası o kadar şahaneydi ki bir süre sonra abimi bahane olarak görmüştüm. Tabii kendim gelmeye de pek cesaret edemediğimden anca Çakır ile gelebiliyordum.

Mahalleden uzaklaşınca sesler azaldı. Biraz daha yokuş çıkınca sonunda vardık. Arabayı durduğu gibi açtım kapıyı ve hiç onu beklemeden kendimi dışarı attım. Aynıydı ve bunu görmek bana çok iyi gelmişti.

Aynı tenhalıkta. Bir uçurumun kenarında, boş bir tepe... Sadece bir ağaç vardı ve ağacın altında bir bank. O bankı da biz buraya getirmiştik. Yani Çakır...

Yıllar sonra onu orada görünce biraz daha yanaştım ve ellerim

kaybettiğim birini tekrar bulmuşum gibi titreyerek dokundu. Geçmişime dokundum, geçmeyenime, geçmesin istediğime... Boylu boyunca adımlarken aklıma gelen detayla adımlarımı hızlandırdım ve eğilip yaslandığım yere baktım. Mahru ve Çakır kazınmıştı bankın sırtına. Derince bir oyuktu. Kimsenin silemeyeceği, bütün felaketlere dayanabilecek ancak ve ancak tamamen parçalanıp yok olunca kaybolacak derinlikte kazınmıştı. Çakır yapmıştı bunu çok uzun yıllar önce ve hala buradaydı.

''Burada.'' Deyip ona döndüğümde çoktan arabadan inmiş, arabaya yaslanmış ve gülerek beni izlerken bulmuştum onu. ''Hiç değişmemiş.'' Dedim hala aynı heyecanı bir an olsun içimden atamazken. ''Hala bıraktığımız gibi.''

En toy zamanlarımızda bıraktığımız anıları şimdi en olgun yaşlarımızda tekrar yad ediyorduk. Üzerine iyisiyle, kötüsüyle bir sürü şey katmış olarak üstelik. Vefasızdık ama biraz sanırım. Uzunca zamandır burayı ziyaret etmemiştik.

Olduğum yerde ayaklanıp etrafa bakındım. Şehir ayaklarımızın altında ışıl ışıl parlarken sadece bir sokak lambası aydınlatıyordu tepeyi.

Çakır'ın arkamdan gelip elini belime sarmasıyla kendimi göğsüne bıraktım ve bana sarılan kollarını tutarak gözlerimi kapadım. ''Seneler evvel...'' dedi büyülü sesiyle bana bir masalı,

bizim masalımızı anlatır gibi. ''Çok uzak diyarlardan ailesi tarafından sürgün edilen bir prens varmış. Tüm krallık onun için endişe ederken gözü kara prens sürgün edildiği topraklarda kendine bir kale inşa etmiş. Geride bıraktığı krallık kadar büyük değilmiş. Çalışmış çabalamış günler aylar sonra kalesini büyütmüş dostlar edinmiş.''

Bizim mahalleden ve orada kurduğu dostluklardan bahsediyordu. İlk günden başlamış, yaşadıklarımızı bir bir masallaştırarak kısa ve çok özel bir anı bıraktı bizim için. O kadar hoşuma gitti ki başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım ve anlattığı masalı hayalimde kocaman bir tebessümle canlandırmaya başladım.

''Krallığa olan özlemi de gün geçtikçe azalmış. Çünkü artık geride bıraktığı her şeye sahip olma gücü varmış. Fakat bir gün kalbinde koca bir boşluk hissetmiş. Kendini dışarıya atmış. Boy boy ağaçların arasında yürürken su sesi ile şakırdayan nehrin kıyısına doğru ilerlemiş. Ay ışığı kadar parlak bir çiçek çarpmış gözüne...''

Bendim o çiçek sanırım. O kadar heyecanlandım ki. ''Güzel miymiş?'' diye sordum o heyecanla. ''Çiçek çok mu güzelmiş.''

''Çok güzelmiş.'' Dedi saçlarımı öperken. ''Prensin aklını başından alacak kadar güzelmiş. O kadar güzelmiş ki prens çiçeğe ulaşmak için attığı her adımda çiçek parlaklığını

kaybediyormuş. Prens bir sağına bakmış bir soluna sonra tekrar ileriye doğru bir adım atmış. Çiçeğin parlaklığı iyice azalmaya başlayınca prensin içindeki huzursuzluk çoğalmış ve geriye dönmüş.''

''Yaa...'' dedim yüzüm düşerken. ''Prens gitmiş yani. Çiçeği çok beğenmesine rağmen kalmamış gitmiş.''

''Çiçeğin ışığı sönmesin diye gitmiş.'' Dedi tekrar saçlarımı öpüp beni avutur gibi. ''Gitmiş gitmesine ama gecenin bir yarısı evinde uyurken aynı huzursuzluk yeniden sarmış onu. Yatağından kalkmış ve nereye gittiğini bilmeden tekrar ormana doğru koşmuş. Nefes nefese etrafına bakarken gözleri bir anda şaşkınlıkla büyümüş. Çünkü çiçek prensin yanı başındaymış ve parlaklığından hiçbir şey kaybetmemiş. Gecenin ortasında ay ışığı gibi parlıyor tüm yıldızların süslü görüntüsünü ortaya seriyormuş. Kalbindeki tüm huzursuzluk silinmiş ve o an anlamış ki onu buraya getiren şey ay ışığı kadar parlak olan bu çiçekmiş. Krallığından sürgün edilmesine neden olan kader ondan geceyi süsleyen çiçeğe can olmasını, onu koruyup kollamasını istemiş.''

Yani Çakır'ın kaderi Mahru'dan Mahru'nun kaderi Çakır'dan geçermiş.

''Çiçek ne yapmış?'' diye sordum üşüdüğüm için biraz daha ona sokularak. ''Prens'i görünce sevmiş mi?''

''Korkmuş.'' Dedi ve gülümsedim. Evet ben ona karşı olan hislerimi ilk fark ettiğimde bana o kadar ağır gelmişti ki taşıyamayacağım düşüncesiyle çok korkmuştum.

''Büyülenen gözlerle çiçeğe bakarken ileriye doğru bir adım atmış fakat korktuğu olmamış. O çiçek solmamış parlaklığını yitirmemiş. Çünkü prens bu kez çiçeği koparmak için yaklaşmamış yanına. Onu uzaktan uzağa sevmek için yaklaşmış, çiçekte sevgisini kabul etmiş. Gün doğana kadar beklemiş prens çiçeğin başında. Büyülü gözlerle sabaha kadar izlemiş bu güzelliği.'' Burnunu saçlarımın arasında dolaştırırken sahiden de prensin ilgisini iliklerime kadar hissediyordum. Gerçek ve masal arasında tatlı bir rüyada savrulup duruyordum. ''Gün ışıkları ormanın boy boy ağaçlarından sızarak etrafı aydınlatmaya başladığında prens duyduğu seslere kulak kabartmış etrafına bakmış. Tıpkı onun gibi ormanda yürüyüş yapanları görmüş. Kendini hemen çiçeğinin önüne siper etmiş. Tüm gücüyle çiçeğinin solmasını engelleyecekmiş ama dakikalar sonra anlamış ki ay ışığı kadar parlak olan çiçek kimsenin dikkatini çekmiyormuş. Gönül rahatlığı içinde kalesine dönmüş. Gece yarısı olunca kalesinden ayrılmış ve çiçeğin aydınlattığı yolda ilerleyerek yanına gelmiş. O anda çiçeğin yapraklara sihirli tozlar düşmüş ve biraz daha büyümüş yaprakları, parlaklığı tüm ormanı kaplamış. Prens adeta büyülenmiş gibi yine tüm gece çiçeği izlemiş. Nasıl onu kimselerin fark edemediğini düşünmüş. Sabah olunca ise yine kalesine dönmek zorunda kalmış.''

Beni sürekli tek bırakıp gitmelerini, gidip gidip gelmelerini nasıl bu kadar iyi anlatılabilirdi bilmiyordum. Ben topraklarından bir an olsun ayrılamayan, ayrılırsa ölecek olan o çiçek, o ise bütün toprakların sahibi bir prensti.

''Gecenin bir yarısında tekrar geriye dönmüş. İşte o an kalbindeki huzursuzluk prensin tüm içini sarmış, kalbi ayakları altındaki çimler gibi ezilmiş.'' Ses tonu git gide karamsarlaştı ve içimi bir sıkıntı kapladı. ''Çiçeği solmuş prensin. Mavi gözlerinden bir damla yaş düşmüş ve çiçeğin yaprakları arasında kaybolmuş. Prens yere çökmüş çiçeğinin solup gittiğini düşünmüş. Mavi gözleri dolmuş taşmış içi pişmanlıkla kavrulmuş gözyaşları içinde çiçekten özürler dilemiş.''

Umutsuzluk içeren sözlerinin peşine onun yazmaya başladığı bu masalı ben tamamlamak istedim. Zira bir umutsuzluğa daha yer yoktu bizim masalımızda. Kollarının arasında döndüm ve yüzünü ellerimin arasına alarak ben tamamladığım masalımızı.

''Yaprakları solan çiçek ise mavi gözlerinden düşen yaşlarından tanımış prensini.'' Dedim göz kenarlarını sevip tebessümle. ''Pişmanlığını görmüş ve emin olmuş ki Prens bir daha bir lahza kadar bile yalnız bırakmazmış çiçeğini. Yapraklarını yeniden açmış ve o yapraklarının arasından toprağa düşen tohumları prensin gözyaşı ile suladığı toprakta can bulmuş.'' Bir umuda tutunup, o umudu dilerken onu da ortak ettim buna ve elini

karnıma koydum. Bitti dediğimiz yerden tekrar başlamak ve doyasıya yaşayabilmek için onu diledim. ''Artık ne Prens gidebilirmiş ne de çiçek solabilirmiş. Çünkü tam ortalarında açan tomurcuk hem prensin mavi gözlerinde can bulmaya hem de çiçeğin ışığında büyümeye muhtaçmış.'' Dedim masalımızı yeni bir umutla sonlandırarak.

''Mahru...'' adımı bir masalın mutlu sonunu fısıldar gibi fısıldadı. ''Benim bu hayata dair en güzel izim sensin.'' Gecenin ayazında sıcacık nefesleri tenime çarptı. ''Tüm karanlığıma rağmen aşık olduğum o gökyüzü sensin. Sanki bu dünyada bana bahşedilen tek ayrıcalıksın.''

Başımı göğsüne yatırdım. ''Burası bizim kaçtığımız, birbirimize kavuştuğumuz yer. Seninle burada saatlerce ettiğim boş sohbetleri bile bir an olsun unutmam ben ve hiçbirini hiçbir şeye değişmem.'' Dedi gönlümü almak ister gibi. ''Ben burada içimi döktüğüm arkadaşımı, sevgilimi hiç kimseye değişmem.'' Dedi tekrar yemin eder gibi. ''Yıllar sonra kırıldığın yerden gönlünü almam için bundan daha doğru bir yer olamaz diye düşündüm.'' Elleri saçlarımı sevdi, sevdi, sevdi... ''Seni burada öptüğüm o günü hatırlıyor musun?'' diye sordu ve zihnim geçmişin tozlu ama en özel raflarına yolculuk yaptı.

...

Adını bile bilmediğim bir kafede saatlerdir oturuyorduk.

Masadaki herkes fazlasıyla eğlenirken ben onlar kadar mutlu değildim. Aklım sürekli olarak ondaydı. Bir haftadır neredeyse görüşmemiştik, gelmemişti, aramamıştı. Ben bir haftadır ona ait hiçbir şey bilmiyordum. Bu durumdan o kadar yorulmuştum ki gideceğim, soracağım kimse bile yoktu etrafımda. Bir Esat vardı işte. Onu da görebilen cennetlikti.

O kadar sinirliydim ki ona karşı, liseden arkadaşların çağırdığı hiçbir daveti geri çevirmiyordum. Ona ulaşamadıkça, o aramıza mesafe koydukça ben de kendimce kendi mesafemi kendim yaratıyordum işte. Neredeyse her gün dışarı çıkıyorduk ve bütün gün yiyip içiyorduk. Yüzüm gülermiş gibi gözükse de içim kan ağlıyordu neredeyse. Belki bir yerden gelirde görür diye yüzümden bir an olsun düşürmüyordum gülümsememi. O kadar kızgındım ki bak ben sensizken de gülüyorum, sen ağla dercesine hareket edip duruyordum ama boşaydı çünkü gelmiyordu.

Zoraki gülümsemenin getirdiği o yorgunlukla da evde bütün gün ağlayıp duruyordum. Yine o günlerden birinde masada kahkahalar atılırken neyden bahsettiklerini bile bilmeden tebessüm ediyordum sadece. Masada sınıftan birkaç kız vardı ve onların sevgilileri. Bir de biz... Ferman ve ben. İyi çocuktu aslında ama bazen çok patavatsız olabiliyordu. Gösterdiği yakın ilgiyi fark etsem de görmezden geliyordum.

''Ben kalkayım artık ya.'' Dedim hiç tadım olmayınca. ''Yarın

sınav var zaten. Size iyi eğlenceler."

Yerimden kalkıp çantamı da alınca masadakiler hoşnutsuzca "Nereye ya, otur." Gibi tekliflerde bulunsalar da hiç duracak keyfim yoktu ve onları dinlemedim.

Çantamı aldığım gibi oradan uzaklaşırken epeyce bir yol yürüdüğümde arkamdan koşarak gelen Ferman'ın sesini duydum. Nefes nefese "Mahru." Dedi ve ben duraksadım. Yanıma vardığında ellerini dizlerine koyup soluklanırken birine bir şey olduğu düşüncesiyle korkarak "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Gözlerim istemsizce etrafı taradı ama hiçbir şey göremedim. "Yok." Dedi başını iki yana sallayarak. "Bir şey konuşacaktım da ben seninle."

Kaşlarımı çatıp merakla devam etmesini bekleyince "Çakır bayadır buralarda gözükmüyor." Dedi. Sustu ama ben devam etmesi için "Evet." Diye karşılık verdim.

"Siz..." dedi merakla. "Ayrıldınız mı?"

Ayrılık kelimesi bile yüreğime bir kor gibi düştü. Biz sahiden ayrılmış mıydık? Belki de ayrılmıştık ama benim haberim yoktu.

Kaşlarım bu sefer daha da çok çatıldı, ifadem sertleşti. "Neden soruyorsun bunu?" dedim çıkışarak.

Ben sert bir tepki verdiğimi düşünsem de o çok fazla önemsemedi ve ''Mahru o senin dengin değil.'' Dedi meydan okur gibi. ''Sen ve o çok farklısınız.''

Bunu ben zaten birçok kez birçok kişiden duymuştum ama kabullenmemiştim. Biz onunla birbirimizi dengeliyorduk. Biz yan yanayken hiçte öyle farklıymışız gibi hissetmiyordum, hissetmiyordu. Hissetse bunu bana söylerdi ama öyle değildi.

''Neden denk değilmişiz?'' diye sordum azarlayarak. ''Bir kalbin diğer kalpten üstünlüğü olur muymuş? Seviyoruz biz birbirimizi. Tam da bu noktada dengeleniyoruz. Neden bunu bu kadar dert ediyorsunuz hepiniz?''

Bağırır gibi çıkınca sesim o geri adım atar gibi çekildi ama hislerini açığa vurmaktan çekinmedi. ''Beni herkes ilgilendirmiyor Mahru.'' Dedi ve ben onun arkasından gelen Çakır'ı gördüm. Hiç beklemediğim bir anda beklemediğim bir yerden çıkınca şok olmuştum. Yüzü gözü şişmiş, dudağının kenarı patlamış, kan çanağı yüzü vardı gözümün önünde. Kavga etmiş, o kavgada da dayak yemişti. Üstelik bu yeni değil gibiydi. Yüzündeki yaralar geçmeye dururken burnundan soluya soluya bize doğru adımlarken adımlarını bir anda koşmaya çevirdi ve ben saniyesinde Ferman'a doğru baktım. O an saniyelerdir fısıltı gibi gelen sesi netleşmişti ve yine duyduklarım beni büyük bir şoka sürüklemişti.

''İşte söylediğim gibi.'' Diyordu yarım ağız bir şekilde gözlerini kaçırarak. ''Beni sadece hislerim ilgilendiriyor ve ben seni seviyorum.'' Dedi itirafını hiç beklemediğim bir anda yüzüme çarparak. ''O yüzden sizi onunla denk göremiyorum. Eğer ayrıldıysanız sana çıkma teklif ediyorum.''

Gözlerim irileştiğinde ağzım da onunla orantılı olarak açılmıştı. Tam o noktada Çakır Ferman'ın ensesinden tutup kendine çevirince öyle bir kafa atmıştı ki gözlerimi sımsıkı kapayarak ellerimi de yüzüme kapatmıştım.

Sanki benim canım yanmış gibi ''Ay...'' diye sızlanırken Çakır'ın vurma seslerini işitiyordum. Kesin kırılmıştı bir yerleri kesin. Ferman ile birlikte her ne kadar suçlu olan Çakır olsa da o yüzünün halini görünce nasıl canı acımadan vurabildi diye düşünmeden de edememiştim. Aptaldım çünkü.

Kilitlenmiş kalmış sanki bitsin diye beklercesine gözlerimi açamazken ''Mahru.'' Dedi Ferman'ın telaşlı sesi yardım dilenircesine. ''Bir şey yapsana.''

Elim ayağıma dolandı resmen ve birden gözlerimi açtım. Çocuk dayak yiyordu ben duruyordum öylece. Şokun sırası mıydı şimdi. Gözlerimi açıp etrafta birilerini aradım ama resmen in cin top oynuyordu. Dur desem durmazdı biliyordum. O yüzden onu peşime takmam lazımdı. En azından Ferman'ın kaçıp gitmesi

için bir an yaratmam gerekiyordu.

Sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibi hiç tepki vermeden yanlarına doğru ilerleyerek ''Ferman bana sormuştun ya.'' Dedim Çakır'ın yüzüne bile bakmadan. ''Ayrıldınız mı diye. Ayrıldık sanırım biz.''

Çakır anında duraksadı ve ''Ne!'' diye bir tepki verdi. Eli havada kalmıştı, gözü bende. İşe yaramıştı işte biliyordum. Başını kaldırmış bana doğru bakarken ben ona bakmasam da onca yara bere içinde mavileri gözümü alıyordu.

Onun tepkisine karşılık vermeden konuşmaya devam ettim.''Yarın çıkışta okulun karşısındaki pastanede beni beklersin konuşuruz.''

Hiç beklemeden yürümeye başladığımda ''Lan ne ayrılması, ne pastanesi, ne beklemesi.'' Diye bağırdı ama durmadım. Sanki burada yokmuş gibi çantamı tutup hızlı hızlı yürüdüm ve beklediğim oldu. Peşimden hızlıca gelip kolumdan tuttu ve ''Mahru.'' Dedi önüme geçerek. O güzel yüzü gözlerimin önüne gelince bakarken bile içim gitti. O kadar fena haldeydi ki nasıl kızacaktım ben şimdi ona. Sarmak varken nasıl yaralayacaktım. Telaşlı sesi büyük bir korkuya gebeyken ''Ne demek ayrılmak?'' diye sordu ve ben o sırada Ferman'ın kaçış seslerini duydum. Neyse ki iki yumrukla yırtmıştı.

''Ayrılmışızdır işte.'' Dedim omuz silkip yürüyerek. ''İnsan sevgilisinden haber alamıyorsa, günlerce göremiyorsa nasıl sevgili olur ki öyle. İstemem ben öyle şey.''

Ben yürümeye devam edince tekrar kolumdan tuttu ve ''Gelsene...'' dedi yalvarır gibi. Gözlerimin içine yavru sokakta kalmış bir köpek yavrusu gibi muhtaçlıkla bakınca ''Lütfen.'' Diye ekledi bir de. ''Biraz konuşalım.'' Sanki günlerce ağlayan, üzülen, ona kızan, ayna karşısında kavga provaları yapan ben değilmişim gibi tıpış tıpış gittim peşinden. Bunu hiç sorgulamadan yaptığımı fark edince de içimden kendime söverken ''Gelmeyecektim aslında ama...'' dedim istemem yan cebime koy dercesine. ''Ben senin gibi vicdansız değilim. Bu ilişkiye onca emek verdim sonuçta. Ayrılık konuşması yaparak ayrılalım. Bunu sen hak etmesen de ben hak ediyorum.''

Ne ara bu kadar bağlanmıştım ben ona. Ne ara sorgusuz sualsiz peşinden gidecek evreye gelmiştim. İp mi ilmekten geçeli çok olmuştu yoksa ben mi ona düğümdüm göremedim.

''Tabii, tabii..'' Dedi elimi tutup benimle yürümeye devam ederek. ''Sen gel, biz yaparız ayrılık konuşması falan her ne sikimse onu.''

''Lütfen ama ya.'' Dedim yüzümü buruşturarak. ''Bir de böyle laflarla iyice çirkinleşmeyelim. Bitecekse de saygı çerçevesi içinde bitsin.''

Başını bana doğru çevirince "Lan ne bitmesi." Dedi hala inanamıyormuş gibi. "La havle...." Daha nasıl anlatılırdı bilmiyordum ama bitmek kelimesi bence çok net bir kelimeydi. "Ayrıca herif sokağın ortasında sevgilime benimle çık diyor ben mi çirkinleşiyorum?"

Sesi sokakta yankılanırken "Ne sevgilisi?" diye sordum gayet sakin bir tavırla. "Benim sevgilim yok ki." 19

Onu umursamayan bu sakin tavrım gerçekten insanı çıldırtacak seviyedeydi. Çakır'ın siniri bozulmuş gibi gülerken "Aynen, yok." Dedi ve elimden tutup hızlıca yürümeye devam etti. "Ben seninle platonik takılıyorum. Sen öyle çok takılma bana."

"En yakın zamanda bir doktora görünmeni tavsiye ediyorum o zaman." Diye karşılık verdiğimde "Göründüm, göründüm." Dedi benimle uğraşmaktan hiç geri durmazken. Hayır o sussa ben susacaktım da o susmayınca benim de konuşasım geliyordu. "Dermansız dert diye seni göndermiş Allah bana. Ölümcül dediler."

Ona belli etmeden gülümsememi bastırmak için dudaklarımın içini ısırdım, ağzımı şekilden şekle soktum. "Allah kurtarsın o zaman." Dedim ciddi bir tavırla. Ona da "İstemez." Dedi. "Derdimle öleyim inşallah." 54

Amin desem ne olurdu bilemedim. O kadar hızlı çıktık ki o

yokuşu. İkimizde de büyük bir sinir olunca demek uzunca yollar bile çabucak bitiveriyordu.

Yol boyunca atıştık durduk.Tepeye vardığımızda ''Mahru.'' Dedi karşıma dikilerek. ''Ne demek ayrılmak?''

Kollarımı birbirine bağlayıp başımı kenara çevirdim ve ''Sen sakinleşene kadar konuşmayacağım.'' Dedim.

''Ben sakinim.'' Diye bağırdığında omuz silkip ''Sakinleştiğini hissedene kadar da konuşmayacağım.'' Dedim.

Olduğu yerde sinirle döndükten sonra tekrar ağzını açacak gibi olduğunda ''Birkaç saniyede sakinleşilmez.'' Dedim ve sabrını zorluyormuşum gibi banka birkaç tekme savurdu ama yine tepkisizliğimde onu zorladım. Önemli olan benim buna inanmamdı. Üstelik kızgın ve kırgın olan da bendim. Böyle yüksek oktavlı bir sinirle beni bastırmasına izin veremezdim.

Baktı ben baya ciddiyim ve öyle boş boş karşıya bakıyorum, etrafımda dolandı durdu sonra o banka oturdu. Kalçamı bankın sırt kısmına dayamış öyle karşıya bakarken gözlerim arada belli belirsiz onu kontrol ediyordu.

''Derin derin nefes al.'' Dedim ama ters ters baktı bana ve derin bir nefes yerine Allahtan sabır diledi. O da olurdu.

Eline aldığı çakıyla banka bir şey kazır gibi derine derine

saplarken ucunda oturduğum için kaç kere sarsıldım sayamadım bile. "eşkıya mısın sen ya?" dedim en son dayanamayıp kazıdığı şeye bakmaya çalışarak. "Cebinde çakıyla mı geziyorsun." 2

Çakır ona saatler sonra tepki verince "Tamam mı?" diye sordu olduğu yerden kalkarak. "Konuşacak mıyız şimdi?"

Kararsızlıkla reddedecek gibi olduğumda "Başlayacağım şimdi he." Dedi tahammülü kalmamış gibi. "Ulan ayrıldık diyorsun nasıl oturduğum yerde sakinleşeyim kendi kendime." 12

Doğru. Bununki azalmıyor artıyordu. O yüzden dan diye girdim konuya. "Bir haftadır yoksun ortalıkta." Dedim. "Evet." Dedi hiç düşünmeden. "Bunun konumuzla ilgisi ne?"

Gözlerim kısıldı. Ne demek evetti? Ne demek ilgisi neydi? Böyle cevap mı olurdu. Neredeydi açıklamam?

"İlgisi mi ne?" dedim azarlayarak. "Bir de utanmadan evet mi diyorsun? Neredeydin tam olarak?"

Duraksadı ve gözlerini kaçırarak "İşim vardı." Dedi. Böyle geçiştirme cevapları o kadar sinirimi bozdu ki "İşin kavgaya karışmak mı?" diye sordum. "Çakır şu haline bak."

Ben yüzüne bakamıyordum, içim kaldırmıyordu o nasıl acısına dayanabiliyordu. "Kavga etmişsin resmen. Üstelik yeni olmadığı

da bariz belli. Gerçi kavga mı ettin dayak mı yemişsin belli değil ama.'' Gözlerini kaçırarak yüzüme bile bakamazken konuşmaya devam ettim. Zoruna gitmesi gereken dayak yemesi olmamalıydı. Şu an olmalıydı. ''Bir haftadır ortalarda yoksun, haber vermiyorsun, gelmiyorsun. Neredeydin diyorum işim vardı diyorsun. Sonra da ayrıldık dediğimde ne ayrılması diyorsun.''

''Geçeceksin o işleri.'' Dedi beni ciddiye almadığını belirtircesine. ''Ayrılmak falan yok. Ne ayrılığı? Biz seninle ayrılmayacağız. Evet kavga etmedim, dayak yedim. Eşek sudan gelinceye kadar yedim. O eşekte o sudan gelmek bilmedi. Elimi bile kaldıramadan yedim hem de saatlerce.''

Aynı anda aynı sinirle ikimizde konuşmaya devam ederken cümlelerimiz birbirine çarptı. ''Niye sen salak mısın?'' derken bulmuştum kendimi.

Ama o kendi konuşmasına devam ettiğinden benimki ortada kaldı. ''Gelebildiğim ilk anda da geldim. Haber verebilseydim de verirdim, veremedim. Sen ne haldeysen ben bin beteriydim. Ayrıca o iti bırakayım diye böyle yaptığını anlamadım sanıyorsan yanılıyorsun. Yarın onun hesabını dürmezsem adam değilim.''

İnatlaşır gibi ettiği son sözlerle ''Dövüp söverek adam olunuyorsa en adam sensin tamam.'' Dedim bağırarak.

''Ayrılamazmışım. Geçecekmişim o işleri. Yok ya.'' Dedim sadece anlık gelen o öfkeye yenik düşerek. ''Zorba mısın sen? Bak nasıl ayrılıyorum, bak gör izle.''

Birkaç adım attım ama attığım yerde kaldım. Son bakışındaki muhtaçlık, yüz ifadesi gözümün önünden silinmezken bir de sondaki sözleri, benim en son odaklandığım kısım çarptı zihnime.

Evet kavga etmedim, dayak yedim. Eşek sudan gelinceye kadar yedim. O eşekte o sudan gelmek bilmedi. Elimi bile kaldıramadan yedim, hem de saatlerce. Gelebildiğim ilk anda da geldim. Haber verebilseydim de verirdim, veremedim. Sen ne haldeysen ben bin beteriydim.

Olduğum yerde ayağımı yere vura vura bağırdım ve sadece inadımın birkaç adımda kırılmasını hazmedemeden ona döndüm. Hızlı adımlarla ona doğru ilerlediğimde ''Senin gerçekten Allah belanı versin.'' Dedim. Öyle içten diledim ki bunu saatine gelse başı dertten kurtulmazdı. İçim gide gide yaralarına dokunurken ''Eminim ki hak etmişsindir.'' Dedim yüzüne bakmaya bile dayanamadan buruşturarak. ''Ama ben sen böyleyken sana arkamı dönüp gidemiyorum. Allah bu yüzden benim de belamı versin.''

Ben fazlasıyla sinirliydim ama Çakır'ın yüzünde neredeyse gülleı açıyordu. Dudak kıvrımları beni yola getirmenin hazzıyla

mı yükseliyordu bilmiyordum ama o kadar dokundu ki içime bu tavrı. Ben ona kıyamazken onun bu zafer gülüşü... ''Bir eczaneye gidelim.'' Dedim asık suratımla gözlerine bakamdan. ''Pansuman falan yapsınlar.''

Elim yüzünden düşmüş arkamı dönecekken o benim yüzümü kavradı ve ''Mahru.'' Dedi sesi bile titreyerek. ''Ben öyle çok seviyorum ki seni... Sana gösterdiğimden çok daha fazlası var şuramda.'' Dedi elimi tutup kalbinin üstüne koyarak. Delicesine çarpınca hiç elimi çekesim gelmedi oradan. ''Seni delicesine kıskanıyorum, bak yemin ederim...'' dedi üstüne basa basa. ''Senin gördüklerin benim hissettiklerimin yanında bir hiç. Çıkarırsam içimden, gözünün önüne serersem duygularımı gidersin diye korkumdan içime içime patlayacak kadar çok kıskanıyorum. Sonra düşünüyorum ben neden bu kadar korkuyorum diye. Neden ilk kez birinin gitmesinden bu kadar çok korkuyorum sorusunun cevabını ararken delirecek gibi oluyorum.''

16

Bıraktığı soluk içinin yangınını taşırdı tenime. ''Mahru.'' Dedi tek bir nefeste, tek bir kelimeye bir sürü anlam yükleyerek. Eli usulca yanağımı okşadı. ''Ben şimdi anlıyorum. Neden seni kaybetmekten korktuğumu şimdi anlıyorum.''

''Neden?'' diye sordum içim içimden çıkacakmışçasına dinlediğim itiraf karşısında. Yüklediği anlamları taşıyamayacağım diye aklım çıktı.

O ise kendinden çok bana olan güveniyle ''Mahru bana herkes kızıyor.'' Dedi ve belki de bu en büyük yarasıydı. ''Yaptığım her yanlışta, hatada bana kızarlarken ceza olarak sevgilerini esirgiyorlar. Sevgi namına hiçbir şey hissetmiyorum, hiç kimseden. Yemin ederim Mahru.'' Dedi ona dokunuyormuş gibi. ''Beni annem bile sevmiyor.'' Bir cümlenin altında ne kadar ezilebilirse o kadar ezildik birlikte. ''Sevgiyi kazanmam için onların dediği gibi olmam lazım. Onların dediğini yapmam lazım. Beni sevsinler diye çabalamam lazım. Ama sevgi bu değil ki. Böyle olmaz ki. Birini yanlışıyla, doğrusuyla olduğu gibi sevmez misin? Öyle kabullenmez misin? Sevgi bu değil mi? Bir karşılık mı beklenir sevmek için?'' Cevap bekleyip beklemediğine emin değildim ama başımı salladım. ''Mahru ben bana kızmalara hep alışkınım da sevmelere değilim onu anladım.''

Bunca yaralayıcı cümlenin arasında hala gözlerindeki o umut ışığının sönmemiş olması bile mucizeydi belki de. Bizim ikimizin de yarası aynı yerdendi. Biz ikimiz de aynı yerden kanıyorduk ve birbirimizi en çok yaralarımızdan tanıyorduk. ''Bana sen de çok kızıyorsun. Hatta belki de en çok sen kızıyorsun ...''dedi yüzümü kavrayan parmakları usulca tenimi severken. Her bir dokunuşunda yüreğim hızla çırpınmaya ayaklarımı yerden kesmeye başladı. İlk kez, ilk kez böylesine, bu kadar yakındık. Gözleri dudaklarımda belki de ilk kez bu kadar çok oyalandı. Öpecekmiş gibi. Nefes almayı dahi bırakmışken çenemdeki

başparmağı dudaklarıma doğru kaydı ve belli belirsiz alt dudağımın çizgisini okşarken bir onay bekledi gibi hissettim. İstemsizce parmak uçlarımda ona doğru kalktığımda sırılsıklam olmuş avucumun arasına tişörtünü toplayıp düşmemek için destek aldım. Yüzü biraz daha bana yanaştığında "Ama Mahru..." diye fısıldadı ve artık o sıcacık nefesleri dudaklarıma dökülmeye başladı. Gözlerim kapanmadan hemen önce "en çok sen sarıyorsun." Dedi beni sonsuz bir döngünün içine çekercesine. "En çok sen seviyorsun." 17

Beni öptü.

Çakır beni ilk kez öptü ve ben ona karşılık verdim. 7

Bilinmezlik getirdiği ama bir ihtiyacın doğurduğu büyük bir acemilikle birbirimizi öptük. Değişti ama çok özeldi. Kalbimdeki kuşu avucumun içine vermişlerde çok sıkarsam ölecek bırakırsam uçacak gibi bir histi bu. Dengemi bozdu, aklımı aldı.

İşte tam o noktada dudaklarımız birbirine mühürlendiğinde anladım ki o iğne o iplikten çoktan geçmiş, düğümlenmişti. Kalbin oluşumunu sorsalar tenime, dilim onun adıyla birlikte zikrederdi gerçeği. Kader bizi bir etmiş, onu çok sevmek, onun tarafından çok sevilmek üzere o döngüye ikimizi de tutsak etmişti.

...

Nereden bilirdim seneler önce ettiğim o bedduanın gün gelip bir gün bizi bulacağını. Ne kadar kırılmışsam o kadar canı gönülden dilemişim ki ettiğim o belanın yıllarca cefasını çekmiştik. Benim takıldığım detay buyken o bambaşka bir yerden girdi konuya ve başımı göğsünden kaldırıp yüzüme baktı.

''O gün sana dayak yedim demiştim hatırlıyor musun?'' diye sorduğunda başımı salladım. ''Beni o gün babam dövmüştü Mahru.'' Dedi bulunduğumuz yerin getirisiyle içini açarak. ''En deli çağımda babamdan ölesiye dayak yemiştim ben. Hani demiştin ya salak mısın diye. Salaklıktan değil. Babaya el kalkmaz diye kendimi sıka sıka, gururuma dokuna dokuna koskoca adamdan koca adamken dayak yedim ben. Ben dayak yerken bile babama saygımı eksik etmezken o oğlunu değil de bir düşmanı döver gibi dövdü.''

Gözlerim dolu dolu olduğunda çenem titremeye başlamıştı ama ''Ağlama.'' Dedi geçmişe olan öfkesiyle. ''Ben ağladım zamanında ama geçmiyor. O siktiğiminin ailesini sen seçemiyorsun.'' Onun buna sinirden gözleri dolmuşken derin derin soluklandı tek bir kelime bile edemedim. ''Hepsi amcamla bir güç yarışı içindi. Dedemden sonra kime kalacağıyla ilgili... Esat ile ben yetiştirilecek olan kurbanlardık babam ve amcam için. O gün dedem tarafından babamlara iki görev verildi ama eşit değildik Mahru. Esat'a verilen bir hataya karşı uyarıyken benden bir ihanetin bedelini istediler. Yapamadım. Yapamadım diye de babamdan dayak yedim. Sandı ki Esat yaptı ya

güç amcamda olacak. Olmayacaktı Mahru.'' Dedi omuzları kırgınlıkla düşerken. ''Kurban her zaman bendim zaten. Kurban babamdı ama bunu hiç anlamadı. Dedemin kini senelerce geçmedi babaanneme. Ettiği yeminler benim sonumu getirdi. Esat sadece babamın hırsını arttırmak için kurulmuş bir oyundu. Dedem kendi elleriyle bir canavar yetiştirmek istedi.'' Bir iki adım gerileyerek koluyla gözünü sildiğinde burnunu çekti ve bana doğru döndü. Ben yıkılacak gibiyken onun toparlanması birkaç saniye sürdü. ''Yalan değil onun başlattığından çok daha fazlasına erişmemizi sağlayan bendim. Çünkü Mahru o gün ben bu düzene karşı çıkmak istediğimde babam beni senden vurdu.'' 17

Anlayamadım, algılayamadım ve olduğum yerde sendeledim. ''Dayak yedim sonrada bir yere kapatıldım. Ben senin oğlundum amına koyayım.'' Diye bağırdı babasına olan öfkesini bir bankı tekmeleyerek atmaya çalışarak. 2

''Bana dedi ki.'' Diye devam etti. ''Ben kabul etmezsem, böyle karşı çıkarsam, söylenilenleri yapmazsam seni göremeyecekmişim. Beni bir hafta kapattı oraya Mahru. Senin okulundan arkadaşlarına para vermiş gezip eğlenin birlikte diye. Seni her gün dışarı çıkaran babamdı.'' Yıllar sonra öğrendiğim bu bilgiyle beynimden vurulmuşa döndüm. ''Sen o kadar çok eğleniyordun, gülüyordun ki bana bunu izletti Mahru. Dedi ki senin aklını çelermiş bir şekilde. Seni benden böyle uzaklaştırırmış. Mahru...'' dedi büyük bir muhtaçlıkla önüme gelerek. ''Mahru kimse sevmezken beni bir sen seviyordun ve

benden seni de almak istedi. Sevmez seni dedi. Kapatırım seni bu demir kapının arkasına çıkamazsın dedi. Görmeyince aklı kayar, kaymazsa kaydırırım dedi. Mahru ben çok korktum.'' Dedi ellerini tutarak. ''Seni benden alırlar diye çok korktum. Mahru beni böyle sevmez ki dedim dinletemedim. Sevmezdin Mahru...'' dediğinde sanki karşımda şu yaşında değilde o çağlarında gibiydi ve ben ona iyi gelmek umuduyla yüzünü severdim.

''Ben...'' dedim yumuşacık bir sesle. ''Çakır ben seni hep çok sevdim, hep çok severim. Ben seni sevmekten hiç geçmem ki.''

Onu seven elime yüzünü yasladı ve sakinledi. ''Ben beni senden vurmasınlar diye büyüdüm Mahru. Çok büyüdüm, çok büyüttüm. Eğer gerçekten güç bende olursa babamda bana karşı koz olarak seni kullanamazdı bir daha. Ben çok büyürsem seninle benim arama kimse giremezdi.''

''Ben o gün gülüp eğlenmiyordum yemin ederim.'' Dedim açıklamaya çalışarak. ''Ben sana ulaşamadım diye, sen gelmedin diye kızmıştım sadece.''

Dur ben devam edeyim dercesine elini havaya kaldırdı ve zihnini toplamak istercesine kısa bir an gözlerini kapatıp ''Ben kendi ailemi aştım da seninkini aşamadım.'' Dedi kırgınca. ''Sen abine o kadar bağlıydın ki, aile senin için o kadar önemliydi ki ben senin abini hiç aşamadım. Yemin ederim ben adım atmak için çabaladım. Geçtim bir gün karşısına bunları ona da anlattım.

Mahru ben abine derdimi açtım.'' Dedi olmazı benim için oldurmuş gibi. ''Bunların hepsini ona anlattım. Anlatmaya ihtiyacım olduğundan değil...'' Dedi kaşlarını çatarak. İki kaşının arasında derin bir oyuk oluştu ve parmağı o noktaya koyup sevdim. Ben onun kızdığı, kırıldığı her yerden sevdim. ''Senin için, bizim önümüze çıkmasın diye, seni ne kadar sevdiğimi görsün diye. Sen onu o kadar çok seviyordun ki, rızası olsun diye o kadar çok istiyordun ki ben adım attım beni tanısın diye. Senin abin beni bugün yaramdan vurdu Mahru.'' dedi ona en dokunanı dillendirerek. ''Biri sana derdini açarsa, yarasını gösterirse oraya ellemezsin. Ben ellemem. O da yapmaz sandım ama beni yaramdan vurdu Mahru. Sen vazgeçilen olmuşsun, ben olmayacağım dedi. Benim ona zorlukla anlattıklarımı o hiç düşünmeden bir çırpıda yüzüme çarptı. Ben bunu yediremedim kendime Mahru. Gözüm döndü.''

Meğer ben Çakır için dikenmişim batırmışlar, yaraymışım kanatmışlar.

''Özür dilerim.'' Dedim aramızdaki mesafeyi kapatıp hızlıca ona doğru koşarak. ''Çok özür dilerim, seni benden vurmalarını onlara hak görmelerine yol açtığım için.'' Elini yüzümün arasına aldım yıllar önce onun bana yaptığı gibi. ''Çakır ben bir daha kimsenin seni benimle vurmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim.'' Dedim dudaklarına kısa bir öpücük kondurup geri çekilerek. ''Yemin ederim senden alırım diyenlere inat bir adım öteye bile gitmeyeceğim.'' Bir kez daha öptüm. ''Yemin ederim

bir daha bizi birbirimizden sınatmalarına izin vermeyeceğim. Senden hiç, hiç ama hiç gitme-''

Kısa öpücüklerimin yerini onun dudakları aldı ve bu hiçte kısa sürmedi. ''Benim yeminlere değil.'' Dedi fısıldayarak. ''Sadece sana ihtiyacım var.'' Sanki konu bu değilmiş gibi sanki o sadece anlatmak istemiş ama bir karşılık beklemiyormuş gibi susturdu beni. Elleri belimi tutup beni kendine doğru çektiğinde yüzü avuçlarımın arasındaydı ve ben onu öpüyor, onun tarafından soluksuzca öpülüyordum. Geçmişi şimdiye taşımış tüm yaralarına dudaklarımı basmıştım. Onu delicesine öpmüştüm ve sanki geçmişte küçük bir çocuk iyileşmişti. Çakır nasıl ki masalımızdaki o çiçeğe siper etmişti kendini ve ömrünün sonuna kadar korumaya söz vermişti ben de o dikenlerin ona değmemesini sağlamak için gerekirse kendim koparıp atacaktım.

Dillendirmeye vakti olmadığı o sevgi sözcüklerini dudakları dudaklarıma fısıldarken bir müzik sesi duyuldu bize yaklaşan ve biz bir anda yavaşça geri çekildik. Bizim buraya geldiğimizi gören o çocuk arkadaşlarını da toplayıp gelmişti ve Çakır'da bunu beklemiyor olsa gerek ikimizde şaşırmıştık. O kadar güzel çalıp söylüyorlardı ki.

1

Ben sende tutuklu kaldım, kendi hayatımdan çaldım.

Yedi cihan dolandım, bana mısın demiyor.

16

''Ben sende tutuklu kaldım Mahru.'' Dedi beni kendine çekerek. Ellerimi beline sardım, çenemi göğsüne koydum ve bana ilk günkü gibi aşkla bakan gözlerinde soluklandım. O başladı ben tamamladım. ''Yedi cihan dolandım.'' Dedim tebessümle. ''Vallahi dolandım.'' Dedim daha belirgin bir şekilde gülerek. ''Bana mısın demiyor.''

Demez dercesine, o da bilirmişçesine kaşları yukarı kalkarken ikimizin de gülümsemeleri aynı sıcaklıktaydı. O kadar içten baktı, o kadar çok iç çekti ki en son dayanamadığı noktada dudaklarını sıkıca saçlarımın bitimine daha doğrusu gelişigüzel bir yere bastırdı ve ''Kurban olayım seni bana verene.'' Dedi. ''Vallahi olayım Mahru.'' Dedi sıkıca sarılıp içine katmak istercesine. ''Seni bana hak görene kul köle olayım.''

Bir ana ne kadar uyarsa o kadar uymuştu şarkının sözleri ve ben içimizi döktüğümüz şu geceyi sonlandırmak adına başımı göğsüne yaslayıp kollarının arasında minik hareketlerle salınmaya başladım. Şarkı değişti ama yüreğime dokunuşu hiç değişmedi.

Seninle cehennem ödüldür bana
Sensiz cennet bile sürgün sayılır

O beni sarmıştı, ben onu. Kalbinin ritmi bile bir melodiyken benim için başını başıma yasladı ve ''Alabildim mi en yakın

arkadaşımın gönlünü?'' diye sordu.

Almaz mıydı hiç? O almıştı almasına ama benim gönlüm huzursuzlandı. ''Madem sen bana bir sırrını anlattın, ben de en yakın arkadaşıma bir sırrımı anlatmak isterim.'' Dedim başımı göğsünden kaldırmadan. ''Çakır ben vefasız değilim. Ben sana geldim. Sen baban öldüğünde cenaze için Adana'ya gittiğinde Gece'yi görmek için çağırmıştın ya hani.''

''Evet.'' Dedi düz bir sesle.

''Heh ben o gün gelmiştim aslında. Geldim gelmesine ama içeri bir adım bile atamadım. Çakır senin etrafın asker doluydu. Kimseyi yanına yaklaştırmıyorlardı. Herkes sana uzaktan bakıyor, uzaktan el sıkışmana izin veriyorlardı. Aranıza koyulan mesafe o kadar çoktu ki ben ilk kez Gece'nin yanında deli gibi ağladım.'' Hala o görüntü gözlerimin önünden gitmezken aklıma geldikçe, dillendirdikçe yüreğim sızlıyordu. ''Bizim aramıza kimse o kadar mesafe koyamazdı. Ben seninle o kadar uzak bir mesafede kalamazdım. Ben kalırsam, sana dokunmak istediğimde engellenirsem bunu kaldıramazdım, toparlanamazdım. Benim tanıdığım bildiğim Çakır böyle mesafelerin arkasında kalan bir adam değildi. Gece'nin babasını böyle görmesine katlanamazdım. Yapamadım Çakır. Ben geldim ama senin yanına yaklaşamadım. O konaktan bir adım içeri atamadım. Özür dilerim.'' Dedim ve bir gerçeği dillendirdim. ''Yapmadım diye değil ama. Bugün olsa ben tüm bildiklerime

rağmen bugün yine yapamazdım onun için."

Geçmişin kimseye bir yararı yoktu ama geçmişte de gizli saklı kalsın istemediğimden döktüm ortaya. O da bunu kabul etti ve elini boynumdan sararak içine katarcasına öptü beni. "Özür dediğin kusur varken aranır. Dileme Mahru'm." Dedi kalbime dokunur gibi. "Kusur sende değil ki özrü sende arayayım. Sen bugün, yıllar sonra bile onca hatama rağmen beni yine aynı yerlerden sarıp seviyorsun ya ben sana ne kadar minnet duysam az. Benim için bir sen, senin hissettiklerin. Ötesi yok."

Sonra şarkı değişti. Tanıdık olan o melodiyi duyunca onlar başlamadan eşlik etmek için gülüşünün kıyılarına dokundum ve nakaratına onlarla birlikte girdim.

"Gamze gamze gülüver şimdi." Dedim ve daha çok tebessüm etti. "Beni göğsüne alıver şimdi." Dedim daha çok sardı. "Mevsimi geldi susadım aşka, benimle bir bütün oluver şimdi." Dediğimde aklına gelenlerle "Şimdi mi?" diyerek bir kahkaha attı ve ben utancımdan yerin dibine girdim.

Başımı göğsüne kapatırken çocukların sesi daha da yükseldi ve Çakır'ın ki de onlara karıştı. "İkinci bahar yaşıyor ömrüm, Gel benim yarim oluver şimdi..."

Ben de onlara eşlik ederken hiç utanmadan seneler sonra tekrar huzur bulduğum o yerde onunla bağıra çağıra aynı şarkıya

aynı hislerle eşlik ettim. ''Seni gül gibi öpe koklaya, gözümden, dilimden, sakınır saklar, bugünki aklımla severim şimdi.''

Çakır gibi sevmek, onun tarafından sevilmek diye bir gerçek vardı. Dakikalar saatlere çevrildi ve ben bu geceyi de en özel anlarımdan biri kabul edip zihnimin en derinliklerinde sakladım.

Saatler sonra evimize vardığımızda bir gerçek daha yüzümü gülümsetmişti. Sadece benim bindiğim o arabadan bu sefer Gece de iniyordu. Saat Gece'nin uyuma saatini epey geçtiğinden arabada sızıp kalmıştı ve biz indikten sonra Çakır Gece'nin kapısını açarak onu kucaklamıştı.

Küçük ayakları babasının koca gövdesine dolanmaya çalışırken, elleri omuzlarını tutamayacak kadar yorgun olduğundan babasının kollarının üstünden sarkıyordu ve küçücük ağzı aralanmış, başını da babasının omzuna yatırmıştı. Manzaram o kadar güzeldi ki bu anı ölümsüzleştirmek için onlara belli etmeden telefonumla bir fotoğrafını çektim ve o sırada patlayan flaş Gece'nin yüzüne vurdu.

Uyku mahmuru ''Ay babası, babası.'' Dedi elini savurarak. ''Işık kapat, kapat.''

Maalesef ki beceriksizliğim ele vermişti ama Gece'nin tatlı sitemi de hiç keşke dedirtmemişti. Çakır bu tepkisini gülerek

karşılarken Pınar bize kapıyı açtı ve biz içeri girdik.

Çakır Gece'nin uykusunda olmasına aldırış etmeden defalarca hem de baya sert öperken ''Kız sen nasıl bir şeysin.'' Dedi. ''Biz seni yaparken bal mı kattık acaba içine?'' Sorusu Geceyeydi ama Gece bilmem kaçıncı rüyasındaydı ve onca öpücük ona ninni gibi gelmişti. ''Bu kadar tatlı olmak genetiğimize ters çünkü.'' 41

''Değişiyoruz demek ki ne güzel.'' Dedim peşinden merdivenleri çıkarken.

Gece'yi yatağını yatırıp üzerini örtüşünü izledim kapı girişinde ve o bana doğru ilerlerken ''Güzel, güzel aynen.'' Dedi belimden kavrayıp beni kendine doğru çekerek. Bu çok davetkar bir tavırdı ve ben bu davet için çoktan hazırdım. ''Güzeli çoğaltmak gerek.'' Elleri saçlarımı geri doğru atarken beni daha kapı girişinde kucakladı ve başını boynuma gömdü. Bir avucunun arasında topladığı saçlarla kendine yer açarken öptü durdu ama konuşmaktan da geri kalmadı.''Gerçi ben çoğaldığına eminim ama...'' dediğinde ''Çakır...'' diye kıkırdadım.

''Yalan mı?'' dedi gülerek geri çekilirken. ''Bir Seyhanlı asla ıskalamaz.''

Odaya geldiğimizde kucağından indim ve ''Seyhanlı olmakla alakalı mı bu?'' diye sordum ve üstümdeki kazağı çıkardım. Üzerimde sadece beyaz dantelli bir sutyen kaldı. ''Size özel bir

şeyler mi yediriyorlar bizden gizli?''

O da kendi gömleğinin düğmelerini çözerken aynı aynanın karşısındaydık ikimizde. Ben öndeydim o arkamda.

''Söylemem.'' Dedi gömleğini kenara fırlatarak. ''Bize özel bir sır o.''

Bir kere daha sorduğumda bu tepkiyi vermişti. O zaman ciddiye almamıştım ama şimdi gerçekten merak etmiştim. Ben en iyisi bunu Adana'ya gidince bir sorayım diye aklıma not düştüm. Parmaklarım pantolonun düğmesine gittiğinde o da eş zamanlı olarak kemerini çıkardı. Ben ondan hızlı davranıp pantolonumu çıkarmış çekmeceye yönelmiştim ki eğildiğim gibi karnımdan tutarak beni geri doğru çekti ve saten gecelik parmaklarımın arasından kayıp gitti.

''Ya Çakır.'' Dedim huysuzca mırıldanarak. Elini karnıma sarmış dudaklarının arasından çıkan nefesleri huylandırmak ister gibi boynuma üflerken ne tarafı kapatsam diğer tarafa üflüyordu ve ''Bırak.'' Dedim kıkırdayarak. ''Geceliğimi giyeceğim.''

''Yavrum tamam giyersin.'' Dedi beni geri doğru çekerek. ''Bir konu daha var onu da konuşalım öyle giyersin.''

''Giymeden konuşulmuyor muymuş?'' diye sorduğumda ağzının içinden olumsuz bir ses çıktı. O boğuk sesi, çapkın tavrı bile

öylesine çekiyordu ki beni ona.''Yok...'' Dedi beni bir yangına davet eder gibi. ''Bu çok özel bir konuymuş. Sen bir gel...'' Dedi ben o yangında sürüklenirken ''Ben sana anlatacağım.''

Gözlerim kapanmış, iki göğsünün arasına sırtımla sürtünürken ''Hiç bitmeyecek değil mi?'' Dedim bitmesin istediğimi belirtir gibi bir yakarışla. ''Bu ilgin, tutkun, sevdan...''

''Hiç...'' dedi çıplak tenimi o simsiyah çarşaflara usulca bırakırken. Onu böylesi bir ihtiyaçla, sevgiyle, arzuyla bana bakarken görmek o kadar iyi hissettiriyordu ki. Ellerini iki yanıma koydu ve sordu. ''Mevzu sen olunca benim kendimle olan bütün kavgalarım bile sen diye. İnsanın kendiyle olan kavgası ömrü billah biter mi? Benim içimdeki sen ateşi bir an olsun söner mi?''

İki göğsünün arasındaki o ince çizgiyi avuçlarımın arasına alarak omuzlarına doğru çıktım ve ''Hiç bitmesin.'' Dedim titrek bir soluk alarak onu kendime doğru çekerken. Biz sustuk, tenimiz büyük bir ihtiyaçla birbirlerine sevdasını döktü. Gün geceye çoktan kavuşmuştu da gece aydınlığa kavuşurken bile ben hala onun koynundaydım.

...

Sabaha karşı, biz uyuduktan kısa bir süre sonra Gece'nin yanımıza gelmesiyle uykuma devam edememiştim. Aramıza

girdi ve öyle bir şekilde yattı ki hem benim hem Çakır'ın tarafını işgal etti. Baktım ki Çakır'ın uykusu dağılacak gibi oldu en sonunda ben kalktım. Zaten üstünü ört, yastığını düzelt derken uyku namına bir şey kalmamıştı. Onları baba kız aynı yatakta bırakıp Gece'yi yatağın ben tarafına çektim. Duş alıp üzerimi değişip, Çakır'ın çalışma odasına uğradıktan sonra çıkmadan önce son kez onları kontrol ettim. Gece üzerini açmıştı.

Çakır'ın arkasından uzanıp Gece'nin üstünü örttüm. Tam çekilecekken Çakır kolumdan tuttu ve gözlerini açmakla açmamak arasında bir yerde tek gözünü açarak ''Nereye?'' Diye sordu.

''Uyuyamadım.'' Diye fısıldadım. ''Dışarı çıkacağım biraz. Siz uyuyun. Sen geç yattın. Gece için de saat çok erken. Sonra erkenden uyuyor, düzeni bozuluyor.''

''Mahru ya.'' Dedi hala kolumu bırakmadan. Parmakları sanki bilinçsizce hiçbir anı kaçırmak istemez gibi tenimi severken ''Bu niye böyle deli yatıyor?'' diye sordu. ''Tekmelenmedik yerim kalkmadı ya. Biz böyle değiliz kime çekmiş bu.''

Gülümseyip ''Bilmem.'' Diye fısıldadım ve Gece'nin hareketlenmesiyle eğilip şakağına bir öpücük bıraktım. ''Hadi uyuyun siz. Sesimize kalkacak şimdi.''

Geri çekilmek için hareketlendiğimde yine bırakmadı kolumu ve

başını biraz daha kaldırıp ''Öpeyim.'' Dedi. ''Bir kerecik öpeyim öyle git.''

Dudak kıvrımlarım gülümseyince kaybolacak kadar yükseldi ve ona doğru yanaşıp dudaklarının üstüne baskılı kısa bir öpücük bıraktım. Kısacık ama oldukça iyi hissettiren...

Sonrasında kolumu bıraktı ve ''Gel buraya küçük cadı.'' Diyerek bedenini yan çevirdi. Tek koluyla yatağın öteki tarafındaki Gece'yi sardı ve kendine doğru tek hamlede kaydırdı. Küçük iki ayağını tekmelemesin diye kendi bacaklarının arasına alırken başını bir koluna yatırdı, diğer koluyla da küçücük bedenini sardı. Çakır'ın çenesi Gece'nin başının üzerindeyken birkaç tel kıvırcık saçı da sakallarına tutunmuştu. Tebessüm ettim fakat bu sefer fotoğrafını çekme girişiminde bulunmadım. Perdeleri çekip odayı karanlığa boğarken onları uzunca bir uykunun kollarına teslim ettim. Çakır zaten yeni uyuduğu için uyanmazdı. Gece' de böylece bir iki saat daha fazla uyurdu.

Kapıyı çekip, alt kata indiğimde ayakkabılarımı giyerken Pınar ile karşılaştım. Beni hazırlanmış bir şekilde görünce şaşkınlıkla ''Aa.'' Dedi. ''Nereye gidiyorsunuz? Kahvaltı hazırlıyordum ben.''

Çizmelerin fermuarını çektim ve ''Gerek yok Pınar'cım. Sana afiyet olsun.'' Dedim montumu giyerken. ''Ben mahalleye gidiyorum. Çakır ve Gece uyuyor. Hemen uyanabileceklerini de sanmıyorum.'' Tam çıkacakken duraksadım ve arkamı dönüp

ekleme yaptım. ''Hatta sen olabildiğince az ses çıkartıp geç kalkmalarını sağla. Hadi görüşürüz.''

Ben kapıyı açtım, Pınar açtığım kapıyı tuttu. ''E Çakır abim biliyor mu mahalleye gittiğini? Bir şey demesin sonra. O da gelseydi ya seninle. Ya bir şey olursa.''

Yüzümde alaycı bir tebessümle ''Kendi küçücük mahallemde bana ne olabilir Pınar Allah aşkına.'' Dedim çantadan Çakır'ın arabasının anahtarını bulmaya çalışarak. ''Ayrıca Çakır'dan niye izin alacağım bir yere giderken. Ne alaka?''

Gayet net olan tepkimle bir şey diyemeyince anahtarı da bulmuştum ve ''Hadi görüşürüz.'' Dedim sonra yine ekleme yaptım. ''Yap bak sen kahvaltını onları bekleme. Aç aç durma.''

Bu uyarımı gülen bir yüzle karşılarken hoşuna gitmiş gibi ''Tamam.'' Dedi el sallayarak. ''Yerim şimdi bir şeyler.''

Ben de el sallayıp Çakır'ın arabasına bindim. Uzun zamandır bunu kullanmayınca bir değişik hissetsem de alışmam çalıştırdıktan sonra birkaç saniyemi aldı. Kapıya ilerlediğimde sanmıştım ki kapı açılacak fakat öyle olmadı. Kapıdaki adamlardan biri bana doğru geldiğinde camı indirdim ve ''Mahru Hanım...'' dedi nazik bir tavırla. ''Bir yere mi gideceksiniz? Eşlik etseydik.''

''Gerek yok.'' Dedim aynı nezaketle. ''Kendim gidebilirim.''

Yüzünden hiç düşürmediği o nazik gülümseme yerini korurken ''Elbette gidebilirsiniz ama biz de eşlik edersek daha iyi olur. Çakır Bey...''

Gidemeyeceğimi anladığımda gözleri sürekli Çakır'ı arar gibi dolanınca ''Pardon.'' Dedim yüksek bir çıkışla. ''Çakır tek başıma gidemeyeceğimi mi söyledi. Böyle bir şeyi gerçekten söyledi mi?''

Büyük bir öfkeyle kurduğum cümleler Çakır ile kavga edecekmişim izlenimi yaratıyordu ve iki adam birbirlerine bakıp tereddütte kaldılar. ''Hayır efendim ama...'' dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

''Hayırsa açın o zaman lütfen kapıyı.'' Dedim kaşlarımı çatarak. Tekrar kararsızlıkla birbirlerine baktıklarında ''Hayır illa bir onaya ihtiyacınız varsa Çakır'ı arayabilirsiniz ama söylemek isterim ki yeni uyudu, üstelik yanında Gece'de var. Uyandırmak isterseniz ben bekliyorum.'' Dedim. ''Hatta çağırırsanız çok da mutlu olurum. Bu konuyu hep birlikte konuşmalıyız diye düşünüyorum. Tam olarak hangi sebeple şu an buradan çıkarılmadığımı bilmiyorum çünkü. Eğer Çakır'dan sebepse sorun büyük, yok sizin keyfinizden sebepse daha da büyük.''

Bana doğru eğilmiş adam yerinden doğrulurken kravatını

düzeltti ve eliyle dışarısını göstererek ''Buyrun Mahru Hanım.'' Dedi ve kapı ardına kadar açıldı.

Derin bir nefes alıp arkama yaslanırken teşekkür ettim ve çıktım. Hayır Çakır'ın mahalleye gittiğimi bilmesi problem değildi fakat kendisi de gelirse dün olanların aynılarını tekrar yaşamak istemiyordum. Yanımda birinin gelmesini de beni engellemesi açısından istemediğimden en doğru an şimdi tek gitmekti ve bende sabahın körü demeden yola koyulmuştum.

Kısa sürede mahalleye vardığımda sahiden de Eftelya'nın kapısının önünde bir dünya adam kaynıyordu. Çakır'ın arabasını görünce muhtemelen o geldi zannedip oturdukları yerden kalkıp ciddileşmişlerdi fakat sonrasında benimle karşılaşınca bir miktar şaşkınlık yaşadılar. Hemen peşine de gayet saygıyla karşılayıp eve çıkana kadar biri bana eşlik etti.

''Kim var?'' diye sordum. ''Şura Hanım, Esat Bey ve Mihriban Hanım.'' Diye bir açıklama yaptı. Merdivenleri tek tek çıktıkça evden gelen sesler de arttı, içim endişeyle kaplandı. Adımlarımı hızlandırıp kapıyı çaldığımda kısa sürede Şura tarafından açıldı ve içeri girmeden önce telefonumu kontrol ettim. ''Gel.'' Dedi beni içeri çekerek. ''Bunlar birbirine girdi.''

Mihriban ve Ümran'ın seslerinin yükseldiği odaya girdiğimde ikisi de karşı karşıyaydı. Ümran'ın yüzünde belli yerlerinde çizikler vardı ve gözünün altı morarmıştı.

''Ben senelerce sana ihanet ettim düşüncesiyle vicdan azabı çektim.'' Diye bağırdı Mihriban. Ortalarına girip girmemekte kararsız kalsam da Şura'nın da geri çekilmesiyle ve Mihriban'ın da içini dökmesi gerektiğini düşündüğümden kapı girişinde kaldım.

''Semih nerede?'' Diye sorduğumda Şura ''İçeride.'' Dedi başıyla göstererek. ''Esat ile birlikteler. Eftelya'da yatak odasında Emre ile birlikte. Kulaklık taktı çocuğa boyama falan yaptırıyor, evden gürültü kavga eksik olmuyor ki.''

Emre...

En suçsuz ama en çok yara alan o oluyordu bu süreçte.

Ayrıca Semihte ki nasıl bir rahatlıktı ki karısı burada bağıra çağıra kavga ederken içeride durabiliyordu. Çakır olsa ya kavgaya dahil olur asla laf söyletmez ya da çıkarırdı. Hiçbir şey yapmasa bile yanımda olurdu içeride değil. Benim ilişkilerine aklım sırrım ermiyordu.

''İhanet ettin zaten Mihriban.'' Dedi Ümran yüzsüzce. ''Sen Semih olayını katamazsın. Bu seni alakadar etmez. Sen Turan ile olana bakacaksın. Ben Turan ile birlikteydim.'' Dedi damarına basmak ister gibi. ''Turan benim sevgilimdi ama sen onu sevmekten geri durmadın.''

Nasıl bir yüzsüzlüktü ki bu ben bile şu an vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

''Ben seviyordum Turan'ı.'' Diye bağırdı Mihriban sesi sinirden ağlamamak için titrerken. ''Sen benim sevdiğimi bile bile yanaştın ona. Sırf kibrinden, hasetinden, fesatlığından, kendi egonu tatmin edebilmek için. Sen Turan'ı sevmedin bile.''

''Ya sen nereden biliyorsun?'' diye çıkıştı Ümran sinirle elini kolunu savurarak. ''Sen benim ne hissettiğimi nereden biliyorsun. Kendini aklamak için bilmediğin şeyleri bahane edemezsin. Ben gayet beğeniyordum Turan'ı, ilgimi çekiyordu. Sonra denedim olmadı, gönlüm Semih'e kaydı. Ben bitirecektim zaten Turan ile. Senin gibi ezik olup ondan bir atak beklememek mi suçum? Ben yanaştım onun da gönlü varmış ki geldi. Sen neden anlamak istemiyorsun?'' diye sordu sanki sinirleri az yıpranmış gibi daha da yıpratmak istercesine. ''İkimiz de senelerdir etrafındaydık. Seni sevseydi, sevecek olsaydı gelirdi değil mi? Benimle olduğuna göre sende bir şeyler eksikmiş değil mi? Senin sevmemesinin suçunu bana atamazsın sen. Yeter ya.'' Dedi öfkeyle. ''Sanki kırk yıllık kocamı aldatmışım da namussuzmuşum gibi tatava yapmayın bana. Hepiniz sanki sütten çıkmış ak kaşıksınız.''

Sinirle soluyup birkaç saniye duraksadı. ''Ben senin elinden kocanı, sevgilini almadım. Adam ortada duruyordu Mihriban. Sen etrafında dolandın durdun görmedi.''

''Adamı aldattın.'' Diye bağırdı Mihriban. ''Sen ölünce bile o senin acını çekti peşinden. Sen hiçbir şey olmamış gibi bunu normalleştirmeye çalışıyorsun.''

Sesler o kadar yüksekti ki ev adeta inliyordu ama ikisi de öfkesinden hiçbir şey kaybetmiyordu. ''Sana ne?'' diye bağırdı Ümran'da karşılık olarak. Gözlerini belertmiş üstüne basa basa ''Sana ne!'' demişti. ''Evet peşimden acımı çekmiş çünkü bana aşıkmış Mihriban. Turan'ın acısından sana ne? Sen kim olarak hesap soruyorsun. Turan'ın neyisin?'' dedi sonra kendi cevapladı. ''Hiçbir şeyi. Semih'in neyisin? Hiçbir şeyi. Sen kim olarak karşımdasın şu an. Ben senin neyini almışım. Ulan adamın dirisi ortadayken...'' dedi bir elini diğerine vurarak. ''Beni seçti, seni görmedi bile. Öldüm acımı çekmiş, yine sana bakmamış. Sen gelmiş bana neyin hesabını soruyorsun? Ben sana Turan beni neden sevmişin hesabını mı vereceğim? Sen var ya kızım.'' Dedi işaret parmağını sallayarak ''Cici kız ayaklarına herkesi kafalamayı çok seversin. Sen benim sevgilime aşıktın Mihriban.'' Dedi üstüne basa basa. ''Sen ona aşıktın ve bunun yanlış olduğunu biliyordun. Benim onu aldatmam seni aklamaz. Benim onu aldatmam Turan ve benim aramda ama sen kendine bir kılıf bulmuşsun ya tüü kaka Ümran. Drama queen Mihriban. Bebek gibi zırla anca.'' Dedi yüzünü buruşturarak. ''Kendi orospuluğunu benim Semih olayımla aklayamazsın. Onunla bunu birbirine katamaz-''

Mihriban'ın son sözler içine oturmuş olmalı ki tahammülünün bittiği noktada sert ve okkalı bir tokatı Ümran'ın yüzüne geçirdi. Bizim kadar Ümran'da bunu beklemiyor olsa gerek olduğu yerde sendelerken yüzünü tuttu ve zaten sinirli olan bedeni bir çığlıkla Mihriban'a doğru atıldı.

Atıldı atılmasına ama araya ben girince Mihriban'a erişemeden engel oldum. Şura Mihriban'ı geri çekerken Ümran benim kollarımın arasında ona erişmek için çırpınıyordu.

''Ya insanda biraz gurur olur, haysiyet olur diyeceğim ama özü çürük olanda ne arasın. Utan ya Allah için biraz utan.'' Dedi sinirden ağlarken. ''Ne olur utan. Şu camı açsan karşında Turan'ın evi... Burada oturmuş onu aldattığın adamla birlikte yatıp kalkıyorsun, bunu savunuyorsun. Ya seni dövdüler. Baban, amcan seni Semih yüzünden döverken Turan'ı sevenler kurtardı seni. Senin sevdiğin adam dövülmene sebep oldu, seni seven adamın ölüsü kurtardı. Bundan utan bari de şurada rahat rahat oturma ya. Allah için oturama. Ben katlanamıyorum bu kadarına.''

''Sana ne?'' dedi Ümran. Bile bile yaptığına o kadar emindim ki. Bile bile kışkırttığından o kadar emindim ki. ''Biri eski sevgilim biri kocam sana ne? Seni ne alakadar ediyor. Sana ne? Sen kimsin. Sana ne?''

''Sus, yeter.'' Dedim gözünün önüne geçip kolunu sıkıca

kavrayarak. ''Elimde kalacaksın sus.''

''Benim yaptığım yanlış değildi.'' Dedi Mihriban. ''Ben ne sizin aranıza girdim ne sizin aranıza girecek bir şey yaptım. Kendi içimde sevdim ama yanlış olan neymiş biliyor musun? Sevdiğim adamı senin gibi bir kahpenin koynuna bırakmak.'' Dedi hiç susmadan bir bir sıralarken. ''Hala sana ne diyorsun bilmem ne diyorsun. Adam ölmüş, ölmüş. Evet o senin acını çekmiş ama sen hiç çekmemişsin hala pişkinliğine devam ediyorsun. O kadar yazık ki hadi Turan'ı da geçtim bana bunu nasıl yapabildin ya. Ben senin en zor günlerinde elinden tuttum. Borcum var dedin kazandığım üç kuruşu verdim, hasta oldun yanından ayrılmadım ben baktım. Herkes birbirine yakındı ama biz seninle can ciğerdik. Sen bana bunu nasıl yaptın?''

Ümran'ın yüz ifadesi bozulup kaşlarını çatarken ''Ayrıca benim vicdan azabım sen benim sevdiğimi bilmiyorsun diye düşündüğümdendi. Keşke...'' dedi ah edercesine. Öyle içten keşke dedi ki bunun vebali Ümran'ın yakasını ömrü billah bırakmazdı. ''Keşke Turan için daha fazlasını yapsaydım.''

Mihriban sinirden ağlarken Şura onu geri doğru çekti ve ''Gel Mihriban tamam boşver.'' Dedi sakinleştirmek için. ''Anlamayacak zaten ne dersen de. Yıpratma kendini boşuna.''

Mihriban gözyaşları içinde giderken büyük bir sinirle bana dönerek ''Bunların burada kalmasına izin verirsen.'' Dedi tehdit

eder gibi. ''Yok abimdir bilmem ne dersen, unutursan, burada kalmalarına izin verirsen beni sil Mahru. Asla bir Mihriban diye bir arkadaşım vardı deme. Bunları içimize sokarsanız hepiniz silin beni.'' Dedi Şura'ya da bakarak.

O kadar sinirliydi ve o kadar hak veriyordum ki hiçbir şey diyemiyordum. Ama o da beni biraz tanıyorsa zaten böyle bir şeye müsaade etmeyeceğimi bilmesi gerekirdi.

Mihriban'ın çıkmasıyla Şura derin bir nefesle sıkılmış gibi kapıya geldi ve hemen peşine Semih ve Esat. ''Haklı.'' Dedi Semih bir anda konuya girerek. ''Biz burada kalamayız. Bizi burada kabullenmezler. Bizim gitmemiz lazım.''

Ses tonu beni ikna etmek istercesine sakin kalsa da bunun bir taktik olduğunun bilincindeydim. Göndereyim, Çakır göndersin diye benim bunu dillendirmem gerekiyordu biliyordu. Bir de utanmadan samimi gözükmeye çalıştı. ''Biz de buradaki arkadaşlarımızı, mahallemizi seviyoruz ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Onca şey yaşandı bitti, sevsek de ne siz kabullenebilirsiniz sonuçta ne de biz kalabiliriz. Eskisi gibi bir düzen kuramayız.''

Yüzümde bir gülümseme oluştu ama keyiften pek uzak alaycı bir ifadeydi. Sahiden her şeyi düzeltiriz düşüncesiyle burada onları tutacağımı düşünüp beni aksine ikna etmek mi istiyordu? Ona eskiden duyduğum o sevgiye yaptıklarına rağmen hala çok mu

güveniyordu?

Şura olduğu yerde karnını tutup gözlerini kapayınca Esat endişeyle koluna girdi ve Şura sorun yokmuş gibi elini kaldırdı. ''Kaç gündür stresten koşuşturmadan o kadar yoruldum ki...'' dedi. ''Gidip Mihriban'a bakmak istiyorum bir de.''

Kız hamileydi ve bir de bunların arasındaki koşuşturmayla uğraşıyordu. ''Ne Mihriban'ı Şura.'' Dedi Esat tersleyerek. ''Otur deyip duruyorum sana, oradan oraya koşturuyorsun.''

''Haklı.'' Dedim Esat'a bakarak. ''Biz ilgileniriz Şura sen git dinlen. İki canlısın sonuçta. Çok bile gelip gittin. Her şey olacağına varacak zaten bir şekilde. Sen kendini düşün. Yani artık bizde öyle yapalım.'' Dedim abime doğru bakarak. ''Sonuçta bencil ve yüzsüz olursa ölün bile diriliyormuş.''

Abim gözlerini kaçırarak etrafa bakınmaya başladığında Esat Şura'yı odadan çıkardı ve seneler sonra ilk kez üçümüz kaldık. Çantam kucağımda koltuğun koluna oturduğumda bakışlarım ikisinin arasında mekik dokudu ve abim sonunda dayanamayarak ''Bizi gönderecek mi Çakır geri?'' Diye sordu.

''Öldürmediğine dua etmen gerekirken hala ondan bir şeyler bekliyorsun.'' Dedim. Beni ona karşı kullanmak istiyordu ama ben artık Çakır'a karşı kullanılacak bir koz olmayacaktım. Bundan sonra herkesin meselesi şahsiydi. Ben kimse için

aracı değildim. Hemen peşine o konuşmadan büyük bir soğukkanlılıkla ''Beni sattın mı?'' diye sordum.

Eskiden olsa bunu dillendiremezken şimdi kabullenmiş gibi buz gibi bir sesle sorabiliyordum. Bir süre ne diyeceğini düşünür gibi oldu. Ağzı aralandı, kapandı. Eli sıkıntıyla ensesine gitti. Gözleri o kadar şişmişti ki göremiyordum bile. Patlayacak gibiydi her yanı.

''Benim paraya ihtiyacım vardı Mahru.'' Dedi sonra kendince bir açıklama bulmuş gibi. ''Satmak gibi bir niyetle yapmadım bunu. Sende biliyorsun nasıl bir hayat yaşadığımızı. Babamdan hayır yoktu. Borçlar dağ gibi olmuştu. Ben yetişemiyordum hiçbir şeye. Çakır'dan istemeye çekindim anlıyor musun?'' Diye sordu.

Hayır anlamıyordum, böyle bir şey anlaşılamazdı ve tepkisiz kaldım. O da devam etmek durumunda kaldı. ''Ben senin gerçekten o heriften uzak durmanı istedim. Sen çok temizdin ve hep temiz kal istedim. İyi biriyle normal bir hayatın olsun istedim. O çok karanlıktı. Bende borçlarım karşılığında Ferman ve sana ilgi duyan birkaç kişiye benden taraf olursalar seni ikna edebileceğimi söyledim. Satmak olarak görme bunu. Seni kimseye zorla vermeyecektim. Sadece onların ne kadar iyi biri olduğundan bahsedip ikna edecektim.''

Gerçek miydi bu adam ya? Bunları gerçekten dillendirebiliyor muydu? ''Pardon.'' Dedim kahkahalarımı tutamazken. ''Bu

şimdi seni aklıyor mu? Sahiden düşünüp düşünüp bunu mu buldun beni ikna edebilmek için?''

Sinirle yüzü gerilirken bu konuşmayı bile zorla yaptığı o kadar belliydi ki. Sadece amacı hızlıca konuşmaları bitirip defolun gidin dememdi. ''İster inan ister inanma.'' Dedi. ''Gerçek bu Mahru. Üstelik o parayı da Çakır hepsine geri verdi zaten.''

Konu kapanmış oluyordu yani böyle olunca öyle mi? Pes dercesine dudak büktüğümde gözlerimde de o alaycılık olunca o da saçma olduğunun farkına varmış olacak ki yüzüme bile bakamadı. Neyse benim için zaten bu konunun aklanacak bir yanı yoktu. O yüzden konuyu istediğim noktaya istediğim sorularla çektim. ''Cinayet işlediğinde bu nasıl Çakır'ın üstüne kaldı?'' diye sordum ve o da daralmış gibi derin bir nefes verdi. 7

''Oldu işte Mahru.'' Dedi ama benim ters bakışlarımı görünce geçiştiremedi.

''Bana her şeyi olduğu gibi anlatırsanız gitmeniz için bir şansınız olacak.'' 6

Ufacık bir şans için ikisi de canını verecek gibi olduğundan atıldılar tabii. ''Abin o cinayeti bile isteye işlememiş canım.'' Dedi Ümran samimiyetsiz bir yaklaşımla. 57

Ona dönen bakışlarım tekrar abimin konuşmasıyla geri çevrildi.

''Ben o cinayeti o kadın için işledim.'' Dedi az önce zorla anlatan adam şimdi kuzu kuzu dökülerek. ''Adam zorla götürmeye çalışıyordu. İstemedim ama oldu bir şekilde. Sonra Çakır'da onları tanıdığı ve sürekli sürtüştüklerini bildiğimden onu çağırdım.''

Devamına sanırım şimdilik ihtiyacım yoktu. ''Peki.'' Dedim diğer soruma geçerek. ''Ormanda işlenen cinayet. Birini istemeden yaptın peki ya öteki?''

Semih kısa bir an duraksadığında ''O benim yüzümden oldu canım.'' Dedi Ümran hiç geri çekilmeden. Verdiğim o umudun peşinden salak gibi koşa koşa gitti. Öğrendiğim bu bilgiyle kaşlarım çatılırken şoka uğradım ama sonra ilgimi çekti. Bunu beklemiyordum. ''Nasıl?'' diye sordum merakla.

''Abini öldüreceklerdi, bizi yakalamışlardı. Ben onsuz yaşayamazdım Mahru. Bir kez öldü sanıp ne kadar yıkılmıştım. Kendimi öldürmeyi bile düşündüm o sürede ben. Sonra yaşadığını öğrendim. Bir kez daha kaybedemezdim. Ben vurdum o adamı.''

Gözlerim şaşkınlıktan yerinden çıkacak gibi oldu. ''Yuh.'' Dedim içimde tutamayarak. ''Siz karı koca çete olmuşsunuz resmen.''

Ümran'ın samimiyetsiz gülümsemesi hiç gitmeden ''İstemeden Mahru.'' Dedi. ''Öldürmek istemedik biz. Hamileydim ben

üstelik. Bebeğim için yaptım.''

Gözlerim boşluğa dalıp gittiğinde olup biteni düşündüm. O cinayette adam alnının çatından vurulmuştu. Zihnimdekileri boş bir duvara bakıp düşünürken ''Aslında tahmin etmem gerekiyordu abimin yapamayacağını.'' Dedim. ''Onun silahla işi yoktur. Eline bile almamış bir adam nasıl alnının ortasından vurabilir hiç ıskalamadan ama sen...'' dedim tekrar ona dönerek. ''Sen bunu nasıl yaptın?''

Sanki çok iyi bir şeymiş gibi Ümran'ın gülümsemesi belirginleşti ve ''Biliyorsun benim merakım vardır arabalar silahlar falan.'' Dedi. ''Turan beni çalıştırıyordu zaten hep silahla, eğlencesine. Ama merakın olunca çabuk kavrıyorsun. Eğlence olarak bırakmadım ben, öğrendim.''

Bunlarla her konuşmamda yeni bir şey öğreniyordum. Daha ne kadar yüzsüz olabilirler dedikçe dahası da var bizde der gibi keyifle anlatıyorlardı. Üstelik bundan gurur duyar gibi bir halleri vardı ve bu hiç katlanılabilir gibi değildi.

İstediğim tüm bilgileri aldığım için oturduğum yerden ayaklanarak kapıya doğru ilerledim ve onlar arkamdan sadece bakakaldılar. Bir şey diyeyim diye merakla bekliyorlardı ama geçen her saniye işkence gibiydi.

Ayakkabılarımı giymeden hemen önce arkamı dönüp onlardaki

gibi sahte bir tebessümle ''Sizi bir saat içinde almaları için araç göndereceğim.'' Yüzlerindeki gülümseme o kadar belirginleşti ki heyecanla birbirlerine bakıp zaferlerinin tadını çıkardılar. ''Haklısınız.'' Dedim zafer gülüşlerinin arasına girerek. ''Biz sizi burada kabullenemeyiz. Biz kabullenemeyiz diyorum ama dikkatinizi çekerim. Siz yaşayamazsınız kısmını geçtim. Çünkü siz yaşarsınız. Sizde o yüzsüzlük var.''

Laf sokuyordum ama onların o kadar umrunda değildi ki onlar sadece gidecekleri için mutluydular. Abim hızlıca bana doğru gelip sarılırken boşluğuma geldi engel olamadım fakat karşılık vermedim. ''Teşekkür ederim.'' Dedi heyecanla. ''Ne olursa olsun seni sevdiğimi bil. Ben de böyle olsun istemedim ama herkes için en iyisi böyle.''

Başım seneler sonra omzundaydı, elleri sırtımda ama bir abi kardeşini teselli etmiyordu. Bizim aramızda hiçbir kan bağı kalmamıştı artık. Bu bana hala dokunurken onda hiç mi hatırı yoktu ki böyle duygusuzca yaklaşabiliyordu. ''Öyle evet.'' Dedim kendimi toparlamaya çalışarak. ''Herkes için en iyisi böyle.''

Sonra ondan ayrıldım ve evden çıktım. Merdivenlerin başında kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü. Orada sürdürdüğüm o tavrı çıkınca koruyamadım. Yıkılacak gibi oldum destek alarak indim merdivenleri.

Sen benim küçük kardeşimsin, ben seni asla yalnız

bırakmayacağım.

Canım kardeşim seni çok seviyorum.

Korkuyorsan benimle birlikte uyuyabilirsin. Hem masalda anlatırım.

Saçmalama Mahru canavar diye bir şey yok. Olsa bile ben korurum kızım seni.

Annem bizi bırakıp gitmez. Hem o gitse de ben varım. Ben seni bırakıp gitmem.

Çocukken yalanlara mı çok çabuk kanıyorduk yoksa büyüdükçe verdiğimiz sözleri mi unutuyorduk. Öyle ya da böyle artık ne ben onun küçük kız kardeşi Mahruydum ne de o benim kahramanım olarak gördüğüm abim. Biz savrulmuştuk ve o hatıralar sadece geçmişte bir anı olarak kalmıştı. Bazı anılar can yakan cinstendi ya bunlar da öyleydi benim için artık ve ben onları zihnimdeki o raflardan tek tek attım.

Dışarı çıktığımda kapıdakiler ayaklanmıştı ve ben onlara özellikle tembihleme ihtiyacı hissetmiştim. ''Çıkmalarına asla izin vermeyin olur mu?'' dedim soğuk kalmaya çalışarak. ''Kaçmak isteyecekler ama izin vermeyin.''

Onlar hiç ikiletmediler beni ve ben de tekrar arabaya bindim. Telefonumu alıp birkaç dakika içinde kaydı kapattıktan sonra

arabayı çalıştırdım ve yola koyuldum. Yolda giderken terazinin kefeleri bir doldu bir boşaldı ama sonuç benim açımdan hiç değişmedi. Gerçektende en doğrusu buydu. Herkes hak ettiğini çekecekti. Ölselerdi içim rahatlardı demiştim ama rahatlamazmış onu anladım. Ölüm onlar için çok kolay bir seçenek olurmuş.

Karakolun önüne geldiğimde Çakır'ın aramasıyla inmedim durdum. Telefonu aldım ama açmaya cesaret edemedim. Beni ikna etmesini istemedim, geri dönmek istemedim. Herkes cezasını çeksin istedim. Bir daha aradı, bir daha kapattım. Sonra mesajları düştü tek tek ekranıma.

Çakır: Mahru beni delirtmeden şu telefonu aç. Kasadan meyhanedeki görüntüleri almışsın.

Çakır: Mahru arabanın sinyalini alabiliyorum.

Sakın bir saçmalık yapma. Geliyorum.

Beni de yakarsın Mahru.

Ben onlara yardım ettim.

Bu hikayede yanan artık biz olmayacaktık. Beni Çakır'a karşı kullanamayacaklardı. Biz bir daha birbirimizden sebep bir gün bile sınanmayacaktık.

Telefona gelen son Çakır'ın aramasını da reddedip Eftelya'yı aradım ve telefona abimi istedim.

''Efendim Mahru.'' Dedi heyecanla. ''Geliyor mu? Biz hazırlandık.''

''Evet.'' Dedim düz bir sesle. ''Birazdan polisler sizi alacak.'' Telefonun ucunda bir sessizlik oluştu. İdrak edememişti sanırım ya da anlamış fakat yaşadığı hayal kırıklığıyla çöküp kalmıştı. Ondan bir cevap beklemeden devam ettim. ''İşlediğin cinayetin görüntüleri ve itiraf kayıtlarınızı polise teslim edeceğim şimdi.''

Henüz yapmamış olmamdan sebep sanırım ''Mahru.'' Dedi engel olmak ister gibi telaşla bir sesle. ''Ne olur yapma Mahru. Ben yapamam orada. Gideceğim. Bir daha göremeyeceksin Mahru söz veriyorum.'' Adım seslerini duydum sanırım koşturuyordu. ''Kaçmaya çalışma.'' Dedim onun aksi bir sakinlik ve soğuklukla. ''Kimse çıkışına izin vermeyecek. Zaten çıksan bile beş kuruşun da yok, sığınacağın biri de. Birkaç güne yakalanırsın.''

Adım sesleri duraksadı ve ''Lütfen.'' Diye yalvardı. Ağlıyordu. Ağlayarak yalvarıyordu. ''Lütfen Mahru, lütfen. Ne istiyorsun?''

İçim bir gram bile sızlamadığı için o kadar mutluydum ki tebessüm ettim. Çakır'ın aramaları arka arkaya düşse de bakmadım. ''Seninle pazarlık yapmak için aramadım. Böyle bir şansın yok. Çakır'ın adını geçirmeyeceksin.'' Dediğimde sanki bir 3

açık bulmuş gibi ''Geçiririm.'' Dedi inatlaşarak. ''Yemin ederim geçiririm. O kurdu planı derim.''

''Sen bilirsin.'' Dememi beklemiyor olsa gerek dondu kaldı, soluğunu bile hissetmedim. ''Çakır oradan çıkar, hep çıktı. Senin gibi ipsiz sapsız değil. Arkası sağlam biliyorsun.'' Dediğimde son kozu da kırılmış gibi ağlamaya devam etti. ''Allah aşkına ne olur Mahru.'' Dedi. ''Ne istiyorsan yaparım ne olur. Emre için...''

Yine ve yine çocuğunu kullanmaktan çekinmemişti ama sorun yoktu ben de onun için aramıştım zaten. ''Onu diyecektim.'' Dedim aynı sakinlikle. ''Çocuğunu o kadar çok seviyorsan bu sefer gerçekten onun için bir iyilik yaparsın. İkiniz de içeri girince ben almazsam Emre'yi çocuk esirgemeye gidecek. Ümran'ın ailesi zaten istemiyor. Tek şansın benim bu konuda.'' Kendi için bir şansı olmadığını bildiği için ağlayarak dinlemeye devam etti. ''Benim Emre ile kurduğum bir bağım yok ve üzgünüm ama ben kocam kadar merhametli değilim. Senin yüzünden bir saat bile aramıza zaman girerse Emre'yi reddederim. Ya siz paşa paşa suçunuzu kabul edip kimseyi bulaştırmazsınız Emre'de gayet iyi şartlar altında bizimle büyür ya da siz yine o delikte çürürsünüz ve Emre'yi kimsesizliğe terk edersiniz.''

Hıçkırıklarını duydum sadece. Verecek cevabı bile yoktu. ''Ayrıca.'' Diye ekleme yaptım. ''Sen benden daha iyi biliyorsun tabii ama içeride para olmadan da pek yaşayamıyormuşsun. Sanma ki seni içeri de bakıp keyif çatmana izin vereceğim.

Yine de Emre için çok cüzi bir miktarı birkaç ayda bir hesabına yatıracağım. Yapabileceğim her şey bunlardan ibaret ve dediğim gibi bunlar sadece kimseyi katmadığınız zaman geçerli. Başka bir seçenek yok. Ben şimdi içeri giriyorum.'' Dedim arabanın kapısını açıp ilerleyerek. ''Siz kendiniz kararınızı verirsiniz, biz her türlü başımızın çaresin bakarız.''

Tam kapatacakken ''Bu arada.'' Dedim adımlarımı da duraksatarak. ''Ümran ben Semih'siz yaşayamam deyip duruyordu. Söyle ona yaşanılıyor ama yaşamak denilebilirse. Benim en azından Gece yanımdaydı da ona sığınabildim. Onun cezası benimkinden çok daha ağır oldu ama kader...'' dedim. ''Kimsenin yaptığı yanına kalmıyor, hayat misliyle geri alıyor. Aldığınız ahların cezasını çekiyorsunuz siz. Eğer bunlara bir suçlu arayacak olursanız kendinize bakın sadece. Ne Mihriban, ne Turan, ne Çakır ne de ben. Bu günah sadece sizin şimdi de vebalini ödüyorsunuz.''

Telefonu kapatıp aynı kararlılıkla içeri girdiğimde gördüğüm ilk memura görüntüleri ve kayıtları uzatarak ''Bir cinayet ihbarında bulunacaktım.'' Dedim. Ben o masaldaki çiçektim. Çiçekteki dikenler de onlardı. Herkese batan o dikenlerimi geçte olsa kendi ellerimle kopardım, attım. Onların sonunu kendi ellerimle yazdım.

Bölüm Sonu

''Kimsenin yaptığı yanına kalmıyor, hayat misliyle geri alıyor. Aldığınız ahların cezasını çekiyorsunuz siz. Eğer bunlara bir suçlu arayacak olursanız kendinize bakın sadece. Ne Mihriban, ne Turan, ne Çakır ne de ben. Bu günah sadece sizin şimdi de vebalini ödüyorsunuz.''

139

Telefonu kapatıp aynı kararlılıkla içeri girdiğimde gördüğüm ilk memura görüntüleri ve kayıtları uzatarak ''Bir cinayet ihbarında bulunacaktım.'' Dedim. Ben o masaldaki çiçektim. Çiçekteki dikenler de onlardı. Herkese batan o dikenlerimi geçte olsa kendi ellerimle kopardım, attım. Onların sonunu kendi ellerimle yazdım.

Bölüm Sonu

Oy vermediysek verelim mi? Umarım sevmişsinizdir.🥰

28

İnstagram adresimi şuraya bırakıyorum. Alıntılar için gelebilirsiniz : humeyraao

Bu da wattpad: humeyraao
Yeni bir hikayeye başladığımda ya da duyuru attığımda size bildirim düşmesi için takibe alabilirsiniz. ❤️

Yeni bölüme kadar hoşçakalın. Çokça sevgiyle. ❤️

☆ 7,48 Bin
5,91 Bin
Paylaş

27. Bölüm

79,1 Bin ★ 6,95 Bin 5,67 Bin

Biz geldik 🥳🥳

Yıldıza bastıysak nolur basalım 🥺 Keyifle okuyun.

...

Mutlak son er ya da geç bizi buluyordu. O gün yaptığım ihbar sonucunda abim ve Ümran birkaç saat içinde tutuklanmıştı. Kaçma girişiminde bile bulunmamışlar, telefonda konuşmalarımızın sonucunda da cinayeti kimsenin adını bulaştırmadan itiraf etmişlerdi. Çakır ve diğerleri bunu yapmamı beklemiyor olduklarından sebep şaşkınlıkla karşılasalar da benim vicdanım fazlasıyla rahattı.

O kadar çok kişinin ahı üstlerindeydi ki onları affetmek demek ahlarını da üstüme yük etmek demekti. Bundan sonrasını böyle bir yükle geçiremezdim. O yüzden Çakır'ın dediğinin aksine vicdan terazimde bu sefer yargıladığım abim ve Ümran oldu fakat yüreğimle değil aklımla karar verdim. Orada da aklayamadım.

Sonrasında görülen ilk nöbetçi mahkemede de cezaları kesildi. 11

...

Gereği düşünüldü.

Sanık Semih Saral'ın maktul Korhan Bozkurt'u kasten öldürdüğü bizzat kendisinin itirafıyla ve elde edilen delillerin ışığında suçu sabit olması yanında sanığın mahkemedeki beyanında belirttiği ve izlenen kamera görüntülerinde de görüldüğü üzere suçu haksız tahrik altında işlediği görülmüştür. Bu neticede 5237 sayılı Türk Ceza Kanunun 81. Maddesi gereğince sanığın müebbet hapis cezasıyla cezalandırılmasına fakat sanığın suçu haksız tahrik altında işlemesi nedeniyle yine 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu 29. Maddesi gereğince müebbet cezasında cezanın dörtte bir kadar indirim yapılması neticesinde sanığın 18 yıl mahkum edilmesine karar verilmiştir. 65

...

Gereği düşünüldü.

Sanık Ümran Yılmaz'ın maktul Osman Korkmaz'ı kasten öldürdüğü bizzat kendisinin itirafıyla ve elde edilen delillerin ışığında suçu sabit olup 5237 sayılı Türk Ceza Kanunun 81. Maddesi gereğince sanığın müebbet hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar verilmiştir. 151

...

Şimdi onlarsız bir haftanın sonrasında bir hayli rahat olan vicdanımla kızımla mutfakta kahvaltı için kek yapmıştım. Emre ile o günden sonra kısacık birkaç dakikalık görüşmüştük çünkü o Eftelya'nın yanından bize gelmek istememişti. Yaşadığı ağır travma sebebiyle de ısrarcı olamamıştık. Çakır annesi ve babasıyla özel bir görüşme ayarlamış onları görüştürmüştü ama elbette bir çocuk olarak yanında arıyordu ve sanırım tüm bunların suçlusu olarak beni görüyordu. 33

Onların buraya gelmesini isteyen bendim ve gitmesine izin vermeyen. Bu kadarı bile beni suçlamak için yeterliydi ona. 3

Şimdi ise Eftelya'nın Emre'yi bize getireceği gündeydik. Onunla nasıl iletişim kuracaktım bilmiyordum ama karşısına onun için bir şey yaparak çıkmak istedim. Biz de sabahın köründe Gece ile birlikte Emre abisi için kek yapmaya karar verdik. 9

Sıcacık keki fırından çıkarıp ters çevirene kadar parmak uçlarımı yakmıştım bile. Elimi hızlı hızlı sallayarak üflerken bir de olduğum yerde zıplıyordum. Bunun ne etkisi olacaktı hiçbir fikrim yoktu tabii ama istemsizceydi. Parmaklarımı dudaklarımın arasına alırken ''Koş...'' dedim Gece'ye doğru. ''Hadi babayı kaldırmaya.''

Gece sandalyenin üstünden inmek için Pınar'ı tutarken yardımcı oldum ve bir ayağı yere değer değmez koşmaya başladı. Ben de 90

peşinde gittim. Tabii onun koşmasına karşı benim birkaç büyük adım atmam yetmişti. Merdivenleri onun hemen arkasında çıkarken ''Önce ben uyandıracağım.'' Dedim ve Gece benimle heyecan dolu bir yarışın içine girdi. Minik minik adımlarını hızlıca atıyor ve heyecanlı olduğunu belirten sesler çıkarıyordu. Solukları adrenalinden hızlanmış ve gülmeleri belirginleşmişti. Önüne geçtiğimi ve kapının önünde durduğumu görünce ''Annesi...'' demişti yumuşacık, iç götüren bir tonda. ''Beraber.'' 90

İnsan nasıl hayır diyebilirdi ki. ''Hadi.'' Diyerek başımla işaret ettiğimde önüme geçti ve ''Günaydın.'' Dedim heceleyip, yüksek bir sesle kapıyı açarak. Gece de beni coşkulu sesime eşlik etmek istemiş aynı ritmi yakalayamadığından sadece ''Dın.'' Kısmında uyum sağlayarak ellerini birbirine çarpıp olduğu yerde zıplamıştı. 5

Öyle coşkulu ve yüksek bir giriş yaptık ki Çakır bir anda yerinden sıçrayarak kaşlarını çatmıştı. Ardından bizi görünce o iki kaşının arasında oluşan derince çukur kaybolmuş, tek gözünü kapatarak ayılma faslına geçmişti. Olduğu yerde yarı çıplak bedeni gerilince tüm kasları ortaya çıkmış, kolunu yatağa yasladığından kollarındaki kaslara uzanan damarlar belirginleşmişti. ''Günaydın, günaydın da...'' dedi esnerken. ''Siz ne ara ayılıp bu kadar neşelendiniz ya?'' 31

''Ohoo...'' dedim elimi sallayıp kapıya doğru yaslanarak. ''Biz uyandıkta sana kek bile yaptık.'' 5

Sanki yapamazmışız gibi, bizim küçümsercesine ve ekstradan hayret edercesine büktüğü o dudakları fikrimce çok kırıcıydı. Tamam mutfakla aram onun kadar iyi olmayabilirdi ama ben de biliyordum sonuçta bir şeyler. Üstelik anneydim de.

Gece'nin bana dönen sessiz ama uyarı dolu bakışlarıyla kaşları belirli bir ritimde yukarı kalktı, aşağı düştü ve ''Yani Gece yaptı.'' Dedim düzelterek. ''Senin için yaptı.''

Çakır yapmacık bir şaşırmayla ''Ne diyorsun? Gece mi yaptı? Hem de benim için.'' diye bir tepki verince Gece olduğu yerde heyecanla kıpırdandı. Sadece ses tonundaki heyecan bile Gece'nin ayaklarını yerden kesip, içinin gitmesine sebep olurken kendimi gördüm. Ben de Çakır bana bir şeyler söyleyince aynı böyle oluyordum işte. Sanırım yaş fark etmeksizin iç götüren bir sese sahipti.

Gece'nin bende sabit kalan o bakışlarını istediğini almanın mutluluğuyla babasına döndü ve ''Babası, babası...'' dedi hızlıca yatağa doğru koşarak. Şimdi nasıl kek yaptığını falan anlatacaktı muhtemelen. Yatağa çıkmaya çalışınca Çakır tek koluyla bütün bedenini sararak yukarı doğru çekti. Gece dizleri üzerinde doğrulup eliyle önüne gelen saçlarını toparlarken sesindeki heyecanla ''Gece kek yaptı.'' Dedi.

Çakır Gece'yi kolları arasına yatırırken ''Hm...'' dedi iştahlı bir

sesle. ''Çikolatalı mı?''

Soru soruyordu ama pekte oralı değildi. Gece'yi kolları arasına almış, sırasıyla boynunun her karışını öperken sohbeti bu öpüp koklama için bahane görmüş gibiydi. Gece ise onun uzattığı dizine başını koymuş, eli çıplak teninde dolaşıyor, sayısız öpücüğün arasında sorduğu soruları cevaplayıp heyecanla diğer aşamalarından bahsediyordu. 3

Bu yakınlıklarını, birbirlerine methiyeler düzmelerini imrenerek izlerken ''Yani Gece sadece ununu koydu ve bir kere falan karıştırdı.'' Diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. Bir keke bu kadar ilgi ve övgü varsa benim payımı da versinlerdi. 32

Vermediler. 31

Gece'nin bozulan bakışları bana dönünce Çakır gönlünü almak ister gibi ''Zaten önemli olan kıvamı için unu ayarlamak.'' Dedi başarıyla. ''Aferin benim kızıma.'' Sorun şu ki ununun ölçüsünü de ben ayarlamıştım. O sadece dökmüştü ama benim bahsim hiç geçmedi, hiç. 58

Babasının kucağında, babasının onun tarafında oluşuyla, ilgilenişiyle, sevişiyle mest olunca hiç yerinden kalkmadan elini göğsünde dolaştırarak yatmaya devam etti ve sonra bir anda ''Babası.'' Diyerek yattığı yerden doğruldu. Ani hareketi ve ses tonu kalbimi çarptırırken Çakır üstüne fazla yüklendim ve acıttım düşüncesiyle muhtemelen geri çekilmişti ama öyle 49

bir şey değil gibiydi. Onun bakışlarını takip ederken Gece'nin parmakları Çakır'ın kollarına dokundu ve uzun kırmızı çiziklere ''Uf olmuş.'' Dedi içi gider gibi. Hemen peşin sıra küçük dudaklarını oraya bastırdı. Çakır'ın meraklı düz ifadesi anında belirgin bir tebessüme dönerken bana baktı ve ''Annen çok yaramaz Gece.'' Dedi her bir çizginin oluşumunu hatırlayan ve hatırlatan o ifadeyle. ''Anne yapmış.''

Utançtan kızarmakla, sinirden kızarmak arasında yaşadığım gel-gitlerin arasında elimle yüzümü yelledim. Başka türlüde bu durumdan kaçabilirdi ama benim üstüme atmaktan hiç çekinmemişti. Ben onun tüm suçlarını üstüme alırken üstelik.

Eş zamanlı olarak daha fazla sorgulamasına izin vermeden ''Hadi koş in bakalım aşağıya.'' Dedi son kez öpüp yere bırakarak. ''Geliyorum ben de. Bakalım şu kekin tadına.''

Onunla birlikte ayaklandı ve Gece'nin koşa koşa odadan çıkmasıyla tişörtüne yöneldi. ''Bir daha nah seni korurum.'' Dedim odanın boşluğunu fırsat bilerek.

Elinde üzerine geçirmek için hazırda beklettiği tişörtle duraksayarak ani çıkışıma tek kaşını kaldırarak ''Yavaş!'' diye bir tepki verdi ama hiç oralı olmadım.

''Hı, yavaş.'' Dedim yüzümü buruşturarak. ''Ben kendi aşk acımı bile baban değil ben kendimi üzdüm diyerek üstüme alayım

ama sen kızına karşı beni satmaktan hiç çekinme.''

Arkamı dönüp çıkacakken hala olayı anlamamış olacak ki ''Lan ne dedim ben şimdi?'' diye sordu ama odadan çıktım ve merdivenleri inmeye başladım. ''Alo...'' diye seslendi peşimden ''Kime diyorum kızım ben.''

Merdivenlerin sonuna geldiğimde Gece ve Pınar kahvaltı masasını kuruyordu. Çakır, üç beş adımda peşimde indiği merdivenlerde tişörtünü bile giymeyi son basamakta tamamlamıştı. Peşimden geldi gelmesine ama Gece'nin sandalyeye çıkıp küçücük elleriyle ''Ta ta ta tam...'' demesiyle ilgi tekrar ona çekildi. Hal böyle olunca adımlarını direkt masaya çevirdi ve Gece'nin eliyle uzattığı kek diliminden kocaman bir ısırık aldı. Gözlerini kapatıp, ağzında lezzeti tamamen almak istercesine yavaş yavaş lokmasını çevirirken sanki dünyanın en lezzetli yemeğini yiyormuş gibi sesler çıkardı. O kadar iştahlı yedi ki canım çekti ve minik minik peşinden yürüyerek diğer dilimi alıp tadına baktım. Abartılacak bir şey yoktu bence. Normal bir kekti. Acaba ben mi anlamıyorum diye de geçirdim sonra içimden. Çünkü yüz ifadesi bir hayli zevk alır gibiydi.

''Kızım sen ne hamaratsın ya.'' Dedi tekrar övgülerini Gece'ye sıralarken. ''Kuyumcu Gece, Ressam Gece, Aşçı Gece... On parmağında on marifet. Bizim seninle işimiz iş.''

Çikolata bulaşmış parmaklarını yalarken bakışlarımız kesişti

lakin ''Bir tane daha...'' dedi Gece eksik bıraktığını belirtir gibi. ''Prenses Gece.''

Pınar, baba kızın bu halini izlemeye doyamıyormuş gibi gülerken ''Kız Prensesler sadece Prensestir.'' Dedi çayları doldurarak. ''Prenses dediğin başka bir iş mi yaparmış?''

Gece'nin kızmış gibi kaşları Pınar'a doğru çatıldı. Anladığım o ki ne prenseslikten ne de diğerlerinden geçmek istemiyordu. Tam o noktada yine Çakır müdahil oldu ve ''Yapar kızım yapar.'' Dedi. Üstelik bunu keki yediği sırada gönlünü almak için söylüyor gibi değil de sıradan bir gerçeği dillendirirmiş gibi söyledi. ''Kızlar kafasına koydu mu hepsini yapar. Prenseste olur, aşçı da, ressam da, kuyumcu da.''

Sanki bir tek babası onay verince her şey olurmuş gibi gören Gece babasından aldığı onay karşısında gururlu bir ifadeye büründü ve Pınar'a doğru baktı. Küçük elini de Çakır'ın omzuna doğru koyarken iyice sırnaştı babasına. Ben de çok küçük yaşlarımda babamı olağanüstü görürdüm. Her şeyi yenebilirmiş gibi, hiçbir şeyden korkmazmış gibi, kim ne derse desin babam son sözü söyleyince her şey bitermiş gibi. Sanki dünyadaki her şeyden babam büyükmüş gibi. Şimdi sanırım Gece babasını öyle görüyor, öyle hissediyordu. Ne yalan söyleyeyim bu yaşımda ben bile Çakır'ı öyle görüyordum ve bundan pekte hoşnuttum.

''Ol tabii prensesim.'' Dedi Pınar çayları doldurduktan sonra

Gece'nin yanına geçerek. ''Ol ama önce yemeğini ye büyü, sonra ol.''

Çakır ağzındaki lokmadan sebep konuşmadığından bakışlarıyla haklı dercesine bir işaret yaptı ve masanın başına geçti. Pınar Gece'nin yanına ben de tam karşılarına oturduğumda kahvaltı faslı bizim için başlamış oldu.

''Emre gelecek birazdan.'' Dedim önce ekmeğime çikolatayı sürüp yerken. O kadar acıkmıştım ki midem kazınıyordu resmen. 6

''Yani.'' Dedi Çakır bana doğru bakıp elindeki lokmayı ağzına atarak. ''Ne yapmamı istiyorsun bebeğim? Çıkayım mı evden?'' 6

Kahvaltılık acı sosu ekmeğime sürüp hızlıca ağzıma atarken kaşlarımı çattım ve ''Ne alaka?'' diye sordum. ''Niye çıkacaksın-'' 14

''Sözünü kesiyorum ama.'' Diyerek yüzünü buruşturdu ve ''Sen çikolata ve acı sosu birlikte mi yiyorsun?'' diye sordu. Yüz ifadesi bu midesizliğim karşısında değişmişti sanırım. 118

Bozulduğumu belli eden bir tavırla ''Birlikte yemiyorum.'' Dedim kaşlarımı çatarak. ''Arka arkaya yiyorum.'' 21

Aynı şeyler değildi fakat yüz ifadesi hala aynıydı bu da hiç hoş değildi. ''Ayrıca niye çıkacaksın?'' dedim onun o iğrentiyle karşıladığı karışımı peş peşe yemeye devam ederken.

Pınar Gece'ye yumurtasından yedirirken kısa bir an görüntüsü midemi bulandırdı ve yüzümü ekşiterek bakışlarımı kaçırdım. Neyse ki odağımı verebileceğim çok daha güzel bir manzaram vardı. Sevgili kocam ''Bebeğim Emre ile konuşsam azarlanıyorum, kaçsam azarlanıyorum. Bilemedim yani ne yapacağımı.'' Dedi sahici bir kararsızlıkla yüzüme bakarken. 80

Evet, onları ilk yakın görüşümde tepki vermiş olabilirdim lakin o durum çok başkaydı, şimdi çok başkaydı. İki saattir yediğim hiçbir şey beni doyurmazken midem hala aynı açlıkla kazınıyormuşçasına kıvrandırıyordu beni ve ben lokmalarımı olabildiğince hızlı yemeye çalışıyordum. ''Yok kal.'' Dedim ağzımdaki lokmayı yerken zar zor konuşarak. Aldığım kek diliminden bir parça kopardım ve üstüne çikolata süreceğim derken masaya düşürdüm. ''Yavaş.'' Dedi düşürdüğüm lokmayı alıp bana doğru uzatarak. ''Kaçmıyor, hepsi masada. İstiyorsan akşama kadar yersin, midene oturacak.'' 46

Otursundu bir zahmet. Oturamadığı ve aç hissettirdiği için böylesi çok yiyordum zaten. Cevap vermeden elindekini direkt olarak ağzıma alırken kapı çaldı ve Pınar'ın kalkmasıyla Tilki içeri girdi. Sanki masada eksik varmışçasına elindeki simit poşetini bırakırken ''Günaydın abi.'' Dedi ve Çakır'da başıyla karşılık verip masayı işaret etti.

Simit poşetini aldım ve içinden bir tane çıkarırken bıçağıma acı sosu da hazırladım. Pınar Tilki'nin çayını doldururken Çakır'ın 3

bakışları bana doğru döndü ve bir süre üstümde oyalanınca kaşlarımı çatarak ''Ne!'' dedim. ''Sen bu sabah lokmalarımı mı sayıyorsun?''

''Evet.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Az mı yiyorsun diye kontrol ediyorum her sabah ama bu sabah maşallahın var.''

Yüzümde sevimli bir tebessümle kirpiklerimi kırpıştırırken ''İyi o zaman.'' Dedim imalı bir tonlamayla ''Kontrol etmene gerek yokmuş. Rica ediyorum o bakışlarını üzerimden çekte keyifle yiyeyim.''

Çekti. Sonra ikimizin de dikkatini çeken Tilki ve Pınar atışmasına ''Hayırdır.'' Dedi Çakır tabağına dönerek. ''Neyi paylaşamıyorsunuz?'' O dönünce ben de dönmüştüm ama gözümde kulağımda karşımdaydı.

Birbirlerine gizli saklı bir şeyler söylüyor, huzursuzca kıpırdanıyor, birbirlerini dürtüyorlardı. Çakır'ın sesiyle Tilki öksürerek doğruldu ve ''Olmaz.'' Dedi Pınar'a uyarır gibi. ''Şimdi sırası değil.''

Ona doğru sessizce söylemişti lakin ben duymuştum ve hiçte duymamazlıktan gelmeye çalışmadım. ''Neyin sırası değil?'' dedim açık açık duyduğumu belirterek.

E onlar da yakalanınca inkarı bıraktı daha doğrusu bırakmak

zorunda kaldı ve Pınar olduğu yerde doğrulurken Çakır ballı ekmeği Gece'ye doğru uzattı.

''Ya şimdi bizim bir isteme işi vardı ya.'' Deyince heyecanla gözlerim parıldadı ve full dikkat Pınar'a odaklandım. Bir yandan hala yemeye devam ederken ''Babamlara söyledim ben onu.'' Dedi Pınar Çakır'a doğru bakarak. ''Öğrenmezken sorun yoktu ama şimdi biri var, görüşüyorum biliyor. Ne zaman deyip duruyor.''

Tilki atıldı söze. ''Ya abi şimdi her şey çok yeni daha. Gece kaçırıldı, bulundu. Semihlerin mesele desen bir haftalık mevzu... Olmaz yani, bunca karışıklığın peşine doğru olmaz. Ortalık biraz daha sakinleşsin ondan sonra hallederiz. Bir şekilde babası da-'' 1

Tilki'nin sözünü Çakır kesti ve ''Haklı adam.'' Dedi eline çayını alıp arkasına yaslanırken. Bu kahvaltısının bittiği anlamına geliyordu sanırım. ''Boşuna beklemeye lüzum yok. Olan oldu, biten bitti sonuçta.''

Pınar'ın gözleri o an öyle heyecanla parıldadı ki tebessüm ettim. Bir de bana bakıp onayımı almak ister gibi durunca ''Katılıyorum.'' Diye hak verdim ve sevgili kocamın benden ayrılmak istemeyen bakışları bir kez daha üstümde durdu. 2

''Hafta sonu gidelim isteyelim babasından.'' Deyince Pınar heyecanı hareketlerine yansıdı. ''Ayyy...'' derken sanki oturduğu 5

yerden kalktı ve tekrar oturdu. Elini kolunu nereye koyacağını bilmezken el çırptım ve sevincine ortak oldum. 5

Yeni bir düğün, yeni bir bebek ya da yeni çiftler kadar heyecan veren bir şey yoktu sanırım. Ne kadar olumsuzluk yaşanırsa yaşansın geleceğe dair umut veren her şey içimde büyük bir coşkuya sebep oluyordu. Bunun sadece ben kısmı değil, sevdiklerim kısmı da öyleydi benim için. 3

Gece anlamamış gibi bakışlarımızı üstünde gezdirirken ''Pınar gelin oluyor.'' Dedim heyecanla ve Gece için konu oldukça ilgi çekici boyuta geldi.

''Pınar.'' dedi irileşmiş heyecanlı gözlerini ona çevirirken. 3

''Sen de küçük gelin ol.'' Deyince Gece'nin aklında olmayan bir şeyi sokmuştu ve Gece daha da heyecanlanmıştı. Oturduğu sandalyede ayağa kalktı ve ''Annesi.'' Dedi heyecanla. ''Gece gelin olsun, ojesi olsun, dudaklarına da sürsün.'' Küçük parmağını gözüne sokacak gibi göz kapağına bastırdı ve ''Pembe olsun gözü.'' Dedi. Heyecanla tek tek sıralıyordu lakin Çakır kendini belli etmek ister gibi öksürünce ben de bakışlarımı babasına doğrulttum. 46

''Bilmem ki.'' Dedim topu direkt üstümden atarak. ''Babana soralım bir de. Çünkü sen makyaj için biraz küçüksün, ben buna tek başıma karar veremem.''

Gece ayakta dikildiği sandalyeden inmek için Tilki'den yardım aldı ve küçük adımları hemen kenarından dolanıp babasına doğru gitti. Ellerini uzattı kucağına alması için ve Çakır ona yardımcı oldu. Babasının kucağına basıp ayakta dikilirken anca yüzüne erişebilecek boyutlara geliyordu. Küçük ellerini babasının yüzüne koyarak ''Babası bak...'' dedi ve yutkundu. O kadar heyecanlıydı ki kelimeleri nasıl toparlayacağını bilemedi. ''Bak babası bak...'' deyip yüzünü severken Çakır gülümseyerek ''Baktım kızım.'' Dedi ve kendi dudaklarını keyifle yaladı. ''Söyle baktım.''

''Bak...'' dedi tekrar cümleye başlamadan önce. ''Pınar ve Gece gelin oluyor.''

''Evet.'' Dedi Çakır büyük bir ciddiyetle. Gece yüzünü sevmeyi bırakmış sakallarıyla oynamaya başlamıştı. ''Gece oje sürsün, dudaklarını pembe yapsın, sonra babası... Sonra...'' her kelimesinde yutkunup cümlesini toparlamaya çalışırken Çakır direkt ''Olmaz.'' Dedi ve tatlı tatlı anlatan o kız çocuğu anında suratsız bir hal aldı. ''Sen çok küçüksün. Makyaj sağlıklı değil. Üstelik senin cildin çok güzel, böyle bir şeye ihtiyacın yok.''

''Anne yapıyor.'' Dedi hesap sormakla kızmak arasında bir noktada.

Dirseğimi masaya dayadım elimi çenemin altına koydum ve onları izlemeye başladım. ''Annen de çok güzel.'' Dedi Çakır

ciddiyetle. ''Bence o da yapmasın ama yapıyor. Bir de annen büyük, sen küçüksün.''

Birkaç seferdir bu küçüksün muhabbeti dönüyordu ve sanırım Gece artık küçük olmaktan pek hoşlanmıyordu. ''Babası.'' Dedi derin bir soluğu aralarına bırakarak. ''Büyünce.''

Çakır dudaklarını büktü ve başını iki yana sallayarak ''Olabilir.'' Dedi. ''Büyüyünce tekrar konuşuruz ama bence büyüyünce de ihtiyacın olmayacak.''

Gece mutsuzlukla Pınar'a dönerken ''Gece gelin olmuyor.'' Dedi başını iki yana sallayarak. ''Babası izin vermedi maalesef.''

Çakır elinin altındaki kızını hafifçe sarsarak dişlerini sıktı ve ''Lan maalesef ne?'' dedi şaşkın bir gülümsemeyle.''Konuşma şöyle konuşma.'' Dedi dayanamıyormuş gibi. ''Dişlerim kamaşıyor, bir şey olacak diye dokunamıyorum.''

Bu keyifli sohbetlerinde araya girme ihtiyacı hissettim. ''İstersen gelinlik giyebilirsin, saçlarını da yaparız süslü süslü tokalarla. Sadece makyaj yapmayız. Yani gelin olabilirsin.''

Gece babasına doğru dönüp onay bekleyince ''Bence makul bir anlaşma.'' Dedi elini uzatarak. ''Gelin olabilirsin ama makyaj yok.''

Gece en azından birini kurtarmanın sevinciyle babasının elini tuttu ve heyecanla ''Gece gelin oluyor.'' Dedi. Ardından tekrar babasının omuzlarından tutunup yere inerken ''Gece yesin de büyüsün.'' Dedi hala aklı makyajda kalmış olacak ki. Küçük dizini sandalyeye atarak çıkmaya çalıştı ve kahvaltısına kaldığı yerden devam etti.

''O zaman hafta sonu istememiz var.'' Dedim tekrar heyecanla konuya dönerek. Elimi Pınar'a doğru uzattım ve ''Bak...'' dedim heyecanla. ''Elbiseni birlikte gidip seçiyoruz, alıyoruz. Bu konuda profesyonel ellerdesin. Üstelik saçın ve makyajın da bende.''

Pınar heyecandan adeta ışık saçarken ''Ay essahtan mı abla?'' dedi heyecanla. ''Ne mutlu olurum ben. O zaman hemen Adana'ya gitmek gerek.'' Bakışları üçümüzün arasında mekik dokudu.''2 gün var. Anca hazırlıklar yapılır, alışverişe çıkıp elbise alırız.''

Biri hadi dese şimdi çıkıp gidecek gibiydi ve bende ona bu izni verdim. ''Olur gidelim.'' Dedim. Ben dedim demesine ama Çakır Pınar'ın aksine hiçte gidecek gibi durmuyordu. ''Olmaz.'' Dedi beklemediğim bir tavırla. ''Ben anca isteme günü gelebilirim. Toplantım var benim.''

Yüzüm düşerken ''Erteleyemez misin?'' diye sordum ama kati surette olmaz dercesine kaşlarını kaldırdı. ''Yakıt alımı için toplu

anlaşma yapacağız."

Bir umut tekrar "Oradan halledemez misin?" diye sordum fakat aldığım karşılık farklı olmamıştı. "Olmaz bebeğim." Dedi zorlama der gibi. "Genel merkezleri İstanbul'da. Benim gelmem imkansız."

Pınar'ın yüzü düşer gibi oldu ve haliyle benim de. Söz verdiğim ve onu bu heyecana ortak ettiğim için de vicdan azabı cabasıydı. Pınar'ın hevesinin sönmemesi için "Biz gitsek peki." Dedim Çakır'a dönerek. "Sen o gün gelsen olmaz mı?"

Çakır'ın bir oda öte uzağa gitmeme kuralını hiçe saydığım o dakikalarda tedirginlikle baktım yüzüne. Çünkü teklifimle odalarımızı, evimizi hatta şehirlerimizi bile ayırmış bulunmaktaydım. Bu başka bir durumdu ama. Konu bizim sorunlarımız değildi ve birbirimizden ayrı kalmamız gereken durumlarda olabilirdi. Pek hoşlanmadığını okudum yüzünden lakin henüz konuşmasına izin vermeden "Heves etti herkes sonuçta." Dedim. "Üstelik biz öncülük ettik. Pınar kardeşimiz gibi oldu. Ben onu yalnız göndermek istemiyorum."

Çakır hoşnutsuzca kaçırdığı bakışlarıyla birkaç saniye duraksayınca başımı onun görüş alanına sokarak tebessüm ettim ve zar zorda olsa "Tamam." Dedi. "Gidersiniz siz. Ben de işim bitince gelirim."

Her şeyi yoluna koymanın sevinciyle tekrar kahvaltıma dönmüştüm ki yine kapı çaldı. Ben alışkındım. Eskiden de sıklıkla evimin kapısı çalınır mutlulukta da kavgada da son durak hep benim evim olurdu. Fransa'da olduğum dönemde çektiğim yalnızlık şimdi son bulmuş gibi hissediyordum. Eski düzenime dönmüş olmanın hissi muazzamdı.

Pınar olduğu yerden kalkıp kapıyı açtığında beklediğim misafirler gelmişti. Eftelya ve Emre. Hemen ağzımdaki lokmayı yutup birkaç yudum çay içerek ayaklandım ve kapıya doğru ilerledim.

Emre Eftelya'nın önünde, ona yapışık bir şekilde duruyordu. Gözleri benim yüzüme hiç bakmazken Eftelya onun küçük omuzlarına elini koydu ve yanında olduğunu belirtmek istedi. Emre buraya geldiğinden beri en çok Eftelya ile vakit geçirmişti ve sanırım en çok onu benimsemişti.

Çakır'ın adım seslerini işittiğimde Gece ondan önce koştu ve Emre'nin elini tutarak ''Emre.'' Dedi sıcacık bir tebessümle. ''Oyuncaklarımı göstereyim.''

Emre Gece'nin uzattığı o eli sıkıca kavramıştı ve Gece'ye bakarak kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırmıştı. Gitmek istiyor da gidemiyor gibiydi. Onu burada tutan sanki başka bir şeydi. Çakır hemen önünde diz çökünce dizinde açılan o boşluğa hemen Gece yerleşti, oturdu ve Emre'nin elini hiç bırakmadı.

Ben arkada kalmış onlara bakarken Çakır Emre'nin kollarını iki yandan sıvazladıktan sonra saçlarını karıştırdı ve ''Hoş geldin aslan parçası.'' Dedi. Emre bu hareket karşısında gülerken Çakır'ın adım atmak için iyi bir yol olduğunun bilinciyle tebessüm ettim. En azından Emre gülmüştü ve bu benim için büyük bir adımdı.

4

Gece'nin Emre'yi çekiştirmelerini görünce ''Annecim oynarsınız ama önce Emre abin yaptığımız kekten yesin mi?'' diye sordum. Emre'nin gülen yüzü anında düştü ve başını kaldırıp bana doğru baktı. ''Ben burada kalacakmışım.'' Dediğinde tebessüm edip ''Evet,'' Dedim. ''İstemez misin?''

Ben nasıl konuşmaya başlayacağımı günlerdir dert ederken onun birden pat diye dalması beklediğim bir şey değildi ama çok iyi olmuştu.

Başını iki yana salladı ve ''İstemem.'' Dedi. ''Seni tanımıyorum ve sevmiyorum. Sen de beni sevmiyorsun zaten. Ben burada kalmak istemem.''

29

Sözleri yüreğimi oturdu kaldı sanki ve kısa bir an toparlanamadım. Çakır müdahale etmek isteyince de engel olarak araya girdim. Duvar ördüğü kişi bendim ve bunu benim halletmem gerekiyordu. Yanına doğru ilerleyip diz çökerek ''Yanılıyorsun.'' Dedim. ''Ben seni seviyorum, neden sevmeyeyim. Sen beni sevmiyor olabilirsin ama söylediğin gibi

tanımadığın için. Belki tanısan seversin. Tanışsak önce."

Emre gözlerimin içine bakıp ardından kaçırdı ve başını iki yana salladı. "Beni sevseydin annemle babamla birlikte gitmeme izin verirdin. Sen bizim gitmemize izin vermediğin için annemle babam ceza aldı. Hem neden aldı?" 1

Son sorusunu büyük bir kızgınlıkla yüzüme çarpınca tokat yemişim gibi acıttı. Hazırlıklıyım sanıyordum, değilmişim.

Derin bir nefes alıp "Emre." Dedim. Küçücük bir çocuğun sözlerinin beni bu sarsacağını bilemedim. Vicdanen rahat olduğumu düşündüğüm zamanlarda Emre aksini yaşatmak ister gibi karşıma dikilmişti. Tüm gerçekleri anlatamayacağım kadar küçük olduğundan ne diyeceğimi bilemedim başta. "Sen yaramazlık yaptığında ceza almıyor muydun?" diye sordum ve birkaç saniye duraksadı, düşündü. Ardından "Oturma cezası." Dedi. 2

"İşte annen ve babanda bir yaramazlık yaptılar ve ceza aldılar. Ama cezaları bitince senin yanına gelecekler. Hem Çakır senin için özel görüşmeler de ayarlayacak. Annenle babanı sık sık ziyarete gideceksin."

Benim yumuşak tavrıma karşılık o oldukça sert ve netti. "Ben ziyarete gitmek istemiyorum." Dedi inatla. "Hem bazen özür dileyince ceza vermiyorlardı bana. Annemle babamda özür 5

dilesin bitsin cezaları.''

Keşke bazı şeylerin telafisi bu kadar kolay olabilseydi ama mümkün değildi. ''Duyduğuma göre sen okulda kavga etmişsin değil mi?'' dedim ve yine yaramazlık ithamıyla karşı karşıya kaldığını düşünüp ''Ben etmedim.'' Diye yükseldi. ''O bana vurdu.''

''Evet.'' Diye onayladım aynı yumuşaklıkla. ''O sana saldırmış. Hatta yara almışsın. Peki ceza aldı mı?''

O da başını salladı. ''Öğretmenim ceza verdi.''

''Öğretmenin sen yara almışken onu hemen affetseydi sana haksızlık olmayacak mıydı? Üzülmeyecek miydin?''

Emre kısa bir an düşünüp gözlerini kaçırarak emin olsa da pek söylemek istemez gibi, yarım ağız ''üzülürdüm.'' Diye geçiştirdi.

''Heh işte.'' Dedim o noktada yükselerek. ''Bazen bazı şeyler sadece özürle kapanmıyor. Annen ve baban biraz büyük yaramazlıklar yaptılar. Sen büyüdüğünde bunları seninle daha detaylı konuşuruz, hatta annen ve baban kendileri anlatır belki ama şimdi birlikteyiz.'' Dedim bana bakmadığı noktada onun baktığı yönde olmaya çalışarak. ''Belki birbirimizi tanımakla başlayabiliriz.''

Yine aramıza birkaç dakikalık sessizlik girdi ve başını bana doğru

kaldırdığında ''Mahru.'' Dedi. Ben dert etmedim ama o kendine dert etmişti sanırım ''Sana hala demek istemiyorum.'' Dediğinde bunu tebessümle karşıladım.

''Sorun yok, nasıl seslenmek istersen.''

En azından birbirimizle iletişim kurmaya başlamıştık. Benim Emre ile alıp veremediğim yoktu esasında. Ben sadece onunla ilk tanıştığım anda arama mesafe koydum çünkü benim kararlarımı hiçbir şekilde kurduğum bağ etkilesin istemedim.

''Ben Eftelya ile kalabilir miyim?'' Dedi aniden ve ben bunu hiç beklemiyordum. Başını Eftelya'ya doğru kaldırınca ben de ona doğru baktım.

''Ben konuştum Mahru, istediğin zaman gelirsin dedim ama tutturdu gitmeyeceğim diye.'' Dedi Eftelya abla ne yapacağını bilmez gibi. ''Tabii kalmak istiyorsa kalsın kapım hep açık. Ben Emre'yi çok sevdim, bana da arkadaş oluyor ama siz-''

''Kalayım Mahru.'' Dedi bana bakıp onun sözünü keserek. ''Hem Eftelya da yalnız. Biz onunla arkadaş olduk. Ben orayı seviyorum.'' Çakır'a bakıp onu da ikna etmek istedi. ''Ben Eftelya ile kalsam olmaz mı?''

Gece buna biraz bozulmuş gibi suratı düşerken ''Gece'nin yatağı da var.'' Dedi seninle paylaşırım dercesine.

Emre Gece'nin teklifini reddederek başını iki yana salladı ve ''Eftelya ablanın yatağı kocaman.'' Dedi. Gece'de onu ikna etmek için ''Gece'nin de kocaman.'' Diyerek ellerini iki yana açtı. Açtığı o elleri de babası kavrayıp dudakları arasına hapsetti.

Sonra Emre'nin bakışları yine bana döndü ve ''Lütfen Mahru.'' Dedi. ''Ben Eftelya ile kalmak istiyorum.''

Önce Çakır'a baktım ardından Eftelya ablaya. İkisi de kararı bana bırakmış gibi yüzüme bakarlarken direkt hayır deyip onu zıt almakta istemiyordum. Onunla zıtlaşmak, benden uzaklaşması bize yarar sağlamazdı. Üstelik öyle içten istiyordu ki bunu reddedemedim.

''O zaman şöyle yapalım.'' Dedim orta bir yol bulmaya çalışarak ''Biraz Eftelya'da kal, biraz burada bizimle olur mu?''

Birkaç saniye düşündü, Eftelya'ya baktı ve sonra sanırım o da benim gibi zıtlaşmadan orta yolu bulmak istemiş olacak ki ''Tamam.'' Dedi gülerek. ''Ama en çok Eftelya'da.''

Başlangıcı böyle yapabilirdik sanırım. ''Kabul.'' Diyerek elimi uzattım ve uzattığım elime onun tarafından karşılık aldım. Böylelikle gözümde büyüyen, beni uykularımdan eden bu sorunu da böylelikle çözmüş oldum. Gerçi bu kadarla bitmemişti. Emre için bir psikologdan yardım alacaktık ve ben bu hafta bunu da halledecektim.

''O halde...'' dedim yeni bir adım atarak. Gözlerim kısıldı ve teklifimi oldukça cazip hale getirmeye çalıştım. ''Biz Adana'ya gideceğiz, bizimle gelir misiniz? Eftelya ablada gelir. Pınar'ı babasından istemeye gideceğiz. Gece'de geliyor. Hem orada bir sürü at var biliyor musun?''

Emre teklifime oldukça heyecanlanmış olacak ki gözleri parıldadı ve hızla kafasını Eftelya'ya doğru kaldırdı. Sanırım o gelmese gelmeyecekti ve Eftelya abla hiçbir engeli bulunmadığından gözleriyle olur işareti yaptı. Ondan aldığı onaydan sonrada ''Tamam.'' Diyerek heyecanla olduğu yerde zıpladı.

Emre'de açılan anne baba boşluğunu dolduramayacaktık biliyorum ama ben en az hissetmesi için elimden geleni yapacaktım. ''Tamam o zaman koşun siz Gece'nin odasında biraz oynayın. Ben de hazırlanıp, bavulumuzu yapayım. Sonra da yola çıkarız.''

''E ben hazırlıksız çıktım.'' Dedi Eftelya abla telaşla. ''Buradan nasıl gideyim böyle.''

Gece ve Emre hızlıca merdivenleri çıkarken Çakır'ın elini tutarak ayaklandım ve beni hemen sinesine çekti. ''Giderken uğrarız.'' Dedim heyecanla.

Ben heyecanlıydım heyecanlı olmasına fakat Çakır bundan

pekte hoşnut olmadığından içine içine hoşnutsuzluğunu atıp ele güne karşı sessiz kalıyordu. Eli belli belirsiz omzumu okşuyor, beni dibinden ayırmıyordu.

''Eftalya abla.'' Dedi Çakır. ''Ben bir mimar yollatırım senin evi Emre'ye uygun hale getiririz. Sen de istediğin değişiklikleri yaparsın.''

Bu teklifini hiç beklemiyordum ama hoşuma gitmişti. Yüzünden gözlerimi alabilseydim eğer bir tepki verecektim fakat hiç çekesim gelmedi. Birazdan gideceğimizi bildiğimden, daha gitmeden içime dolan hasret sızısındandı bu biraz daha deyişlerim, geçen her bir saniyede tüm hatlarını aklıma kazımak isteyişim.

''Gerek yok.'' Dedi Eftelya abla direkt olarak ve benim bakışlarım Eftelya ablaya kaydı. ''Emre'ye bir şey lazım olursa ben alırım, benim de bir şeye ihtiyacım yok.''

Eftelya abla bunu kesin ve net bir tavırla söylese de Çakır'da en az onun kadar kararlıydı. Konuşma sırasında onu dinlerken elini cebine sokup beni biraz daha kendine çekerek dudaklarını beli belirsiz saç diplerime bastırıp çekti ve konuşmanın bitimiyle ''Olur mu öyle şey.'' Dedi. ''Emre bizim sorumluluğumuzda artık. Masrafları da bize ait. Senin evini eksik bulduğumdan değil abla yanlış anlama sakın.'' Diye yumuşak bir ara verdi cebinden çıkardığı elini ona doğru uzatarak. ''Ama Emre'nin kaldığı

evlerde her şeyi vardı. Burada kurduğu düzenin oranın altında kalmasını istemiyorum. Özellikle anne ve babası yanında yokken. Sadece orası için değil, burası içinde bizim evde de Emre'ye bir düzen kuracağız biz. Madem senin yanında uzunca kalmak istiyor, bırakta ben üstüme düşeni yapayım.''

Biliyordum ki bunu Emre harici Eftelya ablaya da el uzatmak için yapıyordu. Bunu da bence en doğru yoldan göze sokmadan hallediyordu.

Eftelya abla biraz duraksadı, düşündü, taşındı sanırım ve Çakır'ın söyledikleri daha ağır basmış olacak ki ''Tamam o zaman.'' Dedi. ''Sen nasıl dersen öyle olsun.''

''Tamamdır abla'' Dedi Çakır ikna etmenin keyfiyle. ''O zaman ben sana birini yönlendireceğim, beraber konuşur karar verirsiniz her şeye.''

Eftelya abla tebessümle başını sallayınca bir konuyu daha böylelikle kapatmış olduk. Emre tamamen bize alışıncaya kadar yarı zamanlı Eftelya ile kalacaktı. Her şeyin bir bir yoluna koyulduğu, sorunların çözüme kavuştuğu ve sorunsuz geçen şu zamanların bana hissettirdiği bir final kitabının son sahneleri gibiydi. Buruk ama huzurlu bir mutluluk...

''Tilki siz hazırlanın madem çıkacaksanız.'' Tilki ve Pınar anında hızlıca hareketlendiler. ''Sizde geçiniz küçük hanım.'' Dedi bana

merdivenleri işaret ederek. Önünden yürümeye başladım. ''Madem bırakıp gidiyorsunuz bari giyinirken gözümün önünde durun da size birazcık doyayım.''

Tam arkamda, eli boynumdan sarkarken parmak uçları tam kalbimin üstündeydi. Başımı geri doğru kaldırıp yüzüne bakarken saçlarım göğsüne düştü ve ''Doyamazsınız ki Çakır beyciğim.'' Dedim merdivenleri de bir yandan çıkmaya çalışırken. Dişlerimi bile gösterecek kadar keyifli bir tebessüm vardı yüzümde.

Bana doğru yaklaştı ve burnuma bir öpücük bırakırken yüzüme değen sakallarıyla istemsizce gözlerimi kapadım ama gülümsemem hiç solmadı. ''Yok.'' Dedi aynı iç götüren tonlamayla. ''Vallahi doymam.''

Burnunu burnuma sürterek, sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettiğim bir gülümseme ve keyifle merdivenlerin sonuna vardığımızda kolunun altından sıyrıldım ve hızlıca dolabın karşısına geçtim. Ardına kadar açıp içinden türlü türlü giymediğim, etiketli elbiselere baktım ve mavi, boğazlı triko, dar bir elbiseyi seçtim. Üzerimdekileri çıkarırken heyecanla ''Resmen kız istemeye gidiyoruz.'' Dedim. Pijamamı da çıkardım ve sadece iç çamaşırlarıyla kaldım. Elbiseyi üstüme geçirirken konuşmaya devam ettim. ''Şura ve Mihriban'ı da arayacağım, onlar da gelsin.''

Çakır kendini yatağa sırt üstü atmış, önünde giyinişimi izliyor, hiç sesini çıkarmıyordu. ''Keşke sen de gelebilseydin.'' Dedim takılara yönelerek. Halka bir küpe seçerek ayna karşısında takarken hala tek konuşan bendim. ''Olsun ama bu da bizim için bir değişiklik olacak. Sonuçta ömrümüzün sonuna kadar yan yana duramazdık. İlla ayrı kalmamız gereken zamanlar olacak. Biraz özleyelim birbirimizi.''

5

Küpelerden sonra bir toka alarak saçımı sıkı bir atkuyruğu yaptım ve yine konuşmaya devam ettim. Bakışları sadece üzerimdeydi. Dirseğini yatağa yaslamış, eli başının altında bana bakıp duruyordu. ''İşin biter bitmez hemen gel ama olur mu? Öyle özleyelim dediysekte abartmayalım.''

Saçımı da toplayıp arkamı döndüğümde Çakır'ı hayran hayran bana bakarken bulmuştum. Ömrü billah dünyayı gezsem, arasam tarasam bana böyle bakacak bir adam bulamazdım sanırım. Sanki her bakışı ilkmiş, sonmuş, sonsuzmuş gibiydi.

23

''Ya çakır gözlüm...'' dedim ona doğru ilerleyerek. ''Hadi kalksana. Ben hemen toplantını bitir gel diyorum, sen yataktan bile kalkmıyorsun daha.'' Dizimin birini yatağa doğru koydum diğer iki elimle yataktan destek aldım ve yüzümü yüzüne yanaştırarak önce bir yanağından ''Hadi...'' sonra diğer yanağından. ''Kalk.'' Sonra burnunun ucundan ''Üzerini değiş.'' Sonra da dudağından ufacık öptüm.

9

Minik minik buselerimi gözlerini bile kapatmadan keyifle izledi. Parmaklarının kemikli kısmı yüzüme doğru çıktı ve yanağımı usulca severken ''Ceza mı şimdi bu bana?'' diye sordu.

Anlamayarak kaşlarımı çattım. Bir eliyle belimden tutup beni üstüne doğru çektiğinde ellerim göğsünde yer buldu ve o yine aynı sevme işlemine devam etti. ''Sabah Gece ile ilgilenirken sana yeterince ilgi göstermedim diye mi gidelim dedin?''

Bunu oraya nasıl bağlamıştı, neden bağlamıştı?

''Hayır tabii ki.'' Diyerek biraz doğruldum ama belimdeki eli sırtıma doğru çıkarak beni yine kendine yanaştırdı. ''Ben hep birlikte gideriz diye teklif ettim ama sonra senin işin varmış. E Pınar'ı da elbise falan diye heyecanlandırınca geri adım atmak içime sinmedi ama istemiyorsan eğer.'' Dedim hemen vazgeçebilecek gibi. Geçerdim de gitme derse gitmezdim. ''Kalırız biz, sonra gideriz seninle.''

''Yok haklısın.'' Dedi ciddiyetle. ''Gidin tabii ayıp olmasın şimdi.'' Duraksadı birkaç saniye ve ''Ama...'' diye konuya giriş yaptığında devamında bir şey isteyecek gibi duruyordu. ''2 gün çok uzun bir süre. Benim bağımlılıklarım var ve benim bu krizi 2 gün idare edebilmem için sana ihtiyacım var.''

Eli boynuma indi, elbisenin yakasıyla oyalanırken bakışları belime doğru kaydı. ''Mesela...'' dedim yüzümde bir

gülümsemeyle. ''Nasıl bir yardım?''

Belimi kavrayan eli pozisyonumuzu hızlıca değiştirmek için fazlaca yardımcı olmuştu ve ben kendimi bir anda Çakır'ın altında bulmuştum. Az önceki şeklimiz hızlıca değişmiş, tam tersi bir hal almıştı. ''Şimdi şöyle ki...'' derken bana doğru yanaşınca, özellikle yönü boynuma doğru olunca istemsizce ona yer açmıştım ve elim omuzlarını bulmuştu. ''Bunu uygulamalı olarak göstermek isterim.''

Burnunu tenime sürttü ve bıraktığı nefeslerle huylanırken kıkırdadım. ''Çakır...'' dedim elimin biri omzundan sırtına doğru kayarken ''Aşağıda insanlar bekliyor.''

Diğer elim ensesindeki saçları okşarken ''Sen olayın ciddiyetinde hiç değilsin.'' Dedi azarlar gibi. ''Bağımlılık diyorum kızım...'' Eli belimi sıktı. ''ihtiyaç diyorum...''Bacaklarıma doğru kaydı. ''2 gün diyorum.'' Kulak mememi dişleri arasına aldı. ''Beklesinler biraz anasını satayım.''

Konuştukça boynuma vuran nefesi içimi huylandırıyor, gıdıklanmama sebep oluyordu ve gülmeden edemiyordum. Bu istediği şu an için kesinlikle mümkün değildi ve o yüzden istemeden de olsa reddederken ''Çakır lütfen.'' Dedim yumuşak bir dille.

O da aynı yakarışla ''Lütfen.'' Dedi. ''Sana lütfen asıl. Hem

daha vakit var.'' Başını biraz daha kaldırdı ve iki eli yüzümü kavradığında ''Bak ben seni birazcık daha seveyim.'' Dedi kendine oldukça yabancı yumuşacık bir dille bebek sever gibi. ''Öpeyim, koklayayım.'' Burnunu burnuma sürtüp sahiden de derince bir nefes alırken açılan tişörtünün yakasına elimi sokma isteğiyle doldum taştım. Sonra da o isteğe engel olmadım ve elim çıplak tenine doğru usulca kaydı. Fısıltılı sesiyle mayışırken ''Kulağına güzel güzel şeyler fısıldayayım.'' Dedi hala ikna etmek için uğraşırken. ''Sabah aşerdiğin o ilgiyi sana uzunca göstereyim.''

Gözlerim aralanırken yüzümde çok tatlı bir tebessüm vardı ve dudaklarımı büküp reddetmeden hemen önce ''Çok tatlısın.'' Dedim.

Tabii tonlamam ve ifadem reddedeceğimi açıkça belli ederken sitemle ''Ye o zaman kızım.'' Dedi. ''Tatlıysam ye yani.''

Baktım ki kurtuluşum yok. ''Çakır...'' dedim aniden arkasına doğru bakarak. Gözlerim telaşla irileşmiş ve onda panik yaratmıştı. ''Gece, Çakır.''

Geldi sandı düşüncesiyle üzerimden öyle bir kalkışı vardı ki eğer birkaç saniyede yalanımı fark edeceğini hissetmeseydim yatakta katıla katıla gülerdim. Ne yazık ki böyle bir fırsatım olmadığından yataktan kalkarken kahkahalara boğuldum ve dediğim gibi yalanımı fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Birkaç adımla elinin uzattığı yerden uzaklaşırken yüzünde hem bir gülümseme hem bir sitem vardı. ''Üç kağıtçısın.'' Dedi ama omuz silkmekten öte gitmedim. Başını geri doğru yatağa birkaç kez vurduğunda onun dolabını açtım ve bir gömleği alırken diğer gömleğin askısını öne doğru hafifçe çıkardım.

''Hadi hadi...'' dedim elimdeki gömleği yatağa doğru bırakarak. ''Kalk hazırlan toplantın varmış. Ben de Gece'ye bakayım.''

''Bunu mu giyeyim?'' Derken yanındaki mavi gömleğe baktı ve çok ciddi bir tavırla ''Evet.'' Dedim. Kapıya doğru ilerlerken aynı ciddi tavrımı sürdürdüm. ''2 gün buralarda yokum, mümkünse hep onu giy. Sana hiç yakışmıyor çünkü.''

Yüzüne bakınca ciddi olan ifadem arkamı dönünce koca bir sırıtmaya dönüştü ve ben direkt odadan çıktım.

Gece'nin odasına geçtiğimde ''Hadi bakalım.'' Dedim dolabın arkasındaki bavulu alarak. ''Gidiyoruz. Kıyafetlerimizi alalım, sonra Emre abinlere uğrayıp onunkileri alacağız.''

Ben bavulu odanın ortasına açtım ve sonra Gece'nin dolabına geçtim. Birkaç parça eşyayı bavula koyarken Gece'de seçtiği oyuncakları yığmaya başlamıştı ve ''Ne yapıyorsun?'' Diye sordum kaşlarımı çatarak.

''Annesi.'' Dedi ciddiyetle yerleştirmeye devam ederken

''Gece'nin oyuncağı yokmuş hiç.''

Çocuk haklıydı. Burada yığınla varken orada neredeyse hiç yok denecek kadar azdı. Gerçi biz de orada çok durmuş sayılmazdık. Gece tek tek bir sürü taşırken Emre' de oturup o oyuncakları bavula dizmeye başladı. Sanırım çocuk olunca adapte olmak bir şeylere daha kolaydı ve ne yalan söyleyeyim bu benim için çok iyiydi.

''Babacım bırak.'' Dedi Çakır'ın sesi ve bakışlarım hemen kapıya doğru kaydı. ''Ben siz gitmeden gönderirim oraya bir sürü oyuncak.''

Gece duraksadı ama başıyla onay verse de elindekinden de vazgeçmedi, bavulun içine dolduruverdi.

Çakır'ın üstünde benim verdiğim gömlek yoktu, dolapta öne çıkardığım gömlek vardı ve ben gülümseyerek yanına yanaştım. O kol düğmelerini takarken ben düğmelerini iliklemeye başladım ve dudaklarımı yalarken ''Bu benim bıraktığım değil.'' Dedim.

''Değil tabii.'' Dedi tatlı bir serzenişle. ''Ben senin kıyafetine laf etsem ağzıma sıçarsın ama ben çirkin şeyler giyecekmişim. Yok ya. Attım o gömleği.'' Deyince beni bir gülme krizi aldı. Bunu yapacağını o kadar iyi biliyordum ki. Bilerek kalıbı biraz daha bol olan gömleği öne çıkarmış,elinin ona gitmesini sağlamış,

çok sevdiğimi de çirkin diyerek yanına bırakmıştım.

''Ayrıca ben böyle bir ilişkide yapamam söyleyeyim.'' Dedi dalga geçer gibi tek kaşı kalkarken. Kol düğmelerini takmayı bitirmiş, eli yerini belimi bulmuştu. Ben ise gözlerinin mavisinde o kadar dalmıştım ki düğmesinde oyalanmış durmuştum. ''Ne o öyle onu giyemezsin bunu giyemezsin. Kaçıncı yüzyıldayız ya. Bir de eve kapat istersen. Bu yaptığın psikolojik şiddet. Ben böyle şeylere gelemem.''

Kahkaha atarken ''Sen çok salaksın ya.'' Dedim yüzünü vura vura sevme isteğiyle dolup taşarken. ''Çokta seviyorum seni.'' En sevdiğim gömlek çöp olmuştu ama önemli değildi. En son yine kendime engel olamayarak küçücük avucum sadece çenesini kavrayabilmişti ama sonuç olarak yüzünü avuçlarımın arasına almıştım.

''Kızım övüyor musun gömüyor musun bazen anlamıyorum ya.'' Dedi bozularak. Anlama sevgilim diyesim geldi, içimden konuştum. Anlama ki seni manipüle edebileyim.

''Mahru abla.'' Dedi aşağıdan Pınar. ''Biz hazırız abla.''

Tabii biz o kadar çok oyalanmıştık ki yukarıda onlar kim bilir ne kadar süredir bizi bekliyorlardı. ''Hadi çabuk çabuk.'' Dedim Gece'ye doğru. Elimin altındaki düğmeyi mecburen iliklemiş ve Çakır'dan uzaklaşmak durumunda kalmıştım. ''Gidiyoruz.''

Ben Gece'yi kucaklarken Çakır bavulu aldı ve Emre'nin elini tuttu. Aşağıda herkes hazır bekleyince direkt olarak çıktık. Siyah bir minibüs hazırlanmıştı bizim için ve herkes oraya yerleşirken Çakır'ın arabası da hemen arkamızdaydı.

Yönlerimiz farklı durunca Gece babasının gelmeyeceğini yeni fark ederek kollarını babasına uzattı ve ''Babası.'' Dedi.

Çakır Gece'yi hiç beklemeden benden alırken ''Babam.'' Dedi ve sıcacık bir tebessümle boynundan öptü. ''Sen şimdi annenle Adana'ya gidiyorsun, ben işlerimi bitirip hemen geliyorum tamam mı?''

Gece tereddütle kaldı. Muhtemelen uzunca bir ayrılık yaşayacağız korkusuyla ayrılmak istemeyip ellerini boynuna sarmıştı. Müdahale etmek istedim ama Çakır duraksatarak Gece'nin sırtını okşarken ''Babacım.'' Dedi tekrar yumuşak bir sesle. ''Ne getireyim sana gelirken?''

Gece cevap vermeyince tekrar hemen dudaklarının dibinde olan ensesine ufak bir öpücük bıraktı. Gece başını Çakır'ın omzuna yatırmış kaldırmıyordu. ''Annesi Gece beni hep arasın tamam mı?'' dedi seslice. ''Ben şimdi çok özlerim onu. Gece beni hep arasın. Sen telefonunu ver hep Gece'ye tamam mı? İstediği zaman arasın. Ben de hemen işlerimi bitirip geleyim.'' Gece hiç kalkmak istemez gibi başını kaldırmayınca Çakır çenesinden tuttu ve yüzüne baktırdı ''Babacım.'' Dedi tekrar. ''Ara beni

tamam mı? Aramazsan üzülürüm ben. Hem gelirken ben sana araba getireyim mi? Esat amcan akülü araba almış Baran'a. Kocaman hem de."

Gece'nin ilgisini çekmiş olacak ki "Gece'nin arabası mı?" diye sordu.

"Evet." Dedi Çakır onu çektiği noktadan yürüyerek. "Gece'nin arabası olacak. Benimkinden alalım sana."

"Pembe olsun." Dedi Gece ve Çakır direkt "Tamam." Diyerek sıkıca sarılıp, derin bir nefes alarak öptü, öptü, öptü. "Pembe olsun babam tamam."

Çok öpülmeyi sevmediğinden ama yine de babasına tepki vermek istemediğinden eliyle yüzünü tuttu ve kendinden uzaklaştırırken yüzünü yine küçücük elleriyle sevmeye başladı. "Gece babasını arasın."

"Hep arasın." Diye karşılık verdi Çakır ve böylelikle Gece gitmeye ikna oldu. Son kez öpüp koklaştıktan sonra bana doğru uzattı ve ben de Pınar'a verdim. Onlar arabaya yerleşirken "Sıra bana gelebildi." Diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna sardım. Belimi sıkıca sararken kollarının arasında kaybolmayı öyle çok seviyordum ki. Boynunu öptüm, ellerimle saçlarını sevdim ve "Mahrusu da kocasını arasın mı?" Diye sordum küçük bir çocuk gibi aynı ilgiyi beklerken.

''Mahrusu kocasını aramazsa kocası orayı bassın.'' Dedi saçlarımı severken ve heyecanla ''Lütfen.'' Dedim geri çekilerek. ''Lütfen aramayayım ve sen gel bas.''

Şu çocuksu tepkimi şükrederek karşıladığını gözlerinden okuyabiliyordum. İki eli de yüzümü kavradı ve burnuma küçücük bir öpücük kondururken çekilmeden hemen önce sertçe ısırdı ve ben ''Ay.'' Diyerek irkildim. ''Sana müstahak.'' Dedi kaşlarını çatarak. Başparmakları dudak kenarlarımı sevdi. ''İki saat yalvardım sana. Şimdi böyle sırnaşıp durma.''

Haklıydı ama ne yapayım kopamıyordum. Dudak büktüğümde avucunun arasına aldı dudaklarımı ve sıktı. Sonra arabanın çalışma sesini duydum. Bunlar bize hadi diyemediğinden gitmemiz gerektiğini başka şekilde gösteriyordu ve ben zoraki bir şekilde geri geri adımlayarak uzaklaştım. Ben gitmeden, arabaya binmeden tek bir adım bile atmadı.

Ellerini cebine sokmuş gidişimizi izlerken hala dudaklarım büküktü ve en son dayanamayarak bir daha ona doğru koştum ve parmak uçlarımda yükselirken sıkı sıkı sarıldım. Hızlı hızlı konuşurken yine aynı hızla yüzünün her yerini öptüm. ''Bak hemen bitir işini gel tamam mı?'' dedim bir daha öptüm. ''Sen yokken at binmeyi geliştireceğim.'' Bir daha öptüm. ''Sonra seninle yarış yapacağız.'' Bir daha öptüm.

Bu sefer sesli bir kahkaha atarken ''Tamam.'' Dedi ve son

öpücüğü o iki elini tam dudaklarımızın çevresinde kapatarak dudaklarıma kondurdu. Elleri o kadar büyüktü ki sadece dudaklarımızı değil sanki etrafı da kapattı ve her yer benim için karardı. ''Git artık.'' Dedi dudaklarıma büyük bir yakarışla fısıldayarak. ''Git yoksa biraz daha böyle işveli cilveli sırnaşırsan göndermeyeceğim.''

Henüz yüzümüze paravan olan o ellerini çekmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım sıkıca ve öpüşmemiz derinleşmeden geri çekildim. Yine aynı geri geri adımlarken el salladım ama tebessümden başka karşılık alamadım. Arabaya binip yerime yerleşince bile gözüm hep arkada kaldı. Ne zamanki çiftlikten çıktık, araba onu göremeyeceğim o virajı döndü ben de önüme döndüm.

Aşk benim için; için içinden giderken bile onu sayıklamaktan ibaretti. Ben hep onu sayıkladım, onu düşledim. Ondan nefret ederken bile ondan bir adım öteye gidemedim. Şimdi çektiğim onca cefanın sefasını sürmek kalmıştı bana.

Aklıma gelince, ona hissettiklerimi düşününce bile soluğumu keserken Gece az önce söylediklerimizi kanıtlamamızı ister gibi çantama uzandı ve daha iki dakika geçmemişken telefonu bana uzattı. ''Annesi.'' Dedi. ''Babayı arayalım.''

Reddetmedim, reddedemedim. Direkt en son aramada olan adına tıkladığımda hoparlörde olmasa bile hemen dibimde

oluşundan sesini netlikle duyabildim. O, kısacık zamanda Gece'yi öylesine tanımış ve babalığın hakkını o kadar iyi vermişti ki açar açmaz biz tek bir ses bile çıkartmazken ''Söyle babası.'' Demişti. O an yüzüme oturan o tebessüm şükürdendi. Bir kızın kaderi her zaman annesine benzemezdi işte. Gece, babası konusunda öyle şanslıydı ki onların dakikalar süren konuşmalarını başımı cama yaslayarak izledim ve her bir dakikası için binlerce kez şükrettim. 25

...

Mihriban Hancı... 66

Odamda, yatağımda uzayıp kısalmaktan öte gidemediğim günlerden birindeydim yine. Telefonumdan açtığım bir müzik, aklımda olup bitenler, elim kalbimin üstündeki kolyede, kolyenin ucunda Ferdi'nin yüzüğü... 1

Ne bir adım ileri gidebildim ne bir adım geri. Ben öylece olduğum yerde saydım durdum. Aklımla kalbim bir savaşa tutuştu kaybeden ben oldum. Yüzüm olmadığından uzunca süreler Ferdi'nin aramalarına cevap vermedim, mesajlarına dönmedim. Zaten doğru dürüst kimseyle de konuştum sayılmazdı. Öyle kendi başıma yattım durdum. 13

Telefonumdan şarkıları değiştirirken Mihriban türküsüne denk 2

geldim, hızlıca değiştirdim. Ben o çok sevdiğim türküyü de artık dinleyemez oldum. Sonra yeni bir tane açıp telefonu göğsüme koyarken kulaklıktaki şarkı kesildi ve ben ekrana tekrar bakmak durumunda kaldım. Mahru arıyordu.

''Efendim.'' Dedim telefondan kulaklığı çıkartıp normal cevaplayarak.

''Mihri'm.'' Dedi sıcacık sesiyle. Meğer bana gerçek dost onlarmış. Ben yıllarca en yakınımda en büyük düşmanımı saklamışım. Öyle bir dosttu ki Mahru benim için son yaptığını asla ondan beklemezdim. Aile kavramına bu kadar önem verirken kendi elleriyle abisini ve Ümran'ı teslim etmişti ve benim nazarımda çok büyük bir şeydi. Çünkü biliyordum ki o kendine verilen onca yarayı sineye çekerdi de en yakınına geleni yerle bir ederdi. Belki de bundandı Çakır'a karşı da acımasızlığı. Kendi gibi gördüğünden... Mahru her daim kendine karşı acımasızdı, Çakır'ı da kendiyle bir gördüğünden, kırmak, dökmek, yaralamaktan çekinmezdi. El gibi görmediğinden, eli geçtim kendinden öte görmediğinden. Aslında en çok onu sevdiğinden, birlikten, teklikten, eşitlikten...

''Hazırlan hadi.'' Dedi hemen devamında. ''Adana'ya gidiyoruz. Pınar ve Tilki için. Şura'yı da aradım o da geliyor. Eftelya da var. Mahalleye geliyoruz şimdi, sen de hazırlan seni de alalım. Birkaç gün kalır, döneriz.''

Birkaç saniye duraksadım ve ''Ay bilemedim ki.'' Dedim kararsızlıkla. Bir yanım gitmek istedi diğer yanım üşendi. Aslında evde yatıp aynı şeyleri düşünmek daha da bunalıma sokuyordu beni. Gitsem daha iyi olabilirdi. Biraz daha düşünüp bu fikrimden vazgeçmeden hemen önce ''Dur anneme sorayım.'' Diyerek ayaklandım ve odadan çıktım.

Oturma odasının kapısını açtığımda annemi televizyonun karşısında Müge Anlı izlerken buldum her zamanki gibi. Önce bana baktı sonra tekrar ekrana kilitlendi. ''Anne Mahru, Şura, Eftelya abla falan Adana'ya gidiyorlarmış. Sen de gel diyor bana. Birkaç günlüğüne. Gitsem mi?''

Kulağımda telefon, annemden gelen yanıtı beklerken ''Git git.'' Dedi canına minnet gibi. ''Tıkıldın kaldın o odaya, biraz hava alırsın madem.''

''Ama hemen geliyorlarmış.'' Dedim tekrar. ''Hazırlanmam lazım yani. Babam bir şey demez dimi?''

Annem bakışlarını televizyondan ayırmadan ''Ben hallederim.'' Dedi kendinden emin bir sesle. ''Git hazırlan sen.''

Annemden aldığım cevapla kapıyı çektim ve tekrar odama doğru yöneldim. ''Tamam hazırlanıyorum ben, gelince ararsınız inerim.'' Diyerek telefonu kapattım ve kendime küçük bir çanta çıkardım. Önce üstümü değiştim, ardından çantaya koyacak

eşyalarımı ayarladım.

Çıkmak için hazır olduğum vakitlerde Mahru'dan haber beklerken kapımı açan annem oldu. Üstelik oldukça telaşlı bir sesle. ''Ay Mihriban.'' Dedi eli kalbinde yüreğine inecek gibi. Oturduğum yerden ayaklandım ve elim ayağım kesildi. ''Ne oldu?'' dedim telaşla. ''Birine bir şey mi oldu, sana mı bir şey oldu?''

Bir yandan üstünü başını kontrol ediyor bir yandan konuşsun diye bekliyordum. ''Yok yok.'' Dedi başını iki yana sallayarak ''Ferdi ile annesi geliyor. Çay koyacaktım bir baktım bizim eve doğru yürüyorlar.'' Kalbimin ritmi değişti. ''Dedim ama ben sana.'' Dedi azarlarcasına. ''Şu çocuğun telefonların dön dedim, konuş dedim. Bitireceksen de insan gibi bitir dedim. Ne diyeceğim ben şimdi onlara. Ellerinde de bir dünya poşet var. Herhalde verdiğimiz çeyizleri geri getiriyorlar. E çocuğa tak etti artık. Ne yapacak senin kararsızlığını mı bekleyecek.'' 17

Bitirmek için geliyorlarsa şayet bir yıkımı daha yaşayacaktım. Beklediğim bir durumdu. Annem haklıydı kimse beni bekleyecek değildi ama zaten diplerde sürünürken bir de yerin dibine girmek olacaktı benim psikolojim açısından. Kapı çaldı. Annem hızlıca odadan çıkarken ''Ev rezil gibi, rezil.'' Dedi kızının mürvetinin yanında evini de koca yürekliliğiyle düşünerek. 4

Anneme göre zaten ev bal dök yala da olsa, rezil gibiydi. Hiç 19

temiz dediğini duymamıştım.

Odadan çıkmaya cesaret edemedim. Olduğum yerde iki adım ileri, iki adım geri döndüm durdum ve sonra annem tarafından kapım aralandı. Arkasında dalyan gibi bir adam... Ferdi.

Sanki az önce beni azarlayan o değilmiş gibi nezaketle ''Kızım Ferdi seninle konuşacakmış.'' Dedi ve Ferdi odaya girdikten sonra kapıyı aralık bırakarak çıktı.

Ne diyeceğimi bilemedim, yüzüne bile doğru düzgün bakamadım. Sonra lak diye annemin dediğini gerçek kabul etmiş gibi ''Çeyizleri getirmenize gerek yoktu.'' Dedim. ''Öyle çula çaputa anlamlar yüklemem ben. Atsaydınız keşke.''

Ferdi'nin kaşları çatıldı ve ''Ne Çeyizi Mihriban?'' Diye sordu. Çeyiz vermeye gelmemişler miydi yani? Ağzım açık kalmış, belli belirsiz elini kontrol etmeye çalışırken bana yardımcı olmak ister gibi elini öne doğru getirmişti ve yüzüğü olması gereken yerde tüm çekiciliğiyle parladı. Çıkarmamıştı, hala parmağındaydı.

''Benim aklım çıktı. Sana ulaşamıyorum haftalardır, kapından ayrılmıyorum çıkarsın diye ama sen camdan bile bakmıyorsun, yüzünü bile sakınıyorsun benden. Ne çeyizinden bahsediyorsun sen?''

''Ben...'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Annem elleri kolları

dolu deyince sandım ki..."

"Elimiz boş gelmeyelim diye aldık bir şeyler." Dedi usulca açıklayarak. "Artık canıma tak edince, tek gelemediğimden annemi de taktım peşime. Mihriban sen burada yokken bile ben seni daha çok görüyordum. Sen neden benden kaçıyorsun?" Yutkunamadım, gözlerimi kaçırdım ve yatağımdan destek alarak oturdum. Yere çöktü, önümde eğildi, ellerimi tuttu. "Söyle Allah aşkına." Dedi yalvarır gibi. "Ben mi bir şey yaptım söyle bileyim, öyle kes cezamı." 38

Allah çarpardı ona bir suç yüklesem. "Sen ne yapacaksın Ferdi." Dedim tesüf eder gibi. "Bir de böyle konuşup beni iyice utandırma Allah'ını seversen. Kendi kendimi yiyorum sonra." Benim suçum boyumu aşkındı, o tüm masumluğuyla kendinde günah arıyordu. 3

"E niye o zaman açmıyorsun telefonlarımı. Evden dışarı çıkmıyorsun. Yediğim yemek zehir zıkkım oldu Mihriban haftalardır. Ne uyku giriyor gözüme, ne işime veriyorum kendimi. Ekmek teknem battı batacak bir yarin uğruna. Gözümde de değil yemin olsun." Dedi yumuşacık tane tane bir dille. "Batsın ama bir şey söyle de bileyim, kendimi bir sürü konuda kurmaktan akıl kalmadı bende. Söyle de bari asıl olana odaklanayım. Bir çözüm arayayım, bulamıyorsam seninle ben de yanayım." 48

Öyle gerçek seviyordu ki, öyle doluydu ki bana karşı, öyle temizdi ki ben onun o bu sevdasını kendimi layık göremiyordum. Ben tertemiz sevdamı başkası uğruna heba etmiştim, Ferdi benim uğruma. Tek fark ben yaptığımın farkındaydım da yüzüne bakamıyordum. 2

''Ferdi.'' Dedim utana sıkıla. ''Biliyorsun bir sürü şey oldu. Ümran çıktı geldi. Ben dost ihanetiyle sınandım. Toparlandım dediğim yerden bir daha yıkıldım. Ümran haklıydı aslında Ferdi. Ben o gün onun karşısına geçip hesap sordum ama ben dost gördüğümün ihanetine değil Turan'ın derdine kendiminkinden çok yandım da düşürmedim dilimden adını. Sonra oturdum düşündüm. Bu sana haksızlık.'' Dedim içim binbir parça, yangın yeri... 9

Toparlanacak bir şeyler kaldı mı onu da bilemedim. Toplama niyetiyle de etmedim sözlerimi. Haklıya hakkını vermek, söylediklerimin arkasında durmaktı niyetim.

Omuzları düştü sanki, yıkıldı ama ona rağmen dinlemekten bir an çekinmedi. Yüzüne bakarak konuşamaya devam ettim. ''Ben camdanım sanki Ferdi.'' Dedim nasıl anlatacağımı bilemeyerek. ''Hemecik kırılıveriyorum, küsüyorum, dağılıyorum. Öyle olunca da herkese arkamı dönüyorum. Ben kendime bile dönüyorum Ferdi.'' Dedim beni anlasın diye. ''Hiç kimseyi hiçbir şeyi hak etmiyormuşum gibi hissediyorum. Öyle kabuğuma çekiliyorum. Sonra kafamda olanı biteni elli kere yaşıyorum. O kadar boş 10

yaşıyorum ki aklım başka şeyler düşünemiyor. Oyalanacak, düşünecek bir şey bulamıyorum, aynılarını defalarca kez yaşayıp duruyorum. Onca hengamede, kargaşada bir sen tertemiz ve çok güzel duruyorsun. Herkes paramparça, kirli. Ben bile... Ama sen tertemizsin. Sonra kendimi senin yanına yakıştıramıyorum. Hak etmediğimi düşünüyorum. Hem sadece ben değil ki. Elalem bile böyle diyor.'' Dediğimde kesti sözümü. 10

''İsterse elli alem desin Mihriban bana ne.'' Dedi benim bakmaya yüzüm olmadığı o gözlerini önüme sererek. ''Bana ne Mihriban elden alemden. Alemin attığı onca taş beni yıkmazda senin ettiğin tek kelime devirir beni. Sen niye başkasının sözleriyle kendini benden sakınıyorsun. Ben bilmiyor muyum senin nasıl sevdiğini, naifliğini, kırılganlığını. Yaşadıkların senin gibi birine çok ağırdı Mihriban. Ben anladım. Hep anladım ve bekledim. Sen Eftelya abla ile gittin ben sana tam kavuştum derken yine uzaktan izledim durdum. Görmek bile yetti bana. Sen şimdi diyorsun ki elalem onu diyor bunu diyor, ben yapamam. Sen ne diyorsun Mihriban sen.'' Dedi ve elini usulca tereddütle sol göğsümün üstüne koydu. ''Burası ne diyor benim için? Hiç mi oluru yokmuş. Hiç mi sevmezmiş beni. Hiç mi almazmış.'' 103

Aşk değildi beklediği, ufacık bir sevgi. Ona bile kapılıp gidecek, onunla bile yetinecek kadar koca bir yürekti onunki. 6

''Varmış.'' Dedim hevesle. ''Oluru varmış, severmiş, alırmış ama bu sana haksızlıkmış. Bu haksızlığı taşıyamazmış. Öyle hemen 3

kırılıp küsünce seni de yorarmış. Onun kendine hayrı yokmuş ki Ferdi. Seninki de yaralarmış.''

''Olsun.'' Dedi Ferdi her şeye eyvallah dercesine. ''Ben kabulüm olsun Mihriban.'' Dedi tekrar aynı hevesle beni de heveslendirmek ister gibi. ''Küs, dön sırtını bana. Yüzünü göremiyorsam sırtını dayadığın ben olayım. Küstün diye çekip gitme benden. Kabuğuma çekilmek istiyorum de o kabuk ben olayım sana. Yemin ederim kimseyi yaklaştırmam, öylece sarıp sarmalarım seni, çıtım bile çıkmaz. İnan bana Mihriban.'' Dedi yalvarır gibi. ''Güven. Kapat o kulaklarını başkalarına. Bir tek beni bil, beni duy. Bırak herkesle ben muhatap olayım.''

İnsanların ağzından düşmeyen Turan ve Mihriban hikayesi onun da çok kez kulağına çalınmıştı, çalınmaya da devam edecekti. Sanki bir romanın başrolüydük Turan ile biz. Esas kızı hak etmeyen esas oğlandı o. Kız kendi hikayesini değiştirmek istemiş, var olanı kabullenmemiş, sonra da aradığını bulmuştu. Bulmuştu bulmasına ama romanın esas oğlanı hiç olamamıştı. Kız kabullense de kalem bir kez, ilk kez onun adını yazınca satırlara, adı da hiç silinememişti bu hikayeden. Ferdi o hikayede öyle çok sevmişti ki esas kızı, o kadar çok hak etmişti ve o kadar çok istemişti ki, kendi hikayesinin başrolü olmak varken kendine biçildiği yer kadar, onun yanında kalabilmek adına payına düşeni kabullenmiş, koskoca ömrü feda etmişti.

''Ben sana gelirken gururumu da kapının önünde bırakıyorum.

Çünkü ötesini bilmiyorum Mihriban. Sen nasıl ki o hengamede beni tertemiz görüyorsan benim gözümde de sen başka değilsin. Elalem dediğinin onca lafını ben sana leke diye sürsem ne adamlığım kalır. Kabul diyorum ulan kabul ne dersen kabul. Yetmedi mi benim sınavım, geçemedim mi hala? Geçeyim Mihriban artık.'' Dedi bir güç arar gibi. Eli göğsümdeki kolyeye gitti, yüzüğümü çıkardı. ''Bunu artık yerine, bu sefer son kez takayım.'' Dedi sorar gibi. Son kez kısmını özellikle vurgulayarak söylemişti. Sanırım artık kesin ve net bir karar vermem gerekti. 5

''Olur mu?'' Dedi tekrar. ''Takayım mı?'' 5

Önce elindeki yüzüğe baktım, sonra yüzüne. Onca laftan sonra beni hala kendine, bize inandırınca bakabildim güzel gözlerine, sahici tebessümüne, yüzündeki gamzelerine. Başımı onaylarcasına salladığımda hiç vakit kaybetmeden saniyeler içinde o yüzüğü son kez parmağıma geçirdi ve ben ağlamakla gülmek arasında o yerde öylece kaldım. 12

''Alalım bu hafta o zaman nikah için gün. Zaten ben senelerdir nişanlıyım.'' Dediğinde elindeki yüzüğü gösterdi. Titrek bir gülümseme çıktı dudaklarımdan, yüzündeki gülümseme genişledi. Göz pınarlarıma biriken yaşları kolumla sildim. ''Öyle bizde yüzük takıldı mı çok uzatılmaz. Fazla bile uzadı. Kıyalım şu nikahı da ben de seni görmek için on yaşında veletler gibi camların altında dolanmayayım.'' 37

Yine gülümsedim, yine gülümsetti. Başımı sallarken telefon çaldı ve o an dank etti. Telefonu meşgule aldım ve ''Ama ben kızlara söz verdim.'' Dedim bir suç işlemiş gibi tırnaklarımı kemirirken ''Adana'ya gidecektik. Beni bekliyorlar hazırlandım. Birkaç gün gerçi. Yani seninle böyle birden barışacağımızı bilmediğimden.''

Tedirginlikle çıkınca kelimeler dudaklarımdan ''Ya ben seni senelerce beklemişim.'' Dedi buna bile şükredercesine. ''Birkaç günün lafı mı olur. Git sen, dağıt kafanı, bir hava al ama gel sonra bana. Telefonlarımı açarsan, mesajlarıma cevap verirsen e bir de arada bir fotoğrafını da atarsan daha da bir şey istemem.'' 48

''Tamam.'' Dedim başımı hızlıca sallayıp ayaklanarak. ''Ararım ben seni.'' Bir kez daha telefonum çaldı panik oldum. ''Geldiler sanırım, bekliyorlar. Ben çıksam ayıp olmaz değil mi?'' 4

Çantama uzandım ve aldım. Ayıp olmaz diyeceğini bildiğimden hızlıca hareket ettim ama demedi. Hatta bileğimden tutup beni durdurdu ve kendine doğru çekti. ''Hani demiştin ya az önce tek başıma kalınca aklıma hep aynı şeyler geliyor, düşünecek başka şey bulamıyorum diye.'' Başımı salladım neden dediğini anlamlandırmaya çalışırken. ''Sana düşünecek, aklını meşgul edecek bir şey vereyim mi?'' 73

Kaşlarım anlamadığımı belirtircesine çatıldı ve ''Ne?'' Diye sordum. Sonrası saniyeler içinde gelişti. Ferdi bir anda 212

dudaklarıma kapandı. Ömrümde ilk kez böylesi bir şey yaşadım. İçim boşaldı sanki. Elim ayağım kesildi, çantam elimden düştü, uyuştum. Dudakları nazikçe dudaklarımı öpmeye başladığında gözlerim kapandı. Elim istemsizce omzuna doğru gitti ve ona tereddütle dokundum. Dokunduğum yere beni mıhlamak ister gibi elini elimin üstüne koydu ve bastırdı. Hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve birkaç dakika boyunca onunla odamda kimseyi düşünmeden öpüşmeye başladım.

212

Her bir öpüşünde bir yaram kapandı sanki. Aklımdaki düşünceler dağıldı, yerine bu anı bıraktı. Haklıydı, ben şimdi günlerce, haftalarca, belki de aylarca bana bir yenisini bahşedene kadar bunun düşüncesiyle kavrulup duracaktım.

8

O an benim içimdeki tüm taşlar yerine oturdu, kesin kararıma o an vardım. Ömrümde ilk kez biriyle aynı nefesi soludum ve ben o soluğa o an ömrümü adadım.

104

...

Mahru Seyhanlı...

''Kadir.'' Dedim attan uzaklaşıp konağa doğru yürürken ''Sonra yine çalışacağız bak unutma. Ben buradayken tüm plan programını bana göre ayarlayalım.''

6

Adana'ya gelmiştik, eve yerleşmiştik ve ben dediğimi yapıp direkt hava kararmadan at binme derslerine başlamıştım. Çokça

da eğlenmiştim.

''Tabii ki Mahru Hanım.'' Dedi Kadir tebessümle. ''Ne zaman isterseniz ben hazırım. Ayrıca çok iyiydiniz binerken.'' Duraksadı ve bir gariplik sezmiş gibi düzeltmeye çalıştı ama yine çok başarılı olmadı. ''Maşallah şaha bile kaldırıyorsunuz.'' Kurduğu cümle yine biraz tuhaf kaçınca ''Yani ata.'' Diye düzeltti telaşla. ''Ata çok iyi bindiniz, atı çok iyi kaldırdınız.'' 75

''Kadir.'' Dedim gülmekle kızmak arasında ki bir kırmızılıkla kaçmaya çalışırken ''Tamam artık keselim bu muhabbeti lütfen.'' 1

Keselim yoksa biri duyarsa ve Çakır'ın kulağına giderse Çakır seni kesecek.

Ben arkamı dönüp eve doğru yürürken Kadir kendi kendine ''Hay şom ağzıma.'' Diye diye ağzına vurdu ve altla birlikte ilerlemeye başladı. 8

Burası çok iyiydi. Hicran İstanbul'da çiftlikte yalnızdı ve bence gerek yoktu. Çakır'ı görünce konuşacaklarımın ilk sırasına Hicran'ı evine döndürmeyi not ettim ve eve girdim. 2

Mihriban salondaki avangart koltuğa boylu boyunca pijamalarıyla uzanmış telefonuyla mesajlaşırken Şura ile tam olarak holde karşılaştık. Mis gibi pilav kokusu sarmıştı evi, tereyağlı ve sanırım tavuklu. 6

Karnım öylesine açtı ki kokuyu da duyunca kazındı adeta. Gözlerimi kapayıp önce ciğerlerimi bayram ettirdim, birazdan da mideme sıra gelecekti. 24

''Bu nasıl güzel bir koku.'' Dedim methiyeler düzecek gibi.

Baktım Şura da benimle aynı kokunun zevkinde sürükleniyor. ''Kız canım nasıl istedi.'' Dedi dudaklarını yalayarak. ''Mevlüt pilavı çekti canım. Sağ olsun söyledim yaptılar.'' 2

Evin ahşap tavanı sallanınca başımı yukarı doğru kaldırdım. ''Kuduruyorlar.'' Dedi Ayşe abla mutfaktan elinde tepsiyle çıkıp. ''Bir araya geldiler ya.'' Başını iki yana sallarken elindeki tepsiye baktım. Pilav ve ayran vardı. Öyle iştahım kabarmıştı ki dudaklarımı yaladım. ''Ben şunları götüreyim de yedirsin kızlar.'' 1

Çakır biz gelmeden oyuncakçıya çevirecek kadar çok oyuncak yığmıştı Gece'nin odasına ve üç çocuk bir araya gelince deli gibi çığlık sesleri, koşuşturmacalar vardı evin içinde. Doğruyu söylemek gerekirse her odasında ayrı bir ses olan şu konak benim için huzurun ta kendisiydi. Bir eksikle... 2

''Ay bana da yapsanıza bir tabak.'' Dedi Şura yemeye yetiştiremiyormuş gibi bir acelelikle mutfağa doğru ilerleyerek.

Benim önce üstümü değiştirmem gerekiyordu ama ''Lütfen bana da.'' Diye atıldım yukarı çıkmadan önce. ''Tulumba tatlısı 4

da var mı?''

Kızlardan biri gülerek ''Olmaz mı Gelin Hanım.'' Dedi gülerek. ''Siz geçin içeri biz hazır eder getiririz şimdi size.''

Ağzım sulana sulana mutfaktan çıkarken ''Ellerinize sağlık.'' Dedim canı gönülden. Tane tane pirinçler, üzerinde baharatlı tavuklar, ayran ve şerbeti üstünden akan tatlılar vardı. O kadar çok yutkundum ki Şura odaya geçerken koşar adım yukarı çıktım ve üzerimi değişip pijamalarımı hızlıca giydim.

Alt kata indiğimde Mihriban'ın uzandığı koltuğun ucunda Şura bağdaş kurmuş ve her ikisinin elinde de pilav tabakları vardı. Benimki de sehpanın üstüne bırakılmıştı ve elime alarak hemen karşılarına geçtim. Telefonumu yanıma bırakıp kaşık kaşık hızlıca yerken Çakır'ın keki yediği aşkla yedim pilavımı. O tereyağ tadı ağzımda dağıldı. O kadar güzeldi ki o kadar güzeldi ki o kadar olurdu.

Tulumba tatlısını şerbeti pilava aksın diye tam üstüne koydum. Bence muazzam bir lezzetti ikisinin karışımı.

''Kız Şura.'' Dedi Mihriban. Yüzünde güller açıyordu. Yolda gelirken barıştıklarından bahsetmişti o kadar mutlu olmuştum ki. Çok şükür hepimizin hayatı yavaş yavaş yoluna giriyordu.
''Karnın ne kadar çabuk çıkmış.''

Şura karnına doğru baktı ve elini koyup ''Çıktı valla.'' Dedi ama

hemen bozdum. ''Kız bebek değil o göbek. Çok yediğinden. Daha ne bebeği Allah'ını seversen.''

Kıkırdayarak söylemiştim ama Şura bozularak yanındaki yastığı bana doğru fırlatmıştı. Neyse ki başımı kenara kaçırıp kurtulmuştum yastıktan. ''Kız sus bebek o.'' Dedi inatla. ''Ne göbeği. Öyle çok yemiyorum da zaten. Bebekten başka ne olacak.''

Benim kendimi ikna etme şekli tam olarak buydu. Gülerek tekrar tabağıma döndüğümde bahçeden gelen seslerle başımı geri doğru çevirdim ve perdenin arasından gördüğüm kadarıyla Eftelya, Esma Hanım, Pınar ve Şura'nın kaynanası buraya doğru geliyorlardı.

Bizim buraya geldiğimizi öğrenince Esma Hanım eltisinin yandaki konağına geçmişti. Ben dememiştim. Muhtemelen Çakır ile konuşmalarından sonra kendisi böyle davranıyordu. Pınar'a sandık vermek için çağırmışlardı. Ben at binmeye gidince, Şura midem bulanıyor gelemem deyince ve Mihriban o sırada çocuklarla yukarıda olunca ortalıkta olan Eftelya abla onlara eşlik etmek durumunda kalmıştı. Hem Esma Hanım da yaş olarak kendini ona yakın bulunca Pınar'ın yanında gitmesi kaçınılmaz olmuştu.

Yüzünden okunan ifadeden görüyordum ki oldukça da sıkılmıştı. Zili çalmadan kızlar camdan görmüş olsa gerek kapıyı

açtılar. Önce kendileri girdi içeri ardından sandığı taşıyan iki adam. Salonun tam ortasına sandığı bırakırlarken ''ay bakın.'' Dedi Pınar heyecanla sandığın başına geçerek. ''Esma Hanım bana ne güzel şeyler verdi.''

Herkes yerli yerine yerleşirken Esma Hanım göz ucuyla bana doğru baktı ama ötesine geçemedi. Pınar sandığı açıp türlü türlü kumaşları, dantelleri, yatak örtülerini dökünce içinden bir tane mavi kumaşa göz diktim ve hızlıca yerimden kalkarak sandığın başına eğildim. Sandıkta gördüğüm mavi tonundaki tafta kumaşın üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Parmak uçlarımın arasından kayıp giden tok kumaşın bıraktığı his tarif edilemezdi. Bir hammaddeden bu hale gelen kumaşın tasarımlarımıza can vermesi. Bu eşsizdi ama daha eşsiz olanı senin hayal dünyanda dönüp duran tasarımın avuçlarının arasında durmasıydı.

''Pınar.'' Dedim heyecanla. ''Bundan sana şahane elbise çıkar. Aklımda bir şey canlandı. Bak.'' Dedim ve hızlıca ayaklanarak ''Bana bir kağıt bir de Gece'nin boya kalemlerini verir misiniz?'' Diye sordum.

Kızlar hiç sorgulamadan hareket etti. Kumaşı omzuma doğru attım ve pilav tabağımla birlikte masaya doğru geçtim. Oturmadım, ayakta dikilerek çizmeye başladım.

Tasarımı giydirme yapacağım siluetin duruşunu ayarlamak için taslak bir iskelet çizimini yaparak başladım işe. Ortadan

dokuz baş ölçüsünde bir çizgi çekip eşit ölçülere böldüm. Ardından iskelet sistemini baz alarak duruş yerlerini ve harekete göre el, kol, kalça ve ayakların nereye geleceğini hesapladım. Hesaplamam bittiği an cin ali mantığına çok benzer bir şekilde nokta birleştirme yapar gibi hareket kıvrımını vererek kalemi oynatmaya başladım. Siluetin haraketli duruşunu ayarladıktan hemen sonra et giydirmesi dediğimiz asıl hatlarını çizmeye başladım.

Bunları yaparken o kadar heyecanlandım ki... Uzun zamandır çizmediğim içindi sanırım bu heyecanım. Önüme düşen saçları hızlıca bir kalem yardımıyla tutturdum ve bir kaşık daha pilav yiyerek çizmeye devam ettim. 9

Duruşa göre ana iskelet çevresine dağıtığım et kısımlarının sağ tarafını tamamladıktan sonra ölç-taşı işlemi ile aynı işlemin ölçülerini tam hesaplayarak sol tarafa taşıdım. 1

Tasarıma başlamadan önce silueti daha kolay renklendirmek için hamur silgi ile üzerinden geçerek çizgileri opaklaştırdım. Siluete son bir bakış atıp oranını inceledim. Sonrasında ise tasarımıma başladım. İnce iki adet ip askıyı sağ ve sol omzun kol kısmına geçen eklem hizasına oturttum. Böylelikle aklımda ki tasarımın kalıp ve dikiş kısmı daha kolay olacaktı. İnce ip askıları gerçek oranda bir karış aşağı gelecek şekilde olan kısımda bitirdikten hemen sonra iki askının ucunu salaş bir kalem hareketi ile birleştirdim. Yaka bolluğunun yay gibi bir görüntüye 10

sahip olduğuna emin olduktan sonra giysi katlanmalarını ve kırışıklıklarını ayarlama işini detaya giriş aşamasında vermeyi aklıma not ettim. Siluetin duruşuna göre çektiğim çizginin hemen ardından çok basit bir şekilde elbisenin ortaya çıkmasını sağlamak için kalemimi koltuk altına yerleştirdim. Siluetin üzerine giyilmiş gibi bir görüntü oluşturması adına milimlik kalem boşluğu bırakarak beli tam kavrar şekilde kalça hizasına ilerledim aynı şekilde kalçayı oturttuktan sonra son çizgi hizasını takip ederek aşağı kadar devam ettirdim. Silüetin dizlerinin bir tık altında biten ve bana çan etek formunu andıran elbisenin iki ucunu birleştirdikten sonra tasarıma baktım. 10

Çizgilerin taslak formunu gördüğüm andan sonra ise asıl tasarımımı yansıtmak için harekete geçtim. Eteğin alt kısmından sağ ve sol taraftan hafif bir bolluk kalana kadar kıstım ve bedene oturttum. Bu sırada sağ bacak kısmına bir karış oranının biraz fazlasına denk gelecek şekilde yırtmaç çizdim. 4

Göğüs kısmına yeniden gelerek üç kat büyükten küçüğe olacak ve şekilde yukarıdan aşağı inecek şekilde çizgiler attırdım. Bunlar elbisenin bolluk kısmını belli ediyordu. Basit ama vücudu saran iddialı bir tasarım yapmıştım. Eskiz çizgilerini silikleştirip tekrar ana hat çizgilerini belirledim ve fazlalık kısmı çizdim.

Hemen ardından yanına sadece sırt detayı çakışacağım için boyundan bele kadar bir sırt figürü çizdim. Görsel açıdan şık

olması için bu figürü diğerine oranla bir tık büyük çizmiştim.

Göğüsten gelen bolluğu bu kısımda oturtarak aşağıya V şeklinde bir iniş sağladım. Omuzlardan gelen ip askıların bağlantı kısımlarını kürek kemiklerinin iki yanından doğru çapraz şekilde aşağı indirdim ve birbirinin üzerine bindirerek 'v' bitişinde yok ettim.

Giysi kırışıklıkların verdikten hemen sonra ten boyamasını gerçekleştirip, kafasına ufak bir topuz benzeri saç yerleştirip tutamlarını boyut kazanması için attırma işlemi ile yerleştirdim. En son ise temel boya katmanını attım. Üzerine gölge ve kırışıklıklar vererek daha gerçekçi bir hale getirdim.

İşim bittiğinde ortaya çıkan tasarıma göz gezdirdim. Basit ama göz alıcı bir tasarımdı. Kumaşa yakın olan bir mavi tonu hakimdi çalışmada. Tasarım bittiği zaman elime alıp gülümsedim.

''Bitti.'' Deyip kağıda uzattığımda tüm gözlerin üstünde olduğunu fark ettim.

''Vallahi işini aşkla yapmak bu sanırım.'' Dedi Şura dudak büküp imrenircesine. ''Nasıl kaptırdın kendini iki dakikada.''

Derin ve içli bir soluk bırakarak ''Çok özledim.'' Dedim. Çizmeyi, çalışmayı o kadar özlemiştim ki. Neyse şimdi konumuz bu olmadığından Pınar'a elbise çizimini uzattıktan sonra merakla tepkisini inceledim. Adeta gözünün içi gülerken ''Abla bu çok

güzel ama bana yakışır mı ki?'' diye sordu. Kaşlarımı çatarak ''Yakışır tabii Pınar.'' Dedim. ''Neden yakışmasın? Fiziğin çok güzel, çok güzel taşırsın. Bunu dikebilecek bir terzi vardır değil mi buralarda?''

Soruyu Pınar'a sormuştum ama Esma Hanım atladı. ''Benim terzime gidersiniz yarın.'' Dedi Pınar'a ciddi bir yüz ifadesiyle ''Diker o hemen.''

O ara yine bakışlarımız kesişti ama ben önüme dönünce o da döndü. Birbirimizle konuşmuyorduk ama beni yokta saymıyordu. Sanki bir adım atmak istiyordu ama atamıyordu. Atmasına da gerek yoktu şu saatten sonra.

Pınar büyük bir şaşkınlıkla ''Vallaha mı hanımım?'' diye sordu. ''Senin terzine mi? Kırk yıllık terzine.'' Gözleri irileşmiş hala şaşkınlığını atamazken Esma Hanım ''Aman Pınar büyütme sen de.'' Dedi yaptığı iyilik ona da oturmamış gibi geçiştirerek ''Gidersiniz işte.'' Oturduğu yerden ayaklandı ve ''Hadi gidelim biz.'' Dedi kapıya doğru ilerleyerek. ''Geç oldu zaten saat. Allah size de rahatlık versin.''

Pekte uyuyacağımız kadar geç değildi ama o da gitmek için bahane aramıştı sanırım. Benim için sorun değildi. Kızlar dağıtılan sandığı toplamaya başladıklarında yarım bıraktığım tabakla tekrar koltuktaki yerime oturdum.

Eftelya ablaya da bir tabak yapıp getirdiklerinde odada baş başa kalmıştık. Şura ve Mihriban karşı koltukta, ben ve Eftelya abla tam karşılarında ki koltuktaydık. Eftelya abla çok acıktığından hızlıca yemeğini yiyordu. ''Bütün akşam kaynanalarınızın dırdırını dinledim.'' Dedi hoşnutsuzca. ''Sürekli bir sidik yarıştırma. Yok Esat aslında şirket için daha çok şey yapmışta. Çocukken de en çok şirkete o gidermişte. Esma altta kalır mı?'' diye sordu iğneleyici bir yüz ifadesiyle ''Alttan girdi üstten çıktı. Yediler beni yediler.'' 13

Tahmin edebiliyorum. Gülüp geçtim. Kimse yorum yapmadı. Kimsenin ilgi alanı değildi çünkü. Şura da aynı açlıkla gözleri dalmış bir yandan pilavına devam ederken bir yandan düşünüyordu, Mihriban da telefonda mesajlaşıp duruyordu. Hal böyle olunca herkeste bir sessizlik oluştu ve ben de telefonumu elime alıp Çakır'a mesaj attım.

Mahru: Heyyy ne yapıyorsun?

Çakır: Seni seviyorum. 76

Araya birkaç saniyelik boşluk girdi ve yüzüme aptalca bir sırıtma yerleşti. Olduğum yerde adeta kaydım, durdum, eridim.

Mahru: Sus sus sus

Mahru: Elin Adanalarında da beni düşüremezsin. Sussss. 3

Çakır: :) 1

Çakır: Sen ne yapıyorsun? Yerleşebildiniz mi?

Mahru: Ohooo çoktan.

Mahru: Eftelya abla yengenlerin konağına gitti. Annenle yengen senin ve Esat'ın kavgasına tutuşmuş.

Mahru: Ortalık karıştırmak gibi olmasın tabii ama dedikodu da yapmak isterim. 3

Mahru: Esat'ın hakkı daha çokmuş şirkette, o daha çok ilgilenmiş falan.

Çakır: :) 3

Çakır: Klasik. Her zamanki halleri.

Mahru: Of böyle dedikodu yapılmıyor ama ya. Yorumlaman gerek.

Çakır: Tavşan sikini taşa sürtmüş, dağı siktim demiş. 266

Çakır: Oldu mu? Gayet açık bir yorumdu bence. Konuyu da kapatır. 2

Kendince kısa ve gayet öz bir yorum olmuştu evet.

Mahru: Ben de öyle düşünmüştüm. Annen buraya uğradı sandık getirmek için. Böyle bana alttan alttan bakıyor falan, hiç laf sokmadı. Barışmaya yer arıyor herhalde.

Çakır: Barış o zaman bebeğim.

Mahru: Asla. 1

Çakır: Barışma o zaman bitanem, aşkım, güzel karım ne diyeyim. Canın ne istiyorsa onu yap. 103

Mahru: Ay sende ayrı bir sinir var bugün ya. ☺

Çakır: Neden acaba :) 1

Mahru: Hiç üzerime alınmıyorum. Gece'yi sormadın bu arada.

Çakır: Konuştuk demin aradı. 2

Mahru: Nasıl? Telefon elimdeydi. Uğramadı ki hiç yanıma.

Çakır: Kızlardan aradı. Yatacakmış, iyi geceler demek için aramış. Elli kere ne zaman geleceksin diye sordu durdu.

Zaten kendi akranlarını bulunca kızım tarafından satılmıştım. Geldiğimizden beri birkaç dakika ya görmüştüm ya görmemiştim.

Mahru: Eve geldin mi sen yoksa dışarıda mısın hala?

Çakır: Geldim.

Peşine bir fotoğraf belirdi ekranda. Bacaklarını sehpaya doğru uzatmış, karanlıkta televizyon ışığı vardı ve sehpanın üzerinde büyük rakı şişesi, dolu sek bir kadeh, bir kasede de çerez...

Mahru: Ne izliyorsun?

Çakır: Bakmadım, açtım ilk sıradakini. Vurdulu kırdılı bir şeyler.

Mahru: O şişe küçük değil miydi bebeğim, biraz daha büyüğünü açsaydın.

Çakır: Senin o bebeğim diyen dilini...

Çakır: Bebeğinin nasıl uyuyacağını da düşünseydin keşke. Sabahın köründe toplantım var. Uyumasam sersem gibi olacağım, sızsam kalsam kalkabilecek miyim bilmiyorum. Sik gibi kaldım ortada. Ne yapayım diye düşünürken de dibi bulacağım.

Mahru: Ben sana dedim ama gitmeyeyim istersen diye.

Çakır: Ben gitme dedikten sonra ne anlamı var. Kendin düşünüp gitmeseydin. 8

Mahru: Ama ama ama... Şimdi bana böyle vicdan yaptırtma buralarda. :(

Çakır: Yapma güzelim. Niyetim o değildi. Sen krizim tuttu ve yoksun. Nereye saracağımı bilmiyorum. 17

Mahru: Hm ben krizin demek. Senin ağzın ne güzel laf yapıyor öyle.

Çakır: Ağzımın yaptığı daha güzel şeyler de var. 11

Mahru: Mesela.

Çakır: Meselasını sor fıstığına anlatsın. Gerçi sana anlatır mı seni sızlatır mı orasını bilmem. 172

Mahru: Fıstığım ne?

Çakır: Hahahah söyleyeyim mi açık açık? 3

Gözlerim irileşti. Ekrana baktım, böyle içim aktı gitti gibi oldu. Kapadım gözümü utancımdan. Fıstığına sor anlatsın neydi? Ay böyle yeni yeni kelimeler kurunca bir içim çekiliyor, geri geliyor, aklım bulanıklaşıyor garip hallere bürünüyordum.

Mahru: Sus

Mahru: Sus sus sus

Mahru: Yazma öyle şeyler sus.

Mahru: Fıstık ne sus.

Mahru: Ay daha açığı diyor bir de sus.

Çakır: :) 1

Çakır: Kabaca söyleyeyim diyorum kızıyorsun, yumuşatıyorum yine kızıyorsun. Yavrum ne diyeyim. Ne emmeye geliyorsun ne gömmeye. 22

Mahru: Hiçbir şey deme ya ne olur sus. Ateşler basıyor her manada. Yüz yüzeyken ayrı arsız mesajla ayrısın yemin

ediyorum.

Çakır: :) 1

''Ay hadi herkes bir itirafta bulunsun.'' Dedi Mihriban bir anda ve daldığım yerden çıktım. Telefonumu direkt tam da olması gereken yerde bence kenara fırlattım ve ''Mesela?'' diye sordum. Sordum sormasına ama sonra Çakır'ın meselasını fıstığına sor mesajı gözümün önüne gelince elim sıkıntıyla saçlarımı karıştırdı. 5

Onca mesafeden beni bu hallere düşürmesi hiç etik değildi.

''Ya işte kendi hayatımızla ilgili bir şeyleri itiraf edelim.'' Dedi Mihriban bağdaş kurarak. Zaten geldiğinden beri anlatmak istediği bir şeyler varmışta anlatamıyormuş hali vardı. Bunu da bahane gibi görmüş olacak ki böyle bir fikir attı ortaya.

''Hadi Eftelya abla başlasın.'' Dedi Mihriban topu ona atarak.

Eftelya abla durdu, düşündü ve ''Ne itiraf edeyim kız ben?'' dedi gülerek. ''Seneler evvel buraya ilk geldiğimde herifin birine tutulmuştum adam evli çıkmıştı. Bir süre de görüşmüştüm. Her manada.'' Diye özellikle belirtince gözlerim şaşkınlıkla irileşti. ''Bilmiyordum tabii o dönem evli olduğunu. Bu bir de bana çocuk falan yapalım demişti. Bana güzel mutlu bir aile vaat etti. Ben salağı da gencim toyum hani nikah diye sorgulamadım, gururuma yediremedim ama bir güzel kandım. Sonra öğrendim 7

ki adam evliymiş. Allah'ın sevdiği kuluymuşum da gebe kalmadan görmüştüm yüzünü. Sonra da siktir ettim işte." 7

"Bu erkeklerin hepsi şerefsiz." Dedi Şura büyük bir kinle tükürürcesine. "Hepsi mutlaka aldatır, yeter ki fırsatını bulsun." 15

"Hayır." Diyerek başımı iki yana salladım. Bu fikre katılmıyordum. "Ben öyle düşünmüyorum. Kanı bozuk olanın meselesi ayrı ama birinin suçu da binine yüklenmez ya. Çakır'ın beni aldatacağına asla inanmam ben. Sen Esat'a yakıştırabiliyor musun da bu cümleyi kuruyorsun?" 4

Şura omuz silkti ve "Ben o kadar emin konuşamam." Dedi. "Erkek milleti ne halt edeceği belli olmaz." 32

Eftelya abla da ona hak verir gibi gözüyle Şura'yı işaret edince suratım düştü, kabullenmek istemedim. Bence öyle değildi. Herkesin doğrusu kendineyse benim ki böyleydi. Bence Çakır yapmazdı. 17

İyi insan lafının üstüne derler mesaj atmıştı tekrar.

Çakır: Sustun 1

Mahru: Ne konuşayım.

Mahru: Ben bugün ata bindim.

Çakır: Hnnmm

Çakır: Bsna fa binsrne 102

Mahru: Yazdığını göremiyorsun daha. Uyu bence sen. Kapa gözlerini dalarsın. Daha fazla içme. 3

Çakır: Bin diyorum bin

Çakır: Bana da binsene diyorum. 7

Dudaklarımla göğsüme doğru üflemeye başladım. Adana sıcağı cidden çok başkaydı. Kışı bile cehennem sıcağıydı. 6

Mahru: Yazma bana. 5

Çakır: Niye?

Mahru: Ne istiyorsun tam olarak seksting falan mı yapalım. 34

Çakır: içinde senin olduğun her şeyi yaparım.

Salağa yatmayayım diye sanırım az önce iki kelimeyi bir araya getiremeyen adam şimdi biraz gecikmeli yazsa da gayet net yazıyordu kelimeleri. 2

Mahru: Tamam o zaman, soyun ve bana foto at.

Ben bunu ciddiyetle söylememiştim ama o sanırım belki de sarhoş olduğundan ne yaptığını bilmez gibi bir fotoğraf göndermişti ya da belki biliyordu bilmiyorum ama öyle ya da böyle göndermişti.

Fotoğrafın geldiğini ve inmeye başladığını görünce panikle iptal tuşuna bastım. Elim ayağım birbirine dolandı.

Çakır: Niye mavi tik olmadı. Çevrimiçisin. Kiminle konuşuyorsun ki gecenin bu saatinde

İndirmedim çünkü gerizekalı. Fotoğraf öylece önümde dururken oturdum kalktım nefessiz kaldım, nefes aldım sabır çektim ve en son merakıma da yenik düşerek indir tuşuna bastım. Bastım basmasına ama geldiği gibi de gözümün ucuyla bakıp tövbe çekerek gözlerimi kapadım.

Mesajı bile zor yazdığı titrek elleriyle fotoğrafta elbette bulanıktı fakat o bulanıklığa rağmen dilim dilim ayrılan kaslarını görmemek imkansızdı. Her bir çizgisine dokunmak için çıldıran benliğimi zaptetmek hiç kolay olmadı. Kasıklarına doğru uzanan o sertliğe doğru inen bakışlarımla gözlerimi kapadım. Tam olarak göremedim çünkü Allah'ın belası libidom arşa erişmişken hem utancımdan büyütemedim hem de kendimi

nasıl tutacağımı bilemediğimden. 7

Kusursuz bir vücuda sahipti ve bu aramızda bunca mesafe varken hiç ama hiç etik değildi. Yanıyordummm.

Bir kez daha baktım harlandım, bir kez daha, bir kez daha ve "Ayy..." Dedim panikle olduğum yerde ayaklanarak. Gözlerim kapalı telefonu göğsüme kapatırken kızlar bir anda panikle "ne oldu?" Diye sormuştu. Daha da panikledim.

"Yok bir şey." Dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Yanlış bir siteye girdim çıkamadım da panikledim."

Mihriban ayaklanıp "ver bakiyim." Deyince "yok yok." Diyerek geri çekildim ve telefonu sıkıca kavradım. "Hallettim ben." 7

Sonra tekrar telefona döndüm ve gözüm yarı açık yarı kapalı görüntüyü sildim.

Mahru: Uyu Çakır Allah aşkına yazma bana uyu. Yazarsan da cevap vermeyeceğim zaten.

Çakır: Lan naptım ben şimdi? 6

Fıstık kavruldu Çakırcım, kavruldu yandı bitti kül oldu. İnsan nasıl atardı böyle bir fotoğrafı. Ben olsam hayatta atmazdım. Sabah ayık kafayla da böyle rahat olabilecek miydi bilmiyordum 41

ama sanırım Çakır olurdu. Ondaki o arsızlık bunu normal karşılardı.

''Sen anlat o zaman.'' Dedi Mihriban Şura'ya dönerek ve ben telefonu almamak üzere köşeye fırlattım. ''Sen itiraf et bir şeyi.''

Zangır zangır titriyordum ve kendimi toparlamak adına biraz sessiz kaldım.

Şura durdu durdu düşündü biraz ve ''Ben Çakır ve Mahru ayrıldığında çok korkmuştum.'' Diye bir itirafta bulundu. ''Biz onlar sayesinde tanışmıştık ve Mahru benim kardeşim gibiydi.'' Ona doğru döndüm. ''Eğer bana o zaman deseydi ki ben Çakır'ı sildim, Esat'ın etrafında olması bana da zarar verecek artık görüşme görüşmeyecektim. Ama o kadar korktum ki benden bunu isteyecek diye. Günlerce uyumadım. Ne dualar ettim bir Allah bir ben bilirim.''

''Saçmalama.'' Dedim. Zamanında onun yükü şimdisinde bana dert olarak bindi. ''Biz ayrı siz ayrı. Ben neden size karışayım. Keşke bana söyleseydin Şura endişelerini. Boşu boşuna dert etmişsin onca zaman içine.''

Şura hafif buruk bir tebessümle ''Konuşamadım işte ne bileyim.'' Dedi. ''Ama beni şaşırttın ve hiç lafını bile etmedin. Ben olsam sanırım öyle şeyler söylerdim çünkü. Senin yüreğin o kadar genişti ki kendi yarana rağmen her anımda oldun,

mutluluğuma asla gölge düşmesine izin vermedin, kendi gölgeni bile düşürmedin. O yüzden bende senin yerin çok başkadır.''

Oturduğum yerde ayaklandım ve iki ağlak surat kocaman sarılırken ''Ya Şura.'' Dedim sırtını sıvazlarken ''Sen de iyi ki benim kuzenimsin. Herkesten çok başka seviyorum seni.''

Aynı iltifatları ondan da duyarken hatırı sayılır, hafızamıza kazınacak kadar uzunca bir süre sarılı kaldık ve ''Evet.'' Dedi Mihriban bizi ayıran ses tonuyla ''Şimdi Mahru'da sıra.''

Geri geri adımlayarak tekrar koltuğuma oturdum ve ''Hm...'' dedim birkaç saniye düşünerek. ''Birinin beni kalpten seveceğini hiçbir zaman tam anlamıyla inanmadım.'' Diye bir itirafta bulundum. ''Çakır'a kadar. Aslında onun bile sevgisine uzunca bir süre tam anlamıyla inanamıyordum. Herkes beni terk edecekmiş gibi geliyordu bana. İsteyerek ya da istemeyerek bir şekilde herkes gidecekmiş gibi gelirdi. Bu sadece terk etmek anlamında da değil aslında, ölüp gidecekmiş gibi de.'' Annem severdi çünkü beni ama o da ölünce terk edip gitmişti. ''Yani ben hep bir terk ediliş içerisinde olacağımı düşünürdüm.''

''Ya biz seni çok seviyoruz.'' Dedi Şura hamileliğin getirdiği bir duygusallıkla. ''Çakır'da çok seviyor. Hatta bence herkesten çok, en çok o seviyor. Terk edemeyecek kadar çok seviyor.''

Öyleydi. Artık buna tamamen inanıyordum. ''Evet.'' Diye karşılık verdim o yüzden. Ardından sıramı savdığım düşüncesiyle bu fikrin başlangıç noktasına döndüm ve ''Sıra sende.'' Dedim gülerek. ''Sen anlat bakalım şimdi.''

Geldiğinden beri söylemek için kıvranıyordu çünkü. Birkaç kez yutkundu, gözlerini kaçırdı, oturduğu yerde doğruldu ve ''Şey...'' dedi bize değil de yere odaklanarak. ''Biz Ferdi ile öpüştük.'' 22

Ağzım şaşkınlıkla açılırken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

''Ne!'' diye bir tepki verdi Şura ve hızlıca olduğu yerden uzanıp Mihriban'ı dürterek ''Kız ne zaman?'' diye sordu heyecanla.

Mihriban'ın bembeyaz yüzüne al düşünce ''Bugün.'' Dedi ve eliyle yüzünü yellemeye başladı.

''Nasıldı?'' diye sordu Şura tekrar ''Ne hissettin?''

''Islak.'' Dedi ilk kelime olarak, heyecanına yeni düşerek. ''Islak, yumuşak ve böyle değişik işte bilmiyorum.'' Kazağının yakasını çekiştirirken düşüncesi bile sıcak bastırmışa benziyordu. ''Hiç beklemediğim bir anda oldu, elim ayağım kesildi sanki, içimden bir şeyler akmış gibi oldu.''

''Kız.'' Dedi Şura kahkahalarla gülerken ''Çocuk seni bir kere öptü diye ilk dakikadan boşaldın mı?'' 86

Az önce al al olan yanakları vardı ya Mihriban şimdi o tüm yüzüne vurmuş, pancar gibi olmuştu. Eftelya abla bunu görerek ''Şura.'' Diye azarladı bir anne edasıyla. ''Gitme kızın üstüne.''

''Bencede.'' Dedim şaşkınlığımı atıp konuya dahil olarak ''Sonuçta onlar nişanlı, olabilir böyle şeyler. Çok normal.''

Eftelya abla ve benim de müdahil olmamla Mihriban'ın yüzü biraz olsun düzelebilmiş konuşmasına devam edebilmişti. ''Ya öyle hep olabilecek bir şey de değil galiba. Ben bugün ona öyle aklıma hep aynı şeyler geliyor deyince ben değiştireyim aklındakileri diyerek öptü. Bir daha öper mi ki?'' diye sordu hem çekingen hem de merakla bize bakarak. ''Yapmaz sanki bir daha evlenene kadar.''

Şura yine o patavatsızlığıyla kahkaha atarken Mihriban'ı utandırdı. ''Ay bu azmış.'' Dedi ve bozularak Şura'ya baktım. Hiç hoş değildi şu an yaptığı. Çok severdim ama bazen ayarını sapıtıyordu. ''Sen öpsün mü istiyorsun?'' deyip ayaklandı ve Mihriban'ın yüzünü parmakları arasına alarak yanaklarını sıkmaya başladı. ''Öper tabii ki benim güzel bebeğim. Aklı fikri sende kalmıştır şimdi onun, sen bana sor.''

''Şura!'' dedi Mihriban kaşlarını çatıp ellerini iterek ''Tamam sormadım bir şey sus. Tamam kapat konuyu. Kapat konuşma.''

Şura yaptığının bilincine biraz geç varmış gibi ''Ya tamam şaka yapmıştım bak gerçekten ciddiydim o da atamıyordur aklından yüzde bir milyon eminim. Bak vallahi.'' Dedi.

Ben de emindim.

''Tamam.'' Dedi Mihriban gerçekten kapatmak ister gibi ''Tamam lütfen artık kapansın konu.''

Şura olduğu yerde arkasını dönerek ''Evvvettt...'' dedi. ''Kapatıp yenisini açıyorum.'' Bana doğru baktı ve ''Sana bir iş teklifim var.'' Dediğinde şaşkınlıkla bakakaldım.

''Zaten bir süredir aklımdaydı ama bu akşam emin oldum.''

''Ne teklifi?'' Diye sordum hala anlamayarak.

''Bak şimdi Mahru...'' dedi heyecanla ama birazda çekinerek ''Biz Esat'ın arkadaşlarıyla falan görüşünce hepsi çalışıyor hepsinin bir mesleği var falan. Ben kendimi çok garip hissediyorum onların yanında.''

''Çalış o zaman.'' Dedim konunun benimle alakasını çözemeyerek.

Şura tüm üşengeçliğiyle oflarken ''İstemiyorum ama.'' Dedi. ''Ben böyle rahatım. Her şeyim de var, canım da çalışmak istemiyor.''

4

''Peki bunun için ben ne yapabilirim?''

''Mahru bak...'' dedim küçük bir çocuk gibi önümde diz çökerek. ''Seninle ortak bir işe el atsak. Giyim üzerine bir yer açsak. Tasarımları sen yapsan, Eftelya ablayı çalışanların başına koysak.'' Dedi Eftelya ablaya bakıp gülümseyerek. Sonrasında da bana döndü. ''Sen patron olursun tabii ben de ama benim adım geçse yeter. Ne pay istiyorum ne bir şeye karışırım. Sadece girdiğim ortamlarda benim de işim var demek istiyorum. Düşünsene Mahru...'' dedi daldığı hayallere beni de katarak. ''20 tane makine alırız, 25 kişilik bir çalışana sahip çok büyük olmayan ama küçükte sayılmayacak bir iş. Birkaç tane fabrika tipi makine falan...'' dediğinde ''Oh oh oh...'' dedim bana çok fazla gelmiş gibi. ''Bunun neresi küçük Şura. Sen çok büyük bir şeyden bahsediyorsun.''

''Bak hemen hayır deme ne olur?'' Dedi. Hayal ettim güzel geldi ama ben onun gibi kendimi kaptıramadım. Elimi tutup yalvarırcasına konuştu. ''Bak mahalleden onca kadın var kocasının eline bakan. Hepsine iş fırsatı sağlayıp ayakları üstünde durmasına yardımcı olacağız. Eftelya abla hepsinin başında durur. Durursun değil mi abla?'' Deyip arkasına baktığında Eftelya abla ''Dururum dururum da.'' Dedi bana bakarak. Konunun bende bittiğini fark edince Şura tekrar bana döndü. ''Mahru sadece çiz sen. Mihriban'da dahil olur bir köşesinden. Bak hem biz hep birlikte dört kadın ayaklarımızın

üstünde dururuz hem de durmak isteyenlere el uzatırız.'' 10

''Çizip dikmekle bitiyor mu Şura?'' diye sordum çok uç bulduğum fikrine karşı ama o kadar hevesliydi gözünde öyle bir ışık vardı ki kapılıp gideceğim diye korktum.

''Mahru sen senelerdir Fransa'da bu işlerin içinde değil misin? Bağlantıların yok mu?''

Vardı. Ben orada sadece işimle uğraşıyordum. Bütün gün toplantılar, müşteriler, çizimler. Tüm çevrem tanıdıklarım bu sektörden büyük isimler olmuştu.

''Var var da...'' dedim yine de emin olamayarak. Beni ikna edebileceğini fark etmiş gibi inatla üstüme üstüme gelirken ''Hadi be Mahru.'' Dedi. ''Düşünsene. Çok güzel olmaz mı?''

Yüzümde kararsız gözükse de en çok gülen yanımın baskın olduğu bir ifade yer aldı. ''Olur tabii ki ama bizde bunun için en önemli şey yok biliyorsun değil mi?'' 1

''Neymiş?''

O kadar safça sormasına karşın acı gerçeği çat diye suratına çarptım ''Para.'' Dedim ama o bunu mesele olarak bile görmedi. ''Kocalarımız.'' Dedi ama ben devam etmesine izin vermedim. 24

''Çakır'dan böyle bir şey istemeyeceğim.'' 1

''Ne yapmayı düşünüyorsun peki?'' dedi küçümseyerek ''Kredi mi alacağız? Kim verecek bize o kadar parayı?''

''Kimse.'' Deyip arkama yaslandım ve yastığı önüme alıp kurduğu hayalleri bir çırpıda suya batırdım. ''O yüzden hepimiz oturuyoruz oturduğumuz yere.''

''Hayır ya hayır.'' Dedi çektiğim ellerimi tekrar tutarak. ''Bak tamam o zaman şöyle yapalım.'' Dedi yeni bir fikir ortaya atarak ''Borç alalım yani sen al. Çünkü ben Esat'a bunu söylesem Şura bizim şirkette çalışıyormuş gibi gösteririz seni falan der ama ben öyle bir şey istemiyorum. Onların hepsinin kendi işi var. Ben kocamın yanında çalışan olmak istemiyorum. E para zaten Çakır'dan onaysız çıkmayacak, sen her türlü dahil olacaksın.''

''eee Şura.'' Dedim daralmış gibi ''Yani ne demek istiyorsun?''

''Bak şimdi borç alalım Mahru. Borç herkesten alınabilir sonuçta. Ödeyeceğiz biz bunu. Borç alalım Çakır'dan sonra da çalışıp öderiz. Olur mu?''

Birkaç saniye duraksayınca bunu kabul etmiş gibi algılayıp ''Olur bak olur dimi Mahru?'' Diye sordu ve ayaklandı. Eftelya ablaya dönerek ''Abla bir şey desenize ya!'' dedi sinirle ''Tek bırakmayın beni hadi ikna edin, hepimiz için.''

Eftelya abla emin olamasa da ''Kendim için değil Mahru ama sen

seviyorsun kızım çalışmayı.'' Dedi. ''Evde duramazsın ki sen Şura gibi.'' Şura bu söz karşısında göz devirdi. ''Hem o senin kocan. Ondan yardım istemeyip kimden isteyeceksin. Onca eğitimin, bilgin, tecrüben var. Niye heba olsun bunlar. Sizin yaşlarınız tam böyle girişimler için. Hem borç diyor Şura'da. Gönlüne sinmiyorsa öteki türlüsü böyle yap. Çakır sana hayır demez ki. Sen de ödersin eminim. Kocan varken asıl gidip başkasından istemek o adamın da gururuna dokunmaz mı?''

Bir anda öyle büyük bir hayalin ve kararsızlığın içine atmışlardı ki beni ne diyeceğimi bilemedim. Haklıydı ben çalışmadan duramazdım ve Şura'nın bahsettikleri benim için gerçekten hayal olabilecek kadar büyük ve umut doluydu.

''Bencede haklılar Mahru.'' Dedi Mihriban da. ''Düşün sen bunu. Konuş bir Çakır ile.''

''Olur mu ki dersiniz?'' dediğimde Şura bunu bir kabul görmüş gibi ''Olur tabii olmaz mı olmaz mı?'' Dedi heyecanla. ''Bak şimdi ben tam şu an sana bilet alıyorum.'' Dediğinde telefonunu aldı eline ve ben yine ne olduğumuzu anlamadım. ''Sen sabah ilk uçakla İstanbul'a dönüyorsun ve hemen bu konuyu Çakır ile konuşuyorsun.''

''Saçmalama.'' Derken ayaklandım ama Şura telefonu benden kaçırarak biletimi almıştı bile.

''Sen bu gece sadece yeni işimizi düşünüp planlarını kuruyorsun ve yarın hemen Çakır ile görüşüp kesinleştiriyorsun.''

''Ya ne acelesi vardı.'' Dedim ufak bir serzenişle. ''Gelince konuşurdum Şura çok acele ediyorsun.''

''Hayır efendim.'' Dedi kesin bir dille. ''Ben bekleyemem. Vazgeçersin falan olmaz yani. Sıcağı sıcağına olsun. Biz bakarız Gece'ye. Sen git kocanla bir gece geçer, ertesi gün birlikte istemeye gelirsiniz. Zaten elbise işi de oldu bitti.''

''Olmaz.'' Dedim başımı iki yana sallayarak ''Gece'yi bırakamam burada, bu kadar uzakta.''

''Bırakırsın efendim bırakırsın.'' Derken o kadar rahat söylüyordu ki bunları ''Sana söz dibimden ayırmayacağım Gece'yi. Çişe bile onunla gideceğim. Sen git ve 1 günü kocanla geçir. Gece bana emanet. Git ve bu işi hallet gel.''

Şura da en az benim kadar büyük bir heyecanla tamamladı sözlerini ve kızların da ona destek vermesiyle gecenin kapanışını yaptık. Oturup havadan sudan, kuracağımız onlar tarafından kesin olan yeni işimizi konuştuk durduk. Çakır benden uzakta olduğu için uykusuz bir gece geçirirken ben onsuz, onun bilmediği yeni hayallerimden sebep içimde bayramlık çocuk sevinciyle uykusuz kaldım.

...

10

Bütün gece hiç uyumamış, gerekli planlamaları yapmış, görüşmüş ve bir gecede yapılabilecek en iyi sunum dosyasını ortaya çıkarmaya çalışmıştım. Gece boyu Esat'ı da uyutmamıştım. Planlarımızdan bahsetmiş, fikrini almıştım. Esat hiçte olumsuz karşılamamıştı. Karşılamazdı da. Esat her zaman her şeye uyum sağlayan o erkek kardeş gibiydi benim için. Hatta Çakır'ın toplantı saatini bana bildirmiş, uygun saatte oraya ulaşmamı sağlamıştı.

5

Üzerimde siyah mini bir etek, beyaz bir gömlek ve siyah stilettolar vardı. Elimdeki dosyayla şirkete girdiğimde hiç beklemediklerinden olsa gerek girdiğim ilk andan itibaren herkes işini gücünü bırakmış, tüm bakışlar üstümde toplanmıştı.

6

''Mahru Hanım.'' Dedi nereden geldiğini anlayamadığım çok tatlı bir kız bir anda dibimde biterek. ''Hoş geldiniz. Çakır Bey'in yanına gidiyorsunuz sanırım.'' Diyerek onaylatma ihtiyacı hissedince ''Evet.'' Dedim tebessümle.

''Eşlik edeyim size.'' Diyerek eliyle yön gösterince onunla birlikte ilerledim. Bakışları sık sık üstümde durdu, dudakları hareketlendi ama bir şey diyemedi. Birlikte asansöre binince sessizce yukarı çıktık. Ben dümdüz önüme bakıp tebessüm ediyordum ama o sık sık bana bakıyor, üzerini düzeltiyor sonra da bir şey diyemeyip yüzüne bir tebessüm kondurup sessizce izlemeye devam ediyordu.

6

Asansörün kapıları açıldığında ''Buyurun lütfen.'' Dedi eliyle tekrar yön göstererek. Önce ben çıktım, peşimden o. Sonra birkaç adımda Esat karşımıza çıktı ve ''Mahru.'' Dedi sanki geleceğimden haberi yokmuş gibi garip bir şaşkınlıkla. ''Geldin mi?''

Arkamdaki kıza dönüp ''Teşekkür ederim Elif Hanım ben ilgilenirim, işinizin başına dönebilirsiniz.'' Diyerek gayet kibarca geri gönderdi ve biz yürümeye başladık.

''Bitti mi toplantısı?''

''Bitti.'' Deyip duraksadı ve o durunca ben de durdum. Kendi odasıydı sanırım girdiği oda ve birkaç saniye kapıda bekledim. Masasının üzerindeki bir dosyayı alıp bana uzattığında ''Sözleşmeyi hazırlattım.'' Dedi.

''Sen harikasın.'' Dedim hızlıca elinden alarak. Tam karşımızdaki odaya yaklaştığımızda kenarda sekreter olduğunu düşündüğüm kadın ayaklandı ve önce Esat'a sonra bana baktı ama yanımda Esat olduğu için bir şey demedi. Kapıyı benim yerime Esat çaldı ve hemen peşinden geri çekildi. ''Bundan sonrası sende.''

O çalmasaydı kapıyı ben muhtemelen birkaç dakika oyalanırdım lakin şu an girmem gerekiyordu. İlk kez onun karşısına böyle bir istekle çıkacaktım ve bu bana oldukça garip, yabancı hissettirmişti. Derince bir nefes alıp kapıyı açtığımda daha

toplantı yeni bitmiş olduğundan sebep sanırım masanın başında oturuyordu.

Gömleğinin üstten bir iki düğmesini açmış, kollarını kıvırmış, yüzünde dehşet bir yorgunluk ve uykusuzluk vardı. Arkasına yaslanmış elindeki telefona bakarken muhtemelen gelenin önemli biri olmadığı düşüncesiyle şeklini hiç bozmamıştı.

Sonra başını kısa bir an kaldırıp baktı sonra tekrar telefona döndü ve yeni idrak etmiş gibi bir kez daha bana doğru çevirdi bakışlarını.

''Mahru.'' Dedi şok olmuş bir şekilde ayaklanırken. ''Ben hayal mi görüyorum yoksa sen-''

Bana doğru birkaç adım atınca elimle onu durdurdum. Şu an boynuna atılmamak için hele şu aptal şaşkınlığıyla öpüp koklamamak için zor duruyorum ama resmi bir görüşme olmasını da istiyordum.

''Buraya seninle bir iş görüşmesi için geldim.'' Kaşları çatıldı. ''Senden borç isteyeceğim ve bunun için zor ikna edildim. Reddedersen şimdi beni bir daha cesaret edebilir miyim onu da bilmiyorum. Yeterince gerginim zaten. Resmi bir toplantı olsun olur mu? Çünkü ben senin karın olduğum için direkt tamam demeni istemiyorum. Ben sana sunumumu yapayım ondan sonrası-''

Bu sefer sözümü kesen o oldu. ''Mahru.'' Dedi kafası karışmış gibi. ''Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.''

Derince bir nefes aldım ve ''Biz Şura ile bir iş kurmak istiyoruz.'' Kaşlarının arasındaki o oyuk iyice belirginleşti ve benim stresim arttı. ''Otur lütfen.'' Dedim hemen karşısındaki sandalyeye oturarak.

Ben ciddiyetle yerime yerleşince o da karşıma oturdu ve anlamlandıramadığı o gidişata kendini bıraktı. Olduğum yerde ayaklandım ve elimdeki dosyalardan birini önüne bıraktım. Ben sunumumu yaptım o beni dinledi. Söylediğim gibi de istediğim resmiyette ilerledi her şey.

En son konuşmam bittiğinde ''Mahru.'' Dedi ama ''Çakır Bey.'' Diyerek sözünü kestim Bey kısmını vurgulayarak. ''Olması gerektiği gibi, başkasına nasılsa bana da öyle. Hiç tanımıyormuş gibi.''

Gözleri kısa bir kapanırken yüzüne bir gülümseme yerleşti ve açtığında ''Peki Mahru Hanım.'' dedi ciddileşerek.

Büyük bir özgüvenle arkasına yaslanırken bir elinde kalem vardı ve masanın üzerinde o kalemi kendinden emin bir şekilde parmakları arasında çeviriyordu.

''İstediğiniz meblağ büyük bir meblağ.'' Dedi gerçekten de ciddi bir konuşmaya giriş yaparak. ''Finansal sorunlarınız olduğu

aşikar. Hak verirsiniz biz de alacaklarımızda teminat görmek isteriz. Kimse aktif varlığının buharlaşmasını istemez. İlk olarak aklımızdaki soru işareti geri ödeme konusundaki teminatınız nedir?''

Böyle bir giriş beklemediğim için ilk başta afallasam da anında toparladım ve ''Sizden istediğimiz borcun kullanılacağı yatırım önünüzde bulunan sunum dosyasında mevcut.'' Dedim. ''Aynı zamanda tasarımlarını yaptığımız ürünlerin Kazakistan'da hali hazır bir alıcısı mevcut, gerekli anlaşmalarımız da yapılmıştır.''

Çakır oturduğu yerden öne doğru geldi ve kendisi de sanırım bu kadar detaylı bir şey beklemiyordu. ''Bu kadar çabuk mu?'' dedi kızmış gibi. ''Ne ara bu kadar şeyi düşündünüz, planladınız da anlaşma yaptınız Mahru Hanım?'' Ses tonu git gide arttı. ''Eşinizin bundan haberi var mı?''

Hayır, şimdi oldu diyemediğimden ''Bunun sizi ilgilendirdiğini pek sanmıyorum.'' Dedim kararlı tavrımı sürdürerek.

Çakır buna daha da kızmış gibi yükselirken beyaz gömleğinin yakalarını düzeltti ve ağzını açacakken sustu. Sanırım bir kez geldim bir daha gelmem dediğim için ben senin kocanım diyemedi. Birkaç saniye yüzüme baktı, dişleri sıkıntıyla alt dudağını kemirirken sinirlenerek ayaklandım ve ona doğru ilerledim. Önündeki dosyayı alırken ''Anladığım kadarıyla sizin tek amacınız zora koşmak, hiç olmamış sayın. Vaktinizi aldım, iyi

günler.'' Dedim.

Aslında tavrında haklıydı ama sinirden elimin de sesimin de titremesine de engel olamadım. Önündeki dosyayı alacağım sırada bileğimden kavradı ve beni kendine doğru çekti. Kucağına düştüm.

''Mahru.'' Dedi dişleri arasından sinirle. ''Nereye gideceksin? Kime gideceksin?'' Vazgçemeyeceğimi gayet iyi bildiğinden başkasının karşısına geçmemi bile kabullenemedi. ''Koymuşsun zaten sen aklına bunu yapacaksın belli. Gelmiş bir de karşıma ciddi ciddi konuşuyorsun. Kocanım ben senin kusura bakma.'' Dedi öfkeyle. ''Hiç beklemediğim bir anda karım karşıma geçip bana yeni bir iş kuracağından bahsediyor. Karşımdakinin karım olduğunu unutup sıradan birine davrandığım gibi davranamıyorum..''

Gerçekten de buraya geldiğim ilk anda toplantı bitene kadar o resmi tavrı takınacağım diye kendime söz vermiştim lakin hiç beklemediğim bir anda kendimi kucağında bulunca da bu durumu biraz esnetmek durumunda kalmıştım. Elim gömleğinin üzerine gitti ve parmaklarım gömleğinin açıkta bıraktığı o esmer tenine doğru uzadı. Kırmızı ojelerin o yanık teninde bıraktığı görüntü öylesine hoştu ki istemsizce tırnaklarımla belli belirsiz tenini kazımaya başladım.

Kucağına çekince eteğim biraz daha yukarı doğru sıvanmış,

bacaklarım koltuğun kenarından sarkmıştı. Bir eli kalçamda diğer eli çıplak bacaklarımın üzerindeyken baskısını hissedeceğim kadar sert tutuyordu.

''Bir anda oldu.'' Dedim resmiyeti bir kenara bırakarak. ''Şura böyle bir teklif attı ortaya ve ben de düşündüm taşındım olabileceğine karar verdim. Seninle konuşmak için fırsatım yoktu yani. Yanımda olmadığın bir anda gerçekleşti. Ben de seninle en doğru olabileceğini düşündüğüm yoldan görüşmek istedim.''

''Sorun para değil Mahru.'' Dedi yumuşamış gibi. ''Senin tek bir sözün emirdir benim için zaten. Çalışmak istiyorsan, nasıl, ne şekilde istiyorsan ben senin için hallederim ama Kazakistan ile bir anlaşma yapmadan önce mesela...'' dedi laf sokar gibi ''Bana danışsaydın. Gece var, Emre'nin bize alışma süreci var üstelik bir çocuk daha düşünüyoruz. Evet hepsini halledebilecek maddi gücümüz var çok şükür ama bunlar seni yoracak. Hepsine yetişmeye çalışacaksın ben seni bilmiyor muyum? Öncesinde birlikte konuşsaydık keşke.'' Bozulduğumu görünce ''Asma suratını asma.'' Dedi azarlar gibi. ''Ben senin gibi düşüncesizce hareket edemiyorum kusura bakma. Karımı düşünmek zorundayım. Gündemimiz biraz daha sakinleşince böyle bir işe girişmek-''

Diğer elimde çıplak teniyle buluştu ve ''Bunları ben de düşündüm.'' Dedim konuşmasını keserek. Çıplak teninden

boynuna, ensesine doğru kaydı parmaklarım ve masaj yapar gibi okşamaya başladım. ''Yapamayacağımı düşünsem hiç girişmezdim zaten. Üstelik tek değilim.'' Dudaklarının arasından alaycı bir tebessüm çıktı çünkü her şeyle tek tek ilgilenmek isteyeceğimi biliyordu. Beni bu kadar iyi tanırken de onu kandırmak mümkün değildi. ''Ayrıca sorun gayette para. Ben senden hibe edeceğin bir para istemiyorum.'' Dedim kesin bir dille başımı iki yana sallayarak.

''Ben gerçekten seninle ciddi bir anlaşma yapmaya çalışıyorum. Borç almak ve onu geri ödemek istiyorum. Aksi bir seçenek benim için mümkün değil ve evet sen kabul etmezsen de başkalarıyla görüşme sağlayacağım, sana sunduğum şartlarla tam olarak bu şekilde.'' Diye özellikle belirtince kaşları çatılarak sıkıntıyla soludu ve parmakları şakaklarına çıktı. Ben devraldım.

Parmaklarım şakaklarını ovalarken gözlerini kapattı ve başını geri doğru yasladı. Başımı boynuna yaklaştırıp ademelmasının hemen yanına ufak bir öpücük bırakırken ''Şimdi toplantımıza devam edebilir miyiz?'' diye sordum geri çekilmeden hemen önce. ''Olması gerektiği gibi.''

Başını kaldırınca saçlarımın tepesine bir öpücük bıraktı ve ''Ah Mahru ah Mahru..'' diye söylenirken eliyle masanın karşısını işaret etti. Karşısına geçmedim. Masanın hemen üzerine, dibine oturdum.

Gülerek gözlerini kaçırırken iştahla dudaklarını yaladı ve ''size sağladığımız nakdi desteğin...'' dedi ciddiyetle konuşmaya başlayarak. Bacak bacak üstüne attım soluğu kesildi. Bakmamaya çalışırken kısa bir öksürükle olduğu yerde toparlandı ve tekrar konuşmaya başladı ''Size sağladığımız nakdi...'' dedi topuklu ayakkabımın sivri kısmını bacaklarına sürtmeye başladım. Ayağıma baktı, derince bir soluk aldı. ''nakdi desteğin güvence altına...''

Gömleğimin birkaç düğmesini açarak bir hayli derin baya bir derin dekolte açarken ''Ebesinin amı ama...'' dedi ciddiyeti bir tarafa bırakarak.

Ağzımın içinde cık cık cık yaparken ''Mahru Hanım siz az önce kabul etmezseniz başkasıyla da tam olarak böyle bu şartlarla görüşeceğim derken bunları da kastetmiyordunuz değil mi?'' diye sordu.

''Çakır beyciğim...'' dedim işveli cilveli bir şekilde bir kolumu masaya dayayarak. ''Bu tamamen size özel.''

Bundan keyif duymuş gibi omuzları yükselirken eli bacaklarıma doğru kaydı. ''O halde bunun keyfini sürebilirim.''

''Lütfen...'' dedim çekinme devam et der gibi. ''Lütfen tadını çıkarın.''

Başını eğdi ve dizimin üstünde bacağımın açık kalan yerine

dudaklarını bastırdı. Elim saçlarına giderken ensesinde saçlarının dibini okşadım. Dudakları bacaklarımın iç tarafına doğru kayarken masadan destek alıp başımı geri doğru attım.

Dilini boylu boyunca sürterek ilerlerken ''Sordun mu?'' dedi. ''Neyi?'' dedim ona doğru yükselirken.

''Fıstığına.'' Dedi ve ben aktım sanki. ''Ağzımın yaptıklarını sordun mu?''

Aklım uçuyor gibi hissettiğim o saniyelerde devam etmesine izin vermeden ''Çakır Bey...'' dedim nefes nefese. ''Toplantımıza...'' Parmağının birini iç çamaşırıma geçirdiğinde parmağının sırt kısmı en mahremimde, dudaklarında tüy gibi sürüklendi. Ağzı bacağımın iç kısmını büyük bir ihtiyaçla emerken ki buna emmek denmezdi bildiğin yiyordu. Ve ben titremeye başlayınca elini iterek ''Toplantımıza devam edelim lütfen.'' Dedim yakarır gibi. ''Lütfen edelim.''

Ben keyfini çıkarın derken bakın, dokunun falan demek istemiştim, sömürün değil.

Ben itince o da geri çekildi ama yüzünde çok arsız bir gülümseme vardı. Az önceki kadar cesur olamadım ve biraz daha toparlandım olduğum yerde. Az önce sadece tüy gibi dokunan o parmağını dudaklarının arasına aldığında gözlerimi kaçırdım. Kahkaha atarak geri doğru yaslandığında beni

zorlarsan seni zorlarım demenin başka bir yoluydu bu da sanırım. Önündeki dosyaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra konuşmasına devam etti.

''Size sağladığımız nakdi desteğin güvence altına alınabilmesi için şirketimiz tarafından görevlendirilen bir denetçi bırakmamız gerekecek ve bu denetçinin masraflarını şirketiniz üstlenecek.''

Beni her alanda zorlamaktı sanırım niyeti. Ona başkasına davrandığın gibi diyerek açık çek sunduğumdan beni zorlamaktan geri durmuyordu. Belki de vazgeçmem için yapıyordu ama oralı bile olmadım. ''Tabii...'' dedim. ''Nasıl isterseniz.''

Bunda da bir tepki alamayınca ''Aynı zamanda verilen nakdin geri ödemesinin vadesi ve ödeme planı hakkında detaylı bir plan oluşturdunuz mu?'' diye sordu.

Olduğum yerde daha da doğruldum ve önündeki dosyayı bir kez daha ona uzatıp aynı ciddiyete büründüm. Her ne kadar onunlayken aklımı kaybedecek gibi olsam da bu işi çok istiyordum ve konu sevdiğim şeyler olunca çabalamaktan vazgeçmiyordum.

''İlk taksit ödemesini faaliyete geçmeyi planladığımız Mayıs ayından sonra ki ilk 3 ayda ödeyeceğiz. Kesin tarihimiz 15 Ağustos 2025 olmak ile birlikte 500 bin olarak 2 aylık periyotlarla

6.5 milyon olarak 24 ay içinde ödemeyi tamamlamayı düşünüyoruz. Teminat olarak yatırım yaptığımız teçhizatlara ve sözleşme içeriğinizde belirteceğimiz gayrimenkullerimize haciz koydurabilir. Herhangi bir taksidin ödenmemesi durumunda icra işlemini süre tanımadan başlatabileceğinizi beyan ve kabul edebiliriz.''

Bir solukta oldukça ciddi söylediğim şu sözler karşısında ciddiyetimi ve hevesimi fark edip hayret edercesine dudak bükerken ''Tamam o halde.'' Dedi pes etmiş gibi. ''Mevcut ödeme talebinizi karşılaştırmak ve sözleşme için gerekli düzenlemeleri oluşturmak için biraz zaman rica edeceğim.'' 1

Bunu da ben halletmiştim. Yüzümde bir gülümsemeyle geri doğru başımı yatırdım ve masanın üzerinde boylu boyunca uzanarak parmak uçlarımda masanın ötesindeki dosyaya ulaşmaya çalıştım. Başardım da. Zar zor aldığım o dosyayı önüne koyarken ''Esat Bey tarafından hukuk departmanınıza incelettirildi ve hazırlattırıldı." Dedim. "Her şey olması gerektiği gibi.''

''Pes.'' Dedi bu sefer tepkisini dile dökerek. ''Her şeyi hazırlamışsın zaten. O kadar ağzını yoracağına önüme koy imzala deseydin keşke. Konuşacak çokta bir şey bırakmamışsın.'' 8

Gözlerimi kırpıştırarak masadaki kalemi aldım ve ''Buyurun.'' Diyerek ona doğru uzattım. Kalemi aldı ama hoşnut ama değil o 16

sözleşmeyi imzaladı. Benim istediğim şartlarda, olması gerektiği gibi, kocamla hayallerime giden yolda bir anlaşma yapmıştım. 16

Dün gece bir hayal olarak gelen o konuşmalar resmen şu an gerçeğe dönüşmek üzereydi ve ben bunu fark ettiğim o anda çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. ''Tamamdır.'' Dedi imzalayıp kalemi masaya fırlatarak. ''Hayırlı olsun.''

Bana doğru uzattığı elini sıktıktan birkaç saniye sonra kollarımı sıkıca boynuna doladım. Öptüm ve ''Ay..'' dedim heyecanla. Sonra boğazına doğru kayıp öptüm. ''Benim de bir işim var artık.'' Elleri belimi kavrarken dizlerimi iki bacağının arasına koymuş dizlerimin üstünde duruyordum ve o öpmem için boynunu kaldırmış bana izin veriyordu.

Geri çekildiğimde çocuksu heyecanım yüzümden bile okunurken ''Düşünsene batırıyormuşum.'' Dedim gülerek. ''Ödeyemiyormuşum borcu falan.'' 3

Ay adama inme inecekti. Bana olsa inerdi şahsen. Kırk takla atıp imza attırmak için şimdi böyle felaket tellalı gibi konuşunca garip olmuştu ama zerre tınlamadı. ''Korkma, korkma.'' Dedim yüzünü severek. ''İcra falan başlatırsın, kurtarırsın bir şeyler. Ayrıca beni şaşırttın ve mutlu ettin. Geri ödemene gerek yok falan dersin diye bekliyordum ben. Böyle olsaydı kabul etmeyecektim. '' 1

Yüzünü sevince gece aklıma düştü. Onu taklit etmiş gibi oldum, çokça da özledim.

"Biliyordum etmeyeceğini çünkü." Dedi tok bir sesle kaşlarını çatarak. "Zıtlaşsaydım da bulurdun sen başkasını. Sonra uğraş dur. Bir dünya gerginlik. İflahımı kuruturdun o yolda. Bari dedim ben karlı çıkayım bu işten. Misliyle geri alacağım." Dedi meydan okurcasına. ''Alacaklarımı başka türlü tahsil etmeyi düşünüyorum ödeyememen halinde ve mümkünse ödeyeme.'' Onu seven avuç içimi ısırmaya çalışınca kıkırdayarak geri çekildim ama belimden tutup kendine çekti.

''Nasılmış?'' diye sordum. Sonra belimdeki eli öne doğru kaydı ve işaret parmağı karnımın üstünü okşarken ''O gün bir gelsin.'' Dedi ipucu verir gibi okşadığı yeri eğilip öperek. Hiç solmayan o gülümsemeyle saçlarını okşadım. ''O zaman hayır deme gibi bir şansın da olmayacak. Dört, beş, altı...'' diye giderken ''Abart abart...'' dedim gözlerimi irileştirip onu benden uzaklaştırırken. ''Ayrıca üçü katmadın.''

''E yavrum o Allah'ın emri.'' Dedi göz kırpıp ayaklanırken.

''Allah Allah fikrimi almayı da düşünüyor muydun bir noktada.'' Dedim. Sonra beni de masadan indirdi ve ceketini giymeye başladı. ''Mutlaka.'' Diye ekledi ciddiyetle. ''Bir noktada alırdım. Senin bugün yaptığın gibi son dakikada her şeyi olup bittiye getirerek.''

İmalı gülümsemesine imalı bir gülümsemeyle karşılık verirken ''Sürekli laf sokacaksın değil mi?'' diye sordum ''Yok.'' Dedi yine aynı ciddiyetle. ''Ben sen değilim unuturum iki güne.''

Gözlerimi devirdim ve bozmamak ister gibi şu halimi ''Hadi...'' dedi kapıyı işaret ederek. ''Bunu kutlamak için bir yemek ısmarlarsın herhalde artık.''

O an aklıma gelen başka bir seçenekle ''Yok.'' Diyerek reddettim ve beni kolunun altına aldı. ''Yemek konusunda hemfikirim ama ben ısmarlamayı düşünmüyorum.'' Dedim, yürümeye başladık. ''Sana yaptırmayı düşünüyorum. Evde yemek ve film keyfi yaparız diye düşündüm. ''

Asansöre doğru ilerlerken tüm gözler üzerimizdeydi ama biz sadece birbirimize odaklıydık. ''Onca paranın üstüne bir de yemeği bana kilitliyorsunuz.'' Dedi ağzının içinden kınarmış gibi bir ses çıkararak. Adam kendini dolandırılıyormuş gibi hissediyordu sanırım. ''Borcunuz artıyor Mahru Hanım.''

Asansörün kapısı açıldı, bindik ve kapandı. Parmak uçlarımda ona doğru yükselerek boynuna kollarımı doladım ve dudağında dilimi gezdirirken ''Hiç şüpheniz olmasın.'' Dedim. ''Mutlaka öderiz.''

Biz Mahru Seyhanlı ve Çakır Seyhanlı olarak bugün aramızdaki

Biz Mahru Seyhanlı ve Çakır Seyhanlı olarak bugün aramızdaki bağlara bir yenisini daha ekleyip daha da sağlamlaştık. 4

''Hmm...'' dedi o da bana dolanarak. ''Size güvenmediğimden değil yanlış anlamayın fakat bir ön ödeme almak isterim.''

Yüzümdeki tebessümü, gözlerimi kapayışımı bir onay saydı. Her daim hazır olan tavrıyla bana eşlik etti ve dudağının üstünde olan dilimi dudaklarının içine hapsederken asansörü kısa bir an durdurdu. Sadece bir öpücük kadar, bir öpücükten daha fazlası kadar, soluksuz kalana kadar, sonra soluklanıp duvarlarına çarparak harap bitap düşene kadar, düştükten sonra kalkıp toparlanana kadar nefessizce öpüştük. 44

Bölüm Sonu 6

Umarım beğenmişsinizdir. 28

Oy vermediysek verelim mi?

Alıntılar için instagrama gelebilirsiniz. Hesap humeyraao

Bir de buradan da takip edebilirsiniz humeyraao

Yeni bölüme kadar hoşçakalın, sevgiler, öpücükler. 1

☆ 6,95 Bin
5,67 Bin
Paylaş

28. Bölüm

76,5 Bin ★ 6,68 Bin 4,88 Bin

Geldik geldik geldik 🥳🥳 29

Yıldızlara bastıysak ki eminim basmışsınızdır, keyifle okuyun ❤️ 6

Bir de satır arası yorumlarınızı da eksik etmezseniz sevinirim efenim 😌❤️ 4

Bölüm yetişkin içeriklidir. İşaret koymadım ama başladığı yer gayet açık. İsterseniz o kısmı atlayabilirsiniz. ❤️ 84

...

Üzerimi değiştirip alt kata indiğimde Çakır çoktan mutfağa girmişti. Beyaz, uzunca bir tişörtü elbise niyetine üstüme geçirmiş, saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Etrafa şöyle bir göz gezdirdiğimde salondaki koltuğun üzerinde bir battaniye, dün geceden kalma şişe ve dağınık bir orta sehpa gördüm.

''Burada mı yattın?'' diye sordum birkaç saniye duraksayarak.
''Beli tutulur insanın burada. Rahat rahat uyusaydın ya odada.'' 1

Çünkü ben öyle yapardım. 1

O ise benim aksime daha ince bir düşünceyle ''Yatağa küs girilmediği gibi ayrı ayrı da girilmemeli bence.'' Dedi, utandım. ''Sensizken her yer batıyor zaten Mahru. Nerede yattığımın ne önemi var ki?'' 61

Sıradan bir gerçeği dillendirir gibi mutfakta işine devam ederken söyledi bunları ve bence önemli olan da buydu. Böylesi önemli ayrıntıları sıradanlaştırması... Bu çok özeldi. Çakır'ın sevgisi iç çektirirdi. Bir kez yetmemişti ya sanki bin kez daha aşık oldum. 8

Mutfağa doğru ilerledim ve kapıya doğru yaslandım. Öyle çok içime katasım geldi ki, öyle çok özledim ki bakarken bile doymadım.''Altın döşek serseler yine de rahat olmaz yani.'' Diye devam etti benim onu hayranlıkla izlediğimden bi haber. ''Olduğum yerde sızdım işte.''

Çıplak sırtı bana dönük, altında bir eşofman vardı ve elinin altındaki etleri doğruyordu. Doğradıklarını tavanın içine atıp sık sık çevirirken ona doğru ilerledim ve arkasından sıkıca sarıldım. 3

''Böyle ince ince seversen beni,'' Dedim çıplak sırtına, iki kürek kemiğinin arasına bir öpücük kondurdum. ''Şımarırım.'' 25

Güzel gülümsemesi döküldü mutfağın içine önce, içim ısındı. Çakır'ın sevgisi, gülümsemesi iç götürürdü, götürdü de. Benim içim hep ona gitti. Sırtına onlarca, yüzlerce öpücüğü peş peşe bırakırken ''Kızım bir dur.'' Dedi ama sesinde bir gülümseme 11

vardı. Bazen bazı şeyleri dillendiremesek de tonlamasında hissederiz ya ben onunkinde koca bir şükür hissettim. 11

Ben sarıp sarmaladıkça, öptükçe olduğu yerde sabit kalamıyordu. ''Dur, elimi keseceğim.'' Dedi ama dinlemedim. Üstelik sesindeki o hoşuna giden tonda durmamı söylemiyordu bence. Daha çok sarıldım, adeta yapıştım ve parmak uçlarımda kalkıp ensesini öpmeye çalıştım. Beceremedim omuzlarına tutunup onu aşağıya doğru çektim ve ensesine, boynuna, omzuna öpücükler kondurdum. 37

En son o kahkahalarının arasında elindeki bıçağı tezgaha bıraktı ve elini arkaya doğru atıp beni belimden kavrayarak hemen önüne çekti. Elinin altında ki tişört avuçlarının arasında toplandı, yukarı sıvandı. Parmakları isteyerek ya da bilinçsizce tişörtün üzerinden kısa bir an kalçama doğru kaydı. Ne sevmeden durabildik, ne dokunmadan, ne bakmadan. Tezgah ve onun arasında sıkışıp kaldığımda ellerini tezgaha dayadı ve ''Kızım ben sana dur demiyor muyum?'' diye sordu dudak kenarları keyiften yükselirken. Manzaram şahaneydi, şahane! Gülüşünün kenarlarında can buldum sanki. 26

Ellerimi göğsünde dolaştırıp ensesine doğru çıktım ve dudaklarımın arasında cık diye bir ses çıkararak kaşlarımı kaldırdım. ''Sözlerin ve davranışların farklı şeyler söylüyor. Ben de işime geleni dinliyorum.'' 1

Sonra içim gitti, ben gitmeden duramadım. O çok güzel, muzip gülüşünün kenarından parmak uçlarıma doğru kalkarak öptüm onu ufacık ama o ufacık öpücükte nasıl bir hasret saklıydı. Vuslata erdirmedi belki ama yangınıma bir nebze olsun su serpti. Bin kez öpsem yine doymazdım ya o ayrı. 2

Bana doğru eğilişi, bakışı, gülüşü bir şiirin mısraları gibiydi sanki. ''Bak sen...'' dedi burnunu burnuma sürtüp bir de sanki çok az ilgi çekiciymiş gibi tek kaşını kaldırarak. Ya ben onu bir gecede çok çok çok fazla özlemiştim ya da elini oynatışına bile düşecek, eriyip bitecek kadar yüksek bir libidoya sahiptim. Her ikisiyse şayet bu beni kesin öldürürdü. 9

Burnunu aheste aheste burnuma sürterken ara ara gözleri kapanıyor, açılıyor ama yüzündeki gülümseme hiç düşmüyordu. Arada derince nefeslenirken işaret parmağı bacaklarımda bir çizgi çekti önce, ardından yukarı doğru belime, karnıma doğru çıktı. Zaten yüzümden tenime dökülen solukları içimi gıdıklıyordu, bir de elinin yavaşlığı beni huylandırırken kollarının arasında kıvranırken ''Ne yapıyorsun?'' diye sordum. Kaçabildiğim tek mesafe bir kolundan diğer kolu arası kadardı. Boynuna tutunup yükselmelerimi saymıyordum bile.

''Bakıyorum.'' Dedi muzip bir tavırla. ''Benimkilerin sözü farklı, hareketi farklıymış ya seninkiler ne diyormuş onu okumaya çalışıyorum. Ben de işime geleni dinleyeceğim sonra.'' 2

Her şeye uyum sağlamak gibi bir huyu vardı.

Kahkaha atarak ''Başka yerde arama.'' Dedim ve elini tutup tişörtün yaka kısmına götürdüm, kavradı. Kavradı ve ben bileğini tuttuğum elini aşağıya doğru çektirdim. Göğsüm açıldığında ''Bak.'' Dedim, parmakları göğsümün arasına mıhlandı. ''Bak göğsümde izin var.'' Parmak uçları sol göğsümün üstünde kıpırdanırken bileğini bırakmadım ve ''Bak.'' Dedim dermanım kesilmiş gibi ''Bak senin için nasıl çırpınıyor.'' 48

Bir başlangıç için oldukça iyi bir yerdi bence. Buradan istediğini okuyabilir, işine gelen benim her türlü işime gelirdi zaten.

Eğildi, göğsümün çırpındığı yerden öptü. Öldürmedi ama yaşattı da sayılmazdı. Kendini geri çekmeseydi şayet kuş gibi çırpınan kalbim belki belirli bir ritimde kalabilirdi. Ayağımı mutfak dolabına yasladım, dizimi kırdığım yerden bacaklarına sürtündüm ve o yine aynı muziplikle dudaklarını ısırdı. Bileğinde ki elim kaslı kollarına doğru çıktı, bakışlarım onu takip etti ve yutkunarak dudaklarımı yaladım. Omuzlarına dokundum oradan ensesine, saçlarına... Her bir noktasını baştan sona tekrar ve tekrar keşfe çıkarken bundan haz duydum. İstemsizce tuttuğum yerden kendime çekmiş olmalıyım ki ''Sen çok fenasın.'' Dedi bir daha öptü. ''Resmen günaha davet.'' 12

Bir dokunuş koca bir yangını başlatmış, nefesi o yangını harlamıştı ve ben dayanamayarak ''Asla.'' Diyerek kıkırdadım. 18

Göğsümün açıkta kalan kısmı dudaklarından nasibini alırken ona doğru defalarca kez yükseldim. O benimle meşgulken ben de onu teşvik etmek ister gibi saçlarını okşayıp, bacağımı bacağına sürttüm. ''Karı koca arasında ne güna..Ah..'' Hissettiğim acıyla nefesim kesildi. ''Ne günahı.'' Diye zorla tamamladım cümlemi. ''Bu bir ihtiyaç.'' Göğsüm körük misaliydi onun karşısında.

Bir noktasından sonra göğsümde hissettiğim o sızı beni onu itmeye yönlendirdi. Çekmek ve itmek arasında kaldığım o noktada göğsüme saplanan o dehşet acı beni andan kopardı. Halbuki o kadar sert değildi ama ben ekstra bir hassaslıkla istemsizce kaçırdım kendimi. Bu da beni kesintiyle uğrattı. Adapte olmaya çalıştığım o noktada iki yarım iş aynı anda olamayacağından ötürü, bunu bize hatırlatmak ister gibi tavaya yapışan etlerden ses gelmeye başlayınca Çakır hızlıca doğruldu ve beni öyle sanki iki çocukla ortada bıraktı. ''Lan lan!'' dedi sahici bir sitemle tavanın başına geçerek. ''Etler yandı.''

Etler yanmasın diye ben küle döndüm. Adam resmen beni öylece ortada bıraktı. Ateşim tavan yapmış, patlamaya yer ararken ''Yazık.'' Dedim yüzümü buruşturup tezgaha yaslanarak. Doğruyu söylemek gerekirse hissettiğim o keskin acı beni andan koparalı çok olmuştu ve o kadar da bozulmamıştım. O yüzümde ki yalancı sitemi okumuş gibi tavadaki etleri çevirirken ''Bakma öyle bakma.'' Dedi. ''Salatayı yap. Önce o aç karnını doyuralım, sonra doyuracağım ben seni.''

Doğruyu söylemek gerekirse açlığım konusunda haklıydı. Et kokusu da o kadar güzel geliyordu ki. Çakır Adanalı olduğundan mı bilmem mutfakta çok iyiydi evet ama et yemeklerinde apayrı bir olayı vardı. Usta bir şef edasıyla o etleri kavururken dolaptan salata malzemelerini çıkarıp yıkamaya ve ardından doğramaya başladım. 8

''Bana diyorsun ama.'' Dedim ciddiyetle. ''Sen de hiçbir şey yememişsin. Akşam yemeği yok, sabah kahvaltı da yapmamışsın. İş yerinde biraz atıştırmışsın o kadar.''

Tek kaşı sorgularcasına kalktığında ''Kim muhbirlik ediyor sana?'' diye sordu ciddi ciddi ve açık vermemek için zor tuttum kendimi. Evdeki kameraları kontrol etmiştim, iş yerini de sallamıştım ve sanırım tutmuştu. 9

''E var bizim de kendimize göre bir şeklimiz.'' Diyerek ona doğru sokuldum. İşveli ve cilveli hareketlerle ''Ona göre ayağını denk al.'' Diyerek tek kaşımı kaldırdığımda meydan okurcasına onun da tek kaşı kalktı ve elimdeki salatalığı ağzına verdiğimde tek seferde parmaklarımla birlikte kavradı. ''Ay.'' Diye çığlık atıp geri çekildiğimde hiçte kalmadı şeklimiz meklimiz. Ağzındaki salatalığı yerken benim aksime daha keyifli bir ifade vardı yüzünde ve ''Hayvan.'' Dedim sinirle. 5

''Dikkat ette.'' Dedi aniden atılıp sert bir hamleyle. ''Yemesin o 5

hayvan seni.'' Tezgahta şekilden şekle girerek ona doğru gittiğim yolları hızlıca arkamı bile bakmadan nasıl geri döndüm bir ben bilirim.

''Hı hı.'' Dedim çok beklersin dercesine yüzümü asarak ''Az önce beni burada öylece bıraktıktan sonra bekle veririm ben sana.''

Hiç inanmamış gibi kahkaha atarken adeta beni taklit eder gibi konuştu. ''İki saat sonra yalvarırsın Çakır lütfen devam et, Çakır ne olur durma diye.''

Kıpkırmızı kesildim ve domatesleri hızlıca doğramaya başladım. Bir de nefes nefese gibi taklit edince hiç hoş olmadı. Bozuntuya vermeden ''Görürüz.'' Dedim meydan okuyarak ''Kim kime yalvaracak.''

Benim için bir gurur savaşına dönüşse de olay onun için hiçte öyle değildi. Umursamadı bile ve omuz silkti. ''Yalvarırım ben.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Gocunmam seni senden istemekten.''

Öyle çok sevilmeler kesti benim nefesimi.

''Ama böyle de olmaz.'' Dedim elimdeki bıçağı ona doğrultarak. Adam resmen iltifat ediyor diye azarlıyordum. ''Sen böyle konuşuyorsun konuşuyorsun, sanki ben seni istemiyormuşum, sevmiyormuşum gibi kalıyor. Bir daha böyle güzel şeyler söyleme.''

Unutulmasın ki az önce, ilk başta onu isteyen bendim, beni bırakıp etin başına dönen o. Sırf ağzı güzel laf yapıyor diye hakkım yenilemezdi. 10

''Lan ne dedim yine ben.'' Dedi anlamlandıramayarak ''Dün sabahta, bugün de. Bulduğun her dakika bana trip atıyorsun. İnsan güzel laf söyleyince de siktiğiminin tribini yer mi ya. Ne övebiliyoruz ne gömebiliyoruz.'' 12

Dün sabaha döndüyse konu devam ettirebilirdim. ''Dün gömdüğünü kabul ediyorsun yani.'' Dedim gözlerini kısarak. Ciddi ciddi yüzüme baktı, anlamadı sanırım. ''Keki ben yaptım biliyordun ama hiçbir şey demedin.'' 1

''Ya bir git Allah'ını seversen.'' Dedi tekrar önüne dönerek. ''Lafın gelişi gömme dedim ben. Neyini gömeceğim ben senin. Sen kendin triplendin bana ben seni tutayım ama sen beni sat bilmem ne diye.'' Duraksadı ve ''Ayrıca neyimi tuttun?'' Diyerek bakışlarını bana çevirdi. 8

''Aşk acısı çekiyordum.'' Dedim ciddiyetle konuşurken aynı ciddiyetle salatayı doğrayarak. O kısa bir an bana dönüp gülümserken dalgaya almıştı sanırım ama ben çok ciddiydim. ''Beni öylece bırakıp gittiğin için o gün sana kırgındım ve sen yokken ben de Gece'ye derdimi açmak istedim.''

''Bir dakika, bir dakika.'' Deyip bu sefer bana dönen o oldu. ''Sen 17

beni kızıma mı şikayet ettin?''

Onun tek kaşı kalkmıştı ve ben ne var dercesine omuz silkmiştim. ''Şikayet etmek demeyelim. Biraz içimi dökmek istedim ama sonrasında sana kıyamadım. Aşkın tanımının sen ama acının benimle ilgili olduğunu söyledim. Yani ortalıkta yanlış bir şey yok.''

Ellerimi iki yana açtığımda salatam çoktan bitmişti ve o ''He yine bana patladı olay yani.'' Demişti. Ben tekrar omuz silkerek dolaba yöneldiğimde rakı şişesini çıkardım. Elime iki kadeh alıp yanından geçerken ''Özür dilerim o zaman sevgilim.'' Dedi yine hiç gocunmadan. Ocağın altını kapatıp yemeği tabaklara koyarken ''Bir yemekle alır mıyım gönlünü?'' diye sordu.

''Yani bilemedim.'' Dedim şişenin kapağını açıp. ''Olur muymuş öyle?''

Büyük bir ciddiyet ve özenle tabağı doldururken ''Kalbe giden yol mideden geçer derler ama.'' Dedi ve ben kaşlarımı çattım. ''Erkekler için değil miydi o?'' diye karşılık verdim.

Kadehlere rakıyı koyacağım sırada keskin kokusu kısa bir an içime işlemiş, midemi alt üst etmişti. Gözlerimi kapatıp toparlanmaya çalıştığım o saniyelik süreler bir asır gibi hissettirse de nefesimi tutup hızlıca sadece onunkini doldurmuş ve kısa sürede tezgâhın başından uzaklaşmıştım.

''Yani öyle tabii ama bizde durum biraz tersi oldu. Senin becer-'' Tam önünde dikilip bakışlarımı dikkatlice üstünde tutunca derince bir nefes alıp hızlıca toparladı. ''Fazlaca becerikli olduğundan ama ben sen yorulma diye kıyamadığımdan bana düşüyor bu görev.'' 14

Toparlamayı becerdiği cümlesinin rahatlığıyla karşımda dururken elindeki tabakları aldım o ilerlemeden. Rakı kadehini taşıyabileceğimi hiç düşünmüyordum. Sorgulama gereği de duymadı. Ben içeri doğru ilerlerken o da kadehini aldı ve ardından az önce dolaba koyduğum şişeyi. 1

''Sen bir şey içmiyor musun?'' diye sorduğunda battaniyenin yumuşak yüzeyine oturarak başımı iki yana salladım ve ''Canım istemiyor.'' Dedim. 3

Tabaklarımızı sehpanın üstüne koydum ve onu beklemeden yemeye başladım. ''Ayrıca ben anneyim.'' Dedim az önceki konuşmamıza ithafen. Anneler güzel yemekler yapardı. Gece bizden uzak kaldığında ah annemin yemeği değil de babamın yemeği mi diyecekti? Yok daha neler. Bunu da ona kaptıramazdım. Anne yemeği her zaman başkaydı. Kötü de olsa iyiydi. Bu konu da tartışmaya kapalıydı. 1

Yanıma geldi, ''Öylesin.'' Dedi, saçımı öptü. ''Dünyanın en güzel annesisin.'' Yanıma oturdu. Yan yana oturmuş, televizyonu 2

açmış, loş ışıkta birlikte yemek yiyorduk ve bence bu uzun yıllar sonra yaşadığımız paha biçilemez anlardan biriydi. Hayatımızın en sakin, en huzurlu dönemi...

2

''Ev ne kadar sessiz değil mi?'' Diye sordum yemeğimden yerken. ''Gece yok ya.''

Aslında hayatımızın büyük çoğunluğu bu kalabalıkta geçmişti lakin Gece'den sonra o günlerin ne kadarda eksik hissettirdiğini fark ettim. Sanki Gece bizi tamamlamış ondan öncesini bile unutturmuştu. Hep hayatımızdaymış gibi, olmazsa eksik kalacakmışız gibi, yokken eksikmişiz gibi.

2

''Öyle.'' Dedi Çakır da biraz bozulmuş, sitem eder gibi baskılı bir tonda. ''Sik gibi bıraktınız beni ortada. Hiç düşünmediniz giderken.''

20

''Ay sen de.'' Dedim gözlerimi devirip gülerken. ''Bir kere gittik diye demediğin kalmadı. Hayır gidin diyen de sendin. Böyle trip atmak için bahanen olsun diye mi git dedin anlamadım ki.''

Yüzünde belirgin bir tebessüm oluşunca bana nazaran o tabağının büyük çoğunluğunu yemişti bile ve ''Yani.'' Demişti. ''Hep sen hep sen olmaz.''

Gözlerimi kısarak tesüf edercesine ona baktığımda konuyu değiştirmeye gitti. ''Ne yapıyordur acaba?'' diye sordu. ''Kim?''

dedim.

''Gece.'' Diye karşılık verdi. Televizyonda eski türk filmlerinden biri vardı ve biz hiç değişme ihtiyacı hissetmedik. Ettiğimiz sohbetin bazı kısımlarında ara sıra ezbere bildiğimiz o sahnelere kaptırıyorduk kendimizi, sonrasında tekrar birbirimize dönüyorduk.

''Ne yapacak, koşturup duruyordur. Keyfi gayet yerindeydi. Bir sürü oyuncak yollamışsın.'' Dedim yüzüne bakmadan hızlı hızlı yemeğimi yerken. ''Ev oyuncakçıya dönmüş. Baran da gelince çıldırıp durdular. Yüzüme bile bakmadı.'' 1

''Ulan var ya.'' Dedi sıcacık bir gülümsemeyle yerdeki boşluğa bakarak. Baktığı yerde ne canlanıyorsa aklında şayet yüzüne izleri öyle güzel düşüyordu ki. ''Burnumun direği bile sızlıyor Mahru. Bir gecede bak.'' Dedi bana dönerek. Onun kendine bile inanmayan o gülümseyişi bana o kadar tatlı geliyordu ki. ''Ben yemin ederim böyle bir şey görmedim ya. Bir şeye benzeteyim diyorum hissettiklerimi ama hiçbir şeye oturmuyor. Öyle başka, çok başka, başka bir dünya.'' 36

Onun Gece'den böyle bahsedişi bana öyle iyi geliyordu ki. Kendi yaşayamadığım ama hep imrendiğim o baba kız sevgisini onlarda izlemek bile benim eksiklerimi tamamlıyordu sanki. O yüzden Çakır Gece'yi hep daha çok sevsin istiyordum, hep daha fazla anlatsın, hep daha çok ilgilensin. O onu sevince sanki 3

benim çocukluğum da gülümsüyordu. Kendi yaşayamasa da böylesinin var olduğunu, inandığı şeylerin gerçek olduğunu görmek o çocuğun bugünümde içimde tekrar tekrar yaşamasına sebep oluyordu. O onu sevince benim içimdeki çocuk seviliyordu.

3

''Sen.'' Dedim ona hayranlıkla bakarken ''Çok güzel bir adamsın. Çok güzel bir babasın.''

13

Önce onu böylesi bir iltifatla ödüllendirdiğim için gözlerinin mavisine bir ışık düştüğünü gördüm. Ardından ilk kez böylesi bir şekilde utandı mı bilmem gözlerini kaçırdığını ve önüne döndüğünü fark ettim. Bu öyle sempatik geldi ki bana öyle çocuksu geldi ki içime sokasım, bağrıma basasım geldi. İçimdekilerin aksine dolu dolu bir şekilde dibine sokuldum ve yanağına kocaman bir öpücük kondurup, başımı omzuna yasladım. O, Gece'ye yetememekten bahsederken şimdi benim için örnek verebileceğim tek ve en iyi baba figürü olmuştu.

6

Bacaklarımı toparlayıp daha rahat bir pozisyona geçerken tabağımı da bacaklarımın arasına koydum ve başımı omzundan hiç kaldırmadan yemeğimi yemeye devam ettim. Çocukların oyun oynadığı kısa bir sahne geçince ''Ay biz de oynardık hatırlıyor musun?'' diye sordum.

Yakan top oynadığımız daha doğru benim oynayamadığım o dönemler aklıma gelince ki benim gelince onun da gelmiş

yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Kolunu sıkıp ''Hatırlıyorsun tabii ki.'' Dedim yine aynı sinirle ama bu sefer yüzümde bir gülümsemeyle.

...

Ortada Şura ile oradan oraya koşarken Ümran sinirle ''Kızım düzgün atsana şunu ya.'' Diye Mihriban'a bağırdı. 24

Mihriban var gücüyle topu tekrar fırlattığında öylece yanımızdan süzüldü adeta. ''Atıyorum işte.'' Dedi ama yüzünde bozulmuş bir ifade vardı. Attığı top o kadar güçsüz ilerliyordu ki aralarındaki o çekişme beni kahkahalara boğacaktı. O kahkahalarla da vurulacaktım. 2

Aslında kızlarla oturup dedikodu yapıyorduk ama çocukların oyunu bize geçmişi hatırlatmış, sıcak yaz akşamında özlem duyduğumuz o oyuna kendimiz de dahil olmak istemiştik. Sonrasında çocuklar dağılmıştı ve biz bir kere daha bir kere daha derken saatin nasıl geçtiğini anlamamıştık. Koskoca kızlar sokağın ortasında yakan top oynadık. Başta bir utanca sebep olsa da sonrasında oldukça zevkli bir hale dönüştü.

''Ver ver.'' Diye bir ses duydum sonra. Arkamı döndüğümde Turan'ı ve Esat'ı gördüm. Onlar geliyorsa Çakır da buralarda olmalıydı. Gözlerim aradı ama bulamadım. Turan'ın Mihriban'ın yanına doğru geldiğini gördüm. Sanki avına yaklaşan bir avcı 80

gibi o topa öyle iştahlı bakıyordu ki. Elinden topu alırken de ''Becereksiz.'' Diyerek yanağından bir makas aldı ve Mihriban çatık kaşlarla saçları düzeltti. 80

''Ben atıyorum.'' Dedi Mihriban inatla. ''Onlar iyi oynuyor ondan.''

Esat Ümran'ın yanına doğru geçerken Turan topu gayet iyi bir şekilde fırlattı ve Şura zar zor kurtuldu toptan.

''Çakır nerede?'' diye sordum oyun hareketlenince daha dikkatli olmaya çalışarak.

''Yolda abini gördü.'' Diye yanıtladı Esat. ''Gelir şimdi.'' Ardından topu fırlattı ama vurmak için değildi. Şura topu havada yakalarken ''Can aldım can.'' Diye sıçradı yerinde. 1

Turan sinirle ''Lan oğlum vuracaktın ya.'' Diye bağırdı. ''Böyle hileli oyun mu olur?''

''Tuttu işte kız. Sana ne oğlum?'' diye yükseldi Esat Turan'a doğru. ''İşine bak.'' 27

Oyun bizim oyunumuzdu. Geçerken iki dakika aramıza girdiler diye ne de çabuk kaptırmışlardı kendilerini. Herkesin çocukluğa duyduğu bir özlemi vardı sanırım. Bozmadık biz de. Zaten birazdan dağılacaktık.

Şura ise bir yandan evini kontrol edip bir yandan keyifle omuz silkiyordu. Halam görseydi şurada Esatlar ile böyle bir oyun oynadığımızı Şura'ya kızardı biliyordu. Elindeki topu sıkıca sarıp sarmalarken ''Bilerek attı gördün mü?'' diye sordu bana bakarken. ''Can verdi bana. Biz evleneceğiz yani. Sonra ben hamile kalacağım. Bizim çocuğumuz olacak. Onu demek istedi aslında. Bu da bebeğimiz.'' 167

Önce şaşkınlıkla bir dondum kaldım ardından kahkahalar atarken''Geri zekalı.'' Dedim. 10

Omuz silkti ve ''Öyle.'' Dedi inatla. ''Aşık bana, evlenmek istiyor benimle. Yakında isteyecek beni bak gör. Deliriyor benim için. Buraya da hep benim için geliyor. Ben evleneceğim Esat ile. Konakta yaşayacağım. Herkes bana saygıyla bakacak. Zaten geçen gün de evin önünden geçerken kornaya bastı. Yani hazırlık yapıyor. Seni böyle konvoyla çıkaracağım demek istiyor. Ben biliyorum. Erkekler öyle anlatmayı sevmez zaten, senin anlaman gerekir.'' 71

O kadar inanmış söylüyordu ki bunları ben inanamadım. ''Şura benim kafada kurma seviyesi tam bu.'' Dedim ama hiç bozulmadı bile. 7

''Görürsün.'' Dedi saçlarını savurarak. ''Kafamda mı kuruyorum gerçek mi görürsün. Her sene bir tane doğuracağım.'' 39

Ben hala kahkaha atıyordum ve üzgünüm ki artık o topa top gibi bakamıyordum. Şey gibiydi o top benim için şu an. Şey yani...

''Hadi ya.'' Dedi Turan aceleci ve ortama yakışmayan bir asabilikle ''Gideceğiz şimdi biz zaten. Ne konuşuyorsunuz atsana.'' Şura topu attı ve Turan arkamıza doğru döndü. ''Ümran sen tut bu dallamaya verme. Yoksa sittin sene bitmez bu oyun.'' 1

Tekrar oyunun ciddiyetine dönünce üstümü başımı düzelttim. Çıkarken giydiğim elbise biraz dar gibiydi ve üstüme çok yapışıyordu. Bu da beni biraz rahatsız hissettirdi ama oyunu da zevkli bulduğumdan bırakmak istemedim.

Mihriban oyunda dışlanmış gibi hissedince ''Ben eve geçeyim.'' Dedi ama Turan izin vermedi ve kolundan tuttu ''Kızım nereye ya?'' diye sordu. ''Ben seni öyle üzgün görünce geldim yardıma.'' 100

''Sen vurunca bana nasıl yardımı olacakmış?'' diye sordu Mihriban gözlerini kısıp anlamayarak.

Turan yan yanayken parmağı ikisi arasında mekik dokudu. ''Kızım biz seninle aynı takımdayız.'' Dedi göz kırparak. ''Ben kazanınca doğal olarak sen de kazanacaksın.'' 16

''Ya...'' dedi Mihriban olduğu yerde erir gibi iki yana sallanarak. ''Takımız yani biz, biriz.'' 44

Mihriban'ın ışıl ışıl gözleriyle Turan öküz gibi "Tabii kızım ya." Dedi ve Şura'yı hedef alarak. "Bekle sen bak ben şimdi nasıl vuruyorum."

Turan topu fırlattı ve dediği de oldu Şura'nın az önce tuttuğu o canı aldı ve sadece tek bir hakkı kaldı. Zafer nidalarıyla Mihriban'a sarılırken Mihriban elleri havada birkaç saniye kaldı ardından o da sarılmasına karşılık verdi. 43

Sonra top Ümran ve Turan arasında gitti geldi ama hedef hep Şura oldu. Bir süre sonra baktım boşuna koşturuyorum olduğum yerde sadece yön değiştirdim ve inceledim. Durduğum yerde bile vurma girişimine geçmediler ve bu sefer sinirle olduğum yere çöküp oturdum. 3

Duraksadılar, top Turan'ın elinde kaldı. "Ne oldu şimdi?" diye sorduğunda kollarımı birbirine doladım ve "Beni neden vurmuyorsunuz?" diye sordum. "İki saattir dümdüz duruyorum ama beni görmüyorsunuz bile." Şura ise benim aksime soluk soluğa kalmıştı ve duraksamamızla hızlıca nefeslenmeye başladı.

Turan bunu fark etmemle birlikte biraz daha gevşese de geri adım atmamıştı. "Kızım ben vuramam seni." Dedi daha da sinirlendim. "Sen daha geçen hafta koltuktan düştün de omzun çıkmadı mı?" Ne alakaydı şimdi onunla o. "İki gün oldu alçın mı sargın mı her neyse o çıkalı. Atarım bir yerine gelir falan tekrar 25

çıkar hiç çekemem Çakır'ı. İstiyorsa Ümran vursun." 25

Ümran'a doğru baktığımda omuz silkerek "valla benim hiç aklıma o gelmemişti." Dedi. "Ben Turan Şura'ya odaklandı diye oraya odaklandım ama Turan haklı şimdi düşününce. Sen daha yeni iyileştin." 5

Biz oynarken hiç böyle şeyler yoktu, geldiler düzenimizi bozdular. "Madem böyle oyunbozanlık yapacaktın." Dedim Turan'a sinirle. "Neden geldiniz. Biz oynuyorduk zaten güzelce." 1

"Vuramam kızım ben seni." Dedi o da inatla.

"O zaman oyun bunun neresinde?" diye sordum sinirle. Eğlence tam olarak ayrımcılığa geçtiğinde bitmişti benim için.

Sonra köşeyi dönen Çakır beni yerde görünce "Ne oluyor burada?" diye sordu ama yerimden kıpırdamadım bile. Bir de üstüne şikayet ettim. "Bu beni vurmuyor." Dedim Turan'ı göstererek. "Resmen yok sayıyor beni. Yok omzum yeni iyileşmişte bilmem ne." 2

Tepemde dikildi. Bakışları üzerimde gezindi ve kendini tekrar konumlandırdı. Bu muhtemelen sinirden rastgele oturduğum için açılan eteğimden sebepti. "E doğru diyor." Dedi ve ben daha da sinirlendim. Onun benim tarafımda olması gerekiyordu ama o aksine karşı tarafı savunuyordu. 2

Elini bana doğru uzattı, tuttum ve ayaklandım. Elini belime sardığında omzuna doğru tutundum ama söylenmekten geri durmadım. ''Ya madem böyle yapacaktınız neden geldiniz?'' diye sordum aksi bir sesle. ''Biz oynuyorduk kendimiz. Hem hepsi senin başının altından çıkıyor. Sen dedin dimi ondan böyle yapıyorlar.''

Zaten Çakır'dan sebep herkes bana ayrıcalıklı davranmaya çalışıyordu, Çakır beni seviyor diye herkes sevmek zorundaymış gibi ama ben bunu istemiyordum. Böyle ayrıcalıkları da sevmiyordum. Kimse bana laf söylemiyordu, sinirlendirsem de geçip gidiyorlardı. İnsanca iletişim kurabildiğim kimse kalmamıştı.

Yanından çekilmek isteyince beni dibine kadar çekti ve ''Ben bir şey demedim ama sen ne arıyorsun burada?'' diye sordu vakur bir tavırla. İnsan bakışlarıyla çıplak hisseder miydi kendini? Ben o bana her baktığında çırılçıplak hissediyordum kendimi. Öyle bir utanca bürünüyordum.

''Kızlarla oturuyorduk öyle çocukların oyununu görünce canımız çekti. İki dakika eğlenelim dedik. Sonra da bunlar geldi işte.'' Dedim Turan ve Esat'ı işaret ederek.

Oyun çoktan son bulmuş ama kimse yerinden kıpırdamamıştı. Biz ise birbirimizden başka kimseyi görmez haldeydik. ''Sen neden geldin? Beklemiyordum.'' Dediğimde önce yüzüne

muzip bir gülümseme yerleşti. ''Benim de canım çekti ondan.'' Dedi. Canının çektiğinin ben olması iması yüzümü kızarttı ve soluklarım kesik kesik döküldü. Sonra beni dağıttığını görmek hoşuna gitmiş gibi ''Görmek çekti yani.'' Diye beklemeli bir ekleme yaptı.

Elimi omzuna vurup ''Çakır!'' diye uyarırken sesimde hoş bir tını vardı ve o bundan çok hoşlanmış gibi dudaklarıma baktı. ''Çevirme konuyu!'' dedim o hülyalı bakışlarımı trip atar gibi ondan çekerek. ''Bunlar hep senin yüzünden bana bir şey yapmıyorlar. Bir şey söyle şunlara.'' Deyip kırk naz niyazla omuz silktim. ''Ben öyle kimsenin himayesi altına falan giremem.''

''Ne alaka şimdi?'' diye sordu. Omuz silkip ''Vardır bir alakası.'' Dedim.

Ne eli belimden ayrıldı, ne o mavileri benden. Çakır Seyhanlı geldiği ilk andan itibaren kendini bana adadı. ''Yok bir alakası.'' Dedi. Onun kolunun altında durduğum için sanırım boş yakınmalarımı bile büyük bir dikkatle dinledi, cevapladı. Kendince yarattığı anları en makul şekilde kullandı.

''Yoksa söyle o zaman onlara.'' Dedim, şimdi, hemen der gibi. Kurumuş dudaklarımı birazcık ayırıp, çenemi ona doğru kaldırdığımda odağı dudaklarım oldu. Baktı, yutkundu ve ''Sen var ya.'' Dedi sabır çekercesine. ''Çok fena bir şey oldun.''

Hoşuma gitmişti ve olduğum yerde sırnaştım. ''Söyle söyle hadi.'' Dedim kıkırdayarak, inatla.

''Ne diyeyim Mahru?'' dedi sinirlenecekken etkisini kaybetmiş gibi sekteye uğrayarak. ''Vurun Mahru'yu mu diyeyim, ne diyeyim.'' 11

Sonra halam yüksek seslerden sebep balkona çıkınca ve bizi öyle görünce ''Ne yapıyorsunuz siz orada?'' diye sordu. Etrafa bakınınca Şura'ya döndü ve ''Şura eve.'' Diye sert bir tavırla kapıyı vurguladı. ''Mahru sen de...'' deyip Çakır'a baktı ve sustu. Çünkü Çakır azarlanacağımı anlayıp belimden kavrayarak benim tam sırtımı çevirmişti. Böylelikle muhatap alacağı tek kişi Çakır kalmıştı, ona da laf söyleyemezdi. 9

Halamın tavrını içerledim. Çünkü hiçbir zaman yanımda, yanımızda olmayıp kınamaya gelince en başı onlar çekerdi ve bunu insan içinde hiç beni ya da bizi düşünmeden yaparlardı. Kendi kızına sadece eve git derken bana söyleyeceği çok daha ağır şeyler olacaktı bunun bilincindeydim. Çakır izin vermemişti ama ben yine de söylemiş kadar içerlemiştim. Hemen düşen ruh halimle birlikte ''Hadi seni de eve bırakayım.'' Dedi. 3

Küskünce omuz silkerek ''En sevmediğim saatler.'' Dedim kararmaya durmuş havaya bakarak. ''Şimdi herkes evine dağılacak ama ben tek kalacağım. Hep olduğu gibi yalnız.'' 14

Benim annem yoktu. Hepsi birazdan evlerine gidip anneleriyle sofralar kurup, günün sohbetini yapacaklardı ama ben tek başıma bomboş bir evde yatıp uyuyacaktım. Kimse benim ne yeyip yemediğimi dert etmeyecekti, ne yaptığımı sormayacaktı. Gerçi abim vardı, o sorardı. Bir annem değildi tabii ki ama iyi ki vardı.

''Gitme o zaman güzelim.'' Dedi içine sinmemiş gibi. ''Ben başka bir yere götüreyim seni. Yeter ki asma suratını.''

Niyetim o değildi. Onun da canını sıkmak değildi. Cık dedim dudaklarımın arasından, yüzüme bir gülümseme yerleştirerek. ''Sen söyle onlara bana ayrımcılık yapmasınlar, vursunlar beni keyfim yerine gelir benim.''

Dalga geçercesine söylediğim cümleler onu da gülümsetip ''Mahru.'' Demesine sebep olmuştu. Öyle içten, kalpten... Bir isimden çok daha fazlası gibi...

Tam o sırada Turan'ın Esat'a doğru attığı top Çakır'ı isabet alınca ki Turan Esat'a attığı için epey sert atmıştı. Beklemediği yerden beklemediği bir darbeyi aldı ve dengesini sağlamak için iki kolumdan beni kavradı. Ben saniyeler içinde onun dibine kadar sokulu bulmuştum kendimi. Üstelik o beni tutunca ben de ona bir şey olmasın diye sımsıkı tutunmuştum.

Gözlerini yumup sabırla solurken ''Ya ben onu Esat'a

atacaktım.'' Diye bir mırıltı geldi Turan'dan. 5

''Ben o topu senin götüne-'' dedi Çakır sinirle ama Esat'ın Turan'ı alıp uzaklaşmasıyla bomboş yolda sadece ikimiz kaldık.

Öyle birkaç saniye birbirimize baktık durduk. Az önce düşeceğinden sebepti bunca yakınlaşma ama şimdi de geri çekilmek gibi bir niyeti yoktu sanki. Saçım dudaklarıma takılmış, kurumuş dudaklarım aralanmış, nefesim yetmiyormuş gibi hızlıca nefes alırken onun sıcak nefesini soludum. O da sanki o an Turan'ı bile unuttu. Hızlıca soluyunca da körük gibi inip kalkan göğüslerim onunla temas etti ve o anın getirisiyle tüylerim diken diken oldu. Çakır'ın oldukça sert göğüslerini kendi göğüslerimde hissediyordum ve bu hiç ama hiç beklediğim bir şey değildi. Kızardım, bozardım ve ''Neyse.'' Dedim gözlerimi alamadığım ıslak dudaklarına bakmayı bırakıp. ''Git sen.''

O ise bırakmak yerine hissettiklerimi anlamış gibi beni daha da kendine çekti. Adeta onun göğsüne kapandım. Başı saçlarıma doğru gitti, dudaklarım omzuna dokundu. Solukları şah damarıma dökülürken kulağıma keyiften dört köşe bir fısıltı döküldü. ''Gitmem!'' dedi oldukça net bir ifadeyle. ''Sen ben varken yalnız olmadığını idrak edene kadar ben senin kapında nöbetçiyim, bir adım öte gitmem.'' Diye yineledi. 21

Dökülen nefesleriyle öpmeden dudaklarını çeneme boylu

boyunca sürtünce dudaklarımı ısırdım, gözlerimi kapadım. Nasıl bir histi bu, nasıl bir adamdı, nasıl bir dokunuştu, nasıl bir nefesti, nasıl bir sevdaydı. Belimde oynayan elinin minik kıpırtılarını bile hissediyordum ve tüylerim şaha kalkıyordu. İlk kez sokak ortasında kimin ne düşüneceğini önemsemeden ama kendi hissettiklerimin benim soluğumu kestiğinden ötürü titremeye başladım.

''Böyle durmak istemiyorum.'' Diyebildim sadece. Onu da huzursuzca içime sinmeden söyledim. Durmak istiyorum ama dayanamıyorum diyemediğimden.

''Korkuyor musun benden?'' Dedi ve beynim adeta zonklamaya başladı. Hemen peşine ''Yemem seni.'' Diye gülerek ekleyince yer yarıldı sanki ve ben içine girdim.

O an giydiğim o dar elbiseye lanetler savurdum. Tüm hatlarımı belli ettiği yetmezmiş gibi, tüylerim diken diken olmuştu ve hiçte saklayabilecek gibi değildim.

''Saçmalama.'' Diye inkârda bulundum o an. ''Neyinden korkacağım senin?''

Belimi kavrayışları belirginleşti, omuzları genişledi. Kendini ispat etmek istercesineyse bu hareketler hiç lüzum yoktu. Ben zaten kendimden geçmiştim. ''O halde kalp çarpıntını, titreyişini, gerginliğini...'' Soludu, duraksadı. ''Kesik kesik

nefeslerini, durmak istemeyişini benim için heyecanlanıyor oluşuna yoruyorum. Zaten bu beni daha mutlu eder." dedi bana biraz daha sokularak. Laf cambazıydı ve mümkün değildi şöylesi bir vakitte onunla münakaşaya girmek. Kendini biraz öte çekmedi. İtsem belki çekilirdi ama itmeye de cesaret edemedim. En azından böyle sadece duyabiliyordum, hissediyordum. Öteki türlü yüzünü görsem utancımdan ne yapardım bilmem. ''Heyecanlanıyorsun değil mi?'' diye tekrar sorunca panikledim. 3

Korkuyu mu reddetmek daha mantıklıydı heyecanı mı? Hiçbirini değildi bence ve ben ne diyeceğimi bilemeyerek ''Tamam, hadi.'' Dedim onu hızlıca iterek. Kalbim iyice dengesini bozmuş, vücudumdaki tüm kan yüzümde toplanmıştı. ''Tamam versinler topu vuracağım seni tamam.'' Derken etrafıma bakındım telaşla topu arayarak. 1

Kahkahalarını duyduğum o an dank etti ve gözlerimi kapatarak kendi kendime söylendim. O kadar aklımı karıştırmıştı ki saçma sapan bir cümle kurmuştum. Ben çok geride kalmış, kaldığım noktada da her şeyi birbirine karıştırmıştım. 1

''ah Mahru ah.'' Diye kendi aptallığıma söylenirken yüzüne bakmaya utandım. Baktığımda da aynı hoş gözlerle karşılaştım.

''Vurdun zaten Mahru.'' Dedi sonra bir kez daha aklımı başımdan almak istercesine. ''Ben senin tarafından vurgun yiyeli çok oldu ama beni asıl mutlu eden.'' Diyerek az önce deli gibi çarpan 24

kalbimi işaret etti gözleri. ''Görüyorum ki beni vururken sen de bana çoktan vurulmuşsun.''

Öyleydi. Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Ben Çakır Seyhanlı'yı vurmuştum fakat onun tarafından da fena halde vurulmuştum.

...

Anımsadığımız anıyla birlikte elimi yüzüme kapatma ihtiyacı hissederken hızlı bir hamleyle yerimde doğruldum. Saçma sapan ergenlik hallerimi hatırlayınca kaçmak istedim. Dudaklarımı ısırıp nereye sığacağımı bilemedim ve kendimi bir anda kucağında buluverdim. Hızlıca bacaklarımı iki yana açıp bir anda oturduğumdan beklemiyor olsa gerek ''Yavaş!'' diyerek canı çıkmış gibi irkildi. ''Kırdın.''

Bu hareketim olduğu yerden kalkmasına sebep olsa da kendinden daha çok beni düşünmüş, düşmemem için elini bel boşluğuma yerleştirmişti. Gözleri kapalı, dudaklarını ısırırken dişlerini ileri geri oynattı ve sanırım acının dağılmasını bekledi. Utancıma bir yenisi daha eklenirken başımı göğsüne doğru kapadım.

Krem rengi koltuklara yaslandığında dahi içine göçtüren oldukça sert, iri ve hoş bir bedene sahipti. ''O günlerin hepsini unutalım lütfen, lütfen.'' Diye eklediğimde kokusu ciğerlerime

ince ince işliyordu. Keyiften dört köşe bir tavırla elini boyuma attığında saç tutamlarım parmaklarının arasına karışmış, Çakır'da onları parmaklarının arasında saç diplerimle birlikte okşamıştı. ''Her halin.'' Dedi yüzümü kendine doğru kaldırırken ''Her halin çok özel benim için, çok güzel.''

''Ağır bir ergenlikti.'' Dedim. Geçmişte yaşadığımız ya da o zamanlarda hissettiklerimi anımsayınca dehşet bir utanç kaplıyordu beni. Sonra suçu tek başıma üstlenmektense ortadan ikiye böldüm. ''Seninle olunca daha da ağırdı.'' Dedim. Hala 32 diş sırıtıyordu ve bu bence utanç vericiydi. Onu ise eğlendirenin şu utandığım tavrım olduğunun farkındaydım.

İki elim göğsünün üzerinde ileri, geri kaydı. ''Aslında bir yandan iyi bir yandan kötü.'' dedim iç sesimi dillendirerek. Yaslandığı yerden sırtıma dökülen saçlarımın ucuyla oynadı bir süre. Sonra doğrularak rakı kadehine uzandı. ''Neymiş iyi ve kötü olan?'' diye sordu birkaç yudum içerek.

Az önce ona sokulmuşken şimdi istemsizce gerileme ihtiyacı hissettim. Buz gibi rakı kadehini çıplak bacağımın üzerine koyarak tuttu. Kadehin dibi bacağımı okşadı, Çakır o kadehi beni içer gibi içti.

''Yani.'' Dedim parmak uçlarım köprücük kemiğinde gezerken. ''Birlikte büyümüş gibi olmak. Çocukluk aşkı olmak. Hem en saçma ve utanç verici anlarıma şahit olduğun için kötü hem de

her şeyde hep birbirimizin ilki olduğumuz için çok iyi.''

Duraksadı, yorum yapmadan birkaç yudum daha aldı ve kuşkuyla göğsüne vurarak ''Ne!'' dedim bozulmuş gibi. ''İyi değil mi?''

İlk anlara nazaran dibimde içtiği, yüzüme üflediği nefesinde aldığım alkol kokusu o kadar da etkilemiyordu beni.

''Yani evet tabii de.'' Derken kelimeler ağzında yuvarlandı sanki ve ''Her şeyin ilki demeyelim yine de.'' Kaşlarımı çattım. O ne demekti? Olduğum yerde doğruldum ve ''Ne demek istiyorsun?'' diye sordum. 26

Güldü ama ben hiç gülmedim. Hatta kaşlarımı çattım. Aklımdan türlü türlü düşünceler geçti ama hiçbiri gülünecek gibi değildi.

''Söyle.'' Deyip ona doğru yanaştım tehdit edercesine. ''Ne demek istedin?''

Bakış açısına ciddi bir yüz ifadesiyle girince başparmağı çukurlaşmış kaşımın arasını okşadı ''Kurma.'' Dedi tatlı bir sitemle. Sıcacık dudakları burnumun üstünde kaldı. Islak, sıcak ve yakıcı bir ahestelikte durunca göğsünden geri doğru ittim.

Kaçamayacağını anlayınca kadehi kavramış, işaret parmağı kadehle birlikte doğrulmuştu.''Öyle kurduğun gibi şeyler değil.'' 4

Diye sert bir tonda uyardı. ''ama öğrenince de kızmayacaksın.'' 4

Söz ister gibi bakıyordu ama hiçte söz veremezdim. ''Sen önce bir söyle de.'' Dedim tehdit eder gibi. Aslında bu da bence hoş olmamıştı zira söylemekten geri de durabilirdi.

Rakısından içtiği birkaç saniye boyunca oyalandı, sonra eli belimde beni geri doğru iterken kendisi de sehpaya doğru eğildi, kadehi bıraktı. Onun elleri arasında yönlendiriliyordum. Geri çekilirken göğsümün arasına bir öpücük bırakarak kaldırdı bizi. Sıradan bir hareketinde bile onu istemekten alıkoyamıyordum kendimi lakin şu an mevzu çok daha derindi. Gözlerini kaçırıp arkasına yaslandı, eli ensesinde dolandı ve ''İlk öp...'' diye bir şeyler mırıldandı ama duyamadım. 20

''Ne!'' diye tekrar öne çıktığımda duyduğum sadece öptü ama bu bile beni delirtti. ''Başkasıyla mı öpüştün benden önce?'' diye sordum baskın bir tonda. Çıldıracak gibi oldum. Nefeslerim hızlandı, aklım başımdan gitti. Bu asla kabullenebileceğim bir şey değildi. Ellerim titremeye başladı. 7

Yerimden kalkıp karşısına geçecek ciddiyete büründüğümde ''Bok izin veririm kalkmana.'' Dedi kolumu tutarak. Haklıymış gibi yükseldiğinde ''Bu neyin cesareti?'' diye sordum sinirle. Dizlerimin üstünde dikildim, kolumdan çekti, oturttu. ''Başkasıyla öpüştüm diyorsun!'' diye bağırdım sesimin tonuna dahi dikkat etmedim. 3

''Lan öpüşmedim.'' Dedi benim sesimin üstüne çıkarak. ''Öpücük dedim öpüşme demedim.''

''Fark ne?'' diye sordum. O ise ''Göstereyim.'' Diyerek manipüle etmeye çalıştı. Eğer kendinden bu kadar emin olmasa, gerçek bir öpüşme olsaydı yaşadığı pişmanlıktan geberirdi, böyle büyük laflar edemezdi ve ben ondan emin olmasaydım daha büyük tepkiler gösterirdim ama şu an dalgaya alma çabası içimi biraz da olsa rahatlatıyordu. Bu yine de bütünüyle öfkemi atmama yaramadı. Öğrenmedikçe de atamayacaktım.

Bana doğru yanaştı fakat elimi yüzüne kapatıp yolarcasına tırnaklarımı geçirdim. ''Bak beni sinir etme. Konuş! Kimi öptün, kiminle öpüştün?''

Tırnaklarım yanaklarına batarken sızlanarak geri çekildi ve kaşlarını çattı. ''Ulan vicdan azabı yapmayayım diye anlatayım dedim ama pişman edeceksin beni. Öpüşmedim kızım ben kimseyle. Geldi beni şak diye öptü.''

Ağlayacaktım sinirden. Arzu muydu yoksa?

''Kim?'' diye sordum sinirden sesim titrerken. Gözlerim dolmaya başladığında yüzüne bir gülümseme oturdu ve dolmaya başlayan gözpınarlarımda dolandı parmakları. ''Lan ağlama saçmalama.'' Dedi, silerek. ''Öyle sandığın gibi bir şey değil.''

''Ya ben ilkokuldayken, Adana'da okurken yani başka sınıftan kızın biri birinci sınıfta geldi öptü beni bir anda. Sonra da artık evliyiz dedi.''

Kısa bir an şok geçirsem de sonradan dank eden çocukluk anısıyla birlikte sinirden gülmeye başladım. En azından kurduğum senaryoların hiçbiri değildi ve derin bir nefes aldım. Onun az önce silmeye başladığı gözyaşlarımı kendi kendime sildim ve sinirden gülmeye devam ettim. ''Kızım gülmesene.'' Dedi bozulmuş gibi.

Durduramadım ve gülmeye devam ederken ''Evliyiz derken?'' diye sordum. Gerçekten yıllar sonra öğrendiğim bu gerçekle sinirim bozulmuştu.

''Kendince bizi kertmiş gibi bir şey işte.'' Dedi, o da hoşlanmıyormuş ama konuyu anlatma ihtiyacı hissediyormuş gibi. ''Beni dudağımdan öptün şimdi biz evliyiz, büyüyünce de benimle evleneceksin mecburen dedi.''

Kahkahalar atmaya başladım ve ''Ne?'' diye sordum o kahkahaların arasında. ''Benim kumam mı var şimdi?''

''Kızım ne alaka ya?'' dedi iyice sinirlenerek. Ben gülmeye de devam edince ''Ohoo...'' dedi hoşlanmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle. ''Taşak geçeceksen anlatmayacağım.''

Hiçte öyle kolay kurtulamazdı. Kendimi zapt etmeye çalışarak ''Hayır.'' Deyip işaret parmağımı ona doğrulttum. ''Anlatacaksın. Öyle kaçamazsın. Senelerce anlatmamışsın zaten. Resmen ihanet bu! Ben senelerce kendimi, her şeyimi sana adamışım sen resmen başkasıyla öpüşmüşsün.'' 1

''Kızım öpüşmedim ya öpüşmedim.'' Diye inatla yükselerek vurgulayınca oturduğu yerde yükseldi sonra geri çöktü. Başını kenara çevirip ağzının içinde homurdanırken sinirleri bozulmuştu.

''Eee..'' dedim gülmekle hesap sormak arasında bir yerde. ''Öpüşmedin de ne yaptın?''

''Oturdum ağladım.'' Dedi ve ben daha çok kahkaha atmaya başladım. ''Ağladım, öğretmenler geldi. Onlara anlattım ben de. Annem duyarsa kızar dedim.'' 188

Tam o nokta benim kopuş noktam olmuştu ve katıla katıla kucağından inerek iki büklüm oturup kahkahalar attım. Bir anda bu kadar duygu değişimi patlamama sebebiyet vermişti ve kendimi tutamıyordum. 4

''Sen...'' dedim inanamıyormuş gibi ''Oturdun ağladın mı? Bir de annem kızar diye?'' 3

Bacaklarının dibine çöktüğümden bacaklarının arasına beni 40

sıkıştırdı ve elleri yüzümü iki yandan kavrarken dişlerini kafama bastırdı. ''Yiyeceğim seni.'' Dedi kendi de gülerken. ''Gülme diyorum kızım. Ne yapayım korktum işte çocuk aklımla. Zaten her şeyde herkes bana yükleniyordu. Bir de doğru çıkarsa evli mi olacağım diye korktum.''

Dişleri o kadar çok acıtıyordu ki kaçmaya çalışarak başımı kaçırdım ve ''Ya Çakır.'' Diye homurdandım. Oturduğum yerden kalktım ve kaşlarımı çattım. ''Sinirlerim bozuk diye güldüm yoksa hiç hoşlanmadım bu durumdan. Resmen kandırılmışım.''

Yerime geçip oturacaktım ama izin vermedi. ''Bebeğim.'' Dedi beni kucağına çekerek. ''Ne kandırılması? Asıl bana kumpas kuruldu.'' Ellerim boynuna dolandı, dizine oturdum. ''Çocukluğum yara aldı, travma oldu bende bu. Senin benim şimdi çocukluğuma dokunman lazım.'' Burnunu boynuma sürttü. ''Çok fena oldum ben Mahru.'' Dedi acındırır gibi. ''Çocuk aklımla o kızın bana yaşattığı o şey benim psikolojimi bozdu. Evliyiz dedi bana. Resmen çocuk damat oldum.''

''Sus.'' Dedim gülerek. ''Sus döveceğim şimdi seni sus.'' Elimi yüzüne tutup sıka sıka sevdim. Böyle bir şeyden tavır alıp büyütecek değildim elbette. Bence komikte bir anıydı ama tabii bu laf sokmayacağım anlamına gelmiyordu.

Kalkmak istedim izin vermedi ve koltukta kendi uzanırken beni de bacaklarının arasına hapsetti. Çıkmadım, çıkma girişiminde

bulunmadım. Uzandık boylu boyunca ve ben başımı onun çıplak göğsüne koydum. İki bacağının arasında gövdem gövdesine dayalıydı, başım göğsüyle omzu arasında gidip geliyordu.

''Ne oldu peki o kıza sonra?'' diye sordum merakla.

Saçlarımı sevdi ve ''Hiçbir şey.'' Dedi. ''Öğretmen kızdı, ailesine bildirdiler falan bir daha karşıma çıkmadı.''

Bu kadarı benim için yeterli değildi ''Sonrasında?'' diyerek başımı ona doğru kaldırdım tersten baktım. ''Büyüyünce falan da karşılaşmadınız mı?''

Eğildi burnumu öptü ve gülümserken hoşuna gitmiş gibi ''Geberiyorsun kıskançlıktan ya bayılıyorum sana.'' Dedi. Hemen peşine aynı ciddiyete tekrar büründü ve geçiştirir gibi ''Görmedim bilmiyorum.'' Dedi. ''Bizimkiler tanıyordu ama ailesini. Düğününe falan gitmişlerdi. Evlenmişti galiba bilmiyorum.''

3

Geri aldığı kadehinden bir yudum alıp tekrar bacağıma doğru uzattığında her hareketi kokusunu bana taşıyor tekrar midemi alt üst ediyordu ama bir şey demiyordum. Gülmelerim azalsa da ara ara kesik kesik bıraktığım soluklarda hakimdi ve dişlerini omzuma bastırdı uyarırcasına.

Sızlanarak kaçtığım noktada öptü ve ''Gece'yi mi arasak?'' diye sordum tekrar kadehini kendine doğru çektiğinde. Hiç ikiletmedi. Kadehi sehpaya koydu, telefonuna uzandı ve bunu benim rahatımı hiç bozmadan yaptı. Hala gülmekten göz pınarlarımda duran gözyaşlarını temizlemekle meşguldüm. Bir de kızımın sesini duymayalı birkaç saat olmuştu ve özlemi fena halde sarmıştı. Önümüze doğru telefonu uzatıp Pınar'ın numarasını bulurken arka planının Gece ve ben olduğumu fark ettim. Elleri saçlarımı sevdi, dudakları ara ara uğradı durdu.

Telefon çaldı, çaldı. Sonrasında Pınar hızla açınca tavanı gösteren bir ekran belirdi. ''Gece koş.'' Dedi bize cevap vermeden. ''Baban arıyor koş.''

Ekranı düzelttiğinde Gece'nin küçük adımlarının masadan inip bize doğru geldiğini gördüm. Gelirken ağzında ki lokmayı hızlıca yuttu. Pınar'ın elinden hemen telefonu kaptı.

''Annesi, babası...'' dedi telefonu dibine kadar sokarak. ''Beni görüyor musunuz?''

O kadar dibine sokmuştu ki telefonu tek gördüğümüz Gece'nin fındık kadar burnu ve gözleriydi. Başımı Çakır'ın çıplak göğsüne yasladığımda iki bacağının arasındaydım ve o dizini yukarı doğru çekince elimi koymak için de ekstra bir alan yaratmıştı. Hiç beklemeden elimi dizinin üstüne doğru uzattım ve onun tuttuğu telefonun ekranına doğru baktım.

''Babacım biraz fazla detaya inmiş halde görüyoruz. Pınar ablana verirsen daha net görürüz diye düşünüyorum.''

Gece telefonu Pınar'a doğru uzatınca görebilmiştik. Görünce özlemden sızladım.

''Ne yapıyorsun annem?'' diye sordum. Heyecanla ''Annesi babası.'' Dedi. ''Biz bugün kedi gördük. Anne kedi ve bebek kediler. Size onu göstereceğim.''

O kadar heyecanlıydı ki Çakır'ın ''Babam saat geç değil mi?'' demesine bile aldırış etmedi. Üzerinde kadife pijamaları vardı. İki kuyruğu gün sonunda bollaşmış, yatmaya hazırlanmıştı. ''Gel Pınar gel...'' dedi önden önden yürümeye başlayarak. ''Güzelce çek bizi, görsünler.''

Pınar telefonu kısa bir an kendine çevirip ''5 tane yavrusu olmuş.'' Dedi en az Gece kadar heyecanlı sesiyle. ''Çocuklar bugün dışarıda oynarken fark etmişler, hemen annesine mama falan koyduk, depodaki köpeğin yuvasını çıkardık koyduk.''

Benim için önemli olan nokta Gece olduğu için ''Huysuzluk yaptı mı?'' diye sordum ve sonra Gece'nin arkadan ''Yemeğini ye hemen koş gel.'' Dediğini duydum ama kime demişti bir fikrim yoktu. Muhtemelen Baran'ı da çağırıyor olabilirdi.

''Biraz yaptı.'' Dedi Pınar. Şaşırmamıştım. Gece ne kadar uslu

bir çocuk gibi gözükse de yanında benim olmadığım uzunca süreçlerde etraftakilere problem çıkarabiliyordu. ''Ama aklınız kalmasın abla.'' Dedi Pınar hızlıca. ''Yeğenim geldi bugün bize. Onunla baya iyi anlaştılar. Ben de siz gelene kadar göndermedim. Oynayıp duruyorlar. Siz telaş etmeyin.'' 1

Telefonun ekranı tekrar Gece'ye doğru çevrildiğinde dışarıya çıkmışlardı ve beton yoldan bahçenin arkasına doğru minik minik adımlarla önden önden ilerliyordu. Biz kapıdaki adamlardan bahsederken 'çocuklara bunları verelim, çocuklara şunu diyelim' gibi ifadeler kullanınca Gece de biz kime nasıl hitap ediyorsak öyle ediyordu. ''Çocuklar.'' Dedi koskoca adamlara. ''Işığı açabilir misiniz acabası? Gece kedilerine bakacak.'' 150

Hızlıca bir koşuşturma oldu ve karanlık ekran anında daha net bir hale geldi. Gece tekrar telefonu Pınar'dan hızlıca alıp ''Babası bak.'' Dedi ama ekran yine kendine dönüktü ve yakınlaştırılmış küçük burnu, gözleri dışında bir şey yoktu. ''Gördün mü?'' Cevap alamayınca ''Alo.'' Diye bağırdı. 44

Çakır'ın gülümseyişi sesli bir hal alırken ''Babacım sen Pınar ablana ver onda kalsın, öyle görüyoruz biz.'' Dedi ama Gece telefonu vermeden önce ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana sallarken ''Babası vallahi annesi çok kızgın.'' Dedi anne kediyi şikayet ederek. ''Vallahi babası vallahi çok kızgın. Hep bağırıyor babası vallahi.'' Küçük dudaklarını ısırır gibi yapıp başını iki 37

yana sallayınca Çakır'ın iç çektiğini yaslandığın göğsünde hissettim. İkimizin de yüzünde sahici kocaman bir gülümseme vardı.

''Zarar vereceksin diye korkuyordur babam ondan.'' Dedi ve telefon Pınar'ın eline geçti. ''Çok yaklaşma tamam mı? Dokunma da sakın yavrulara. Sonra annesi almaz bir daha onu.''

''Bunu buraya koyayım.'' Dedi Pınar telefonu bir yere sabitleyerek. ''Annesine mama getireyim ben.''

Gece zerre önemsemeden arkasını döndü ve yuvanın biraz uzağında çömelerek dirseklerini dizine yaslayıp küçük avuçlarını yüzüne koydu. ''Ay...'' dedi herkesi unutmuş gibi annesini emen yavru kedileri izlerken ''Çok tatlılar. Bebek bunlar bebek.''

''Ulan sanki kendi çok büyükte.'' Dedi Çakır kendi kendine konuşur gibi. ''Onlara bebek diyor. Lan sensin asıl bebek.''

Çakır'ın Gece'yi izlerken, onunla konuşurkenki ifadeleri çok başkaydı. Benimle olduğu süreçlerde dahil olmak üzere ben hiçbir zaman diliminde onu böylesine çocuksu bir halde görmemiştim. Başımı göğsünde iki yana oynatınca rutin bir olayı gerçekleştirir gibi bilinçsizce saçımı öptü ve ikimizde keyifle Gece'yi izlemeye başladık. Sonra koşa koşa bir çocuk geldi yanına. Hiç görmediğim, bilmediğim, tahminimce

Gece'den 1- 2 yaş büyük bir erkek çocuğu ağzındaki lokmayı hızlıca bitirerek Gece'nin yanına çömeldi ve Gece direkt ''Miraç...'' dedi hayransı bir sesle. ''Baksana nasıl güzeller.'' 28

Çakır'ın keyfi biraz bozulmuş gibi olduğu yerde dikleşti ve telefonu yakınlaştırırken ''Bu kim lan?'' diye sordu. Sanırım Pınar'ın bahsettiği yeğeniydi. 13

''Bizim evlatlarımız olsun mu bunlar?'' dedi Gece Miraç'a doğru dönerek. Evlat dedi, evlat. Çakır'ın kaşlarının arasındaki oyuk büyürken ''Lan ne evladı?'' diye yükseldi ama duyan olmadı. 82

''Onun annesi var güzellik.'' Dedi Miraç gülümseyerek. ''Hem biz daha küçüğüz, bakamayız.'' 47

''Lan!'' dedi Çakır telefonu iyice dibine sokarak. ''Güzellik ne lan. Ne güzelliği, kimin güzelliği! Kim bu lan? Kim bu?'' diye sorusunu evirdi çevirdi ama cevap alamadı. 51

Ay resmen telefonun içine dalacak bir sinirle yerinde kıpırdandı, gerginleşti ve tüm rahatım bozuldu.

''Ben büyüdüm güzellik.'' Dedi Gece'de ona doğru dönerek. ''Boyum uzadı, yemeklerimi de yiyorum. Ben bakarım, sen de bana yardım edersin.'' 41

Gece kendinden emin bir ifadeyle gülümserken Çakır'ın sesi onların sesini bastırdığından sebep konuşamadı. Sinirden 1

kudurdu ama konuşulanları duymak için içine içine patladı. Olduğu yerde kalktı, geri oturdu. Bir nevi kendini zap etmeye çalıştı.

''Güzellik değilim ben.'' Dedi Miraç başını iki yana sallayıp kabul etmeyerek. ''Ben sana güzellik diyorum. Kızlara güzellik denir.''

''Olsun.'' Dedi Gece küçük omuzlarını yukarı doğru çekerek. ''Sen de güzelsin, ben de sana diyeceğim.''

Çakır konuşmayı iğrenmek ve kızmak arasında bir yüz ifadesiyle izliyordu ve olduğum yerde kahkaha atıyordum. Sindiremediği diyaloglar yüzünü şekilden şekle sokuyordu. Gece mi daha komikti Çakır mı bilemedim. O kadar kriz boyutuna gelmişti ki gülümsemem Çakır'ın sert ve oldukça ciddi bakışları beni bulunca korktum. Tutmaya çalıştım gülmemi ama olmadı yine aynı yerden patladım. Elini ağzıma kapadı konuşmaları duymak adına, avuç içine kahkahalarımı bıraktım.

Gece biraz düşünür gibi durduğunda ''Pınar da sana akıllı diyordu o zaman sen de benim akıllım ol.'' Dedi az önce reddedildiği için şimdi onay bekleyerek. İkisi de bunu gayet makul bulmuş olmalı ki ''Olur.'' Dedi Miraçta omuz silkerek. ''Sen bana akıllım de, ben de sana güzellik diyeyim.''

''De!'' diye kükredi Çakır, eli yüzümden düştü, ayaklandı, gülme krizim iyice arşa ulaştı.''Demezsen adam değilsin.'' Dedi

bebeklikten yeni çıkmış ufacık çocuğa olduğu yerde düşmana yükselir gibi yükselerek. ''De bakiyim ben de senin o aklını alayım.''

57

Kahkahalarım arşa ulaşınca ''Allah aşkına sus.'' Dedim. ''Saçmalama küçücük çocuk.''

1

Elinden telefonu almak istedim ama vermiyordu. İlginç olarak onlarda Çakır'ı hiç duymuyorlardı. Duymazlıktan gelemeyecek kadar küçüklerdi ki Gece muhakkak gelirdi Çakır'ın sesine. Çakır ise bir hayli ciddi ekrana bakarken ''Gece!'' diye seslendi ama arkasını bile dönmedi Gece.

Derin bir nefes alıp annesini emen kedi yavrularını izlerken "keşke anne ve baba da burada olsaydı Miraç." Dedi.

1

Küçük üzüntüsü kalbimi sızlattı. Bir gece ayrı kalışımız bile koca bir hasrete gebe kalmıştı.

"Kalk, kalk, kalk." Dedi Çakır bir anda. "Keşke dedi, gidelim hemen."

88

Şimdi, şu an, hemen gidecek gibi hareketlenince "Saçmalama." Deyip durdurdum. Benim şuradan şuraya adım atacak halim yoktu. Üstelik onunki de beklenmedik anda gelen bir kıskançlığın telaşı, korkusuydu.

Yine de bir hayli ciddi. "Ben kızıma keşke dedirtmek

istemiyorum." Dedi oldukça net bir ifadeyle. "Kalk gidelim." Tam o sırada Miraç Gece'nin mahsunluğunu hisseder gibi "Keşke güzellik." Dedi.

O güzellik dedikçe Gece'ye yaklaştıkça Çakır kudurdu. "Lan ne güzelliği." Diye çıkışta. "Güzelse anasına güzel babasına güzel. Sana ne oğlum!" 21

O kendi kendine yükseliyordu ama onlar bundan bir haberdi. 1

''Seni babamla ve annemle tanıştırayım gelince akıllı Miraç, güzel Miraç.'' Deyip ona doğru kaydı ve küçük ellerini omzuna koydu. 18

''Niye ki?'' diye sordu Miraç tek gözünü kırpmaya çalışıp, başını da iki yana sallayarak. 7

''E çünkü Gece'nin annesi var babası var akıllım.'' Dedi. ''Bilmesi lazım.'' Ben Gece'yi tanımadığım kimseyle konuşmaması ve görüşmemesi için uyarmıştım. O da Miraç ile bolca görüşüp konuşmak istediğinden sanırım bizimle tanıştırma ihtiyacı hissetmişti. Tabii biz gelene kadar aynı evde bile kalacak boyuta gelmişti ama olsun en azından söylediğim şeyi aklında tutmuştu. Zaten benim söylemek istediğim yaşıtları değildi. 6

''Lan bu beni niye duymuyor?'' dedi diğer elini öfkeyle telefona doğru uzatarak. Bakışları üzerimde sabit kalmış, olduğu yerde adımlamaya başlamıştı. 1

57

''Ayrıca bu Pınar nerede?'' diye esip gürledi. İstanbul'dan Adana'ya yağdı. Ben de tam olarak bu olaylar gerçekleşirken yanındaydım ama o hesabını bana soruyordu.

Yanına doğru yanaşıp elimi omzuna koydum ekranı görebilmek adına. ''Ne bileyim.'' Diye cevapladım ardından. ''Belki Tilki'ye takılmıştır.''

''Takılacaksa sonra takılsın, takılacak zaman mı?'' diye çıkıştı. ''Çocukları bıraktı tek başına orada.''

2

Gözlerimi devirerek yüzüne baktım. ''Abartmasan mı? İki adım ötesinde çocuklar duruyor zaten.''

''Hayır onlar da mı duymuyor beni anlamıyorum ki?''

''Ay Miraç.'' Dedi Gece tekrar ve bizim kendi aramızda konuşmalarımız bölündü. Bir de ayriyeten Çakır elini susayım diye havaya kaldırmış ekstradan uyarma gereği duymuştu. ''Benim babam çok güzel, aynı sana benziyor.'' Çakır'ın bu benzetme karşısında midesi bulanmış gibi yüzü değişti ve ''Ne alaka lan?'' dedi bir çocuğa bir kendine bakıp. Kaslarını belirginleştirdi, eliyle o karın kaslarını yokladı. ''Çubuk kraker gibi velet. Hakaret saydım şu an bunu.'' Sonra derince bir nefes alıp bana döndü ve ''Bak Mahru bu iş iyi yerlere gitmiyor söyleyeyim.'' Dedi tehdit edercesine hoşnutsuz bir tavırla. Tehdit ettiği saçma olarak bendim sanki. ''Saçma salak konuşmalar,

91

benzetmeler.''

Sanki nefes alamıyormuş gibi oturdu, eli yüzünü ovaladı. Eli yakasına gitti zaten çıplak olduğunu fark edip boğazını tuttu. Ağzının içinde cık cık cık yaptı, başını başka yöne çevirdi sonra dayanamadı tekrar baktı. Sabır çekti ve tekrar ofladı. Ne kapatabildi ne bakabildi, şekilden şekle girdi ben ise izledikçe güldüm. Tek yaptığım bundan ibaretti ve bence en keyifli kısmı benimkiydi.

''Ama benim babam büyük.'' Dedi Gece ellerini iki yana açarak. ''Çok kocaman bir adam. Elleri kocaman, boyu kocaman.'' Dedi hayranlıkla bahsederken. ''Bana sarılabiliyor, kucağına alabiliyor. Sen biraz küçüksün.''

Çakır bir yükseldi, bir yükseldi anlatamam. ''Aferin babam be.'' Dedi dolu dolu bir sesle. Sonra bana döndü gururla. ''Görüyorsun değil mi?'' diye sordu. ''Ben de demin aynı şeyleri dedim. Kimin kızı? Aklımız bir bizim be. Helal lan sana.'' Dedi telefona doğru. ''Siktir et şimdi o hergeleyi yanından.''

Tırnaklarını kemirerek heyecanla ekrana bakarken oturduğu yerde yükseldi, nefesini tuttu ve Gece Çakır'ın kalesine gol atarcasına ''Yani babam anneme göre, sen bana göresin.'' Dedi ve ben kahkahayı patlattım.

Yükseldiği yerde çakılınca telefonu koltuğa doğru fırlattı

ve ''Sikerim ama he böyle işi.'' Dedi odanın içinde ileri geri yürüyerek.

Bir gözü telefonda, ileri geri yürüyor, sakallarını sıvazlıyordu. Telefonu elime alınca koltuğun arkasına geçti ve yumruklarını koltuğun sırt kısmına koydu.

''Eminim annen de çok güzeldir güzellik.'' Dedi ve benim içimin yağları bir eridi. ''Zaten anneler hep güzeldir.'' Evet diye yükseldim olduğum yerde. Anneler de güzeldir, annelerin yemekleri de. 15

Çakır benim gururla şekilden şekle girdiğimi görünce eliyle bravo dercesine alkışlarken ''Hemen tav ol zaten.'' Dedi kınarcasına. ''Bir sen eksiktin. Kaç yaşında lan bu çocuk?'' 5 diyecektim diyemedim. Çünkü o gözünde baya büyütmüşe benziyordu. ''Böyle numaraları yiyor mu bu kızlar hala ya? Hayır yiyorsa o kadar edebiyat parçalamaya uğraşmasın kimse. Ebem sikiliyor benim sana bir cümle kurana kadar.'' 12

Koltuğun etrafında döndü durdu ''Ulan küçücük bebe kızlarıma yürüyüp duruyor, dövsen dövülmez, sövsen sövülmez.'' Diyerek kendi içinde bir çözüm yolu aradı ama bu sefer bulamadı sanırım ve bulması da hiç kolay değil gibiydi. 35

Sonra Pınar'ın telefonu alıp ''Alo.'' Demesiyle hızla dibime geldi ama bu sefer ben ondan kaçmaya başladım.

''Gelsene buraya.'' Dedi daha çok kaçtım.

''Ben bunun sesini kapatmışım ya.'' Dedi Pınar. Tahmin etmiştim. Şu an ondan kaçıyordum zaten. Az önce söylenilenleri duymadıkları barizdi fakat şimdiden sonrasını duyarlardı ve Çakır'ın hiç ağzından çıkanı kulağının duyacağını düşünmüyordum.

''Pınarcığım.'' Dedim masanın etrafında dolanırken telaşla. ''Sen çocukları çok öpersin.'' Ben kaçtım, o kovaladı.

''Ulan gel buraya.'' Dedi saldıracak gibi daha da telaşlandım. ''Ben kapatıyorum şimdi. Hadi size iyi geceler.''

''Bak sakın.'' Diyerek elini uyarır gibi salladı. Masanın üzerine doğru bir atak yaptı geri kaçtım. ''Sakın kapatma. O çocuğa iki çift lafım var.''

İlk çiftine başlamadan şak diye yüzüne kapattım ve beraberinde telefonu da kapatıp masanın ortasına doğru fırlattım. Telefonun kapanmasıyla birlikte kovalamaca da duraksadı ve bozulmuş bir surat ifadesi yerini aldı.

''Neden kapadın?'' diye sordu ve ben çenem ağırmış bir şekilde sandalyeye tutunarak ''Hayatım onlar daha çocuk.'' Dedim.

''Çocuksa çocukluğunu bilsin lan o zaman.'' Dedi siniri

bozulmuş bir şekilde kaşlarını çatarak. ''Yok güzellik, yok sen bana göresin bilmem neler, annen de güzeldir. Benim kızım daha küçük.''

''Yalnız...'' diye düzeltme girişiminde bulundum. ''Sen bana göresini senin kızın söyledi, çocuğa suç atma.''

Gözleri kısıldı ve ne diyorsun sen dercesine baktı. ''Söyleyene değil söyletene benim lafım.'' Dedi oradan da geri adım atmayarak.

Kendine yandaş bekliyordu lakin ben ''O da küçük.'' Dediğimde ''Mahru.'' Dedi adımı uzatarak. ''Zorlama sabrımı. Bak ben sana diyorum.'' Derken elini bana doğru uzattı ve adeta tehdit edercesine konuştu. ''Ben öyle hiç modern baba olmak istemiyorum. Ben memnunum halimden. Kimse beni değiştirmeye çalışmasın. Ben vermiyorum kızımı kimselere, gerekirse turşusunu da kurarız. Hem zaten ne gerek var.'' Dedi sanki kendisi çocukluktan meftun olmamışta aşktan anlamaz bir adam gibi.

''Senin şu an söyleyeceğin ters bir şey Gece'yi ne kadar etkiler biliyorsun değil mi?'' diye sorduğumda az önce o değişmem diyen adamın ifadesi anında ciddileşmişti. Demek ki değişirmiş, değiştirirlermiş. Hem de ettiği büyük lafların üstünden saniyeler geçmeden. ''Edeceğin küçücük bir lafla sana bu kadar yakınken aranıza nasıl mesafe koyar bir düşün.''

91

Söylediklerimi ciddiye almış olacak ki Gece ile arasına girebilecek mesafe düşüncesi bile onu duraksattı. Ama kabullenemedi de. Ne yapacağını bilmez halde masanın bir ucunda o bir ucunda ben sakallarını kaşıyarak ''Eee.'' Dedi. ''Ne yapacağım yani ben?''

O ciddi ciddi bir yardım istiyordu benden ve ben onun kadar ciddi kalamayarak ''Kabulleneceksin.'' Dedim. Yüz ifadem ciddi olduğundan dikkatle dinliyordu ama aslında dalga geçiyordum. ''Sonuçta bunlar olacak şeyler. Biz de geçtik bu dönemlerden. Aşık olmuş.''

12

''Ne!'' dedi kaşlarını çatıp yüksek bir sesle. Beklemediği yerden bir anda girince adama inme inmiş olacak ki elini sandalyeye koydu.

1

İçime içime gülerken ''Valla olmuş.'' Dedim. Duymak istemez gibi suratını buruştururken ''Ne saçmalıyorsun kızım sen?'' dedi. ''El kadar bebeler ne anlasın aşktan.''

Hala o kadar ciddi konuşuyordu ki benimle altıma işeyecektim neredeyse. ''Çocukluk aşkı diye bir şey vardır.'' Dedim aynı ciddiyeti korumaya çalışarak. Normalde bu konuşmayı böyle yapmazdı benimle ama ifadem o kadar kendinden emin ve ciddiydi ki dikkate almak durumunda kalıyordu. ''Görmüyor musun hallerini. Birbirlerine sarılmalar, lakap takmalar falan.''

15

ve o mantığına oturtmuş bir darbe daha yemiş gibi donuk bir ifadeyle kalınca daha fazla dayanamadım ve bacaklarımı birbirine bastırarak olduğum yerde eğilip kahkahalar atmaya başladım. Koskoca dağ gibi adam yıkılmanın eşiğine gelmişti ki dalga geçtiğimi anlayınca bozularak arkasındaki yastığı aldı ve bana doğru fırlattı. 15

''Siktir ya.'' Dedi, yastık başıma isabet etti ama ben gülmekten bir an durmadım. ''Geldiğinden beri taşak geçiyorsun benimle.'' Diye sürdürdü konuşmasını aynı bozulmuşlukla ve ben cevap vermeye dahi derman bulamazken söylediğim sadece ''Ay...'' dedim kahkahalarımın arasında. ''İşeyeceğim şimdi.'' 27

''Tuvalete git o zaman.'' Dedi aynı ciddiyetle ve masanın üzerindeki telefonuna uzandı. Sonra onun da yüzüne bir gülümseme yerleşti kendini tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Eliyle yüzünü kapamaya başladı, gülüp gülmemek arası bir ifadeyle sabır diledi, dudaklarını dişledi. 7

Gülümseyişi bana bakarken kesik kesik sesli bir hale dönüşünce bir telefonuna baktı bir bana ve bana nazaran daha düzgün bir sırıtmayla telefonunu salladı ve ''Pin kodu neydi bunun?'' diye sordu. Kendi pin kodunu bana sordu. Bu da sinirini bozmuş gibi gülmeye başladı. 19

Sonra bana baktıkça gülümsemesi daha da genişledi ve telefonu masaya fırlatırken ''Akıl bırakmadın.'' Dedi bundan keyif duyup 1

duymadığını kestiremediği bir sesle. ''Sen çok kaşınıyorsun bugün.'' Gülüyordu, çok güzel gülüyordu. 1

O hareketlendikçe ben de hareketlendim olduğum yerde. Gülümsemem azalsa da tamamen son bulmamıştı ve ''Buraya gel.'' Dedi emir vererek. ''Gülme.'' Diye de ekledi. 1

Ben kaçtım, o kovaladı. Kahkahalarım sendelememe sebep oldu. Gerçekten avına yaklaşan bir avcı gibi gördüm onu ve hareketlerim istemsizce seri bir hal aldı. Elini uzatsa tutacak kıvama geldiğinde ''İmdatlar olsun yarabbim.'' Diyerek kaçmaya başladım. 4

Evin içinde dakikalardır süren ve hiç bitmesin istediğim o kahkahalarımız susmak bilmedi. Ta ki masanın çevresi yetmeyip yukarı kaçmaya başlayana kadar. Masanın etrafından merdivenlere doğru yöneldiğimde sendeledim, düştüm lakin canım acıyacak boyutta bir düşme değildi bu. Ellerimle destek alıp kendimi korusam da Çakır'ın beni yakalamasından kaçamamıştım.

Bir ayağımı tuttuğumda yüz üstü olan bedenimi ona doğru çevirdim ve beni kendine doğru çektiğinde sırtım merdivenin basamaklarında sürtünüp dehşet bir acıyla sızlanmama sebep oldu.

''Acıdı.'' Diyerek çenesini tuttuğumda suçu üstüne atmaktan

hiç çekinmedim ve ''Acıttın.'' Diye ekledim. Sırtım alev alev yanıyordu. Kızgınlıkla çenesinde olan ellerim sıkılaştı, kalın telli iğne misali olan sakalları tek tek avucuma battı. Az önce kahkahalar atan iki çocuk gibiyken şimdi büyük bir ihtiyaçla yanıp tutuşan iki yetişkin bedene dönüşüverdik.

''Acısın.'' Dedi normalde üstüme titreyen adam bu anlarda oldukça hayvani bir dürtüyle hareket ederek. Elleri sihirliydi sanki. Sırtıma kaydığında yanan kısımlara parmak bastı.''Dert olduğum yere derman olayım.'' dedi dudaklarıma kapanarak. Yattığım yerde durmakta o kadar zorlanıyordum ki. Bir merdivenin yüzeyinde sırt üstü bir hayli rahatsız pozisyonda boynundan destek alarak kendimi kaldırmaya çalışıyordum. 8

Ona tutunuyordum ve o bu ürkek sığınışımı erkeksi bir tavırla sahipleniyordu. Eli sırtıma gitti, parmak uçları sahiden sihirli gibi her yerinde ritmik hareketlerle baskı uygulayarak dolanmaya başladı. Kollarımı boynuna sardım, bacaklarımı tutup beline doladı. 3

Dili dilime karışıp, beni bambaşka bir boyuta taşırken adeta savaş halindeydik. İlk anlarda tadını aldığım o rakıyı adeta dudaklarından içtim. Rahatsız hissettiğim dakikalarda kaçmak istedim, rahatsız olduğumu fark etmedi ve öpmeye devam etti. Sonrasında o tada ya alıştım ya dağıldı bilemiyorum ama sakinleştim. 8

Tişört üzerimde varla yok arası bir halde kalmıştı. Onun bana kendini itmesi, benim sürüklenmem derken belimden çok daha yukarısına kadar sıvanmış, küçücük bir bez parçasının kadınlığımı kapatacak kadar gözükmesine sebep olmuştu. Bundan ötesi yoktu. Tişörtün geniş yakası, duruşumun tam manasıyla normal olmamasından kaynaklı göğsümü saramayan sutyenle Çakır'a bir yol açılmıştı ve Çakır ona açılan yolları her zaman değerlendirirdi. Bir sevişmenin ortasında dahi o ayrıntıyı fark ederek tişörtün altından elini soktu ve avucunu göğsüm doldurdu. Bastırarak avucu arasında yuvarladığı göğsümün sızısı yine baş gösterirken bu sefer tepkimi inleyerek ortaya dökmüştüm.

Boynundan destek alarak yüzünü kendime daha çok çektim. Dahasını istedim, çok daha fazlasını. Bedenim ter su içinde kalmıştı daha ilk saniyelerden ve ben ağlayacak boyuta geldim.

Çakır'ı o kadar çok seviyordum, o kadar çok yetmiyor ve benim hasretim vuslata erişse bile sönmeyecekmişçesine o kadar büyük boyuttaydı ki deliriyordum. Dahası için ama dahası olmadığını bildiğimden deliriyordum. ''Lütfen.'' Dedim yakarırcasına titrek bir sesle. ''Lütfen daha çok öp, daha çok sev.''

Komutum onu olabildiğince vahşileştirdi. Göğüs ucum avucunun arasında yok olacakmışçasına ezildi. Parmakları göğsümde iç içe geçti adeta ve ben tırnaklarımı omuzlarına

bastırdım. Yine yetmedi, yine doymadım, yine uslanmadım.

Tek kolu belimden kavradığı gibi bizi ayaklandırırken onunla savaş halinde olan dilimi esir aldı. O an anladım ki onun izin verdiği kadar müdahale edebiliyordum ben. Önce dilimi vakumlarcasına içine çekti, sonrasında dişleri dilimin üzerinde izler bırakırcasına sürtündü.

O benimle birlikte yukarı doğru giderken titriyordum. Onun kucağında, yatağında, koynundayken küçücük hissettiğim bedenim delicesine titriyordu. Şimdi beni yere bıraksa düşerdim. Bu sevda ki beni elden ayaktan da düşürmüştü. O anlarda aklıma onu sevmediğimi söylediği saniyeler düşünce aklımı kaybedecek gibi oldum. Nasıl olur da ben böylesi bir şekilde onun için delirirken o benim sevdamı inkâra kadar gidebilmişti.

Hangi söz, hangi dokunuş onu ikna ederdi ki onu çok sevdiğime. Ben o an ondan habersiz kendi içimde kendimce bir ispat çabasına düşmüştüm ve daha çok sokuldum ona. Bir kez az öpsem, az dokunsam bitecekmiş gibi, biterse ölecekmişim gibi. Elim ensesinde, saçlarında, yüzünde sürekli olarak dolanırken dudaklarının her santimini büyük bir ihtiyaçla öptüm.

''Çakır Seyhanlı.'' Dedim kendimi ondan çekip kısa bir an nefeslenme ihtiyacı hissederken. Bunu neden söylediğimi de bilemedim. Bir insana adı ve soyadı ne kadar çok yakışırsa

o kadar çok yakıştığından hep birlikte söylemek istedim. Söyleyemediğim her bir gün için, hep daha çok söylemek istedim ve içimden defalarca kez tekrar ettim.

Çakır Seyhanlı 2

Çakır Seyhanlı

Çakır Seyhanlı

''Söyle.'' Dedi hep alıştığım ama her defasında kalbimi yerinden söküp alırcasına nefes nefese. ''Söyle öleyim.'' 15

Ölsek birlikte kavuşur muyduk huzura, doyar mıydık birbirimize. Neydi bunun dahası. Neyse o olsundu ama ersindi şu gönlümüz muradına. Onda da aynı heyecanı, doyumsuzluğu gördüğümden ötürü bir çare aradım durdum. Bitsin istediğimden değil, hep sürsün istediğimden, yetsin istediğimden.

Ne kadar dokunursak dokunalım yetmeyecekmişçesine gelen o dakikalarda Çakır bizi odamıza soktu. Bıraktığım gibi, aynı dururken beni yere koymak istedi ama kati surette reddettim. Bir derman bulamadım kendimde ayakta duracak ve o beni usulca yatağa bıraktı. Önce oturur halde durduğumdan eli tişörtüme gitti, hızlıca bir çırpıda çıkardı ve yere fırlattı. Benim ellerim onun eşofmanının ipini çözerken bollaşan lastikle hızlıca çıkarmasına sebep oldu ve üryan bir bedenle karşımda kaldı. 1

Elleri hızlıca altımda sırılsıklam olmuş kumaş parçasından kurtulsa da sutyenimi çıkartmakla uğraşmadı. Aksine askıları yarıya inmiş olan sutyenimde zaten göğüslerimin yarısı dışarıdaydı ve Çakır diğer yarısını içinden çıkartmada yardımcı oldu. Karanlığa rağmen gözlerinde yanan alevi gördüğümde ben de oraya dahil olmak istedim.

Bir bebeği sever gibi önce nazikçe okşadı çıplak bedenimi ardından beni yüz üstü çevirdi. Aşağıda sırtımın yanan kısımlarına dudakları şifasını bıraktı. Öptü, dilini boylu boyunca gezdirdi, çok sevmelerini fısıldadı. ''Özledin mi?'' diye sordum.

''Tutuştum.'' Dedi.

''Yandım.'' Diye karşılık verdim.

Bacaklarımda olan eli en mahremime hoyratça dokunduğunda ''Kavrulmuşsun.'' Dedi. Islaklık iri parmakları arasında kadınlığıma yayıldı. ''Fıstığımı.'' Dediğinde kanım delicesine akmaya başladı. ''Kavurmuşsun.''

Söylediği gibi oldu. Dertte oydu dermanda. Hiçbir yeri mahrum etmek istemez gibi sırtımın her bir karışıyla tek tek ilgilenirken elleri iki yandan kalçamı kavradı ve elleri ara ara usulca kasıklarıma kadar geldi.

Orta parmakları kasıklarımı çıldırtacak biçimde okşarken

sırtımdaki dudakları git gide hoyratlaştı. Emdiği yerlerin sızısı beni altında kıvrandırmaya itti. Ben kıvrandıkça o sertleşti.

''Sikeyim böyle işi.'' Dedi dayanamıyormuş gibi. ''Delireceğim yetmiyor.'' Dedi aynı yakarışla. Kasıklarımı tutan elleri adeta kendine çekti beni. Kalçam kasıklarına çarptı. O an gerçekten büyük bir yangında tutuşmuş gibi hissettim kendimi. 1

Başımı geri doğru çevirdiğimde sırtımı emen o dudakları duraksadı ve biz kesiştik. Öyle bir bakış gördüm ki onda şehvet dolu bakışları kadınlığımın seğirmesine sebep oldu.

Daha fazla dayanamayarak önüme döndüğümde dirseklerimin üstünde durmaktan bitap düşmüştüm. Sırtımı emen dudakları yavaşça aşağıya doğru kaydığında birkaç saniye duraksadı.

İltifatları sadece bana değildi. ''Benim güzel bebeğim.'' Dediğinde muhatap aldığının ben olmadığının gayet bilincindeydim. Gözlerim utançla karışık bir hisle kapandığında parmakları en mahremimin arasında dolandı, ıslaklığını yaydı ve kaçınılmaz son olan dudakları mahremime kapandı. O an büyük tiz bir çığlık koptu dudaklarımdan. 3

''Çakır.'' Diyerek adını inledim. Dizlerimin üstünde doğrulmak istedim lakin buna derman bulamadım. Emdi uzun uzun. Islak, sıcak dudakları ve dili duvarlarımdaydı. Kanım delicesine akmaya başladığında yastığa uzandım, sarıldım ve kendimi o

yastığa kapadım.

Tenine kazımak istediğim o tırnaklarımı yastığa batırırken ezilen göğüslerim bana bu gecenin en büyük cezası gibiydi. Çünkü kısa bir zaman diliminde beni andan koparıyor fakat Çakır'ın arsız dudakları varlığını kısa sürede hatırlatmasıyla zihnim derinliklerde kayboluyordu.

''Dayanamıyorum.'' Diye inlediğim noktalarda dahi durmadı. Saatlerce hissettirebilecek kadar uzun dakikalarca emdi, kesik kesik inlemelerimle adını binlerce kez zikrettirdi. Bir tepeye çıktım lakin düşemedim. Zangır zangır titrediğim o noktada Çakır bilircesine beni bıraktı.

''Henüz değil.'' Dediğinde onu öldürecek kadar kızgındım ve onun şehvetten parlayan gözlerinin aksine benimkiler kızgınlıktandı. Yüzüne yerleştirdiği o gülümsemenin peşine beni yüz üstü çevirdi ve üzerime doğru abandı.

Yarım bırakılan kadınlığım bir kalp gibi atıp, seğirirken o dudaklarında benim tadımla tekrar dudaklarıma kapandı. Dilini ağzımın içinde yuvarladı. Bacaklarım beline dolandı, kalçalarına kaydı. Onunla delice bir öpüşmenin ortasında topuklarımı kalçalarına bastırarak kendime itmek istedim ama direndi.

Sertliğinden kasıklarıma süzülen birkaç damla, benim ıslaklığıma karıştı ve o sıcaklıkta sürtünmekten öte gitmedi.

Ellerim boynunu, saçlarını, izlemeye doyamadığım kaslarını ve göğsünü severken o beni emmeye devam etti. Bıraktığı izleri önemsemeden hatta ve hatta bunu amaçlamış gibi her bir karışımı uzunca emdi. Boynum, omzum, çenem, kollarım, karnım, kasıklarım, bacaklarım, sırtım. Dokunabildiği, erişebildiği her bir noktamda hüküm sürdü ve ben ona teslim oldum.

Elleri iki yandan belimi kavramış dudakları karnımdan yukarı doğru çıkarken yönünün göğüslerim olduğunun bilincindeydim ve ilk kez delicesine korktum. Başını ellerimin arasına alıp yönünü değiştirmek ya da mani olabilmek adına kontrolü ele almaya çalışsam da durmadı.

Göğüs ucumu dudakları arasına aldığında dişlerimi sıkıp ''Çakır.'' Diye feryat ettim. Bu yakarış zevkten çok hassasiyetten kaynaklı bir durumdu. Keşke şu gecelik göğüslerimi unutabilseydik fakat Çakır'ın en sevdiği şeyi ondan almak pekte mümkün gözükmüyordu.

Dişleri arasında çekiştirdiği göğüs ucum ve diğer elinde diğer göğsüm yoğun bir ilginin esiriyken normal zamanda çıldırtacak şu hareketler benim kaçmama sebebiyet veriyordu. ''Lütfen.'' Dedim elim yüzünü okşarken. ''Yavaş.'' Ben konuştum ama o o kadar kaptırmıştı ki kendini beni duyduğundan bile emin değildim. O emdikçe ben sızıyla inleyerek bedenimi ona doğru kaldırdım.

''Çakır.'' Diye birkaç kez adı döküldü dilimden. Koynumda oldukça hoyrat davranan şu adamı sakinleştirmek niyetiyle daha yumuşak bir sesle ''Lütfen.'' Diye birkaç kez ikaz ettim, sakallarını okaşayarak. Kendini bastırdıkça göğüslerime sürtünen ve batan sakalları da ayrı bir işkenceydi ve en son noktada ''Çakır lütfen.'' Dedim daha baskılı bir sesle. Eli göğsümü yoğururken parmakları ucumu ezmekle meşguldu. Geri çekildi ve ''Ne yapıyorum?'' diye sordu aksi bir sesle.

''Acıyor.'' Diyerek yüzünü okşadığımda bunu anlamlandıramadı çünkü normalde şunun bin katını yaparken dahası için zorladığımı bilirdi fakat üstelemedi. Göğsümdeki elleri koltuk altıma kaymıştı ve bana sarılır boyuta gelmişti. Ben de onu sarmaladım. Sarıp sarmalandık. 2

Dudakları kulak mememi bu sefer esir aldığında göğüslerimde dahil her bir yerimde ilk kez ondan bu kadar çok iz taşıdığımı fark ettim. Alnımı öptü, burnumu, yüzümü, dudağımı. Bacaklarımı toplayıp göğsüne doğru konumlandırdığımda ona sunulan o görüntü ne istediğimin de göstergesiydi.

Eliyle kendini kavradı ve benim istediğimi bana vermeden bacaklarımın arasında varlığı beni çıldırtsın istercesine eliyle mahremime sürttü. Bu çok daha farklı bir histi. Hem parmaklarının kemikli kısmı kadınlığıma sert bir darbe vuruyor hem de kendini bilinçli olarak sürtmesi farklı, değişik ama hoş 2

hisler yaratıyordu.

O kendini bana sürterken istediğini ona vererek defalarca kez inledim. Yetmeyişin göstergesi olarak ellerimi omuzlarına sabitledim, kolunu sıkıp gevşedim. Sonra onun bunu bir işkenceye çevirmesine müsaade etmeden ben devraldım. Olduğum yerde onu omzundan ittim. Eli belinde, benimle birlikte geri çekildi.

Yatakta oturur pozisyona geldiğimizde elimi onun elinin üstüne götürdüm. Önce ince parmaklarımı o kalın parmaklarının arasında dolaştırıp o sertliği onunla birlikte okşadım, bir yandan da boynunu emmeye başladım.

''Ulan deliriyorum sana.'' Dediğinde zevkten patlayacak gibi başını geri atmıştı. ''Delirtiyorsun, aklımı alıyorsun Mahru.'' Dedi, onu emmem için adeta daha çok bastırdı. ''Alıyorsun orayı da sana esir bırakıyorsun. Sonra ben sen gidince yönümü sapıtıyorum.''

O böyle bana olan aşkını döktükçe ben ona karşı dolup taşıyordum. Çakır ile ben birbirimize öylesine bağlıydık ki, öylesine bir çekim vardı ki aramızda uzaktan gören birinin dahi hissetmemesi imkânsız gibiydi.

Bir elim onunla birlikte o sertliğindeydi, diğer elimin tırnaklarını dövmesine kazımakla meşguldum. Sadece boynunu emmekle bırakmadım, önümde benim için hazır duran vücudunu

gelişigüzel büyük bir ihtiyaçla emdim.

Kavradığı o sertliği patlatacak gibi sıktığında ''Tut.'' Diyerek sırılsıklam olmuş elleriyle elimi kavradı ve parmaklarımı onu saracak şekilde yönlendirdi. Bütün hakimiyet bende, onun eli de benim elimin üstünde aşağı yukarı sıvazlamaya başladım. İlk hareketimde dudaklarını dişleyerek göğsü körüklendi, ikincisinde kalçasını sıkarak kendini hareketlendirip bana doğru itti. Büyük bir hazzı yaşadığını sımsıkı yumduğu gözlerinden ve küfürler savurduğu dudaklarında okuyabiliyordum.

Dizlerimin üstünde doğrulduğumda hareketlenişimi fark ederek gözlerini açtı. Göğüslerim önündeyken dokunmadan duramadı ve o ufak tomurcuğu ağzına büyütmeye başladı. Halbuki binlerce kez uyarmıştım lakin o aklını siktiğim konusunda doğru söylüyordu sanırım.

Saçlarını çekip kendime doğru kaldırdım ve dudaklarına kapandım. Biz öpüşürken, tenlerimiz birbirine sürtündü. Dizlerimin üstünde ona sürtüne sürtüne okşayıp, öpüşmeye devam etti. Elleri kalçalarımdaydı ve ben ellerinin altında kıvranmaktaydım. Doğruldum, yerleştim ve onu içime kabul ettim.

Dudaklarımız birbirinin üstünde daha o ilk girişte öpüşmeyi bırakmış ''Ah!'' diyerek büyük bir hazzı yaşarken sadece birbirimizi solumuştuk. Dudaklarımız eş hizada açılmış,

birbirine dokunmuş ama birbirini emmek ya da öpmek yerine birlikte inleyerek tadını çıkarmıştı.

Oturdum, kalktım ve bunun hızı da süresi de arttıkça delirdi. ''Bir daha sakın.'' Dedi nefes nefese, aksice uyararak. ''Bir daha bir gün bile bırakıp gitmiyorsun.'' Omzuma dişlerini sürttü. ''Bir gün bile dibimden ayrılmıyorsun.'' Emdi. ''Bir gün bile beni senden mahrum etmiyorsun.'' Öptü. 4

Bizim birbirimize olan açlığımız bir günü dahi kabullenemeyecek kadar çoktu. Yetmeyeceğini ve yetemeyeceğini anlayıp kaybettiğimiz tüm vakitlere sövdüğümüz anlarda hep bu anlar oluyordu. Elim ensesinde onu kendime daha fazlası içi bastırırken bakışları tam olarak o iki parçanın birleştiği noktayı aynadan izlemekteydi. İzlediği görüntü dudaklarını ısırmasına sebebiyet verirken gözleri döndü sanki. Parmakları kadınlığıma kapanınca ve okşamaya başlayınca titredim. Ben titreyince o delirdi sanki. 1

Bir sürü pozisyon değiştirdik, saatleri birbirine kattık, çok kez öpüştük, seviştik, soluklandık. Defalarca kez bittik tekrar başladık. Yine bir birleşmenin en tepesinde Çakır içime çarparak sıcaklığını defalarca kez uyardığım ama vazgeçemediği, aklından uçup giden göğüslerimi ısırarak bıraktığında adımı inledi, üstüme düştü. 38

Nefes nefese gecenin son bulmasıyla ki son bulduğundan

da emin değildim olduğum yerde ayaklanmak istedim. Yorgunluktan bitap düşen tek ben olmamıştım ama ona rağmen yüzünde hala bir sürü anlamın barındıran o adam elini karnıma koyarak beni engellemişti. ''Nereye?'' diye sorduğunda eğer beni biraz daha bırakmazsa düşüp kalacaktım.

''Su içeceğim.'' Dedim gülümseyerek. ''Sonra da duş alıp uyuyacağım.'' Uyuyacağım kısmını özellikle vurgulayınca sanki saatlerdir sevişen biz değilmişiz gibi başı yatağa huysuzlukla düştü. 2

Omzunun üstüne bir öpücük bıraktım ve ''Sen de aynısını yapsan iyi edersin.'' Diye ekledim. ''Yarın yola çıkacağız.''

Sabah gideceğimiz yolculuğu öğlene çekmiştik ki o bile ayılmamız için çok zor gözüküyordu. Saat epey ilerlemişti ve biz biraz bile olsun dinlenememiştik. Evin her bir köşesi dehşet dağılıp saçılmıştı. Başını olumlu anlamda salladığında gözleri kapalı yüz üstü yatakta uzanır şekilde bıraktım ve ayaklandım. Aynada gördüğüm bedenimin her yerinin mosmor olduğuydu. İstisnasız her bölgemde ondan bir sürü iz taşıyordum ve bunların ne kadar sürede geçeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tabiri caizse Çakır beni ciddi anlamda yemişti. 1

Birkaç adım attım ve o ilk saniyelerde yer ayağımın altından kaydı, yok sayıp bir iki adım daha attım gözlerim kararardı. Etraf hızlı bir şekilde dönerken kulaklarım uğuldamaya başladı, 63

kanım çekildi. ''Ça-'' dedim ama devamını getiremedim. Çığlığım içimde kayboldu ve daha fazla beni taşıyamayan bedenim yerle bir oldu, bilincimi kaybettim.

...

''Mahru.'' Dedi bana Aysel abla. Sesinde başka bir şey vardı. Tanımadığım bir ton. Bir kayıp, bir acı, bir acıma. Eli sırtımı sıvazladı destek olmak ister gibi. ''Gir bak annene son kez kızım.'' O an elim ayağım kesildi. Her şey anlamını yitirdi.

Bir kez daha sıvazladı. Bunun için mi? Buna destek için mi? Ne desteği. Sırtıma dokunan el miydi destek bana? Değildi. Annesini kaybını almış on beşinde bir kıza bir el mi destek olacaktı?

Dünyam karardı, değişti. Benim annem gidince dünyamın renkleri de gitti.

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Bir adım attım. Sonra ikinci adım. Üçüncü adımı atamadım kaldım. Gitmemi ister gibi sırtıma dokundular yapamadım.

Olduğum yere mıhlandım sanki. Boğazım düğüm düğüm oldu. Ağlamak istedim, ağlayamadım. Ben on beşimde, bir öğle vakti annemin kaybından bir adım öte atamadım. Tanıdık yüzler gördüm ama hepsi yabancı geldi. Ben koskoca göğün altında hiçbir yere sığamadım.

Dünyam döndü. Etrafıma baktım. Acıyan, meraklı gözlerden başka bir şey görmedim. Kimisinin gözleri kızarmıştı ama ben annem için ağlayamadım. ''Hadi kızım.'' Dedi tekrar sırtıma dokunarak. ''Git gör anneni.''

Gidemedim, bakamadım, dokunamadım. Zorladılar. Ben gidemedim ama onlar zorladılar. Sonra onu gördüm onca kalabalığın içinde. Bir adım atmayan ayaklarım bir ona doğru koştu. Onu görünce başladım ağlamaya. ''Çakır.'' Dedim ellerim titremeye başladı. Gözyaşlarım kararan o dünyamda sel oldu yağdı. Ona da dokunamadım. Ne yapacağımı bilemedim. ''Bana.'' Dedim sesim titremeye başladı. ''Bana bak diyorlar. Annene diyorlar.'' Hıçkırdım. ''Annene son kez diyorlar. Öldü diyorlar.'' İki büklüm oldum, nefes alamadım, içime oturdu, kalkamadım.

Kolumu kavradı ve beni ayağa kaldıran yine o oldu. ''Ağla.'' Dedi. Ağladım.

''Anneler ölmez ki. Ölmedi.'' Dedim. ''Ölmedi.'' Dedi. O an inanmak istediğim o yalanın koynunda uyuttu beni. Ben söyledim, o tekrarladı, inandım. Ben on beşimde ilk kez ona sarılarak, hıçkıra hıçkıra ağladım. Saçlarımı okşadı, annemden başkasının dokunmadığı saçlarımı ilk kez o okşadı ve ben ilk kez kalbinde olduğumu bildiğim birinin kalbinin üstünde ağladım.

Ben ağladım.

O ağladı.

Onca kalabalığın içinde tek olduk, hiç olduk, ağladık.

Sonra silikleşti her şey. Beni saran o kollar yok oldu, düştüm. İnsanlar kayboldu, evler silikleşti. Toza toprağa bulandım, birilerini aradım, bulamadım. Gün batmaya başladı. Gök turunculaştı. On beşimde kaldım. Bembeyaz bir elbisenin içinde korkuyla etrafıma baktım. Sonra az önce öldü dedikleri annemi gördüm. Bir taşın üstünde oturmuş, bana gülümsüyordu. Onun için akan daha kurumamış gözyaşlarımı silerek hızla ayaklandım, koşmaya başladım. Kendi eteğime takıldım, düştüm, kalktım, tökezledim. Her bir adımda bir yaş daha büyüdüm. Yirmi dördümde vardım annemin yanına.

''Anne.'' Dedim. Sanki yıllardır görmemişim gibi ağlayarak, büyük bir özlemle sıkıca sarıldım. ''anne sana öldü dediler. Ben çok korktum.''Öptüm.Ellerini öptüm, yüzünü öptüm, simsiyah saçlarını öptüm. Gencecikti, çok güzeldi. Zaten anneler hep güzeldi. Ağlaya ağlaya öptüm.

Yanına oturdum. Başımı dizine koydum. ''Anne.'' Dedim katıla katıla ağlarken. Dizlerini öptüm. ''Anne seni çok özledim. Anne.'' Dedim içimin acısını döktüm. ''Kimsem kalmadı. Anne ben seni çok özledim.''

Konuşmadı benimle, hiç konuşmadı. Küstü mü? Abim yüzünden bana küstü mü? Güldü ama. "Anne." Dedim yalvarır gibi. "Bir şey desene." Hıçkırdım, yalvardım. Ellerini öpe öpe yalvardım. Konuşmadı, güldü ve saçlarımı okşadı. İçim huzur doldu taştı. Bacaklarına sarıldım sıkı sıkı. Hiç bırakmak istemedim. "Anne." Dedim. "Gitme bir daha hiç tamam mı? Ben seni çok özlemişim." Başını başıma yasladı. Saçlarımı okşadı. Sanki yıllardır sevmemiş gibi hissettim, senelerdir görmemişim gibi. Halbu ki daha dün akşam görmüştüm ama dün akşamki ben de değildim sanki, anlamlandıramadım. 1

Sonra annem ayaklandı, etrafına bakındı. Gözyaşlarımı silip endişeyle gidecek diye ayaklandım. Bir adım attı, bir adım attım. Yirmi beş oldum. 1

Hava kararadı.

Ayaz çıktı. 16

Üşüdüm. 1

Bir çocuk belirdi, annemin arkasında. 2

Bir erkek çocuğu. Tanıdık ama yabancı. Bembeyaz teni vardı. Bir gözü maviydi bir gözü kahverengi. Üstü başı kan içindeydi. Annemin arkasından çıktı, bana gülümsedi. Rüzgar esti, üşüdüm ama o gülümsedi. İçim huzursuzlandı, kalbim sıkıştı. 44

''Anne.'' Dedim tedirginlikle ''bu kim?''

Yine konuşmadı ama gülümsedi. Elinin altındaki çocuğun saçlarını sevdi. Sonra o sessizliğin içinde o çocuğun sesi çığ gibi büyüdü. Bana bakarak ''Anne.'' Dedi. Karanlıkta beliren o çocuk, tüm karanlığına rağmen gülümseyerek bana anne dedi. Korktum. Geri gitmek istedim gidemedim. Sendeledim ama geri gidemedim. Bir duvar vardı sanki arkamda, çarptım gidemedim. Bıraktığım yere dönemedim. Geçmişime dönemedim. Başımı iki yana sallayarak reddetmek istedim yapamadım. 11

Sonra üstüne baktım. Beyaz kanlı bir gömlek görünce dünyam başıma yıkıldı. Ben yirmi beşimde verdiğim kayıpla karşı karşıya geldim. Kaçamayacağımı anlayınca diz çöktüm tekrar ağlamaya başladım. 19

Bana doğru geldi ve bu sefer o sildi gözyaşlarımı. Ben ağladım ama o her şeye rağmen gülümsedi. Elleri kanlıydı ama bana bulaştırmadı. Sildi gözyaşlarımı. Ne benim gözyaşlarım onun kanlarını temizledi, ne kendi kanını bana bulaştırdı. Utançla ''Özür dilerim.'' Dedim. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Bir yanı Çakır'dı sanki bir yanı ben. Bizim günahlarımız. Karanlıkta bıraktığımız bembeyaz bir çocuk. 5

Bir şey demedi. Sanırım beni affedemedi. 2

''Sizi götüreceğim buradan.'' Dedim hızla ayaklanarak. Etrafıma 4

bakınarak bir çıkış yolu aradım ama bulamadım. Bomboştu her yer. Alabildiğine düzlük, uçsuz bucaksız. Çocuk geri adımladı ve ikinci kez sesini duydum. ''Unut beni.'' Dedi annemin elini tuttu. 4

Gidecekler miydi?

Korkarak başımı iki yana salladım ve ''hayır.'' Dedim. Nasıl unutulurdu? Kalbimi oracıkta sıktılar sanki ölüyorum sandım. ''Hayır.'' Diye yineledim. ''Sakın gitmeyin.'' Dokunmak istedim ulaşamadım. Bir adım ötemdeydi ama elim onları tutamadı. Geri gitmeye başladılar, ağlamaya başladım. 1

''Beni burada bırakmayın.'' Diye avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım bu sefer. ''Ne olur beni de alın.''

Annem arkasını bile dönüp bakmadı ama o çocuk bir an olsun gözlerini benden ayırmadı. Göğsüm sızladı, yandım, kavruldum. 1

''Sen gitme o zaman.'' Dedim benden bakışlarını çekemeyen o çocuğa yalvarırcasına, ama gitti. Arkasından bağırdım gözyaşları içinde ''Adın ne?''

Unut demişti ama ben onu ölsem yine unutamazdım. 1

''Kenan.'' Dedi. Bir kez daha sarsıldım. Kabullenmedim. Başımı iki yana salladım. O isim uğursuzdu, kötüydü, kimseye iyilik getirmemişti. Kim koymuştu o adı ona? Gülümseyerek uzaklaştı. Dünyam bir kez daha başıma yıkıldı. Küçücük çocuk uğursuz bir 18

isimle birlikte bizim tüm günahlarımızı üstüne alarak uzaklaştı bizden. Tek başıma kaldım. Sonra bir adım attım, yirmi altı oldum onlar silikleşti. 18

Bir adım attım yirmi yedi oldum, karanlıktı. 1

Bir adım daha attım yirmi sekiz oldum, karanlıktı. 1

Sonra Gece'nin sesini duydum, yönüm değişti, yirmi dokuz oldum, karanlıktı. 4

Bir adım daha attım, otuz oldum, karanlıktı. 1

Başka bir adım attım otuz bir oldum, karanlıktı. 3

Çakır'ın sesini duydum, yönümü değiştim otuz iki oldum, şafak söktü. Gün birden aydınlandı, tüm ışık yüzüme vurdu, gözümü aldı, elimi yüzüme kapadım. 6

Bir bebek ağladı, tanıdık bir yüz gördüm.

Karanlığıyla birlikte bana doğru yürüdü, gölgem oldu. Kucağında bir bebekle Turan'ı gördüm. İçim içime sığmadı. Koşmak istedim yapamadım. Sadece bekledim. Kanlar içindeydi. Bana doğru yaklaştı ve bebeğin ağlamaları arttı. 5

''Turan.'' Dedim heyecanla. ''Turan annem buradaydı, bir de bir çocuk. Benimmiş. Sen gördün mü onları?'' diye sordum. Bana 28

baktı başını salladı, gözleri dolu doluydu. 28

Ağlayan bebeği kucağıma bıraktığında bebek sustu. Turan'ın yüzü gözü kan içiydi. "Turan." Dedim korkuyla. Ona dokunup temizlemek istedim ama yapamadım. "Turan sen hala kanıyorsun." Dedim. Sanki gök ikiye bölündü. Bebek ve ben aydınlıkta, o karanlıkta kaldı. 5

"Mahru." Dedi ağlamaya başladı. Ben de ağladım. "Çok özledim." Dedi ama bir adım atamadı. Sanki aramızda bir cam vardı. Ne o öte geçebildi ne ben. 33

"Gel." Dedim elimi uzattım ağlayarak, tutamadı. "Turan gel gidelim hadi." Dedim yalvararak. Artık dayanamıyordum. Hepsini burada bırakmaya dayanamıyordum, dokunamamaya dayanamıyordum.

"Çok yalnızım ben." Diye ağladı. "Mahru kimsem yok. Burası çok karanlık, çok yabancı." Gözyaşları sicim sicim döküldü, ilk kez onu böyle gördüm. 79

"Ağlama." Diye fısıldadım. Boynunu büktü bir çocuk gibi. Kısılmış sesimle "Ağlama." Diye fısıldadım tekrar ama ağladı. 2

"Gel." Dedim dayanamayarak. Güçten düştüm ağlamaktan, yalvarmaktan, çaresizlikten. "Gel herkes seni çok özledi, düzeltiriz her şeyi gel ne olur gidelim." 3

Kime gidelim desem, kime dokunmak istesem gitti. O da ağlaya ağlaya giderken "Mahru." Dedi. "Beni unutma." 50

Etrafıma bakındım, elimin biri kundaktaki bebekten ayrılınca çocuk ağlamaya başladı. "Turan korkuyorum." Diye bağırdım arkasından. "Ben bu çocukla burada tek başıma ne yapacağım. Gel lütfen." Dedim, durmadı, gitti. 1

Çocuk ağlamaya devam etti. Yağmur başladı, kundak ıslandı. Yüzünü açıp bakmak istedim. "Mahru." Diye bir ses duydum yine her şey silikleşmeye başladı. Sonra tekrar biri "Mahru." Dedi kayboldum, uğultular duymaya başladım. Bir el dokundu yüzüme "Mahru." Dedi beni kendine çekti, gerçekliğe döndüm. 10

...

Ayıldığımda bir hastane odasında, kolumda bir serum ve buram buram ilaç kokusuyla karşılaşmıştım. Karanlıktan çıktığım o ilk anda odanın ışığı gözümü rahatsız edince tekrar kapadım ve Çakır'a "Işığı kapatır mısın?" dedim.

Hızlıca ayaklanıp ışığı kapattığında gözlerimi araladım. Çakır tedirginlikle başucuma oturunca elinin tersiyle yüzüme gelen saçları itti ve "İyi misin?" diye sordu. Boğazım sanki çok fazla bağırmışım gibi bir acıyla kavrulunca yutkunarak başımı salladım sadece.

"Gel dedin, gitme dedin. Rüya mı gördün?" diye sordu. Nasıl 2

yaklaşacağını bilmez bir halde tedirginlikle usul usul tenimi okşarken olumlu anlamda başımı salladım. ''Ne gördün?'' diye sordu ve gözlerim etrafta dolanınca ekledi. ''Doktor bir şey yoktur dedi merak etme.'' Dedi sesini normalden bile yumuşak tutarak. ''Test falan istediler, onlar çıkana kadar da seni buraya aldılar. Korkacak bir şey yok.''

Hava hala karanlıktı. Odayı loş bir ışık aydınlatıyordu.

Olduğum yerde doğrulmak istediğimde hala gördüğüm rüyanın etkisindeydim. Sanki her şey o kadar gerçekti ki. Annem, o çocuk ve Turan. Bana yardım etti ve sırtıma yastığı koyarken ''Annemi gördüm.'' Dedim huzursuzca. Annemi kaybettiğim gün belirmişti aklımda önce. Çakır'a sarıldığım ve ağladığımız o dakikalar tamamen gerçek olanlardı, geçmişimizdi fakat sonrası bir rüyadan mı yoksa kabustan mı ibaretti bilemedim. ''Sonra.'' Dedim zihnimi toparlamaya çalışarak.

Duraksayınca ''Sonra.'' Diye devam etti.

Gördüğüm erkek çocuğundan bahsedecektim ama bana *Unut beni* deyişi yankılandı zihnimde. Bahsedip bahsetmemekte kararsız kaldım. *Çakır o çocuk senin istemediğin o adı sahiplenip, tüm günahlarımızı almış* diyemedim. Çakır'ın bunu kendine dert edeceğini de bildiğimden kendime sakladım ve başımı iki yana sallayarak bakışlarımı kaçırdım. ''O kadar.'' Dedim boğazımı temizleyerek. ''Özlemişim çok. Onu

söyleyecektim.''

Tam o sırada kapı tıklandı ve genç, kadın bir doktor içeri girdi. ''Mahru Hanım.'' Dedi güler yüzüyle. ''Kendinize gelmişsiniz.''

Benden önce Çakır lafa atılmış ve ''Sonuçlar çıktı mı?'' diye sormuştu. Doktor nazik bir tavırla başını iki yana sallarken ''sordum ama henüz çıkmamış.'' Dedi. ''Ben Mahru Hanıma bakmaya gelmiştim. İyi misiniz?''

Olumlu anlamda başımı salladığımda yüzüme bir gülümseme koymaya çalıştım ama gördüğüm rüya beni o kadar etkilemişti ki bir savaşın ortasından çıkıp gelmiş gibi hissediyordum kendimi. Çakır'ın ne yapacağını bilmez tedirgin bakışları sıklıkla üstümde kalınca ''Tahlillerinize göre konuşuruz tabii ama önemli bir şeyinizin olduğunu düşünmüyorum.'' Dedi. ''Muhtemelen yorgunluktan kaynaklı olabilir. Biraz dinlenirseniz daha iyi hissedeceksinizdir mutlaka. Geçmiş olsun, ben yine gelirim.''

O an aklıma dank eden vücudumdaki morluklarla birlikte yerin dibine girmek istedim ve doktordan kaçırdığım bakışlarımın odağı Çakır oldu.

Niye getirmişti buraya? Mutlaka doktor kontrol etmişti ve o morlukları görmüştü. Haklıydı, kesin olarak yorgunluktandı ve mutlaka ayılacaktım. O an kime kızsam bilemedim. Çakır'a

kızmamanın da mantıklı olmadığının bilincindeydim ama ama işte...

4

Kendi kendime, içime içime söylenirken çıkmaya duran doktoru hemşire elindeki sonuçlarla durdurdu ve ''Heh çıkmış.'' Diyerek bize döndü, yüzüne bir gülümseme yerleşti.

İşte tam o anlarda manzaram olan o pencerede şafak söktü. ''Mahru Hanım.'' Dedi heyecan bürümüş sesiyle. Bir bebeğin rahmimdeki varlığı iki dudağının arasında müjdelendi. ''Tebrik ederim, hamilesiniz.''

363

Bölüm Sonu

6

Umarım bölümü beğenmişsinizdir.

11

Oy vermediysek verelim mi 🥰

Finale sanıyorum ki 4 bölüm kaldı 🥺 Son 4 bölümde bölüm araları biraz daha açıldı. Bu ay 1 tane daha bölüm gelecek, sonrası Mayıs ayında. Zamanını yine instagramdan duyururum. ❤️

47

Hesap: humeyraao

Wattpad üzerinden de takibe alıp bağlarımızı sıkılaştırabiliriz. :) Onu da şöyle bırakayım. humeyraao

hemşire elindeki sonuçlarla durdurdu ve ''Heh çıkmış.'' Diyerek bize döndü, yüzüne bir gülümseme yerleşti.

İşte tam o anlarda manzaram olan o pencerede şafak söktü. ''Mahru Hanım.'' Dedi heyecan bürümüş sesiyle. Bir bebeğin rahmimdeki varlığı iki dudağının arasında müjdelendi. ''Tebrik ederim, hamilesiniz.''

363

Bölüm Sonu

6

Umarım bölümü beğenmişsinizdir.

11

Oy vermediysek verelim mi 🥰

Finale sanıyorum ki 4 bölüm kaldı 🥺 Son 4 bölümde bölüm araları biraz daha açıldı. Bu ay 1 tane daha bölüm gelecek, sonrası Mayıs ayında. Zamanını yine instagramdan duyururum. ❤️

47

Hesap: humeyraao

Wattpad üzerinden de takibe alıp bağlarımızı sıkılaştırabiliriz. :) Onu da şöyle bırakayım. humeyraao

Yeni bölüme kadar hoşçakalın.

2

☆ 6,68 Bin

4,88 Bin

Paylaş

29. Bölüm

77 Bin ★ 6,82 Bin 6,04 Bin

Son 3 Bölüm 🥺

Çokça özlemler biriktirerek geldik 🥺❤️

Oy verdiyseniz ki eminim vermişsinizdir, keyifle okuyun ❤️

...

''Nasıl?'' diye sordum şaşkınlığımı attığım ilk an doktora dönerek. ''Ha... Hamile miyim?''

Korunmasız ilişkiler sonucu, isteyerek oluşan bir gebelik böylesi bir şaşkınlık yaratmamalıydı belki de lakin ben şu an bunu duymayı beklemediğimden kısa bir an duraksadım. Sonrasında Çakır'a döndüm ve tepkisini kontrol ettim. Nutku tutulmuş gibi bakışları bir benim bir doktorun üstünde gitti, geldi. Konuşmamızın arasına girmedi fakat yüzündeki gülümseme git gide artarken o donuklaşmış halinden sıyrıldığını fark ettim.

''Beklenmeyen bir gebelik miydi?'' diye sordu doktor nazik bir tavırla.

''Hayır bekliyorduk aslında.'' Diyerek yattığım yerde doğruldum ve daha rahat bir şekilde arkama yaslandım. ''Sadece bir anda duyunca şaşırdım.''

Anladığını belirtir şekilde kafa salladı ve yüzüne kondurduğu tebessümle ''Tebrik ederim o halde.'' Dedi. 2

Çakır o an büründüğü o şaşkınlık halini üzerinden atıp ''Bölüyorum ama.'' Dedi çokta bizim ne konuştuğumuza odaklanamamış gibi. ''Bizim onu şu an görme şansımız var mı?'' 37

Gebeliğin gidişatıyla ilgili merak içerisindeydi sanırım ki benim de onun sormasıyla birlikte endişem artmıştı. ''Tabii Çakır Bey.'' Dedi doktor mümkün değilse de olurmuş gibi bir tavırla. ''Ben kadın doğumcularımızdan hangisi müsait hemen bakıyorum.'' 7

Doktorun yanımızdan ayrılmasıyla birlikte ne diyeceğimi bilemeyerek alt dudağımı ısırdım ve sürekli gülme isteğimi bastıramadığımdan sebep gözlerimi kaçırdım. Çünkü Çakır'ın gözleri öylesine parlıyor ve nefes alışverişleri bile o kadar sesliydi ki dengesini kaybetmiş bir Çakır görmek beni genç bir kıza dönüştürüyordu. Ben Çakır'ın heyecanı ve sevinci karşısında elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. 24

Yatağın ucuna geçip başlığı elleriyle kavradığında damarlarının belirginleştiğini gördüm. Hafif eğik vücudu, sıkıca tuttuğu

o başlıkta bir çocuk gibi duramayan elleri ve tam o noktada beni uzunca süzüyor oluşuyla yüzüne baktım. Gülüyordu. Nasıl ki heyecanı bir çocuk gibiydi, gülümseyişi de o saflıkta o incelikteydi.

Ne diyeceğimi bilemediğimden ama bir şey demek zorunda hissettiğimden ''Neden buraya getirdin beni?'' diye sordum. ''Doktor muayene ederken eminim ki-'' Ne doktorun o anki durumundan duyduğum utanç ne de başka bir konu ilgi alanındaydı. Hızlıca bana doğru geldi ve oturmadan tam konuştuğum o esnada elleriyle yüzümü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

İstemsizce bileklerini tuttum ve onun beni öpmelerine karşılık verdim. Dudakları normalin aksine oldukça yumuşak bir şekilde dudaklarımı kavrarken yüzümdeki tebessümde dolandı parmak uçları ve ''Teşekkür ederim.'' Dedi sanki beklemiyormuş gibi. ''Bana tekrar güvendiğin için, sevdiğin için, inandığın için.''

Düşüncemiz aynıydı. Bir bebek daha istiyorduk zaten ama şimdi o sanki gerçekten beklemiyormuşuz ve sürpriz olmuş gibi davranıyordu. Kendi konuşup bana konuşma fırsatı vermeden öpmeye devam edince tepki verme fırsatım olmadı. Nefes almak için bile zaman tanımazken duraksadığı kısa bir andan yararlanıp ''İstiyorduk zaten.'' Dedim.

Konuşmamla birlikte geri çekildi ve uzun parmakları

saçlarıma da ulaştığında tek tek sevdi. ''Ben sandım ki.'' Dedi hala hissettiği o şaşkınlıkla. ''Sen korunuyorsundur. Öyle konuşmuştuk evet ama beklemiyordum. Sandım ki emin olana kadar devam edersin ama sen hiç şüpheye bile düşmemişsin.'' 40

O beklemediği bu durum karşısında ilk kez böylesine şaşırmıştı. Herkes kendince haklıydı. Onun düşüncelerinde ben onu hep aklımla yargılayan biriydim ve o yine benim bu yönde ilerleyeceğimi düşünmüştü. Şimdi de düşündüğünün aksine olsun istediği şeyi yaşayınca ne yapacağını şaşırmıştı.

Bende ise durumlar onun düşündüğünün tam aksiydi.

''Düşmedim.'' Diye karşılık verdim. ''Ben sana geldiğim gün de söyledim. Bir yalan söylesen ona bile inanacak durumdaydım. Senin söylediğinin aksine, '' Dedim imayla. ''Ben seni hep çok sevdim.'' 15

Hiçbir şeyi değil ama bana 'beni sevmiyorsun.' Deyişlerini asla unutamazdım, içimden atamazdım ve sanıyorum ki bunu yüzüne vurmaktan da hiçbir zaman çekinmeyecektim. Onu sorguladığım o kısa dönem, inancımı kaybedip vazgeçip gitmek istemelerim onca zamanı çöpe atamazdı, beni haksız çıkarmazdı. 7

Kapı aralanıp ''Doktor bey sizi bekliyor.'' Dediğinde Çakır yanımdan ayaklandı. Doğrulup ayakkabılarımı giymeme yardım 25

etti ve ayaklandık. Hemşireyi takip edip asansöre bindiğimizde Çakır elimi bir an olsun bırakmadı ve her zamankinin akisne çok çok daha dikkatli bakmaya başladı etrafa. Hatta kısa bir an telefonunu alıp mesaj atması da ekstra önlem aldığının göstergesiydi sanırım. Ne acı ki biz çok güzel bir anı bile verdiğimiz o kayıptan sebep doyasıya yaşayamıyor, onu ve hissettirdiklerini bir an olsun içimizden atamıyorduk. Çakır'da kendine bunu yük bildiğinden tüm heyecanını bir tarafa bırakıp bana borç bilirmiş gibi tüm önlemleri alıyordu.

25

Hemşire önümüzde biz arkada, sessizlik hakimken elimi yanağına koydum ve sıcacık bir tebessümle "Heyecanını yaşa." Dedim. Aynı tebessüm ve rahatlık benim iki dudağımın arasından ona bulaştı ve telefonu cebine koydu.

Hemşireyi takip edip doktorun odasına girdiğimizde birkaç sorunun ardından yönlendirmeleriyle yatağa uzandım ve karnımı açtım. Çakır yanı başımda bir eli elimi kavramış bir yandan bomboş ekrana bakarken olduğu yere, odaya sığamıyormuş gibi derin nefesler alıp eliyle yüzünü sıvazlıyordu. Doktor benden çok onun bu heyecanına ve sığamayışına gülüp yerine oturdu.

5

Karnıma sürdüğü o buz gibi jelin ardından aleti gezdirince içim bir tuhaf oldu ve sanıyorum ki istemsizce Çakır'ın elini daha çok sıktım. Çünkü bakışları hemen bana döndü ve elimi daha sıkı kavradı. Ben üçüncü kez anne olacaktım fakat ilkmiş

47

gibi hissediyordum. Ellerim terlemeye başladı ve içime bir huzursuzluk düştü. 47

Doktorun ağzından çıkacak tek kelimeye muhtaçtık ikimizde. Yüzünden bir şey okumaya çalışsak da bunu başaramıyor, yorumlayamıyorduk. Sonrasında bizi rahatlatacak o gülümsemeyle birkaç kelime döküldü dudaklarından. ''Kesemiz oluşmuş, haftasına göre de gayet iyi boyutlarda. Kese boyutları, kan değeriniz ve verdiğiniz son adet bilgisine göre 4 hafta 6 günlük gibi duruyor.'' Ekrana kilitlendi ve gözlerini kısıp ''Hatta belki kalp atışı da-'' dediğinde ''Hayır.'' Diyerek sözünü kestim. 13

Çakır da doktorla birlikte anlamamış gibi bana döndüğünde ''Kalp atışına bakmasak.'' Dedim gülümseyerek. ''Yani siz bakın her şey yolunda mı öğrenin ama bize dinletmeseniz olur mu? Kızım çok istiyordu da kardeşi olmasını. Biz onunla birlikte duyalım istiyorum.'' 70

Çakır'ın rahatsız ifadesi anında toparlanmış ve tekrar tebessüme bürünmüştü. O da hak vermişti muhakkak. Bence bu hepimizin birlikte yaşaması gereken özel bir andı. Hem sahiden de en çok isteyen Geceydi. 11

''Olur tabii.'' Dedi doktor ve tekrar ekrana odaklandı. Birkaç saniye onayladıktan sonra ''Her şey çok yolunda gözüküyor.'' Dedi. ''Bakın burada.'' Eliyle ekranda keseyi işaret ettiğinde Çakır ekrana doğru yanaştı ve daha dikkatli bakmaya başladı.

Parmağının biri monitörün üzerindeyken diğer parmağı da onun avucunun içinde olan elimi okşadı. ''Buradasın.'' Dedi şükreder gibi hem ekranı hem elimi okşayarak.

Çakır adaletli bir adamdı. Sevgi konusunda da öyleydi. En heyecanlı anlarında bile sevgisini eşit derecede bölüyor, kimsenin gönül koymasına müsaade etmiyordu. Ona olan inancım ve yeni gelen bebeğimiz onun şükür sebebiyken, kocaman bir kalp ve o kalpte hepimize yetecek kadar koca bir sevgi ise benim şükür sebebimdi.

...

''Dağıtıldı mı eksiksiz?'' diye sordu Çakır bir yandan bana bakarak. Çakır bize hamileliğimin haberini veren o hastanedeki tüm çalışanlar için tek tek paketle tatlı dağıttırıyordu ve gerçekten eksiksiz olup olmadığıyla bile özenle ilgileniyordu.

Çocuksu bir gülümseme vardı yüzünde, bitmez bilmek bir heyecan. İndiğimizden beri tüm samimiyetimle söylüyorum ki bana bakmaktan yola odaklanamamış, bitmek bilmez o heyecanını iliklerime kadar işletmişti. Arabayı kullanıyordu ama oturduğu yere bile sığamıyordu. Koltukta bir ileri bir geri, rahatsızmış gibi sürekli kendini düzeltme telaşı, sürekli olarak rahat mıyım diye soruşları gören de otuz küsür yaşında koca bir adam değil de genç bir delikanlı sanırdı. Gerçi benim

için öyleydi. Benim gözümde Çakır ile biz ne kadar büyürsek büyüyelim o en deli çağlarımızda kalmıştık.

''Tamam, elinize kolunuza sağlık. Bir sıkıntı olursa ararsınız beni.'' Diyerek telefonu kapattığında biz konağa yaklaşmıştık ve kapıda bizi gören adam hızlıca oturduğu sandalyeden kalkarak kapıyı açmıştı.

''Geliyorlar.'' Diye heyecanla içeri doğru bağırdığında aniden yüksek sesli davul zurna sesleriyle şok olmuş bir şekilde kaldım. Ben konaktakiler ayarladı sandım ama Çakır şaşırmamıştı ve muhtemelen onun fikriydi.

''Sen...'' dedim önce idrak etmeye çalışarak. ''Sen gerçekten delisin. Davul zurna mı tuttun?''

Tekrar geri doğru yaslandığımda eli karnıma doğru gitti ve ''Ben bebeğimi öyle sessiz sedasız mı sokacağım evine.'' Dedim tesüf ederim der gibi yüzüme bakarak. ''Bu daha ne ki?'' diyerek tekrar önüne döndüğünde konaktan giriş yaptı. Herkes kapının önünde hazırlanmış bizi bekliyordu, Pınar'ın istemesine son dakika yetişmiştik çünkü.

Çakır hamile olduğumun haberini daha biz İstanbul'dayken telefonla vermişti. Arkadaşlarını aramış, son birkaç saatte bebek haberini yaymak için elinden geleni yapmıştı. Arabaya bakan gözlerin sayısı git gide artarken hepsinin gözleri ışıl ışıldı ve

geçmemiz için ortada bir alan açmışlardı. Çakır çok ilerlemeden arabayı durdurduktan sonra beni bile beklemeden inince gülmeden edemedim.

İlk tebrik annesinden geldi. Ben arabadan inerken ''Oğlum,'' Dedi sıkıca sarılarak. ''Hayırla, uğurla gelsin inşallah.''

Çakır duasına amin derken ''Hallettin mi dediklerimi anne?'' diye sordu. Neyden bahsettiği hakkında fikrim yoktu Esma Hanım cevaplayana kadar.

''Bu akşam meydanda sofralar kuruldu. Herkese haber edildi. Tebriklerini ilettiler, dualarına kattılar. İhtiyaç sahiplerine de Gece'nin hayrına bol bol erzak gönderildi.''

Bu kadar kısa bir sürede bunları ne ara yapmışlardı? Üstelik Çakır'ın yemek sofralarını yeni bebeği için donatırken, Gece'nin adına da yardım yapması çok ince bir düşünceydi. Ağzım açık öylece bakarken bir yandan tedirgin hissettim kendimi. Daha çok yeni öğrenmiştik varlığını. Sorunsuz ilerleyecek mi onu bile bilmiyorduk ama Çakır'ın hevesi öyle coşkuluydu ki kırmakta istemedim. Annesiyle kısa bir sarılmanın ardından Esat'a geçmişti sıra. Onların kucaklaşması kardeşten farksızdı. Öyle içten, öyle samimi...

Esma Hanımın oğlundan kopan bedeni bana doğru hafifçe çevrildiğinde resmiyetini korudu ama bir tık yumuşak bir tavırla

''Sana da hayırlı olsun Gelin Hanım.'' Dedi. 10

Birbirimize sarılmadık, birkaç adımlık mesafede kaldık. ''Teşekkür ederim.'' Dedim sadece. Daha fazlası içinde fırsat olmamıştı zaten. Şura o kalabalıkta öne çıkıp ''Kıskanç.'' Diye cırlayarak bana doğru adımladı. ''Hadi Gece ve Baran tesadüftü. E şimdi ne oldu?'' 54

Dalga geçtiğini belirten bir ifade vardı yüzünde ama ben yine de ''Şura vallahi tesadüf.'' Dedim kendimi inandırmak adına. ''Yemin ederim peşinden gelmek gibi bir derdim yok.'' İlk hamileliklerimiz de peş peşe olmuştu ve gerçekten fesat düşünen bir insan bunun altında bir şey arayabilirdi. 7

''Şaka yapıyorum deli.'' Dedi bana sarılarak. ''Çok sevindim. Hem ne güzel oldu işte Baran ve Gece birbirine arkadaştı. Şimdi de bunlar öyle olacak. Sağlıcakla alın inşallah kucağınıza.'' 5

Şura zaten içinde kötülük barındıran bir kadın değildi. Biraz patavatsızdı, bazen bencildi ama çevresindeki kimse için kötülük istemezdi, öyle düşüncelere kapılmazdı. Sırasıyla Mihriban, Eftelya abla, Ayşe abla ve diğerleri derken kucaklaşma fasılları uzun sürmüştü ama benim gözlerim Gece'yi aradı durdu. Bulamayınca da ''Gece nerede?'' diye sordum. 8

Tabii Şura beni buradan yollarken tüm sorumluluğunu üstlendiğinden diğerlerini beklemeden ''Tuvalete gitti.'' Diye

atıldı aniden. ''Gelir şimdi.''

Çok özlememin yanı sıra vereceği tepkiyi de çok merak ediyordum. Fazla bulduğum davul zurna seslerinin başımı ağrıtması çok uzun sürmemişti. Adımlarımı en azından diplerinden ayrılmak üzere yönlendirince Çakır bunu fark etmiş eliyle durmalarını emretmişti. Gerçekten konağa bayram havası gelmişti sanki. En suratsız olan Esma Hanımın bile yüzünde güller açıyordu.

''Paşam.'' Dedi Çakır arkada kalmış Eftelya'nın bacaklarının önünde öylece duran Emre'yi fark ederek. ''Gel bak ben sana ne getirdim.''

Emre'nin adımları hızlıca Çakır'ı buldu ve Çakır onun boyutuna erişerek elleriyle saçlarını karıştırdı. Sonrasında arkamızda gelen arabaya doğru döndüğünde getirin dercesine bir işaret yaptı ve direkt harekete geçtiler.

Saniyeler içinde boyutu Gece'ninkinden çok daha büyük akülü arabayı iki kişi önlerine bıraktığında Emre'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ''Oha.'' Dedi. ''Benim mi bu?''

Kirpiklerini heyecandan fazlaca kırpıştırıyor, kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Bir kendi akülü arabasına baktı, bir Çakır'ın arabasına. ''Hem de seninkinin aynısından.'' Dedi hızlıca arabanın içine binerek. Tüm düğmelerine elledi, aynalarını

düzeltti. ''Rengi bile aynı.'' Dediğinde Çakır olduğu yerde ayaklandı.

''E büyüyene kadar bununla idare edersin artık.'' Dedi. ''Büyüyünce gerçeğini alırız.''

''Bundan ama.'' Dedi tekrar heyecanla. ''Bunun aynısından alalım, rengi de aynısı olsun. Senin araban gibi yani. Plakası da Emre olsun.'' Diye sıraladı bir bir isteklerini ve Çakır gönlünü aldığı Emre'nin heyecanına tebessümle karşılık verdi.

''Sen okuluna git, derslerini aksatma sen neyi nasıl istersen öyle yaparız.''

Emre'nin yüzü anında düşerken burun kıvırarak ''Okula gitmek zorunda mıyız ya?'' diye sordu. ''Sen zaten zenginsin.''

''Zorundasınız küçük bey.'' Dedim Çakır yerine cevap vererek. ''Sen de, Gece de okullarınıza gideceksiniz. Çakır'ın zengin oluşu sizi çokta ilgilendirmiyor. Zenginse bunu daha iyi okullar, eğitimler için kullanabilirsiniz, yan gelip yatmak için değil.''

Benim net tavrım karşısında Çakır dudaklarını birbirine bastırdı ve Emre'nin asık suratına karşılık ''Evin annesi ne diyorsa öyle.'' Dedi sözümün üstüne tek kelime etmeden.

Bu halimizi çok seviyordum. İkimiz farklı şeyler konuşmuyorduk çocuklara karşı. Birimizin söylediğini diğerimiz sadece

destekliyordu. 4

Sonra bir ses duydum. Şüphesiz ki hayatımda duyduğum en güzel ses. Bir üstü benim için hiç yoktu. ''Annesi, babası.'' Dedi Gece. Bizde ki özlem, heyecan onun da o küçücük sesine öylesine yerleşmişti ki iliklerime kadar hissediyordum. 59

Küçücük bedenini kapıdan çıkarınca yüzünü görebildim. Saçları iki yandan toplanmış, pembe tüllü bir elbise giymişti. Onu tutan kadının elini merdivenleri inmesiyle bırakıp koşar adım bize gelirken tökezledi ve düştü. 14

Ben ve Çakır ona koşmak adına bir hamlede bulunmuştuk ki Gece hiç şeklini bozmadan ''Babası tamam, tamam.'' Dedi elini uzatarak. Düştüğü yerden kendi kalkacaktı ki hemen yanındaki adamda bizimle birlikte ona doğru hamle yapmıştı. Bize uzak olduğundan o saniyesinde yanında bitebilmişti. 14

''Gece Hanım iyi misiniz?'' dedi elini uzatarak. Gece onun elini tuttu, ayaklandı ve bir babasına bir yanındaki adama bakarak kocaman bir gülümsemeyle ''Bana Hanım dedi.'' Dedi. 89

Düştüğünde düşen yüz ifademiz bu hali karşısında tekrar tebessümle büründü. ''Öylesiniz tabii.'' Dedi yanındaki adam Gece'nin dizindeki tozları temizlerken. ''Hanımımızsınız siz bizim. Hepimiz bayılıyoruz size. Neşe getiriyorsunuz bize.'' 9

Gece diğer söylediklerinin aksine tek bir kelimesine odaklanarak 100

küçük ellerini dudaklarına kapattı ve ''Ay...'' dedi babasına doğru. ''Yine Hanım dedi.'' 100

Çakır'ın adımları ona doğru gittikçe adam olduğu yerde ayaklandı. Gece babaannesine doğru dönerek ''Ben daha küçüğüm babaanneden hanım olur dimi babaannesi?'' diye sordu. 2

Şen kahkahası döküldü Esma Hanımın bahçeye ve ''E baksana.'' Dedi Gece'nin yanındaki adamı göstererek ''Ekrem abinler ben neşe getiremeyince seni hanım seçmişler kendilerine.'' 42

Adamın yüzü anında değişerek kendini açıklama çabasına girdi ve ''Estağfurullah Esma Hanım olur mu öyle şey?'' dedi. Neyse ki Esma Hanım ciddi değildi ve gülümseyerek konuşmasına son verdi.

Çakır Gece'yi kucakladığında Ekrem Çakır'a dönerek ''Vallahi buraya geleceğiniz günü sayar durur olduk.'' Dedi samimi bir yaklaşımla. ''Gece Hanım hepimize öyle iyi geliyor ki. Bahçede koşuşturup oynamaları, sohbeti bile bir başka.'' 6

Çakır onu dinlerken Gece'yi sayamadığım kadar çok öpmüş ve Gece yine bundan bunalarak babasının sakallarını çekiştirmeye başlamıştı. Gece'ye her ne kadar düşkünce davransa da Ekrem'e verdiği cevapta mesafeliydi. ''İstanbul'dakiler de sizden farksız değil.'' Dedi tüm ciddiyetine rağmen kısa bir tebessümle. 14

''Samet elli kere sordu ne zaman geleceksiniz diye.'' Sonra Gece'ye dönüp ''Kızım ne çok hayranın var ya.'' Dedi bana doğru ilerleyerek. ''Seni ben bir yere falan mı kapatsam ne yapsam?'' 14

Çakır'ın söylediklerini Gece duymuyor, babası sıkıca ve rastgele tuttuğundan kırışan eteklerini düzeltmekle meşguldü. Tül eteğin tüm katlarını tek tek düzeltirken gözüne Baran takılarak ''Ooo Baran.'' Dedi gözlerini irileştirerek. Sonra cevap beklemeden babasına döndü ve ''Babası.'' Dedi heyecanla hesap sorar gibi. ''Gece'nin arabası.'' 4

Çakır Gece'yi kucağından indirmeden hemen önce çocuklara el işareti yaptı ve hemen peşine Gece'ye döndü. ''Ben sana bir sürpriz daha getirdim.''

İşte asıl heyecanla beklediğim kısım bu kısımdı. Gece'nin gözleri irileşirken ''Babası.'' Dedi neşeyle. Ne olduğunu merak edip Çakır'ı sorgu suale tutarken sakallarını da tek tek çekiştirmeyi ihmal etmiyordu.

Çakır bir kaçtı, iki kaçtı, üçüncüsünde baktı kurtuluşu yok Gece'yi kucağından yere indirerek ellerini tuttu ve onun boyutunda eğildi. ''Hadi sen bil.'' Dedi oyuna dönüştürerek. Konağın bahçesinde herkes bu anı merakla ve keyifle izliyordu. ''Sen nasıl büyürsün mesela hemen. Ne olursa büyürsün?'' 1

Gece birkaç saniye düşündü ve ''Boyum uzarsa.'' Dedi en makul 49

cevabı vererek. Sonra da hemen heyecanla başka konuya geçti. ''Babası Gece tüm yemeklerini yedi. Pınar ölçtü Gece'nin boyunu. 85 metre olmuş Gece.''

Hafif tebessümler, sesli kahkahalara dönüşünce ''Yok canım.'' Dedi Çakır inanmıyormuş gibi. ''85 santimdir o, metre olsa dev gibi olursun.''

Gece 85 metre olduğuna o kadar inanmıştı ki ''Vallahi babası vallahi.'' Dedi bir yandan da yüzünü severken ''Pınar dedi vallahi. Gece 85 metre santim olmuş dedi.''

Çakır en son dayanamamış bu güzelliği karşısında dişlerini yanağına bastırmıştı ama o sesli iç çekişi ve kendini durdurmaya çalışmasını ben bile zorlukla izlemiştim. Canı yanmasın diye öylece kaldı ama içi de gitti ısıra ısıra sevmemek için. Kollarından kavradığı küçük kızının kollarını sıvazlayarak ''Başka hadi başka,'' Dedi konuya tekrar geri dönerek. ''Mesela abla olunca büyür müsün?''

Gece başta idrak edemedi. Birkaç saniye bekledi sonra Çakır yavaş yavaş aheste bir şekilde ''Belki sana kardeş getirmişizdir.'' Deyince Gece'nin irileşmiş gözleri bana döndü. Utandırırcasına öyle bir dikti ki bakışlarını yüzüme ne yapacağımı bilemedim. ''Annesi.'' Dedi bana doğru ilerleyerek. Babasını çoktan satmış asıl konunun kaynağına bana gelebilmişti. ''Bana kardeş mi getirdin?''

Trençkotumun önünü açıp elbiseyle karşılaşınca kaşlarını çattı ve eğilip elbisemin eteklerini tutuyordu ki ''Gece... Gece hayır.'' Diyerek engel oldum. ''Annecim.'' Dedim bu sefer ben onun boyutuna erişerek. ''Evet sana kardeş getirdik ama onu şimdi göremeyiz. Birlikte doktora gideceğiz ve o gösterecek bize, hatta sesini duyacağız tamam mı?''

''Ee..'' dedi bu durumdan hoşlanmamış gibi. ''Hani getirmiştiniz kardeş?''

''Şimdi bu şekilde görmen mümkün değil.'' Dedim açıklamaya çalışarak. ''O çok küçük ve benim karnımın içinde, biz bile göremiyoruz yani.''

''Ee...'' dedi yine anlamamış gibi. ''Ben nasıl oynayacağım o zaman onunla.''

''Karnımın içinde biraz büyümesi gerek. '' dedim. Sanırım hayalleri yıkılmıştı. O hemen gelecek sanmıştı muhtemelen. ''Büyüdükten sonra doktor onu bize verecek ve sen de onunla oynayabileceksin.''

Gece mecburen hiç hoşlanmasa da bu durumu kabullenmek durumunda kaldı ve omuz silkti. Sonrada daha ben onu öpüp koklamadan Emre'nin yanındaki arabasına doğru giderek aldığı bu haberi kendi akranıyla paylaşmak istedi.

''Emre.'' Dedi biraz heyecanlı biraz bilinmezliğin getirdiği bir tavırla. ''Gece'ye kardeş getirmişler ama gelmemiş. Anlamadım.'' Dedi küçük ellerini iki yana açarak. ''Annem yemiş galibası Gece'nin kardeşini. Doktora gidecekmişiz o yüzden.'' 178

Bahçede o kadar sesli kahkahalar döküldü ki sanıyorum ki bu konak böylesi bir şenliği daha önce hiç görmemişti.

İki küçük çocuğun kendi aralarındaki sohbete kimse dahil olmadan dinlerken Emre duyduğu bu dehşet sözlerin peşine gözlerini kocaman açtı ve ''Oha.'' Dedi. ''Mahru çocuk mu yiyor.'' 65

Kahkahaların gerçekten ardı arkası kesilmezken ''Görüyor musun lafı nasıl yanlış anladıklarını?'' diye sordum Çakır'a. ''Resmen çocuğu yediğimi düşünüyor.''

''Yani aslında...'' deyip başını iki yana sallarken gülümsemesine karşı ciddi de bir ton kullanıyordu. ''Çok yanlışta sayılmaz. Bir nevi yemiş oluyor-'' 58

Elimi başına doğru vurarak yüzümü astım be ''Off siktir git.'' Dedim gülmekle kızmak arası bir yerde. ''Terbiyesiz.'' 26

Ben ittim, o belimden tutup kendine çekti beni. Sonrasında da Şura ''Eee Senin pabucun dama yani Gececeğim.'' Dedi. 16

Gözüm o an Baran'ı aradı ve kızlardan birinin kucağında uyurken buldum. Muhtemelen Şura yine öğle uykusuna

yatıramamıştı ve Baran vakitsizce sızmıştı.

''Şura.'' Dedim kaşlarımı çatarak. ''Demesene öyle şeyler çocuğa.''

Sadece benim çocuğuma karşı aldığı bir tavır olsaydı kızardım ama Şura Baran'a karşı da böyleydi. Hiç düşünmeden konuşuyor, çocuk ondan ne sonuç çıkaracak etkilenecek mi düşünmüyordu.

''Aman canım.'' Dedi bir de haklıymış gibi. ''Bize neler neler diyorlardı. Her şeyde çocuğun psikolojisi demeyin. Şaka yaptım.'' Ağladı ağlayacak bir hale gelince benim de ağlayasım geldi. Hamilelik psikolojisi çok boktan bir şeydi. Eliyle göz pınarlarını silip Esat'a doğru yaklaşırken Gece daha öncesinde bu konuyu konuştuğumuzdan söylediği cümlenin ne anlama geldiğini biliyordu ve direkt bize doğru adımladı.

Yüzünde okuduğum o tedirginliği yok etmek adına ''Olmaz öyle olmaz.'' Dedi bir destek bekler gibi babasına bakarak. ''Yalan dimi babası? Hem yazık günah olur o zaman Gece'ye.''

Korkusu bile öyle kendine hastı ki. O cümleleri nereden bulup kuruyordu çözemiyordum bazen. Gece babasına kavuştuktan sonra hatta sadece babasına da değil aile hayatına karıştıktan sonra çok değişmişti. Elbette her gün büyüyordu, kendine bir şeyler katıyordu fakat buraya geldiğimizden, bu kalabalığa

karıştığımızdan sonra kelime haznesi gelişmişti, özgüveni yerine gelmişti ve Gece inanılmaz bir şekilde kendini geliştirmişti. 2

''Kızım yazık günah ne ya yazık günah ne.'' Dedi çıldırırmış gibi Gece'yi kucaklayarak. Böyle bir sıksa elinde kalacaktı, sıkmadan da nasıl sevilecekti bu çocuk. ''Yalan tabii babası.'' Dedi burnunu burnuna sürterek. ''Ben hiç Gece'ye yazık günah eder miyim, ettirir miyim?'' Tek kaşı ciddiyetle kalktı ve ''Kimse Gece Seyhanlı'nın yerine geçemez, geçmesi teklif dahi edilemez.'' Dedi. 26

Gece rahat bir nefes almış gibi kıkırdamaya başlayınca bir köşede sürekli telefonla uğraşan Tilki dikkatimi çekti ve ''Hadi, hadi.'' Dedim günün asıl konusuna dönerek. ''Kız evi bu kadar bekletilir mi? Vermeyecekler valla.''

Çakır'ın da benimle birlikte bakışları Tilki'ye kayınca mesajımı almış, hiç ikiletmeden herkesi arabalara toplamıştı. Peşimizde getirdiğimiz davul zurnayı yine kız evine doğru peşimizde götürdük. 7

...

Pınarların evine geldiğimizi bizim önümüzde giden davul zurnanın bizden evvel oraya varıp kapının önünde çalmasıyla anlamıştım. Yol boyu sıra oluşturduğumuz arabaların kornaları hiç susmadan çalarken Pınar'ın gülen yüzünü ve etraftaki

komşu evlerin o meraklı bakışlarını gururla karşıladığını görebiliyordum. Pınar için Seyhanlılar evine kadar gelmiş, üstelik bunu bağıra çağıra yapmıştı.

''Ben de, ben de.'' Diye atıldı Gece iki koltuğun arasından öne doğru. ''Ben de düt düt yapayım babası ben de.'' 9

Çakır kısa bir an direksiyonu bırakıp Gece'yi arkadan kucağına doğru çektiğinde hiç ses atmadım çünkü sokağa girmiştik ve Pınarların ev önümüzde öylece duruyordu.

Kucağına oturttu ve direksiyona hâkimiyet kurarken Gece kornaya hiç elini çekmeden basıyordu. Bir de yetmezmiş gibi ''Düt düt.'' Diye bağırıyordu. ''Gece geldi, Gece geldi.'' 37

Kesik kesik olan korna sesi çekilebiliyordu da böyle uzun süre elini çekmeden basılan korna gerçekten hiç çekilmiyordu. Çakır'da da o dayanamadığını belirten yüz ifadesi hâkim olunca ''Babam yeter.'' Dedi küçük ellerini tutup kornadan çekerek. ''Baş ağrısından gece bitmek bilmeyecek yoksa.'' 3

Gece'nin küçük ellerini direksiyona yerleştirmiş kendisi de üstüne ellerini koyunca Gece kocaman gözlerini açtı ve ''Annesi bak, bak, bak.'' Dedi heyecanla. ''Gece nasıl araba kullanıyor bak.'' 1

''E gezdirirsin artık bizi.'' Dediğimde kıkırdayarak başını 7

babasına doğru kaldırdı ve Çakır küçücük burnunun ucuna öpücük bıraktı ve böylece kısacık yol bitmiş oldu. 7

Tek tek arabalardan iniş yaptığımız o sırada camlardan bakan o kalabalıklar adeta bir filmi izlermiş gibi izliyorlardı. Bizden önce inen Esma Hanıma karşı saygıda kusur etmemeye çalışırken Çakır'da da devamını getirmişlerdi.

Arabadan indi ama Gece'yi kucağından bir an olsun indirmedi. ''Çakır Beyim.'' Dedi camdakiler ses tonlarını bile düzeltmeye çalışarak. ''Hoş geldiniz. Hayırlı olsun yeni bebeğiniz, sağlıkla alın kucağınıza inşallah.'' Herkes duymuştu herkes. Çakırdan sonra bana dönen bakışlar aynı tebrikleri bana iletti ve tebessümle karşılık verdim. 2

Çakır baş selamı verip, birkaç kişiyle tokalaştıktan sonra benim olduğum tarafa geldi ve kucağının bir tarafında Gece varken diğer eliyle de elimi tuttu. 26

Kapı girişinde Pınar önce Esma Hanımı karşıladı, peşinden Esat, Şura, Mihriban ve Eftelya ablalar. Tilki ve Kanca bizim önümüzde Tilki heyecandan titrerken elindeki gül demetini uzattı ve Pınar gözlerini kaçırarak aldı. O da Tilkiden farksız değildi. Yanından geçerken eline tutup destek vermek adına dokunduğumda buz gibi oluşundan anladım. 9

''Herkes ne kadar güzel giyinmiş.'' Dedim bizimkilere bakarken. 6

Şura hatta abartmış pullu bir elbise giymişti. ''Bir de bana bak. Boğazlı elbise, çorabım bile siyah.'' Bacaklarımda dahil olmak üzere her yerim mosmor olduğundan kapatacak başka bir şey bulamamıştım. 6

Sitemle söylediğim sözleri keyifle karşılamıştı. ''Ne güzel işte herkesten farklısın.'' Dedi bir de dalga geçer gibi. Vurma girişimine geçeceğimi anlamış, yeri olmadığını düşünmüş olmalı ki tuttuğu elimi daha sıkı kavramıştı ve bırakmamıştı. Ben de onu zor durumda bırakmamak için vazgeçmiştim.

''Hem senin öyle rengârenk, parlak kıyafetlere ihtiyacın yok ki.'' Dedi buna çoktan inanmış bana da inandırmak ister gibi. ''Senin yüzün güzel, kokun güzel, bakışın güzel, gülüşün güzel. Bırak elbiseyle güzelleşmekte onlara kalsın, senin bütünün güzel.'' Gözlerindeki o çapkın ama çok sevilesi ifadeyi çekmeden hemen önce tuttuğu elime bir öpücük kondurdu ve ben ona yine kandım. 12

''Babası.'' Dedi Gece birden kucağından atlamak ister gibi harekete geçince. ''Bak babası Miraç, annesi bak Miraç.'' Eli sürekli olarak yerdeki çocuğu gösteriyordu ama Çakır görmezlikten geliyordu. ''Ay babası bak.'' Dedi yalvarır gibi. ''Çok güzel dimi babası, çok güzel Miraç.'' 48

Büyük buluşma an itibariyle gerçeklemiş oldu. 3

''Gördüm annecim.'' Dedim cevapsız bırakmamak adına.

Gece atlamak istedi ama Çakır'ın o an yüz ifadesi bir düşmanın adını duymuş gibi gerildi, bakışlarını benden çekti ve inmek isteyen kızını daha çok sardı. Miraç'a bakmadı bile.

''Hoş geldiniz beyim.'' Dedi muhtemelen Pınar'ın babası olduğunu düşündüğüm adam. Evleri bir köy eviydi. Girişin yan tarafında kocaman bir dut ağacı vardı. Dut ağacına asılmış aydınlatmalar, altında da bizim için hazırladıkları masalardan biri vardı. Masanın üstü çeşit çeşit yiyeceklerle donatılmış haldeydi.

Beton zemin yeni yıkandığı belli olan bir ıslaklıktaydı. Sedirlerin üstünde kırmızı çiçekli minderler vardı. Ev tek katlı orta halli bir evdi. Çerçeveleri tahtadandı, giriş kapısı ise demirdendi. Evin yan tarafında ekilmiş bir alan vardı ama loş ışıktan sebep çokta belli olmuyordu.

Pınar'ın annesi tedirgin, mahcup bir ifadeyle içeri buyur etmek istediğinde Esma Hanımın burnu havada tavrına karşılık böyle hissettiğine emindim. Muhtemelen içerisi Esma Hanımın konaklarına göre daha mütevazı bir yerdi. Ufacık bir göz süzmesiyle bile kadının içine burukluk bırakmasını istemediğimden ''Bahçede oturalım mı?'' dedim daha hiç kimse içeri adım atmazken. ''Hava mis gibi. Sedirlerde çok güzel duruyor. Neden evlere kapanalım. Burada oturalım?''

Herkes bir anda bana doğru bakınca gizlice Çakır'ın beni tutan elini dürttüm ve bir destek beklediğimi anlamış olacak ki ''Öyle yapalım.'' Dedi hiç beklemeden arkasındaki sedire oturarak. ''Dışarısı güzel, oturalım burada.''

8

Oturduktan sonrada bakışlarını bana çevirip ''Niye geçmedik?'' diye sordu. İnsanlara karşı gülümsüyor ama kendi içimizde konuşuyorduk.

''Çünkü annen konaklardan başka ev görmemiş gibi davranıyor. İnsanların kendini kötü hissetmesine gerek yok. Alt tarafı bir saat oturup kalkacağız zaten.''

Herkes kendince bir yere yerleşirken ev sahipleri ''Hay Allah.'' Dedi yine tedirgin olmuş gibi. ''Oldu mu ki böyle.''

Çakır boş bulunmuş ''Oldu, oldu.'' Derken Gece'yi bırakıvermişti ve o koşar adım Miraç'ı buldu. Elinden tutup hızlıca yanımıza getirdiğinde ''Miraç bak.'' Dedi babasını göstererek. ''Bu Gece'nin babası Çakır, bu da Gece'nin annesi Mahru.''

10

Miraç küçücük elini bana doğru uzattığında ben sıktım ama Çakır sanki hiç tanıştırılmamışlar gibi çocuğun yüzüne bile bakmadı. ''Hadi hadi.'' Dedi bir de tersleyerek. ''Herkes geçsin anasının babasının yanına. Büyüklerin işi var şimdi, öyle çok ses etmeyin.''

43

Huysuz yaşlılar gibi konuşup Gece'nin kolundan tuttuğu gibi yanına çekerken ''Eee.'' Dedi Miraç anlamamış gibi. ''Büyükler işini yapsın biz oynayalım o zaman Çakır abi.''

Çakır'ın yüzü iğrenir gibi buruşurken ''Abi mi?'' dedi. ''Nereden abin oluyorum ben senin?''

Çocuk o kadar büyük bir saflıkla cevap veriyordu ki Çakır'a, muhtemelen bu tepkilerinin sebebini anlayamıyordu. ''Ee Amca diyeyim o zaman.'' Dediğinde ''Yok daha neler.'' Dedi Çakır gözlerini büyüterek.

Ne desin istiyordu mesela? Çakır Bey mi? Gerçi Çakır'ın isteği hiçbir şey dememesinden yanaydı sanırım. Yine de ben bu eğlenceli olayı es geçemeyerek ''İstersen ba-'' dedim ama Çakır ''Yok ebesinin amı.'' Diye fısıldayarak omzumdan attığı elini öyle sıkı kapadı ki ağzıma tüm gözler üstümüze çevrildi.

''Kızım delirdin mi sen?'' dedi hemen peşine azarlar gibi. Sonra bize dönen bakışları fark edip bozulmuş gibi sıkıntılı bir nefes verirken elini çekti ve ağzının içinde cık cık cık yaparak. ''İnsanların içinde bana yaptırdığın hareketlere bak ya.'' Diye söylendi.

Ben ise elimi ağzıma kapatıp gülmekle meşguldüm. Kimse hesap soramadı fakat yanımızda oturan Kanca başını bize doğru uzatarak ''Bir sorun mu var?'' Diye sordu.

İmalı bir gülümsemeyle Gece ve Miraç'ı işaret ederken başımız tam olarak Çakır'ın gövdesinin ortasında yaramaz çocuklar gibi birleşmişti. ''Çakır'a nasıl seslensin diye bir tartışma halindeydik. Çakır benim fikrimi beğenmedi.'' 1

Yüzümdeki gülümsemeyi Kanca anında çözmüş daha önce hiç farklı gözle bakmadığı iki küçük çocuğa doğru yandan bir bakış atarak ''Vayyy...'' demişti. ''Yalnız bunlar Gece ve Miraç. Miraç gecesi hesabı.'' Dedi göz kırparak. ''uyumlularda.'' Artık sesli gülümsememi elimi bastırarak bile zapt edemezken geri çekildim ve Çakır'ın sert bakışlarıyla Kanca'nın dalgaya alan hali karşı karşıya kaldı. 123

''Abi hani Miraç ve Gece.'' Dedi yaptığı espriyi açıklamak ister gibi. ''Uyum manasında şey etmiştim. Miraç gecesi, mübarek gece hesabı.'' Kancanınki tam olarak sıvamaktı. Git gide sesi içine kaçmış bir hale bürünürken ''Komik mi?'' diye sordu Çakır ciddiyetle. Kanca geri doğru çekildi ve sahte bir öksürükle boğazını temizlemedi. ''Değil abi.'' Demek durumunda kaldı. 39

Bence komikti. İçimde tutmadan ''Bence komik.'' Dedim ve Çakır'ın bakışları anında bana döndü. 1

O mis gibi takım elbisenin içinde, bebek gibi suratıyla çatık kaşlar hiç yakışıyor muydu? ''Sen içindekine fazla güveniyorsun gibi geliyor.'' Diyerek tehditvari konuşunca ''Aa Kocam.'' 7

Dedim koluna girip ona doğru sırnaşarak. ''Ben hiç bir bebeğin arkasına saklanacak kadın mıyım? Kendime güvenimden bunlar.''

Sabrını sınadığımı belli edercesine yüzünden tebessümü eksik etmeden derin bir nefes koyverdi ve önüne doğru döndü. ''Hadi oğlum hadi.'' Dedi tekrar Miraç'a tavrını koruyarak. ''Geç annenin babanın yanına. Sen zaten kendine başka bir arkadaş bul oynayacak. Biz İstanbul'a gideceğiz, gelmeyeceğiz bir daha buralara.''

''Olsun.'' Dedi Gece babasının yanından Miraç'ın yanına geçerek. Elini Miraç'ın yüzüne koyup ''Akıllı Miraç.'' Dedi severek. Çakır Gece'nin elini tutup indirdi. Gece inatla bir daha koydu ve ''Güzel Miraç.'' Diye sevmeye devam etti. Çakır tuttu elini sabır dilercesine tekrar indirdi, Gece bir daha koydu. ''Üzülme sen.'' Dedi onu teselli etmeye çalışarak. ''Biz yine geliriz.''

Gözlerinin önünde birbirlerini seviyorlardı ve bu Çakır için bir yıkımdı. ''Sen gelemesen de ben gelirim güzellik.'' Dedi Miraç Gece'ye göz kırpmaya çalışarak.

''Yok ya.'' Dedi Çakır ciddiyetle. ''Almıyoruz biz öyle yabancıları evimize.''

''Ben yabancı değilim ki.'' Dedi Miraç ellerini iki yana açarak. ''Teyzem orada. Biz geliriz zaten.''

Çakır ne derse Miraç karşı atağa geçiyordu ve bu sinirini bozmuş gibi ''Oğlum ne istiyorsun sen açık açık konuşalım.'' Dedi bu sefer daha farklı bir yaklaşımla. ''Söyle. Gece ile oynamayı bırakmak için ne istiyorsun. Söyle, alacağım. Sana açık çek.'' 86

Yeşilcam filmlerindeki fabrikatör babaydı şu an Çakır gözümde. Miraç ise fakir ama gururlu o çocuk. Seneler sonra karşısına çıkıp edeceği o sözler bile zihnimde canlanırken ''Saçmalama ya.'' Diyerek Gece'yi ve Miraç'ı ortamdan uzaklaştırma kararı aldım. Çünkü konumuz Pınar ve Tilkiydi fakat Çakır gündemi çoktan değiştirmişti. 7

''Hadi gidin birlikte oynayın annecim.'' Dedim ikisini de ileriye yönlendirerek. ''Bak Baran ve Emre bulmuş bile hemen orada oynayacak bir şeyler.'' Yerdeki iki tane oyuncak kamyon bulmuş onun başına çökmüşlerdi bile.

Miraç arkasını dönmüş koşarak uzaklaşırken Gece kızmış, olduğu yerde çivilenmiş gibi kalırken ''Miraç.'' Diye cırladı. O kadar yüksek sesle ve kızgınlıkla yaptı ki bunu Çakır bile olduğu yerde irkilir gibi olmuş, kaşlarını çatmıştı. Miraç durdu ve omzunun üstünden Gece'ye doğru bakarken ''Beni beklemedin.'' Dedi azarlarcasına. ''Birlikte gidin dedi. '' Sinirle yanına doğru adımlayarak Miraç'ın elini tuttu ve öyle yürümeye başladı. 138

Çakır ise gördüğü manzarayı görmemeyi dilermişçesine başını havaya doğru kaldırdı ve ağzının içini havayla doldururken ''Kızın aynı sen.'' Dedim damarına basmak ister gibi. ''Sevdiği şeyleri nasıl sahipleniyor.''

14

Ters olarak dönen o bakışı da bir cevap niteliğinde olduğundan ona doğru yaklaştığım o mesafeyi usulca geri çıktım. Öyleydi ama. Gece aslında çok fazla Çakır'a benziyordu. Sevdiği şeyleri sahiplenişi, elinin açıklığı, herkesi kabul edebilecek koca yüreği ve şeytan tüyü. Ben Çakır'ı sevmeyen çok az insan tanımıştım. Gece'de öyleydi. Baba kız insanların gönlüne taht kurmakta oldukça başarılıydı.

''Böyle sizi de buralarda ağırladık.'' Dedi ama Pınar'ın babası yine mahcubiyetle. ''Keşke biz gelseydik.''

15

Eskiden olsa ağzımı bile açmayı kendime hak görmezken şimdi kendimi ailenin bir parçası gibi hissettiğimden olan olaylara, konulara, kararlara müdahale etmekten çekinmiyordum. ''Olur mu öyle şey.'' Dedim kimsenin konuşmasını beklemeden. ''Nerede görülmüş kız tarafının geldiği. Hem neyin mahcubiyetini yaşıyorsunuz ki? Ben aylar sonra ilk kez böylesi sıcak bir ortamın içinde buluyorum kendimi. Bugünün konusu da Pınar'ın ve Tilki'nin mutluluğu. Rica ediyorum siz de buna odaklanın, şu gerginliği üzerinizden bırakın.''

4

Ben her ne kadar böyle söylesem de onların sürekli

Esma Hanıma bakışı ve kendilerini düşük hissetmelerini engelleyemedim. Çakır'da bunu anladığından ''Öyle tabii.'' Dedi. ''Asıl mevzuya gelelim biz.''

Pınar ile Çakır göz göze geldiğinde Pınar mesajı algılamış, kendini mutfağa atmıştı. Kısa bir süre Adana'nın durumundan, tarımdan, işlerden onlardan bunlardan sohbetler edilmiş Pınar'ın kahveleri hazırlama süresi kadar vakit geçirilmişti.

''Yeter.'' Dedi sonra Gece. Kendi aralarında ki tartışma sesli bir hale dönüşmüştü. Aslında tartışma da değildi. Gece'nin kendini ortaya atmasıyla çocuklar susmuştu. ''Baran.'' Dedi eliyle Şura'yı işaret ederek. ''Annenin yanına. Miraç.'' Dedi ona daha yumuşak bir sesle. ''Sen de annenin yanına.'' Sonra Emre'nin elinden tuttu ve bize doğru gelirken ''ooo ooff.'' Dedi aksi bir sesle. ''Annesi bu erkekler hep kavga ediyor hep. Oynamayı bilmiyorlar. Başım şişti.'' Küçük eliyle başına doğru vurunca çok komik gözüktü. 81

Herkesin yüzüne bir tebessüm yerleşirken Gece'nin olduğu her anda bu görüntü bizim için tanıdıktı. Emre'nin elini tutup babasının yanındaki boşluğa oturtarak ''Sen de burada otur. Kimse oynamayacak oyuncaklarla artık.'' Dedi ceza verir gibi. Gece hepsini hizaya sokmuş, gergin ortamı dağıtmıştı. 4

''İşte.'' Dedi Çakır o an gururla. ''Benim kızım.'' 12

Onun dikkatini çeken bu kısım olsa da benimki Emre'yi babasının yanına oturtması oldu. Bir tarafında ben vardım, diğer tarafındaki boşluğa da Emre'yi oturtmuştu. Üstelik kendisine yer kalmamasına rağmen. Kıskanır sandığım düşüncesi çok farklı sonuçlanmıştı. Çünkü Gece hemen sonrasında babasının kucağına çıkmıştı. Yanına kim gelirse gelsin, Çakır'ın bütününün ona ait olduğunun bilincindeydi ve bu benim çok hoşuma gitti. 4

Çakır'ın da kavga etmeleri hoşuna gitmişti muhakkak. Böylelikle gece boyu Miraç ve Gece'nin üstünde olan bakışları Gece'nin kucağımıza gelmesiyle son bulmuştu. Çakır, Miraç'a karşı bir zafer kazanmışçasına olduğu yerde Gece ile birlikte yükseldi. 3

Sonrasında kahveleri getirdi Pınar. İlk olarak Çakır'dan başlasa da Çakır almakta tereddüt etti ve bana doğru bakarak ''Dokunur mu kokusu sana?'' diye sordu. Ona göre mi alacaktı yani? İçimi çok hoş eden bu durum karşısında başımı iki yana salladım sorun yok dercesine ve o benim onayımdan sonra kahvesini aldı. 24

Pınar sırasıyla kahveleri dağıttıktan sonra bir iki kelamın ardından ''Sebebi ziyaretimiz belli.'' Dedi Çakır konuya girerek. ''İkisi de birbirini sevmiş, beğenmiş. Burada kimsenin karşı çıkacağını sanmam ama adet yerini bulsun. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınızı oğlumuza istiyoruz.''

Çakır'ın dediği gibi de oldu. Pınar'ın babası hiç tereddüt etmedi. ''Buralara kadar gelmişsiniz. E oğlan da sizin en yakınınızmış. Siz kefilseniz, kızım da sevmişse bize de hayırlı olsun demek düşer.'' 1

Pınar'ın ve Tilki'nin heyecanı yüzlerinden okunuyor, kaçamak bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı. Ailelerin elleri öpüldü. Esma Hanım yüzüklerini taktı, Çakır kurdeleyi kesti. Sonrasında Pınar'a hediye olarak birkaç altın takıldı bizimkiler tarafından ve Pınar ile Tilkinin gecenin sancılı dakikalarından kurtuluşu böylece son buldu. Sonrası ise bizim için şen şakrak geçerken Çakır için azap gibiydi.

Gece babasının yanından uzaklaşıp babaannesinin bacaklarının arasına girerken ''Babaannesi,'' Dedi meraklı bir tavır, sevimli bir tonlamayla. ''Şimdi ne oldu, biz ne yaptık. Düğün olacaktı ama Pınar gelinlik giymedi. Ben anlamıyorum.'' Dedi Gece bugün olanlardan sıkılmış gibi babaannesine dert yanarak. Bir de küçücük popusunu kenara doğru atmış, dirseğini babaannesinin dizine dayamış, bir hayli rahat şekilde evde sohbet eder gibi yüzüne bakıyordu. ''Gece'ye kardeş getireceklerdi, getirmemişler. Pınar gelin olacaktı, olmadı. Gelinliksiz gelin mi olur?'' 16

Hayalleri ikinci kız yıkılınca baktı kimseden çare bulamıyor babaannesinde aramıştı çareyi. Esma Hanımın o suratsızlığını bile alıp götürüyordu Gece. Ona bakarken yumuşacık, tatlı bir kadına dönüşüyordu. Saçlarını okşarken ''Babaannesinin

kuzusu.'' Dedi. ''Biz şimdi düğün yapmadık. Pınar ablanı istedik.''

''İstemek nedir?'

''Yani rahatça görüşsünler, birbirlerini tanısınlar, rahatça vakit geçirsinler, hep birlikte olsunlar diye annesinden babasından izin aldık.''

5

Gece'nin küçük aklı bunu kendince kurmuş, bir mantığa da bağlamıştı. Bağlamıştı bağlamasına ama çok yanlış bağlamıştı. Hızlıca babaannesinin yanından uzaklaşıp karşı sedirdeki Miraç'ın annesi ve babasının önüne giderken biz ne yaptığını izliyorduk sadece.

38

''Miraç'ın annesi ve babası.'' Dedi babasını gözlemlediği gibi dik durmaya çalışarak. ''Emirle..'' dedi ama cümleyi bağlayamadı. Biz de anlamadık ve öyle boş boş baktık. Durdu, durdu. Birkaç saniye toparlamaya çalıştı.''Emirle, kavimle. Sonra bir de Peygamberli bir şeydi ama onu unuttum.'' İşaret parmağı alnını kaşıyınca Çakır olayı çoktan kavramış içtiği çay genzine kaçmış öksürmeye başlamıştı. Gece Miraç'ı anne ve babasından istiyordu resmen.

261

Ölme raddesine gelecek kadar öksürükle boğuşsa da son bir can havliyle Gece'ye varmış, elini ağzına kapatırken kucağına almıştı. Pınar ile Tilki'ye diye geldiğimiz isteme töreni Gece'nin

39

Miraç'ı istemesiyle son bulmuştu. 39

...

Eve geldiğimizde ben kendimi çoktan yatağa atmıştım. Çakır ise gömleğinin düğmelerini hızlıca çözerken söylenmekten bir an olsun vazgeçmemişti.

''Resmen kızıma göz dikti ya küçücük velet.'' 19

''Senin kızın ona göz dikti.'' Diye düzelttim ama beni duymadı bile. Elimi başımın altına koymuş onu izlerken sadece soyunuyor ve kendi içindekileri kusuyordu. ''Hayır bir de sen.'' Dedi kısa bir an bana dönerek. Gömleğini çıkardı, pufun üstüne attı ve o müthiş vücuduyla bana kısa bir süre şölen yaşattı. ''Yok baba de bilmem ne. Oldu amına koyayım. Bir de nüfusumuza alalım çocuğu.'' 2

Kahkaha atarken ''Düşünsene.'' Dedim. ''Gece'nin soyadını alıyormuş evlenince. Miraç Seyhanlı oluyormuş.'' 23

Çakır çıkardığı pantolonu da sinirle fırlatırken ''Neyi düşünüyorum ya.'' Dedi aksi bir sesle. ''Kızım ne evlenmesi. İyice kaçtı bu şakanın tadı he. Saçma sapan yerlere beni sinir etmek için çekiyorsun, sonra millette senin yüzünden gaza geliyor.'' 3

Gerçekten sinirlendiğini hissettiğim o dakikalarda geri çekildim ve ''Of tamam.'' Dedim yatağa boylu boyunca yatarken.

Aslında kızmamıştım ama o sanırım kızdığımı düşünüp hemen koynumda bitivermişti. Bacaklarımın arasına girdi, giydiğim geceliği karın kısmını araladı ve karnımın üstüne sayısızca öpücükler bırakırken belimde kımıldanan parmaklarıyla huylandım.

''Ne yapıyorsun?'' diye sordum elim gayriihtiyarî saçlarını bulunca. Kısacık saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırmak çok zordu ama ona dokunmak bana tarifsiz bir haz veriyordu.

Kısa bir an yüzüme doğru baktı ve ''Oğlumla ilgileniyorum.'' Dedi. ''Öyle çok yakından tanışacak fırsatı bulamadık.''

Böylece konuyu da direkt olarak çevirmişti. Bebeğimizle tanışıyor olması çok güzeldi fakat benim takıldığım nokta oğlum demiş olmasıydı. Bu yüzden şaşkınlıkla ''Oğlum mu?'' diye sordum.

''Evet.'' Dedi tereddüt bile etmeden. ''Oğlumuz olacak.''

Müneccim miydi, haberim mi yoktu? Öyle emin konuşuyordu ki bebek daha yeni oluşmuş olmasa cinsiyetini öğrendi de benden gizliyor sanırdım.

Böyle şeyler annelere malum oluyordu genelde. Bana olmamıştı ama Çakır'ın bunu bilmesine gerek yoktu. ''Bence kız.'' Dedim tam aksini netlikle savunurken. ''Hem kız olsun. Gece'ye de

arkadaş olur.''

Çakır'ın Gece'ye düşkünlüğünü bilmesem erkek çocuk istiyor diye de düşünebilirdim. Gerçi istiyor da olabilirdi.

''Duyma sen anneni oğlum.'' Dedi benim yerime karnımı muhatap alarak. ''O öyle bazen düşünmeden konuşur falan. Yoksa seni sevmediğinden değil. Şimdi amacı babanla inatlaşmak. Benim ak dediğime kara demek.''

Daha ilk dakikalarımızda oğluma karşı şikayet mi ediliyordum? Duraksadım. Oğluma değil, cinsiyetini bilmediğimiz çocuğuma karşı.

''Allah Allah.'' Dedim. Burnunu boylu boyunca karnımın üstünde sürttü. Nefesi tenimi gıdıkladı, içimi hoş etti.

''Allah Allahta.'' Dedi gözleri haylaz bir ifadeyle beni süzerken. ''Kulu da kul be.''

Çok kaba, çapkın ve davetkâr bir tavırla söyledi bunu. Üstelik elleri rahat dursa gözleri rahat durmaz gibiydi. Bir insan tek bakışıyla soyar, sere serpe alabilirse altına bu kesinlikle öyle bir bakıştı.

''Yaa..'' dedim çenesinden kavrayıp kendime doğru çekerken. ''Nasıl bir kulmuş?''

Bedenini üzerime vermemek için ellerini yatağın iki yanına doğru sabitledi ve üstüme doğru çıktı. ''Çok öpülesi.'' Dedi gerdanımı öperken. Daha kapanmamış o morlukların üstünde gezindi, hiç kapanmasın ister gibi. ''Çok sevilesi.'' Elleri kalçamla belim arasında mekik dokuyarak okşadı. ''Çok bakılası.'' Gerdanımdan, boynuma, oradan yanağıma, çeneme ve dudaklarıma eriştiğinde birbirimizi emer hale gelmiştik. Dillerimiz birbiriyle bir yarış halindeyken ensesinden kendime doğru bastırıyor, ona doğru yükseliyordum. Nefesim hızlanmış, kendimi kaptırmanın tam o eşiğinde midemi alt üst eden o hareketlilikle tüm dengem bozulmuştu.

Birkaç saniye dağılmasını bekledim ama dağılmak bir yana daha da hırçınlaşınca Çakır'ı üstümden nasıl ittim ve kendimi banyoya attım bilemedim. İçim dışıma çıkacakmış gibi öğürmelerimin arasında duyduğum tek ses Çakır'ın keyif aldığını belirten kahkahalarının sesiydi.

Sonra adım seslerini işittim ve aslında hiç gereği yokken, her bir anımda destek olmak ister gibi ''Sanırım başladı bizim mesai.'' Dedi ve yanıma gelip banyonun kapısını kapadı.

...

''Günaydın.'' Dedim merdivenleri hızlıca inerken. Herkes bir yana dağılmış işleriyle meşgulken, Gece ve Baran'ın sesleri bahçeden geliyordu. Mutfağa girdim ve mutfaktaki kocaman

saate gözlerim takılınca ''Aslında tünaydınmış.'' Dedim hoşnutsuzca.

Kızlar akşam için sanırım kalabalık olduğumuzdan yemeklere koşuştururken ben saate bile bakmadan aşağıya inmiştim.

''Tünaydın abla.'' Dedi Pınar doğradığı soğanları bırakmadan omzunun üstünden bana bakarak. Sonrasında ellerini önlüğündeki havluya sildi ve ''Ben sana bir şeyler hazırlayayım.'' Dedi aceleyle buzdolabına doğru ilerleyerek. ''Herkes kahvaltısını etti, işine gücüne daldı.''

''E beni kimse uyandırmamış.'' Dedim bozularak.

Pınar dudak bükerken ''Bilmem ki.'' Dedi ve bir yumurtayı aldı. ''Çakır abim uyandırmayın dedi biz de ses etmedik.''

Konuya dönmek yerine gördüğüm yumurtalarla ''Hayır, hayır.'' Diye atıldım. Midem tekrar allak bullak olacak gibiyken ''Daha hafif bir şeyler yapar mısın Pınar?'' diye sordum.

''Yaparım.'' Dedi ne yapacağını da bilmez gibi. ''İstediğin bir şey var mı?''

Birkaç saniye düşündüm ve ben de tam olarak ne istediğimi bulamadım. ''Sandviç olabilir aslında.'' Dedim hemen peşine. ''Bir de çay lütfen. Hatta çay varsa şimdi alabilirim.''

Pınar ne tarafa yetişeceğini bilmez gibi bir an afallayınca elindeki yumurtaları tezgâha bıraktı ve cam bir kupaya bana çay doldurdu. ''Çakır yok mu?'' diye sordum elindeki çayı alıp camın kaşına doğru yaslanarak.

''Bahçede gördüm en son ama.'' Derken camdan dışarı baktı arar gibi. Sonrasında da tekrar işinin başına döndü. Dolaptan peynir, domates, salatalık çıkardı ve yıkamaya koyuldu. Hamilelik insanın tüm dengesini bozuyordu. Çakır ne ara yataktan kalkıp gitmişti hiç bilmiyordum bile. Normalinde Çakır'ın odadan çıkışını ben hissederdim. Beni öpmeden gitmediğine emindim. Hatta belki Gece bile bizi ziyaret etmiş olabilirdi ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Muhtemelen derin bir uykunun içine hapsolmuştum.

Pınar hazırladığı sandviçi bana uzattığında çayı bırakıp yemeye başladım ve ''Ay abla.'' Dedi Pınar tekrar asıl işinin başına dönerken. ''Akşam Gece'nin Miraç'ı istemesi ne komikti.''

Lokmamı yutmakta zorlanırken ''Sus.'' Dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. ''Çakır delirdi. Zaten gelmeden önce Miraç'a takıktı bir de üstüne bu muhabbet.''

Pınar alıngan bir kız değildi. Hatta şu an konuşmalarımızı o da alaya alırcasına bir tavırla karşılık veriyordu ama ben yine de ''Yanlış anlama sakın.'' Diyerek açıklama ihtiyacı hissettim. ''Senin yeğenine özel bir durum değil. Gece'nin karşısında kim

olursa olsun böyle tavır alır zaten Çakır.''

''Biliyorum abla bilmem mi?'' dedi Pınar'da anlayışla. ''Yanlış anlamadım ben zaten. Hatta eğlendim bile ben. Çakır abinin tüm gece Miraç'a bakışlarını takip ettim durdum.''

Küçücük çocuğu koca adam bellemiş gibi tavır almıştı ve Pınar haklıydı, komikti. Tabii o sırada kapının çarpılıp ''Pınar.'' Diye gür sesini duymasıyla eli ayağı birbirine dolaştı. Gerçi sadece ona seslenmemişti devamında ''Ayşe abla, kızlar.'' Diye ekleme yapmıştı. Sonra adım seslerini duymuştuk ve bedeni mutfak kapısının önünde belirmişti. ''Çalışma odama iki kahve getirsenize.''

Hemen arkasından geçen Esat kahvenin diğer sahibiydi sanırım. Esat geçti gitti fakat Çakır beni görünce duraksadı. O tok sesi beklenilenden daha hızlı bir şekilde yumuşayarak ''Uyandın mı sen?'' Diye sordu ve mutfağa doğru geldi. 4

Başımı sallayarak ''Hı hı.'' Dedim. Önümde durdu, ellerini belime yerleştirdi ve ben asıl sorumu sordum. ''Sen uyandırmamışsın beni.''

''Bütün gece kusmaktan uyuyamadın ki.'' Dedi benden çok ona dert olmuş gibi. ''Biraz uyu dinlen istedim.'' 1

Eli saçlarımı geriye doğru tarar gibi sürüklendi ve ''İyi misin 5

şimdi?'' diye sordu.''Bulanıyor mu yine miden? Çok kötüysen bir doktora gözükelim.'' Küçük bir çocuk gibi ilgi üstümde durunca mest oldum. Öyle içten ve sahiciydi ki böyle tüm hücrelerimle ona çekiliyor, kollarının arasında minicik, sadece ilgisine muhtaç bir bebekmişim gibi hissediyordum böyle anlarda. ''iyiyim.'' Dedim sadece ve elimdeki sandviçi ona doğru uzattım.

Teklifimi reddederek ''Yok tokum ben, sen ye.'' Dedi ve omzuma doğru yanaştı. ''İyiysen ben şuradan kendi hakkımı alıp yukarı çıkayım.'' Omzuma doğru ufak bir öpücük bıraktı. Bir eli karnımı okşarken bebeğini de es geçmemiş ona da merhaba demeden geri çekilmemişti. O çekilmeden hemen önce bana doğru eğildiğinden ve dudaklarımın direkt alanı ensesi olduğundan dövmesinin olduğu yere kocaman bir öpücük bırakmıştım. Sonrasında eş zamanlı olarak birbirimizi öptük ve o geri çekilerek mutfaktan uzaklaştı. Sıradan bir günde, sıradan ve hoş hareketlerdi bunlar. Artık rutinimizdi.

Bizim konuştuğumuz esnada kızların hiçbirinden ses çıkmazken kaçamak bakışlarını da görebiliyordum. Pınar'a önce ben işini böldürdüm sonra Çakır böldürdü ve Pınar baktı soğanlar ona yar olmayacak yanındaki kıza uzatarak ''Sen devam et buna.'' Diyerek kahve faslına geçti.

Ben de sandviçimi bitirmiş çayımı yudumlarken camdan dışarı bakmıştım. Gece ve Baran arabalarını heyecanla sürerken Kadir'i görünce hiçbir şey demeden önce mutfaktan sonra

konaktan çıktım.

''Annesi.'' Dedi Gece beni görür görmez. Arabasından inmedi ve el salladı. Ben de önce ona el salladım, ardından avuç içime öpücük kondurarak ona doğru üfledim. Gece bunu sevmiş gibi gülümseyerek aynı hareketle bana karşılık verdi ve oyununa geri döndü. Ben de asıl gitmek istediğim yere Kadir'in yanına hareketlendim. Elindeki saman yığınıyla muhtemelen ahıra giderken ''Kadir.'' Dedim. Durdu ve arkasını dönerek bana baktı. Daha çok gitme ihtiyacı hissetmedim. ''Atları hazırlar mısın Çakır ile binelim.'' Dedim ve o sadece başını salladı.

Çayımın son kalanlarını yudumlarken tekrar konağa doğru yöneldim. Çakır ile at binecektik. Burada ilk ve son kez binişimizde ben bilmediğimden birlikte aynı at üstünde gitmiştik ama şimdi zaman geçmişti ve biz de değişmiştik. Ben öğrenmiştim. Onun kadar profesyonel değildim ama öğrenmiştim sonuçta. Ufak bir turlama yapabilirdik birlikte.

Konağa girip tekrar mutfağa uğradığımda Pınar'ın kahveyi yapıp çıkmak üzere olduğunu gördüm. ''Ver ver.'' Dedim kendi bardağımı uzatıp kahve tepsisini alarak. ''Ben götürürüm. Hem Çakır'a ata binelim diyecektim.''

Pınar hiç ikiletmeden kahve tepsisini uzattığında kahve kokusu o kadar güzel geldi ki birkaç saniye duraksadım ve Çakır'a uzatacağım o kahveden birkaç yudum aldım. Ağzımda

dağılan o tat kriz gibi anında gelen isteğimi bıçak gibi kesmişti. Bir yudum daha aldım ve tepsiye geri koyduğumda fincanın yarısına erişecek kadar büyük bir kısmını içtiğimi fark ederek dudaklarımı ısırdım. Geri dönüp yenisini yaptırmakla bunu verip üstüne bir fincan daha yaptırmak arasında kaldığım o kararsızlık sürecinde çoktan merdivenleri çıkmıştım bile.

Tam 'Beyler kahveleriniz.' Diyecektim ki Çakır'ın tok ve yüksek sesiyle sustum kaldım. Sanırım Esat ile kavga ediyorlardı ve bu kavga yeni başlamış bir kavga değildi.

''Benim haberim bile olmadan karımı Adana'dan İstanbul'a getiriyorsun.''

''Önlemleri almıştım ben.'' Dedi Esat inatla fakat Çakır için tatmin edici bir cevap değildi sanırım.

''Neyin önlemini alıyorsun oğlum sen?'' dedi. Çakır öfkeliyken ağzından çıkanı gerçekten kulağı duymuyordu ve ileri gitmekten bir an olsun çekinmiyordu. İçeri girmek, gitmek ve kalmak arasında verdiğim savaşta bir an olsun yerimden kıpırdayamadım. ''Yaptığınıza hele diyecek hiçbir şey bulamıyorum.'' Esat'ın söylediklerini duymuyor kendi dolmuşluklarını kusuyor gibiydi. ''Yine benim haberim olmadan, bir işe adım atmak istiyorlar ve sen yardım ediyorsun.''

''Sürpriz yapmak istemişti ben de senin bir şey diyeceğini-''

Çakır ''Sürpriz mi?'' diye kesti sözünü devam etmesine izin vermeden. '' Lan böyle sürpriz mi olur? Sen biz bu paraları öyle havadan kazanıyoruz falan mı sanıyorsun? Hayır sen öyle kazanıyormuş gibi yiyor olabilirsin ama öyle kazanmıyoruz.''

Esat'ın gücüne gitmiş olacak ki ''Ağır olmuyor mu biraz?'' diye sordu. ''Sen kaç sene burada yoktun her şeyi ben yönetiyordum zaten.''

Çakır'ın dudaklarından çıkan alaycı tebessümle ''Yönetiyor muydun?'' diye üzerine gitmekten çekinmedi. ''Benim senelerdir çatıştığım örgüte pay vermişsin oğlum sen.'' Demin Esat'ın bahsettiği ağır konuşma şu an çok daha başka boyutlara evriliyordu. ''Bırak bir adım ileri gitmeyi, olduğumuz yerde bile kalamamışız.''

Kapı aralığından gördüğüm kadarıyla Esat Çakır'ın yüzüne bile bakmadan dinliyordu söylediklerini ve en az o da Çakır kadar sinirli görünüyordu. ''Bir kadın uğruna hayatını sikip atmasaydın da dursaydın o zaman işlerinin başında.'' Dedi o da yaralamaktan çekinmeden. Yaralanan sadece Çakır olmamıştı. Senelerdir bana arkadaşlık eden Esat'a gönül koymuştum o an. ''Benden bu kadar olmuş demek ki, kusura bakmayacaksın artık.''

Çakır olduğu yerden ayaklandığında sandalyesi geri doğru savruldu ve ellerini masanın üstüne doğru koyduğunda ''Senin şu yaşadığın hayatı devam ettirmenin tek sebebi bir kadın diye bahsettiğin o kadın.'' Dedi haberin var mı dercesine. ''Bana ne oğlum senin, karının, ananın, babanın rahatça yaşamasından. Hatta arttırıyorum kendiminkiler de dahil. Bana ne? Benim huzurum kaçtıktan sonra herkesinki kaçsın abi bana ne?'' diye sordu kırmaktan çekinmeden. Öyle değildi. Çakır çok fedakar bir adamdı. Kendini başkası uğruna feda etmekten hiç çekinmezdi. Şu an saydığı insanlarda dahildi buna ama sinirli olduğunda gözü kararıyor ve karşısındakini harcamaktan hiç çekinmiyordu. Böyle hissettiğinden değil böyle hissetmek istediğinden ama hissedemediğinden. ''Mahru olmasa, Mahru bana karşı kullanılmasa buralara kadar gelir miydik sanıyorsun sen?''

Gitmek istedim, dinlemek daha fazla kırılmak istemedim ama merakıma da yenik düşüp bir adım atamadım.

Esat bunu sorgulamadı. O da bunun böyle olduğunu biliyordu ama uzatmadı da. ''Yani her şey bana kaldı.'' Dedi inanamıyormuş gibi. ''Kızlar bir işe atılmak istedi olay bana kaldı.''

''Yoo, yoo...'' dedi Çakır yine hiç hız kesmeden. ''Kızlar deme. Senin karın yaptı bunu Esat. Ben karımı o kadar iyi tanıyorum ki bin yılda geçse aklına böyle bir şey gelmezdi. Senin karın kendince kurmuş bir şeyler, Mahru'yu heveslendirmek,

manipüle etmek, gaza getirmek o kadar basit ki.'' Ona bağırıyordu ama bana söylüyormuş gibi gözlerim dolmuş, kalbim kırılmıştı. ''Senin karın da bunu çok iyi bildiğinden çok güzel kullanmış Mahru'yu. Sırf kendi istediğini yaptırabilmek için.''

Esat'ın eli şakaklarını sıvazlarken ''İptal ederiz o zaman abi ne diyeyim.'' Dedi. ''Yardım ederim diyen aklıma sokayım.''

''Lütfen.'' Dedi Çakır hiç geri adım atmadan. ''Lütfen sok.''
Kısa bir an duraksadılar. Gözlerim dolmuş, önümü göremiyor, ellerim titriyordu. ''Ayrıca bu kadarla da kalmamışlar ki neyi iptal edeceksin. Senin karın işçi bile bulmuş. Benimki anlaşma bilmem ne yapmış. Olay çoktan ciddiye binmiş. Ben yok sözleşme, inceleme o bu diye erteler sonra da salarım başımdan diyordum. Sen gerizekalısı onu da aldın elimden.''

Esat daha fazla dayanamamış olacak ki ''Sürekli karın karın deyip yanımda karıma laf söyleyip durma. Nasıl ki sen Mahru'ya laf ettirmiyorsan sen de benim yanımda benim karıma laf edemezsin.'' Dedi. ''Kabul etmeseydin o zaman Mahru sana geldiğinde?''

Bizim yüzümüzden ipler o kadar gerilmişti ki ne yapacağımı bilemedim. Vicdan yükü sözlerinden çok daha ağır geldi.

''Söylerim.'' Dedi Çakır inatla. ''Öyle de bir söylerim ki ağzını

bile açamazsın. Kabul etmeseydinmiş. Biz Mahru ile incecik bir iple bağlıyız birbirimize. Halimiz ortada. Ben nasıl onunla zıtlaşmayı göze alabilirim. Senin karın bunu çok iyi biliyordu. Çok iyi bildiğinden onu yolladı. Mahru'yu reddetmeyeceğimi bildiğinden. Hele ki parasal bir konuda. Ama konu para değil. Konu hiçbirinin böyle bir tecrübesi olmaması. Dışarıdan kolay sanıyorlar. Ne yaşamışlar ne görmüşler de böyle bir şeye girişecekler. Hadi Mahru çat pat bir şeyler biliyor. Yeter mi yetmez. Senin karın ne yapacak Mahru'nun emeklerinin üstüne konacak.''

Esat dayanamamış gibi ''Ne yapmamı istiyorsun anlamıyorum?'' diye bağırdı. ''Olmuş bitmiş. Bana bunları sıralamak yerine açıkça demek istediğini söyle bitsin. Karşında çocuk gibi azarlanmaktan sıkıldım. Daha fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum.''

Esat kalkıp gidecekken Çakır direkt sonuca bağladı ve ''Sen ilgileneceksin.'' Dedi. ''Seni bizim şirketin işlerinden alıyorum. Madem bir işe girişiyorlar ve biz yüklüce bir yatırım yapıyoruz, her şey rayına oturana kadar sen sorumlu olacaksın. Mahru elbette dışarıda kalmayı kabullenmeyecektir. Çünkü kendisi sadece ona ait bir iş, ona ait bir dünya istiyor. Aldığı parayı ödeyecekmiş bilmem ne.'' Dedi bana zerre inancı olmadığını gösterir gibi son sözlerini geçiştirerek. ''Gerçekten yapmaya çalıştığı ciddi iş anlaşması benim de işime geldi, denetçi o bu falan diye bir sürü madde eklendi sözleşmeye. Her şey ile sen

ilgileneceksin. Mahru'nun önüne birkaç seçenek koyacaksın ve Mahru onlardan birini seçecek. Hiçbir şeyin araştırmasına girmeyecek, fazladan vakit harcamayacak, sen onun işini kolaylaştıracaksın. Mahru seçimleri yapacak tüm sorunları sen çözeceksin. Bir de tasarımlar tabii. O noktası çok hassastır. Tasarımlar harici hiçbir şeye kafa yormayacak her şey önüne hazır gelecek."

Benim adıma aldığı kararlar benim işime kolaylaştırmak yönünde olsa da kırıcıydı. O an Şura'nın laflarıyla gaza gelip böyle bir işe giriştiğim için ölesiye pişman oldum.

"O halde Şura değil Mahru ile ikimizin adına olsun bu ortaklık. Birlikte devam edelim."

Herkes kendine bir pay çıkartma derdindeydi fakat Çakır "Hayır." Dedi yüzünde Esat'ın sinirini bozacak bir gülümsemeyle. "Senin adın hiçbir şeyde geçmeyecek. Her zaman Mahru ön planda olacak."

"Her haltı ben halledeceğim ama Mahru'nun adı geçecek doğru mu anlıyorum?" diye sordu Esat gözlerini kısarak. "Adalet bunun neresinde?"

"Bilmem." Dedi Çakır konuşmayı bitirmiş gibi yerine oturup ses tonunu da oldukça düşük tutarak. "Yoktur herhalde. Senelerdir bunun sorgulamasını ben hiç yapmadım, sizin de

yaptığınızı görmedim. Hani..." dedi alttan alttan bakıp imalı gülümsemeyle. "Kendimizi bildik bileli biz zaten böyle yaşıyoruz ya. Biri getiriyor, pişiriyor diğerleri sadece yiyor. Bunca zaman dert olmadı bundan sonra da olmayıversin." 58

Çakır'ın Esat'ın üzerinden düşen gözleri tesadüfi olarak kapıya doğru dönünce biz göz göze geldik ve ben ne yapacağımı bilemedim. Anında başımı başka tarafa çevirip gözlerimdeki yaşları silerken derince bir nefes aldım. "Mahru." Diye aklandı.

Sesinde de bakışlarında da neyi ne kadar duyduğumu sorgulayan bir hal vardı. Göz göze gelmemeye dikkat ederek. "Ben." Dedim ve odaya girdim. Elimdeki tepsiyi çalışma masasının üzerine bırakırken "Ben kahve getirmiştim." Dedim ve hızlıca odadan çıktım.

"Mahru." Diye seslendi tekrar ama durmadım. Ne diyeceğimi bilemedim, nasıl tepki vereceğimi kestiremedim ve adımlarım direkt olarak dışarı doğru yöneldi. Ne tarafa gitsem diye bakarken Kadir "Geldiniz mi Mahru Hanım." Diye sordu. "Hazırladım ben atları."

Adımlarım direkt oraya yöneldi ve hiç beklemeden önce atın yelelerini sevip kısa bir an kendimce tanıştım ardından üzerine bindim. Kadir ise bir bana bir de arkamdan gelen var mı diye bakıyordu. "Çakır Bey." Diye sordu sonra dayanamayarak. 12

Konağın açılan kapısının sesini işitsem de duymazlıktan gelerek ''Kendisi önemli bir toplantıda eşlik etmeyecek.'' Dedim ve dizginlerle yön vermemle birlikte at hareketlendi.

''Mahru.'' Diye arkamdan adeta kükreyen Çakır'ı duyuyordum ama zerre umurumda değildi. Daha önce Çakır ile daha sonra tek başıma birkaç kez geçtiğim o yollardan tek başıma ilerlerken sesini çok kez işittim ama tepki vermedim. Çakır'ın bana yetişmesi çok uzun sürmedi ve önümü keserek durmama sebebiyet verdi.

''Kime sesleniyorum ben?'' diye sordu azarlar gibi. Atıyla önüme doğru geçmiş, kaşları çatılmış, hesap sorarcasına yükselirken ''Karşında Esat yok.'' Diye çıkıştım. 1

Yüzüne sinirden bir gülümseme yerleşti ve dişlerini kısa bir an sinirle alt dudaklarına sürttü. ''Derdin belli.'' Dedi atından inerek. Sadece kendi inmemiş beni de zorla indirmişti. İnmek istemeyip geri çekilirken de ''Mahru.'' Diye sertçe ikaz etmişti. ''At binmek ne demek ya? Bana kızdın diye-'' 1

''Ne alakası var?'' diye sordum. O an boş bulundum ve Çakır beni kolaylıkla indirdi atın üstünden.

''Hamilesin.'' Diye hatırlatma yaptı. ''Böyle at üstünde ne kadar sağlıklı?'' 6

Bu hiç aklıma gelmemişti ama doktor böyle bir şey dememişti. 29

Gerçi hangi doktor ekstradan at binmeyin diye belirtirdi ki. Yine de bozuntuya vermeden ''Merak etme...'' Dedim imalı bir tonlamayla. ''Bir at gezintisiyle düşeceğini sanmıyorum. Neler neler atlattım ben hamileliklerimde.''

Bunu Çakır'ın canını yakacak o manalarda söylemek istememiştim ama her türlü oraya çekiliyordu. Sonrasında hemen pişman olup ''Öyle demek istemedim.'' Dedim açıklama ihtiyacı hissederek. Benim de kalbim kırıktı ama Çakır'ın hislerini önemsemeden edemiyordum. Sanırım eş olmak böyle bir şeydi. Sonrasında da uzatmadan direkt olarak konuyu kapattım. O da o mevzuya geri dönmedi. Elimi tuttu ve geri dönüş yolu için beni kendi atına bindirdi. Reddetmedim. Geldiğim atı bir ağaca bağladı ve muhtemelen Kadir'i alması için birazdan yollayacaktı.

Hemen arkama bindiğinde seneler evvel yaptığımız ilk at gezintisi düştü aklıma. Bu sefer daha yavaş bir şekilde ilerlemeye başlamıştık.

''Mahru.'' Dedi dizginleri tutarken beni de kolları arasına sıkıştırarak. ''Neyi ne kadar duydun bilmiyorum ama.''

''Gerektiği kadar.'' Diyerek kestim sözünü. Sonrasında kendi konumuzdan ziyade ''Esat'ın üstüne çok gittin.'' Dedim. ''Kırıldığını ben bile hissettim.''

Çakır sinirliyken herkesi silmekten, kırmaktan çekinmezdi. Fevri bir adamdı. Sonrasında pişman olacağı şeyleri söylemekten geri duramıyordu o anlarda.

''Konumuz bu mu? Ben senin düşündüklerinle ilgileniyorum çünkü şu an.'' Dedi. Belki de beni direkt olarak bu ata bindirmesinin sebebi kaçmamam içindi. Elinin altındaydım, kulağımın dibindeydi. Ne bir yere gidebilirdim ne duymazlıktan gelebilirdim.

''Yaptığımız anlaşmayı bozduk.'' Dedim hiç fikrini bile sormadan. Sonuçta başlarken de sormamıştım, onu bu imza için zorlamıştım.

''Mahru.'' Dedi sıkıntılı bir soluğu aramıza bırakırken. ''Gerektiği kadarını duymamışsın demek ki. Benim niyetim o değildi çünkü. Benim tavrım Esat'ın arkamdan iş çevirmesineydi.'' Duraksadı ve gizlemek istemez gibi o gün yapması gerekeni bugün yaptı. ''Ama sonrasında söylediklerimde de ciddiydim. Esat'ın, senin yükünü en aza indirmesini istiyorum. Senin istediğin gibi olsun her şey fakat bunlarla sen uğraşma.''

''Neden?'' diye sordum kırgınca. Ses tonum bir miktar yüksek çıkmıştı. İnsanın kendi işiyle ilgilenmesi kadar doğal ne olabilirdi? Çakır böyle yaparak bana iyilik yaptığını düşünse de ben kendimi iyi hissetmiyordum. Farkında değildi belki ama böylesi bir hayatın, koşuşturmanın içinde benimde bir şeylerle

uğraşıp aklımı meşgul etmem gerekliydi. En çokta ikimiz için. Çünkü biliyordum ki bir noktadan sonra boşlukta kalışımdan kendimi kurmaya başlayacaktım.

''Çünkü sen kendini düşünmesen de ben karımı düşünmek zorundayım.'' Dedi, konağa yaklaştık. ''Sorun sana güvenmemem değil. Sorun senin her şeye yetişme çabanda kendini tüketecek olman. Hamilesin, Gece var, Emre var, biz varız.'' 12

Tekrar aynı kırgınca soluğu lafının tam üstüne bıraktım ve ''Evinde otur, kocan ve çocuklarına bak diyorsun yani.'' Dedim. 45

O ise anlaşılamamanın sıkıntısıyla ''Saptırıyorsun.'' Dedi. ''Benim söylediklerimin onunla hiçbir alakası yok. Kolay olmadığını sen de biliyorsun. Sırf bir işe girdin diye yarım bırakmayacağını, o uğurda da kendini paralayacağını biliyorum. İşini kolaylaştırmaya çalışıyorum. Sen istesen de istemesen de bunu yapacağım. Üstelik karımı da görmek istiyorum.'' Dedi bir itirafı hiç çekinmeden yaparak. ''Ben eve geldiğimde seni yorgun argın ya da işlerin arasında kaybolmuş bir şekilde görmek istemiyorum. Hele şu dönemde hiç istemiyorum.'' 17

Konağın bahçesine girdiğimizde duraksadı ve ben onun beni indirmesini beklemeden o attan indim. ''Kötü bir kocasın.'' Dedim dakikalar sonra ilk kez yüzüne bakarak. ''Bana eğer bunları geldiğimde söyleseydin ortak bir karara varabilirdik. 34

Ben evet sana gelirken gaza gelmiş olabilirim, bir anlık heyecanla gelmiş olabilirim ama açık açık geldim. Tüm duygu ve düşüncelerimle... Fakat sen her zaman yaptığın gibi kendi fikirlerini bana açıkça sunmaktan çekindin. Sırf aramız bozulmasın diye, iyiliğimi istediğinden ya da her ne sebepleyse.'' Dedim çokta bir öneminin olmadığını belirtircesine. ''Bana açık olmak yerine bir sürü şart sundun önüme ve sonrasında bana söylemen gereken şeyleri ben Esat'a söylerken buldum seni. Yine senden değil Esattan öğrendim ben bunları.''

Bakışlarından anladığım kadarıyla o, kötü bir kocasın kısmından öte gidememişti. ''Bakma öyle kırgın kırgın.'' Dedim gördüğümü de gizlemeyerek. ''Bugün Esat ile yaptığın o konuşmayı o gün benimle yapsaydın inan bu düşüncelerin problem olmayacaktı benim için. Sen bir kırıldıysan ben bin kırıldım.''

Bağıra çağıra kavga etmiyorduk. Oldukça sessiz sakindik. Hangisi daha kötüydü bir fikrim yoktu ama daha fazla sürdürmekte istemedim. En azından böyle bu boyutta kapanıp gitsin istedim ve arkama bile bakmadan konağa doğru ilerliyordum. Arkamdan geldiğini biliyordum. Ses etmiyordu ama peşimden geliyordu. Belki konuşmanın devamını odamızda yapmak gibi bir düşüncesi vardı ama ben istemedim. Ben onu anlamıştım. Muhtemelen o da beni anlamıştı. Sessiz sakin süren konuşma bir noktasında yükselipte bizi

daha beter duruma getirmesin istediğimden ''Gece.'' Dedim oturma odasında oynayan kızımın elinden tutarak. Böylece konuşmanın devamını kesmiştim. ''Koş birlikte öğle uykusu yapmaya.''

Gece, söz konusu birlikte uyumak olunca elinin altındaki oyuncakları fırlattı ve koşarak bana geldi. Elimi tutup merdivenleri çıkmaya başladığımızda en son gördüğüm Çakır'ın merdivenlerin başında bizi izliyor oluşuydu.

Onun odasına geçtik ve tek kişilik olan ama epey büyük olan o yatağına ikimiz birlikte yattık. Biraz sohbetin sonu onun erken kalkmasından sebep benim ise muhtemelen hormonlardan, henüz yeni kalkmama rağmen hiç zorlanmadan uykuya dalışımızla son buldu.

Gece'yi sıkmadan elim üzerinde, o benim göğsüme sokulmuş bir vaziyette birbirimize bakarak yatarken hiç beklemediğim şekilde ondan koparıldım. Gözlerim uyku sersemi araladığında Çakır'ın beni kucakladığını ve odadan çıkardığını gördüm.

''Ne yapıyorsun?'' diye sordum. Ne kadar uyumuştum hiçbir fikrim yoktu ama sahiden de uyku uykunun mayasıydı. Gözlerim açılmak için dirense de başım Çakır'ın omzunu bile kendine yastık ediniyordu.

''Gece ile yatıyorsun Mahru.'' Dedi azarlar gibi. ''Tekmeleri beni

süründürüyorsa sizi öldürür.''

Bugün ikinci kez benim varlığını gün içinde çok kez unuttuğum o bebeğin sağlığını düşünmekle geçirmişti.

''Sana kızacak biliyorsun değil mi?'' diye sordum daha fazla direnmeden gözlerimi kapayarak. ''Tek uyandığı için sana kızacak. Çünkü bu sefer senin suçunu üstüme almayacağım.''

Bu da kendimce biçtiğim ufak çaplı bir cezaydı. ''Seni yatırdıktan sonra yanına kıvrılırım tek uyanmaz.'' Dedi ona da bir çözüm bulmuş gibi.

''Peki ben?'' dedim beni yatağa yerleştirirken. ''Ben de yalnız uyanmak istemiyorsam, ben de seninle uyanmak istiyorsam.'' Gözlerim kapalıydı ve sarhoş gibi hissediyordum kendimi. Beni yatağa yatırırken ondan kopma düşüncesi tüm kızgınlıkları, kırgınlıkları yok etmiş gibi geldi, umursamadım ve onu istemekten çekinmedim. Burnumu köprücük kemiğine sürttüm ve iç çektim.

''Gece ile senin aranda seçim mi yapmamı istiyorsun?'' dedi yapma der gibi. ''Her türlü beni vicdan azabından öldürmek niyetindesin sanırım.'' Seçemediğinde kalacaktı aklı, kalbi. Omuz silktim ve bıraktığı yere çabucak alışarak elimi yumuşacık yastığın altına koydum. Sanki kuş tüyündendi ve ben sanki senelerdir uykusuzdum. Ona cevap veremeyecek kadar bitkin

hissettiğimden sadece o rahatlığa bıraktım kendimi.

Sonrasında bir saat, belki dakikalar, belki saniyeler, zaman kavramını yitirdiğimden bilmediğimden kısacık bir iç geçirişimde bile süresini hesaplayamayacak bir derinlikte hissettiğimden sırtımda bir sıcaklık hissettim. Çakır'ın gövdesi sırtımı dayalıydı ve eli karnıma sarılmış bir vaziyetteydi. ''Gitmemişsin.'' Dedim yine uyku sersemi. Belki bir saat belki saniyeler evvel olan konuşmanın üstüne zamanı sorgulamadan.

O ise ''Uyu Mahru.'' Dedi sadece. Muhtemelen seçimini sesli dile getirmenin yükünü taşıyamadığındandı bu. Öyle yaptım. Gülümseyerek geri doğru, ona biraz daha sokuldum ve gözlerimi kapadım.

''Birkaç saat sonra misafirlerimiz var.'' Dedi ben uykuya dalmadan hemen önce. ''Yarın gitmeden önce herkesi toplayayım dedim.''

Sesi çok yakın bir zaman diliminde ettiğimiz kavganın soğukluğunu taşıyordu ve ben bunu fazlasıyla hissediyordum. Ona rağmen ne dokunmaktan alabiliyordu kendini ne sevmekten, ne solumaktan. Ters düştüğümüz bir konunun peşine bile dip dibe olmaktan geri duramıyorduk.

''Katılmayı düşünmüyorum.'' Dedim anın getirisiyle. O kalabalık ortam, ses, gürültü. Sürekli sorgu sual. Bir sürü yemek kokusu, alkol cabası. Hepsi o kadar yorucu geldi ki gözüm kesmedi.

''Kalabalık çekecek durumda değilim. Uyanık değilsem uyandırmayın lütfen.''

Hoşuna gitmedi muhtemelen. Hatta belki yanında olmayacağım için de içerledi ama ses etmedi. Sonrasında ise bir sessizlik hâkim oldu. O uyuttu, ben uyudum.

...

Uykum fazlasıyla bölünmüştü. Bahçeden gelen sesler, konağın içindeki koşuşturma. Bölünmüştü bölünmesine ama odadan çıkmamıştım. Birkaç kez yataktan... O da rutin kusmalar için. Tam yine o rutinden çıkmış yatağıma doğru ilerlerken kapı çaldı. Çakır olduğunu düşündüm ama öyle olmadı birkaç saniyenin ardından kapı açıldığında karşılaştığım Esma Hanımdı.

''Mahru.'' Dedi çekingen bir tavırla içeri girerek. ''Gelebilir miyim?''

Hiç beklemediğimden sebep şaşırsam da başımı salladım ve yatmak için yöneldiğim o yatağa sadece oturdum.

''Bak biz seninle iyi şeyler yaşamadık.'' Diye girdi konuya.

Devam etmesine izin vermeden ''Esma Hanım.'' Diyerek kestim sözünü. ''Siz eğer bana bir şeyleri toparlamak için geldiyseniz bende bunun karşılığı yok.'' Dedim başımı iki yana sallayarak. ''Olsun isterdim ama gerçekten yok. Eski Mahru olsa sizi

affederdi, sizi annesi yerine bile koyardı ama bugünkü Mahru bunların hiçbirini yapamaz. Ben sizin bana yaptıklarınızı unutamam. Her şeyi unutsam Gece'yi almak isteyişinizi, başka bir kadını yerime anne diye koymak isteyişinizi hazmedip sizinle hiçbir şey olmamış gibi devam edemem. Gerçekten isterdim.'' Dedim samimiyetle. ''Yemin ederim isterdim ilişkimizin bambaşka bir boyuta çevrilmesini ama olmaz.'' Diyerek başımı iki yana salladım. ''Benim artık kendime bile tahammülüm yok çoğu zaman. İnanın Çakır ile ilişkimizde bile sınırlarımı zorluyorum ben. Öyle boyutlardayım ki yapılan yanlışların telafisi için uğraşmıyorum. Bitmişse bitmiştir deyip arkamda bırakıyorum. Başkasına göstereceğim tolerans kalmadı bende üzgünüm.'' Dedim direkt olarak atmak istediği o adımı reddederek. ''Ben sizi affetmeyeceğim. Affedip anne demeyeceğim.''

5

Esma Hanım böyle net bir tavır beklemiyor olsa gerek kısa bir an duraksasa da anlamış gibi başını salladı. ''Mahru seni istemedim doğru.'' Dedi konuşmanın gidişatını değiştirerek. ''Ben Çakır'ı hep konu sen olunca dengesini kaybetmiş olarak buldum. Bundan da korktum. Mahru sen bir kızıyordun, bir kırılıyordun Çakır'ı tutamıyorduk biz. Kendini kaybediyordu. Bir anne olarak kendini benim yerime koysana. Oğlun bir kadının lafıyla kendini kaybediyor, hayatı kendine zindan ediyor. Hayat bir kişiden ibaretmiş gibi davranıyor. Ben oğlumu öyle görmekten hep korktum. Senin bir lafınla öl desen ölecek olmasından korktum. Sana duyduğu sevginin bir sınırı yoktu ben bundan korktum.

31

Allah şahidim hep istedim ki unutsun seni. Hep dualar ettim atsın yüreğinden diye. Seni atsın da başkasını alsın istemedim." Dedi yanlış anlama der gibi.

"Kimseyi almasın istedim aslında. Sadece onu sevsinler, kursun yuvasını, kocalık vazifesini yerine getirsin sürsün gitsin evliliği istedim. Benim bir tek oğlum var. Ben onun ellerimden kayıp gitmesinden korktum. Çakır kendini her şeyden korur, her şeye baş kaldırır kaldırmasına da, o başı da bir sana eğer, sana kurban eder ondan korktum. Korktuklarım da hep bir bir başıma geldi. Oğlum yolunda bir ömrü feda etti. Ben anladım bundan dönüş yok. Artık böyle bir duamda dileğim de yok gerçi. Ben seni kabullendim, kabullenmek durumunda kaldım. Sen ister inanırsın ister inanmazsın, senin yüreğine bıraktım. Benim sana bundan sonra bile isteye bir yanlışım olmaz. Şimdi senden af dilesem de bir faydası yok. Ne sen Çakır'ı silebilirsin ne oğlum beni silsin istersin bilirim. Yüzüme bile bakmasan, ayağım tökezlese Çakır'dan önce sen dersin koş diye onu da bilirim. Biz seninle istesek de istemesek de yüz yüze bakacağız. Ben sana kendim için gelmedim aslında." Dedi konuşmanın o buhranlı halinden sıyrılıp odanın içine öylece bir göz atarak.

"Çakır malum Gece'nin hiçbir şeyini istediği gibi yaşayamadı. Şimdi bağıra çağıra gizlemeden saklamadan mutluluğunu yaşıyor ama onda da bu akşam eksik hissediyor. Güya insanlara gülümsüyor ama içi sen yokken almıyor ben tanımam mı oğlumu? Gözünün feri yok sen yokken Mahru. Sana ille de gel

demiyorum. Kendini kötü hissediyorsan, bebek seni zorluyorsa gelme tabii öncelik senin ve bebeğin iyi hissetmesi ama eğer aranızda geçen bir şeyden sebepse.'' Dediği anda Kadir'in olan biteni yetiştirdiğini anlamıştım. ''Yalnız koyma oğlumu Mahru.'' Dedi emir değil de rica eder gibi. ''Bu sefer eksik yaşamasın.''

Bir anne olarak oğlunu düşünüşü ilk kez bu kadar gerçekçi gelmişti bana. ''Hazırlanırım şimdi.'' Dedim sadece son sözlerine ithafen. Diğerleri için söyleyecek bir şeyim yoktu. Bir şey söyleyeyim diye beklediğini de düşünmüyordum zaten. Yapılacak olan bir konuşmaydı bu ve şimdi sonlanmıştı.

''Tamam o zaman.'' Dedi yüzünde ikna etmenin tebessümüyle geri adımlayarak. ''Ben çıkayım da sen rahatça hazırlan.''

Esma Hanımın odadan çıkmasıyla benim de ayaklanmam bir oldu. Önce üstümdekilerden kurtuldum. Ardından dolaba doğru ilerleyerek bir göz gezdirdim. O an beyaz bir elbise çekti dikkatimi ve hiç düşünmeden onu aldım.

Üzerimi giyinip makyajıma geçtiğimde ilk olarak boynumdaki morluklara fondöten sürüp kapattım. Sonrasında biraz allık, rimel ve kapatıcıyla makyajımı tamamladım. Odadan çıktığımda üst katlar tamamen boştu. Alt katta ise mutfak kısmında Mihri'yi gördüm. O yüzden yönüm değişti ve mutfağa girdim.

''Kız sen ne yapıyorsun?'' dedim. Arkası dönük olduğundan

irkilerek yerinde sıçradı ve peşine bana döndü.

''Ay Mahru ödümü patlattın.'' Dedi eli ayağı kesilmiş gibi sandalyeye oturarak. O oturunca ben de oturdum. ''Ne yapayım Ferdi ile mesajlaşırken akşam yemeğini savsakladım. Sonra bir baktım yemek faslı bitmiş, topluyorlar. E bir şey diyemediğimden kalktım bende sofradan ama midem kazınıyordu. Girdim şimdi herkes dışarıdayken tıkınıyorum.''

Mihriban'ı böyle görmek o kadar güzeldi ki. Gülümsedim.

''Asıl sen ne yapıyorsun?'' dedi sonrasında kaşlarını çatarak. ''Dünden beri doğru düzgün görmedim seni. Bir ara Şura ile alışverişe diye çıktık o zaman uyanmışsın sonra bir daha uyudu dediler. Hayır hamilesin normal karşılıyorum ama bu kadarla olduğunu düşünmüyorum. Çakır abinin suratı asık. Onu da geçtim Esatta da bir şeyler var. Şura sormuş geçiştirmiş. Muhtemelen hamile diye bahsetmedi ama sanırım sen biliyorsun. Biliyorsun ve hepiniz birbirinize tavır alıyorsunuz.'' Daha benim konuşmama fırsat vermeden ''Sakın beni geçiştirme.'' Dedi. ''Geçiştirme ve doğru düzgün anlat.''

Derin bir nefes aldım ve olup biteni anlattım. İçimde kalacağına dışarı çıksın istedim ve eksiksiz olanı biteni döktüm ortaya.

Mihriban ''Küstünüz mü yani şimdi siz?'' diye sorduğunda onun da yüzü asıldı. Her şeyin güllük gülistanlık gitmeyeceğini elbette

biliyorduk.

''Aslında küste değiliz ama.'' Dedim hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilemeyerek. Öyle garip bir aradaydık işte. Barıştığımızdan beri ilk kez araya böyle bir şey girmişti ve ben garipseyip, ayak uydurmakta zorlanıyordum. Hiçbir şeyi yıkmak istemez gibi ama hiçbir şey olmamış gibi de olmadan nasıl davranılırdı bilmiyordum.

''Mahru kuşum.'' Dedi Mihriban çekinerek. ''Sen şimdi hamilesin ya, biraz alıngan da olabilirsin.''

Olabilirdi elbette bu da bir seçenekti fakat kahrolası hormonları kontrol edemediğim gibi hissettiklerimi de edemiyordum ve beni şu an üzen bu duruma karşı davranışlarımı kestiremiyordum.

''Mihriban.'' Dedim titrek bir soluk alarak. ''Esat'a o ne anlar böyle işlerden, sen nasıl benim yanıma yollarsın bana sormadan diye azarlayınca kırıldım ben.'' Dedim. İçimde tutamadım hissettiklerimi. ''Ondan önce bana gelip söyleseydi bunları, inan bana böyle etkilemezdi.''

''Mahru'm.'' Dedi Mihriban sıcacık bir dille. ''Şura'nın gazına gelip bir anda atıldın.'' Çakır'da böyle demişti Esat ile konuşmasında. Bu da dokunmuştu biraz. ''Yalan değil o an ben de kaptırdım kendimi, düşünemedim. Şimdi şu halini görünce

diyorum keşke daha mantıklı bakıp durdursaymışım seni. Eminim Çakır abim de kötü niyetle dememiştir.'' Elimi sıvazladı ara bulmak ister gibi. ''Onlar senelerdir koskoca şirketleri yönetiyorlar. Doğuştan bunların içindeler. Biz ne gördük ki? Sen hamilelikten alınganlık etmişsin biraz. Ayrıca sana kullandığı dille Esat'a kullandığı bir olmaz ki. O sertliğine bozulmuşsundur sen ama onunla seninle konuştuğu gibi konuşamaz, konuşsa söz dinletemez ki. Her şeyi geçtim onlar kardeş gibi. Birbirlerinin dillerinden anlarlar.'' Herkes kendince haklıydı elbette, buna lafım yoktu ama dediğim gibi ben de kendi hissettiklerimi göz ardı edemiyordum. O kadar çok birikiyorlardı ki aklımda saçma sapan yerlere de bağlanıyordu. Mesela Mihriban'ın dediği gibi onların böyle büyümesi ve bizim dengesizliğimiz gibi.

Bir noktaya varamayacağımızı da bildiğimden ''Aman boşver.'' Dedim ayaklanarak. ''Dediğim gibi küs gibi de değiliz.'' Deyip tebessüm ettim ve o sıra kızlardan biri mutfağa girdi, sözüm kesildi.

''Ay siz burada mıydınız?'' dedi beklemediğinden. ''Çayları almaya gelmiştim de ben.''

Tebessüm edip önünü açtığımda o tepsideki bardaklara çayı doldurmaya başladı, ben de Mihriban'a döndüm. ''Hormonlardan bunlar hep hormonlardan.'' Dedim konuşmayı sonlandırmak adına. ''Ben de kendimi biliyorum. Geçer gider, dert etme sen sakın kendine.''

Mihriban içine sinmese de susmak durumunda kaldı. Tam çıkacaktım ki çayları dolduran kız iki koca çay tepsisi doldurup, pencereden dışarı doğru yardıma birini arar gibi bakınca birini kaptım ve ''Ben götürürüm bunu.'' Dedim gülümseyerek. Anlaşılan o ki dışarısı bir hayli kalabalıktı. Müzik sesinden de keyiflerinin yerinde olduğu bariz bir şekilde ortadaydı zaten.

Kız telaşla elindeki çaydanlığı bırakıp ''Olur mu öyle şey gelin hanım.'' Dese de hiç dinlemeden ''Olur olur.'' Dedim kapıya ilerleyerek. ''Elime yapışacak değil ya, ben de bahçeye çıkıyordum zaten.''

Konağın kapısından çıktığım an gördüğüm manzara içimi huzurla doldurdu. Kocaman masalar upuzun dizilmiş, eş, dost, akrabalar bir masada toplanmıştı. Çocuklar bahçede koşarak oynarken tam da aradığım yuva sıcaklığındaydı. 3

Saz, bağlama, ud, ney adeta bir fasıl havası oluşturmuşken türlü türlü sohbetler edilip yemekler yeniyor, oluşturulan erkek kalabalığında da muhtemelen iş konuşuluyordu. Bir adım dışarı atıp merdivenlerin başına geldiğimde sayamayacağım kadar çok göz üstüme çevrilmiş, baştan aşağıya beni süzmüşlerdi. Yüzlerinde bir tebessüm hakim olup kendi aralarında konuşmaya başlayınca üstüme bakmak durumunda kaldım. Acaba yanlış bir şey mi giydim diyecektim öyle de gelmedi. Gayet uzun, beyaz, ince ince renkli iplerle işlenmiş otantik bir 10

elbise vardı üstümde. Rahatsız olduğumu anlamış olacaklar ki kısa bir bakışın ardından önlerine dönüp sohbetlerine devam ederken Çakır'ın gözü üstümde öylece kalmıştı.

Yanındaki adam kimdi bilmiyorum ama Çakır'a heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatsa da Çakır'ın odağı ondan çoktan çekilmiş, tüm dikkati bendeydi. O da diğerleri gibi beni baştan aşağıya süzdü, en son gözlerimde kaldı. Onun bir ömür kalmak istediği o yerde, ben kırgınlıkla bakan gözlerimi ona yakıştıramadığımdan çektim ve basamakları hızlıca indim.

Önceliğim masanın başında olan Çakır'dı elbette ve tepsiyi tuttuğumda almak yerine masadan uzaklaştığını belirten bir hareket yaptı. Sandalyesini geri doğru itti ve masada onunla iletişimde olan erkeklerin hepsi önüne dönüp, saygıdan bakışlarını bizden çektiler.

''Sana mı düştü?'' diye sordu kızar gibi kaşlarını çatarak.
''Yapardı kızlar.''

O hiç gözlerini üstümden çekmezken ben onun kadar odaklanamıyordum. Bakıp kendimi geri çekiyordum.
''Mutfaktaydım çıkarken aldım, elime yapışmadı.'' Dedim sesimin tonunun normal çıkmasına dikkat ederek. Ben her ne kadar dikkat etsem de normal olmadığı da bariz bir şekilde ortadaydı ve o anlıyordu.

Uzatmadı ve ''Gelmeyeceksin sanıyordum.'' Dedi. Konuşma çabası, ses tonu beni yoklamak ister gibiydi.

''Çakır Beyim.'' Dedim gönül koymak yerine gönlünü hoş etmek adına. ''Yüzünüze daha fazla hasret kalamadığımdan indim.''

Yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirdim ama o beni bildiğinden çabamı da kabul görmedi. ''Yüzüme bile bakmıyorken mi?'' diye sordu beni yakalamak ister gibi ve ben toparlanma çabamı es geçip derin bir soluğu bıraktım, omuzlarım düştü. Hiçbir şey olmamış gibi yapsak olmuyor muydu? Zira niyetim ve çabam o yöndeydi.

Ondan kaçan bakışlarımın tekrar ona tutunup kaldığı saniyeler ise beni hala detaylıca incelemesinin sonucuydu. ''Neden öyle garip garip bakıyorsunuz?'' diye sordum konuyu değiştirmek adına.

Başarılı da olmuştum lakin ''Üzerindeki annemindi.'' Demesini beklemediğimden dondum kaldım. Bunu bilmiyordum ve şaşkınlığımı üstümden atamadım. Saatlerdir ondan kaçan bakışlarım ilk kez bu kadar uzun süre üstünde tutulu kalmıştı ve o bu anı değerlendirmekten hiç çekinmedi. Kaşımı, gözümü, saçımı her bir karışımı aklına kazımak ister gibi özenle baktı. Bir bakışında özeni oluyor muydu? Oluyordu işte. Saf, temiz, kötü düşüncelerden ırak çok sevmeler barındırıyordu sadece.

''Bana hamileyken babaannem özel diktirmiş.'' Gözü elbiseye kaydı, hikayesi zihninde canlandı. Bu sefer başrol bendim. ''Babaannemin hamilelikleri çok zor geçince ve bir kaybı da olunca bizim buralarda dili de eli de dualı bir kadın varmış. Babaannemi de çok sevdiğinden ve aynısını annemin yaşayacağı kuşkusu sarınca içi rahatlasın diye ilk kez babaannem için özel hazırlamış. Kumaşından ipine kadar özel olarak getirtilmiş. Üzerindeki işlemelerin her biri tek tek dualarla işlenmiş, dikilmiş. Anneyi de bebeği de korusun diye. Başka kimsede yok.''

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Dolaptaki kıyafetlerin hiçbiri benim seçimim değildi. Buradakiler de İstanbul'dakiler de. Çünkü benim böyle bir şey için henüz vaktim olmamıştı. O yüzden evdekiler tarafından alınıp, yerleştirilmişti. ''Bil... Bilmiyordum.'' Dedim titrek bir sesle. ''Bir sürü elbise vardı ve elime bu geldi. Özellikle seçmedim. Kim, nasıl koydu onu da-'' dedim ama devamını getirmedim. Ben dışarı çıktığımdan bakışlarını yüzünde tebessümle çeken ilk Esma Hanım olmuştu. Muhtemelen Esma Hanım tarafından söylenmeden bırakılmıştı.

Çakır'da anlamış gibi hafifçe tebessüm ederken kimin bıraktığına değil de özellikle seçmedim kısmına odaklanmıştı. ''Bir Seyhanlı taşıyorsun içinde.'' Dedi bunun gururunu yaşıyor gibi gözleri karnıma ilişerek. ''Annesini de o yönlendirmiştir.''

Onun keyifle sürdürmek istediği bu konuşmayı ben keyifsizlikle

sonlandırdım. Soyadının ağırlığını duymak benim kafamı tüm gün kurduğum türlü düşüncelere sürüklüyordu. ''Buz gibi oldu çay.'' Dedim şaşkınlığımı atıp tekrar başka yöne bakışlarımı çevirerek. ''Al da gideyim.''

Çakır bozulmuş, bir çıkmazdaymış gibi ne diyeceğini bilemediğinden derin bir nefesi koy vermişti. İçinin sıkıntısını bana taştığında elimdeki tepsi devrilecek gibi hissettim. ''İçmeyeceğim.'' Deyip sıkıntıyla reddettiğinde tebessümle tekrar yüzüne baktım ve dalgalanan o mavilerinde kısa bir süre kayboldum.

''Korkma içine zehir atmadım, iç.'' Dedim sorun yok dercesine ama demeyle ya da sahte bir tebessümle olmuyordu işte. O beni okumayı iyi biliyordu. Anlaşılan o ki öylece kırgınlıklarla kapanıp gitmesine de izin vermeyecekti.

''Zehire ne hacet.'' Dedi ima barındıran tonlaması ve tebessümüyle. ''Şöyle kırgın baktığında ben ölüyorum zaten.''

Kurduğu cümleler içimdeki düğümü çözdü mü sıktı mı anlamadım ama ondan bin beter soluğu, içim çıkmış gibi ben bıraktım ve son kez bakıp hiçbir şey demeden yanından ayrıldım. Sırasıyla elimdeki bardaklar bitene kadar çayları ikram ettikten sonra karşısına, kızların yanına oturdum ama yüzüne bütünüyle bakamadım. Onun bakışları ise gece boyu üstümden hiç ayrılmazken müzik kısa bir an sustuğunda tekrar denk

düştük.

Müzikle birlikte tüm masa sessizleşti ve sonra Çakır bana bakarak sıradaki parçayı bakışlarını bir an olsun üstümden ayırmadan içini döker gibi döktü.

''Şu dünyada ölüm var var diye, sana koşar oldum sar sar diye, yine delin oldum yar yar diye, dermanım sendedir sende.'' 10

Bir şiiri okur gibi okumuştu. Onun sustuğu o yerden onlar devraldı. Müzik devam etti ama ben içini bana döktüğü o yerde, onda kaldım.

Öyle güzel bakıyor, öyle güzel şeyler söylüyordu ki insan ona hiç ama hiç kızgın kalamıyordu. 1

Şura'nın beni dürtmesiyle birlikte daldığım yerden çıktım ve karşımda bana seslenen kadına doğru baktım. ''Hayırlı olsun.'' Demişti bebek için sanırım.

Ben de tebessümle teşekkür etmiştim. Sonrasında gözlerim Gece'yi aradı ve çocuklarla koşturup dururken buldum. ''Gece.'' Diye seslendim yüksek bir sesle. Kısa bir an durdu ve soluk soluğa bana baktı. ''Hırkanı giy.'' Dedim ama oralı bile olmadı. Daha cümlemi bitirmeden tekrar koşuşturmaya başladı. 3

Koşturduğu için terleme ve üşüme ihtimali yüksekti. Ben de bunu göze alamadım ve ''Pınar.'' Diyerek ricada bulundum. 10

''Sana zahmet Emre'nin ve Gece'nin hırkalarını giydirebilir misin?''

İkiletmedi ve sağ olsun onca koşuşturmanın arasında söylediğimi yaptı. Masadaki sohbete yer yer eşlik ederken Çakır ile sıklıkla bakıştık, bundan öte gidemedik.

''Neden böyle oturdunuz?'' diye sitem ettim ondan sonra Şura'ya doğru. Sitemim ayrı düşüşümüzeydi. Uzaktan bakmak öylesine zordu ki. Gördüğüm kadarıyla herkes eşiyle, çoluk çocuğuyla gelmişti ve yan yana oturabilirlerdi. Erkekler masanın bir tarafında kadınlar diğer tarafında olacak şekilde oturmuşlardı.

''Ya erkekler alkol almak istediler. Senin de miden bulanıyor ya Çakır belki gelmek istersin diye böyle yaptı. Rahatsız olup kalkma diye.''

O an tekrar göz göze geldik. Zaten hiç benden gitmeyen o bakışlarına her baktığımda tutunuyordum. Onca kalabalığın içinde elleriyle sarmasa da düşünceleriyle, bakışlarıyla, sesiyle sarıp sarmalıyordu beni ve ben bunu dibine kadar hissediyordum. Onun bu akşamki tavrına karşılık ben de bir adım atmak istedim. Türkünün bittiği o anı fırsat bilerek yenisine başlamalarına izin vermeden bu sefer ben onun için bir istek bir parçada bulundum.

Esma Hanımın Çakır için söyledikleri yankılandı zihnimde. Nasıl ki o sadece kendini bana adamışsa ve her şey benden ibaretse onun için, benim için de ondan ötesi mümkün değildi.

''Sabahın seheri günden ileri...'' dedim dikkat kesildi. ''Ben kimi sevmişim senden ileri.''

Arkasına yaslandı ve hoşuna gitmiş gibi bir gülümseme yayıldı yüzüne. ''Ne ileri ne geri.'' Diye karşılık verdi ona yakışır şekilde. Aynı gülümseme bende hâkim oldu. Masanın bir ucundaydı ama sanki sadece biz varmışız gibiydi. Hemen peşine türküye giriş yapıldığında elinin altındaki kadehi bana doğru kaldırdı ve ''Mahru Seyhanlı.'' Diyerek izin istedi. Önümdeki su dolu kadehi aldım sadece ve ben de ona doğru kaldırarak ''Çakır Seyhanlı.'' Dedim. O devam etti, ben onu izledim.

Gönülden gönüle sahiden de bir yol varmış, kalpten kalbe geçen sözler, gözler varmış. Onu bana, beni ona bağlarmış. Sessiz olan o geceye ses olurmuş ve biz tam o noktadaymışız. Türkünün başından sonuna geçen zamanda o noktada kaldık ve o en son dayanamamış olacak ki aramızdaki mesafeyi bir telefonun ucunda sonlandırdı.

Çakır Seyhanlı: Tek sözünle, bir türküyle, bir bakışla dört dublelik etmişsin beni.

Türkünün başladığı noktadan bitişine kadar olan sürede

içtiğinden bahsediyordu. Tebessüm ettim ona bakarak. Sonrasında tekrar telefona döndüm.

Çakır Seyhanlı: Böyle olmak istemiyorum seninle.

Çakır Seyhanlı: Kapatmak istiyorsun biliyorum konuyu ama öyle kapansın gitsin de istemiyorum. Bana kırgın kal istemiyorum. Öyle kırgınlıkla kapanıp gitsin istemiyorum. İçinde kalsın istemiyorum. Ben seni anlıyorum ama sen de beni anla istiyorum. 2

Çakır Seyhanlı: O kadar bitmiş tükenmişim ki, o kadar tahammülüm yok ki seni özlemeye bile ne yapsam bilmiyorum.

Çakır Seyhanlı: Mahru ben seni yanından ayrıldığım, bana kırgın bakıp soğuk yaptığın o üç beş dakikada bile katlanılamayacak kadar çok özlüyorum. 10

Çakır Seyhanlı: Seni kendi haline bırakamayacak kadar özlüyorum.

Çakır Seyhanlı: Seni kendi haline bıraktığımda kendimi kaybedecek kadar seni özlüyorum. 2

Çakır Seyhanlı: Kendi doğrularımı bile savunmayacak kadar özlüyorum. 2

Çakır Seyhanlı: Özlüyorum Mahru.

10

Çakır Seyhanlı: Mahru ben seni deli gibi özlüyorum.

Çakır Seyhanlı: Çok özlüyorum.

Onlarca kelimeyi tek bir kelime alt edebilir, her şeyi hükümsüz kılabilirmiş.

Mahru Seyhanlı: Gel ve al o zaman. 19

Tek bir mesajda onca kalabalığı yok sayabilir, mesafeleri aşabilirmiş. Çakır attığım tek bir mesajla olduğu yerden kalkmış, hiçbir açıklama yapmadan bizim tarafa doğru adımlamış, sonrasında da elini bana doğru uzatmıştı. Kimseye karşı ayıp olacağını düşünmeden, yoklarmışçasına bana el uzatmıştı. Ben de onun elini tutarak bu yolda ona eşlik etmiştim. 7

''İyi akşamlar.'' Dedi sadece, benden bir adım önde beni de peşinde konağa doğru sürüklerken. Önce konağa girdik, sonra odamıza çıktık. Zifiri karanlığı hiç bozmadan kapıyı kapattığımızda tek bir kelime bile etmedik.

Parmak uçlarımda ona doğru yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırırken yine parmak uçlarımda geri doğru adımladım. Biz o masadan bu kavuşma için kalktık. Birbirimize dokunmak, özlemimizi dindirmek, yaralarımızı sarmak için. Eli elbisenin etek kısmını toparladı, yukarı doğru sıyırdı ve elleri bacaklarımı okşadı. 29

Ellerim yüzünde, sakallarını okşarken kendimi ona bastırmakla meşguldüm. Sadece nefes seslerimizin yankılandığı odada konuşacak gibi olduğunda ''Konuşmak istemiyorum.'' Diyerek parmaklarımı dudaklarına kapatarak onu susturdum.

Eli elbisenin fermuarına doğru gitti ve ''Konuşmuyorum.'' Dedi parmaklarımı ağzının içine alarak. Tek bir hareketiyle fermuar açılmış ve yine tek bir hareketiyle üzerimden düşürmüştü. İç çamaşırlarımla karşısında kaldığım o saniyelerde kapattığım o morlukları başparmağıyla temizledi ve içerlemiş olacak ki beni yatağa yatırmadan hemen önce dili parmaklarımın arasında dolanırken bu bir ön gösterimmiş gibi ''Kocalık konusunda o kadar da kötü olmadığımı göstermek istiyorum.'' Dedi.

...

Mihriban.

Altımda siyah, üzerinde minicik beyaz çiçekleri olan bilekte biten bir etek vardı. Üzerimde ise boğazlı bir kazak ve onun üstüne de siyah deri ceketimi giymiştim. Saçlarımı iri dalgalar yapıp salmış, bir rimel ve biraz allıkla hazırlığımı tamamlamıştım.

''Geldiler Mihriban.'' Dedi annem heyecanla. ''Çıkalım hadi.''

O an içimde kelebekler uçuştu, adımlarım hızla ona koşarcasına

odadan çıktı sanki. Ferdi ile Haziran ayı için düğün olsun diye kararlaştırmıştık. Şimdi de eşyalarımızı almak için sözleşmiştik. Tabii biz aslında kendimiz diye konuşmuştuk ama annem 'biz de gelelim.' Deyince hayır diyememiştim. Bu aslında benim için hala çok büyük bir problemdi. Hayır diyememek. Bunun için bir adım atmak istedim lakin sonrasında Ferdi'nin annesinin de böyle bir talebi olabileceğinden sustum.

Muhakkak ki Ferdi benim istemediğim bir şeyi asla yaptırmazdı. Annesine hayır diyebilirdi fakat biz Ferdi ile çok fazla gel-gitler yaşamıştık. Çok kez ayrılmıştık, çok kez adım Turan ile çıkmıştı. İsteme günü Turan'ın yaptığı o tavır bile ailesinin bana önyargılı bakmasına sebep olmuştu.

Dillendirmemişlerdi Ferdi'nin çıkışından sonra ama yine de insan hissedebiliyordu. Ben Ferdi'nin annesi Ferdi'den sebep bana karşı sussun istemedim. Beni gerçekten sevsin, tanısın, kızı gibi kabul etsin istedim. Bir anne olarak beni tanımadığı için endişelerini, korkularını anlayabiliyordum. O yüzden biz de gelelim diye ilk adımı atan annem olsa da ben bu teklifi en çok Ferdi'nin annesi için kabul ettim.

Hızlıca merdivenleri indiğimizde çıkmadan hemen önce annem tarafından duraksatıldım ve ''Öyle hemen atlama.'' Dedi uyararak. ''Hevesli sanacaklar.''

Değil miydik? Vallahi ben fazlasıyla hevesliydim. Yine de

annemin koluna girerek daha sakin bir şekilde kapıyı açtım. Hareketlerim oturaklı, durgundu lakin içimde bitmek bilmez bir heyecan vardı. Ferdi'yi görecektim. Alt tarafı birkaç gün görmemiştim halbuki. Sanki her gün birlikteymişiz de yıllarca ayrı kalmışız gibi bir özlem çökmüştü. Böyle hisler benim için imkansız gibi hissediyordum ve şimdi o hislerin içinde tatlı bir rüyada süzülür gibi süzülüyordum. Çok özeldi, çok güzel. 25

Kapıyı açar açmaz Ferdi'yi ve annesi bizi dışarıda kapıya bakarak beklerken buldum. Yüzünde donuk bir ifade varken beni görünce yerleşen gülümseme de çok özeldi. Sanırım Ferdi ve Ferdi'nin hissettirdikleri bütünüyle özel ve güzel diye tanımlanabilirdi.

''Çok bekletmedik inşallah.'' Dedim Ferdi'den bakışlarımı zar zor çekip annesine çevirerek. Yüzü ifadesizken cümlemi ''Anne.'' Diye tamamlayınca gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bunu beklemiyor olsa gerek kısa bir an afalladı. 8

O bir sevindiyse kaçamak bakışlarım Ferdi'yi bulduğunda iki sevindiğini gördüm. Konu annesine anne demem değildi. İlk kez böylesine dolu dolu sahiplenişim ve emin adımlarımdı. 6

''Yok yok kızım ne bekletmesi.'' Dedi annesi heyecanla. ''Hadi bekletmeyelim sizi ayakta, binin de gidelim.''

Ferdi ile birbirimize olan bakışlarımız o mesafeye rağmen 28

sıcacıktı. Annesinin tavrı ise beni kabul görmeye çoktan açık gibiydi. Belki de buna sebep olan ona anne deyişimdi. Benim için sorun değildi. Ben annemden başkasına anne demem diyenlerden değildim. Ferdi benim hayatımı birleştireceğim insandı ve onu bu zamana kadar büyütmüş, yetiştirmiş kadının başımın üstünde yeri vardı.

Annemler hiç beklemeden arka tarafa otururken Ferdi kapımı açtı ve ben binmeden hemen önce ''Bir kez daha Mihriban.'' Dedi, teşekkür mü şükür mü bilemedim. ''Bir kez daha bana iyi ki dedirttin. İyi ki seni beklemişim, iyi ki vazgeçmemişim, iyi ki bana gelmişsin.''

Onun gibi kelimelerle ifade etmedim kendimi. Çünkü onun gözlerine tereddütsüz bakışım, tebessümüm çok büyük anlamlar içerirdi ve o bunu bilirdi.

...

Birlikte sayamadığım kadar çok mağaza gezdiğimizden kendi fikirlerimizden çok annelerimiz konuşup durmuştu. Sanki biz değil de kendileri oturacakmış gibi sabahtan beri mobilyalara bakıyor, fikir belirtiyorlardı. Renklerini soruyor, kumaş yapısını inceliyorlardı.

Ev olarak Ferdi'nin amcasının boşta olan bir evi varmış ve onu kiralamıştık şimdilik. Sonrasına sonra bakacaktık ama nerede

oturduğumuzun çokta bir önemi yoktu benim için. Annem daha öncesinde o evi bildiğinden, iki dünür sürekli olarak o odaya bu olur, şu olur gibi fikir alışverişi yapıyorlardı. Ben evi tamamen görme fırsatı bulamamıştım. Ferdi video göndermişti, her yeri detaylı şekilde.

Bunaldığım o dakikalarda bir koltuğun ucuna otururken Ferdi önüme dikildi ve ''Sana tek gelelim demiştim.'' Dedi gülümseyerek. Elleri cebinde aramızdaki birkaç adımlık mesafeden bile beni memnun etmek ister gibi ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyi bekliyordu. Şimdi deseydim ki herkesi gönder, eminim ki gönderecekti.

''Ya gelmeleri sorun değil de.'' Dedim ikisine doğru bakarak. Koltukları elleriyle inceliyor, kendi evlerine alacakmış gibi dikkatle bakıyorlardı. ''Baktıkları şeyler biraz şey değil mi?''

Yüzümü buruşturup tam bir kelime de bulamadım aslında. Annesine karşı saygısız bir ifade kullanıp onu incitmek istemezdim. O ise hiç düşünmeden ''Abartı?'' deyince rahat bir nefes verip ''Evet, evet.'' Diye atıldım öne doğru. ''Tam olarak öyle.''

Gözlerimdeki heyecan, ortak bir noktada kesişmemiz beni yükseltirken benim yükselmem onu yükseltmişti. Ne hoş bir andı. Hem çok yabancı hem çok tanıdık...

''Yani tabii senin zevkin nasıl bu konuda bilemiyorum.'' Dedim yine ortak bir nokta arayıp onu keşfe çıkmak için can atarken. ''Ben böyle ağır şeylerden çok hoşlanmıyorum. Sadelik daha hoş geliyor gözüme.''

Eliyle spor, gri renkte bir koltuk takımını gösterince ''Şunun gibi mi?'' dedi ve sanırım nokta atışı yaptı. Çünkü mağazaya girdiğimizden beri gözüm ondaydı fakat annelerimiz oraya hiç uğramadığından bir şey de diyememiştim. ''Evet.'' Dedim tekrar aynı heyecanla. Bizim zevklerimiz de çok aynıydı sanırım. ''Evet onu çok beğendim ama kimse ona bakmayınca bir şey de diyemedim. Hatta kendi içimde kendi zevkimi sorguluyordum. Acaba ben mi zevksizim diye.''

''Mihriban.'' Dedi elini bana doğru uzatarak. Karşılık vermemi bile beklemeden elimi avucunun arasına aldı ve ''İstersen dünyanın en zevksiz kadını ol, kendi evinin içinde rahat hissedemediğin dünyanın en güzel mobilyalarıyla oturman seni mutlu eder mi?'' diye sordu. Başımı iki yana salladım. ''Ben istiyorum ki sana hangisi ev hissiyatını verecekse, hemen benimseyebileceksen onu alalım evimize. Üstelik bence zevkin çok güzel. Benim de en çok dikkatimi çeken o olmuştu. He ikimiz de zevksizsek o konuda bir şey diyemeyeceğim o zaman.''

Gülmüştüm. Ferdi beni her daim güldürmeyi başarıyordu. Üstelik bunu üstün bir çaba harcamadan yapıyordu. Onunla ettiğimiz sıradan sohbetler bile oldukça güzel geliyordu bana.

İnce düşünüyordu, güzel düşünüyordu. Bazen bu sevginin altında ezilecekmişim, kaldıramayacakmış gibi de hissedip korkuyordum ama korkum beni geri kaçırmıyordu artık. Daha çok ona sokulurken buluyordum kendimi.

''Haklısın.'' Dediğimde eliyle ''O takım mı o zaman?'' diye sordu.

Başımı onaylayarak salladığımda hemen peşine ''Yalnız bunu ben söylersem karşı çıkabilirler.'' Dedim gözlerimi kısıp tereddütle. O çok sade, yeni gelinsin sen, biraz daha gösterişli bir şeyler bak cümleleri şimdiden kulağımda çınlamaya başlamıştı.

''O zaman ben söylerim.'' Dedi öne çıkarak ama o konuda da emin değildim.

''Yani tabii sen söylersen eminim ki laf söyleyemezler fakat sana bu seferde şey muamelesi yapabilirler. Imm...'' dedim nasıl söyleyeceğimi bilemeyip gözlerimi kaçırarak. Eminim ki annelerimizin baktığının yanında bizim seçtiğimiz çok daha ucuzdu.

''Cimri mi?'' dedi tekrar benim bıraktığım boşluğu tamamlayarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Böyle biri değildi ve iması bile beni utandırmıştı.

Bir annemlere baktı bir bana ve ''Göze alıyorum.'' Dedi alaya

alırcasına. ''Ama sende böyle bir düşünce yok değil mi? Öyleyse en pahalısına yöneleceğim.''

Dalga geçiyordu resmen. Benim başkasını umursamamı istemiyorken o hiç umursamıyordu. Kimin ne düşündüğü umurunda değildi. İkimizin ortak düşünceleriyle hareket ediyordu. Aslında en güzeli de buydu. Ferdi kendi düşüncelerini, isteklerini de benim için arkaya atmıyordu. Biz ortak yollar buluyorduk birlikte ve bunu yapmakta sanırım şimdilik başarılıydık.

''Ferdi.'' Dedim sıcacık bir gülümsemeyle ve o konuşmanın sonlanmış olduğu düşüncesine varıp ''Bakar mısınız?'' diyerek benden uzaklaştı ve görevliyle doğru ilerledi. Seçtiğimiz takımı gösterip ''Biz bunu istiyoruz.'' Dediğinde annelerimiz kısa bir an şaşkınlığa uğradı ve bakışları direkt beni buldu. Konuşan Ferdi'ydi fakat sorguya çekilen ben.

Dudak büküp, omuz silktiğimde annesi bir iki kelam edecek gibi oldu fakat Ferdi buna da izin vermeden direkt satıcıyla işlemleri halletti. Hemen peşine de ''Yatak odası takımları nerede?'' diye sordu.

''Yukarıda. Ben size eşlik edeyim.'' Diyerek önden gidiyordu ki en son ayaklanan ben olmuştum.

Annelerimiz en önde, arkasında görevli ve onun arkasında

da Ferdi vardı. Diğerlerine nazaran Ferdi daha yavaş hareket ediyordu ve ''Aslında kimse gelmese daha iyi olacak.'' Diyerek herkesi durdurdu. Ben durduğumda hemen onun yanı başındaydım.

''Yatak odası bizim mahremimiz sonuçta. Mihriban'ın da sizin yanınızdayken bunu rahatça seçebileceğini düşünmüyorum. Müsaade ederseniz.'' Dedi o izni daha çok annemden istercesine bakarak. ''Biz beş dakika yukarı çıkıp seçsek.''

Annem bir bana baktı, sonrasından Ferdi'nin annesine döndü ve emin olamasa da ''Olur.'' Demek durumunda kaldı.

''Sen geç.'' Dedi Ferdi beni merdivenlere doğru yönlendirerek. Dediğini yaptım ve ilerledim. Arkamızda bıraktığımız annelerimizin yanı sıra Ferdi görevliyle de bir iki bir şey söyledi ve peşimizden gelmeyi bıraktı.

Ben önde Ferdi arkamda merdivenleri çıkarken ''Ona ne söyledin?'' diye sordum merakla. ''Neden bizimle gelmedi.''

Elini belime koyup ''Çok kıskanç bir adam olduğumu,'' Dedi net bir ifadeyle.Yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı ve ben gerçek mi şaka mı anlayamadım. ''Böyle şeylere çok önem verdiğimi ve müstakbel karımla özel bir seçim yaparken kimsenin yanında olmasını istemediğimi.''

O an kızarıp, bozardım ve bakışlarımı ondan kaçırarak son

adımımı attım. Eli hala belimdeydi ve ben kendimi çok garip hissediyordum sözlerinden sonra. Kendi evimiz için eşya seçiyorduk, bir yatak odası, bizim yatak odamız... Ferdi ve ben. O ilk öptüğü anlar düştü zihnime ve sıcak bastı. Şimdi o öpüşmelerin devamını getireceğimiz bir yatak seçecektik kendimize. Sarılıp uyumakta vardı sadece ama benim odaklandığım kısım ne yazık ki şu an o değildi. Kendimden beklenmeyecek şekilde devamının nasıl olacağını düşünüyordum. Ferdi beni öpmüştü, çok güzel öpmüştü. Acaba biz onunla nasıl seviş... 81

Utançla gözlerimi kapatıp aklımdaki düşünceleri kovmaya çalışırken ''Beğendiğin var mı?'' diye sordu Ferdi ve ben hızlıca olduğum yerde döndüm.

Etrafıma bakındım ama o kadar kendimde değildim ki ''Bilemedim.'' Dedim dudak bükerek. ''Koltukları ben seçmiştim, bunu da sen mi seçsen?''

Ferdi bizden başka kimsenin olmadığı, bir sürü yatak odası takımının arasında dolandı durdu ve beyaz bir takımın önünde durarak ''Bu nasıl?'' diye sordu. Yaklaştım ve kısa bir an bakındıktan sonra ''Güzel.'' Dedim sadece.

Güzeldi. Sade, büyük ve çok oymaları yoktu. Temizlik açısından da kolay olurdu. Kendini yatağa geri doğru atarken ''Fena değil.'' Dedi ve ben bunu hiç beklemediğimden öylece 3

kalakaldım.

Etrafıma bakınırken eli birden bileğimi tuttu ve kendimi yatakta oturur halde buldum. ''Ferdi.'' Dedim telaşla. ''Biri gelecek, çok ayıp. Aşağıda bıraktık zaten herkesi. Seçtiysek inelim artık.''

Hem onunla böylesi yakınlıktan bir an olsun ayrılmak istemiyordum hem de korkudan ağzım kulaklarımda atıyordu. Ben bir şey söylememişim gibi bambaşka bir yerden girdi konuya ve ''Adana nasıldı?'' diye sordu.

''Güzel.'' Dedim sadece. Sonrasında aklıma gelen detayla ''Mahru hamile.'' Diye giriş yaptım heyecanla. ''Bir bebekleri daha olacak.''

Ferdi bunu bir gülümsemeyle karşılasa da aradığı cevap bu değilmiş gibiydi. ''Allah kucaklarına almayı da nasip etsin ama ben onu sormuyorum.'' Dedi açıkça. ''Başarabildim mi?'' diye sordu ve ben anlamadığımdan kaşlarımı çattım. ''Adana'da ne düşündün, ben yokken?'' Duraksayıp geri çekilmek isteyince ''samimiyetle soruyorum Mihriban.'' Dedi ve uzanır durduğu yatakta doğruldu ve karşılıklı oturur bir hal aldık. ''Aklına seni şüpheye düşürecek herhangi bir şey ya da geçmişe dair bir şeyler-''

''Sadece seni.'' Dedim bir anda sözünü keserek. Bunca zaman o kadar kırılmıştı ki ben bir kez daha o acabaların içinde boğulsun

istemedim. Bir anda ettiğim bu itiraf onun yüzünü güldürürken benim yanaklarımı al al etmişti.

''Beni.'' Dedi tekrarlayayım ister gibi ve ben gözlerimi kaçırıp başımı salladım.

''Seni düşündüm.'' Madem artık kaçmak yoktu, o yönde ilerleyecektim. ''Düşündüğüm yetmedi kızlara da anlattım.'' Dedim ve sanırım bunu hiç hiç beklemiyordu ki gülümsemesi sesli bir hal aldı ve şoka girmiş gibi gözleri büyüdü.

Ben ondan gizlersem vicdanen rahat edemezdim. O yüzden dan diye söyleyivermiştim. ''Böyle şeyler çok özel biliyorum ama tutamadım kendimi anlattım. Kızdın mı?'' diye sordum kuşkuyla cevabını beklerken. ''Senden gizlemek istemedim anlattığımı. Sen yatak odamızı seçtirirken bile kimseyi buraya almıyorken ben bize dair özel bir şeyi başkalarına anlattım. Çok utandım şu an bundan ama-'' Kelimeler hızlı hızlı ağzımdan çıkıp kendimi açıklama çabasına girdiğim o anda, hiç beklemediğim o dakikalarda beni öptü.

Öylece kaldım. Kaçmak istemesem de bulunduğumuz yer itibariyle daha kendimi kaptıramadım biraz geri çekildim ve korkudan çırpınan yüreğimle ''Ferdi.'' Dedim. Kameralar vardı kesin ve bizi görmüşlerdi. Panikle onların yerini ararken fark etmiş gibi ''Rica ettim kapattılar.'' Dedi ve ben şok olmuş bir şekilde kaldım.

''Birkaç dakikam kaldı.'' Diye sürdürdü konuşmasını. ''İzin verirsen bunu özlediğim o dudaklarını öperek kullanabilir miyim? Yani tabii sen de istersen.''

Ferdi normalinde böyle bir şeyi yapmazdı da bence, Adana'da onu düşündüğümü söyleyince beni anlamış, hissetmiş gibi bir hamle yapmıştı. Böylesi bir yakınlıkta reddetmek ne mümkündü? Üstelik günlerce o dudakların tadını tekrar almak için delirirken.

Yatakta biraz daha kaydırdım kendimi ona dpğru ve gözlerine bakmadan sadece dudaklarına doğru konuştum. ''İsterim.'' Dedim titrek bir nefes ve utançla. ''Yani öpersen.'' Öp çünkü bende henüz o ilk adımı atacak cesaret yok.

Dudak kıvrımları hafifçe yükseldi ve ''Öperim.'' Diyerek yanaştı. Kendimi ona kaptırmadan hemen önce elimi çenesine koydum ve parmaklarım dudaklarında birkaç saniye duraksayıp onu da durdurdu. Şimdi söylemezsem bir daha hiç söyleyemezdim. ''Çok ileri gitmesek, evlenene kadar bu kadarla kalsak ama bunu tekrarlasak hep olur mu?''

Kendimden bile beklenmeyen bu sözlerle tüm bedenim utançtan tutuştu. Gözlerimi kapadım ve içimden pişman olup kendime sövüp durdum. Ta ki Ferdi'nin beni o utançta bırakmayıp parmak ucumu öpene kadar. Çok normal olan bu

isteğimi çok normal bir şekilde karşıladı ve ''Olur.'' Dedi sadece. O sıradan olur, benim için o kadar büyük bir şeydi ki. ''Olsun o zaman.'' Dedim parmaklarımı çekip tüm duvarlarımı kaldırır gibi. İzni almış olmanın rahatlığıyla tekrar dudaklarıma kapandı ve sonrasında kalmış olan birkaç dakikamızı şu anları da zihnime derinlemesine kazımak adına kendimi ona bıraktım.

...

Mahru Seyhanlı...

İstanbul'a döndükten birkaç gün sonra hastane için randevu almıştık. Birkaç doktor bakmış ama içimize sinen birini bulamamıştık. En son Şura'nın Baran'a hamileliğine gittiği ve şimdi de doktoru olan hastanede karar kılmıştık. Bu araştırma sürecinde de birkaç gün geçirdiğimiz için bebek büyümüş ve en azından tahmin ediyorum ki kalp atışını rahatça duyabileceğimiz duruma gelmiştik.

''Mahru Seyhanlı.'' Dedi içeriden çıkan hemşire biz koridora girer girmez ve Gece bizden daha hızlı bir şekilde önden önden doktorun odasına girdi.

Peşine ben ve hemen arkamda Çakır odaya giriş yaptık. Öncesinde doktorla tanışıp, geçmişteki kaybımdan, doğumumdan ve önemli bilgilerden sonra sedyeye

geçebilmiştim.

''Ay...'' dedi Gece iki elini birbirine geçirip heyecanla. ''Gece kardeşiyle konuşacak.''

Orta yaşlı, kır saçlı doktor Gece'nin bu tavrını gülerek karşılarken başını okşadı ve ''Bakalım bakalım.'' Dedi ekrana yönelerek. ''Gece'nin kardeşi Gece'ye neler söyleyecekmiş.''

Çakır Gece'yi kucağına alıp ekrana yakınlaşırken karnıma açtım ve cihazı karnımda gezdirmeye başladı. Önce kese ölçümü yaptı, rahmimi inceledi ve bir sorun görmemiş olacak ki bizi ekstradan bilgilendirmedi. Zaten hemen peşine de bebeğin sağlıklı olduğunu belirten o ses duyuldu odanın içinde. Küçücük bir noktadan yükselen o kalp atışı sesleri doldurdu odayı ve benim yıllar sonra tekrar hissettiğim bu duyguyla tüylerim diken diken oldu.

Gözlerim direkt olarak Gece'ye kayınca en çok onun tepkisini merak etmiştim ama o kaşlarını çattı, hoşnutsuzca.

''Ne oldu?'' Diye sordum endişeyle. ''Neden kızdın?''

''E bu bozuk.'' Dedi azarlar gibi ekrana anlamsızca bakarak. ''Değişik değişik sesler çıkarıyor. Hani sesini duyacaktık? Bebekler böyle ağlamaz ki.''

Kalp atışlarının arasına gür kahkahalar karıştı ve doktor ''O ne

bilsin canım konuşmayı.'' Dedi Gece'ye ilgiyle yaklaşarak. ''Daha küçücük. Senin kadar akıllı değil daha. Bir çıksın da öğretirsin sen ona. ''

''E çıkar o zaman.'' Dedi Gece doktora karşı sabırsızca.

Doktor sanki günün en keyifli anlarını yaşıyormuş gibi kahkahalar atarken ''E daha küçük diyorum ya.'' Diye karşılık verdi. ''Büyüyünce çıkaracağız elbet, orada tutacak değiliz. Hem o konuşuyor şimdi seninle ama sen anlamıyorsun.''

Gece yüzünü assa da merakına da yenik düşerek ''Ne diyormuş?'' Diye sordu. Doktor tekrar karnımda bir noktada durup işaret parmağını dinle dercesine havalandırdı ve ritmik bir kalp sesi odayı doldurdu. ''Ben Gece ablamı çok seviyorum.'' Dedi o ritimlere uyumlu bir sesle.

Masal gibi anlatınca ve böyle ritimlere uygun heceleyince Gece inanmış olacak ki gözlerini fal taşı gibi açmış ''Yaa.'' Diye karşılık vermişti. Hemen peşine de bana doğru yanaşmak isteyince Çakır Gece ile birlikte yanıma doğru eğilmişti. Onunla konuşması için tek yöntemin karnım olduğunu bildiğinden küçücük elini karnıma koyarken ''Gece de kardeşini çok seviyormuş.'' Diye karşılık verdi nazikçe ona karşılık vererek. ''Hemen büyüsünmüş. Gece ona her şeyi öğretecekmiş. Oyuncaklarını da verecekmiş.''

Sonra ona ulaştığından emin olamamış olsa gerek ''Babası.''

Demişti elini Çakır'ın yüzüne koyarak. ''Ben onun gibi konuşamıyorum ki, nasıl anlasın o beni.'' Gece bu hamilelik olayından hiç hoşlanmamış gibi duruyordu. Çakır ise ona bunu da sevdirmek niyetiyle ''E kardeşin madem annenin içinde bizde o zaman annenin kulağına fısıldayalım.'' Dedi bir fikir ortaya atarak. ''Kulağına söylersek duyar ve anlar belki bizi.''

Gece bu hareketi nereden öğrendi bilmem başparmağıyla tamam dercesine bir işaret yaparken Çakır onun kulağına yanaştı ve önce ona bir şeyler fısıldadı. Sonra hemen peşine de biri bir kulağımdan diğeri diğer kulağımdan o büyülü sözcükleri bıraktılar bizi. ''Gece ve Gece'nin babası...'' dediler içim gitti. ''Gece'nin annesiyle, Gece'nin kardeşini çok seviyorlarmış.'' 226

...

Bölüm Sonu. 6

Umarım severek okumuşsunuzdur. Yeni bölüme kadar hoşçakalın 🥺❤️ 24

Bizi instagramdan da takip etmek isterseniz şuradayız efenim : humeyraao 1

Sevgiyle. ❤️ 9

30. Bölüm

59,7 Bin ★ 6,39 Bin 4,07 Bin

Son 2 bölüm 🥺

Bu uzun yolculukta iyi ki benimleydiniz, hep olun.
Sizi çok seviyorum.

Oy verdiyseniz keyifle okuyun ❤️

İçinde bir can taşımak dünyanın en ama en özel duygusuydu. Hele ki o canlı bir de içinde hareket ediyorsa bunun tarifi mümkün değildi. Biz 4. Ayımıza girmiştik ve ben bu hareketleri hissetmeye başlamıştım. İlk değildi aslında Gece'den tecrübeliydim ama yine de insan garipsiyordu. Hele bazı anlar odaklanıp içimde bir canlının olduğunu, yaşadığını ve orada büyüdüğünü düşününce korkmuyor da değildim. Çok garip bir duyguydu. Hem çok büyülü hem çok korkutucu...

''Annesi.'' Dedi Gece elini karnımda dolaştırırken. ''Ama ben hala hissedemiyorum ki. Gece'nin kardeşi Gece'yi sevmiyor.'' Başını mutsuzlukla iki yana salladı. ''Sevmiyor galibası annesi. Maalesef. Çok maalesef.''

Bu küçük üzüntüsü karşısında tebessüm ettim ve elimi saçlarının arasında gezdirerek ''Ama daha çok küçük.'' Dedim dudak bükerek. ''Sen şimdi ona dokununca o seni hissediyor ama sana verdiği tepkiyi hissedemeyeceğin kadar küçük elleri. Aslında sen elini nereye koyarsan o da oraya koyuyor.''

Yatağımda boylu boyunca uzanmış telefonumla vakit geçirirken baba kız odayı basmışlardı. Çakır odadaki tekli koltuğa oturmuş, sehpayı önüne çekmiş, bilgisayarıyla muhtemelen iş ile ilgili bir şeyleri ciddiyetle incelerken Gece'de yanıma sırnaşmıştı. Karnımı açmış, başını dizime koymuş, benim yeni yeni hissettiğim ama henüz onların hissedemediği o küçük tekmeleri heyecanla bekliyordu.

''Gerçekten mi?'' dedi gözleri heyecanla parıldarken. ''Yani ben elimi buraya koyunca.'' Eli karnımın üstünde kenara doğru kaydı. ''O da buraya mı koyuyor elini?'' Bir mucizeymiş gibi davranıyordu.

''Evet.'' Dedim biraz yalana sığınarak. ''Bak şimdi o da oraya geçti. Benim içimde ya ben hissedebiliyorum.''

Çakır kısa bir an ciddi olup olmadığımı anlamak adına yüzüme baktığında not aldığı o kalemi dişlerinin arasına almıştı. Ciddi değildim ama Gece'nin kardeşiyle derin bir bağ kurmasını istiyordum. O yüzden bazen böyle hevesinin kırıldığını hissettiğim anlarda ufak tefek yalanlara başvuruyordum. Çakır'a

da bunu anlatmak ister gibi omuz silktim. Tek bir hareketimle bile doğru olmadığını anlamış ve küçük tatlı bir tebessümle önüne dönmüştü. Ben de benim ve karnım arasında mekik dokuyan o küçük gözlere döndüm. 12

Gece'nin parıldayan gözleri karnımda dolandı durdu ve sonra küçücük dudaklarını elini koyduğu yere bastırdı. Güya şu an kardeşinin elini öpüyordu. ''Gece'nin güzel kardeşi.'' Dedi hem sevip hem öperken. ''Akıllı kardeşi.'' 54

Sonra aklına bir soru düşmüş olacak ki hızlıca başını kaldırdı ve arkasını dönerek ''Babası.'' Diye seslendi.

''Söyle babası.'' Dedi Çakır anında işini bırakıp Gece'ye bakarak. 6

''Gece'nin kardeşinin adı ne?'' 17

Çakır hiç düşünmeden dudak bükerken ''Annen biliyor.'' Dedi bana bakıp tekrar ona dönerek. ''Senin adını da annen seçmişti. Kardeşinin adını da onun seçmesini istedim. Sanırım daha seçmedi, seçseydi bizimle paylaşırdı. Hem daha cinsiyetini de bilmiyoruz.'' 37

Gece bunun cevabını çoktan hazırlamış gibi sadece Çakır'ın konuşmasının bitmesini bekledi ve ''Bence Gece'nin kardeşinin adı Gece'nin kardeşi olsun.'' Dedi. 85

''Ama olmaz ki.'' Dedim hiç Çakır'ı beklemeden. ''Sonuçta o da 1

bir birey. Sana mesela Mahru'nun kızı ya da Çakır'ın kızı deseler hoşuna gider miydi?''

Başı dizimde, bir ayağını dizinden kırmış öteki ayağını da onun üstüne atmış ve ''Evet.'' Demişti hiç düşünmeden.

''Hayır.'' Dedim gülümseyerek. ''Bence gitmezdi. Düşünsene senin adın Gece olmayacak. Kimse sana Gece demeyecek.''

''Yani Gece başkası mı olacak?'' diye sordu korkuyla gözlerini büyütürken. Konu bambaşka bir yere sapıyordu ve ben bunu daha fazla uzatmak istemedim.

''Hayır başka Gece olmayacak ama senin adın da Gece olmayacak. Olur muydu öyle?''

Gece başını iki yana sallarken ''Yok.'' Dedi ve küçük ayağını sallamaya başladı. ''Gece çok güzel. Ben Gece olacağım.'' Salladığı yetmezmiş gibi küçük parmaklarını da tek tek oynatmaya başlayınca dayanamadım ve çorabını ayağından çekip küçücük parmaklarını öptüm. Tabanına dokununca huylanmış gibi kucağımda kıvranırken kahkahalar atıyordu ve benim bırakmak gibi bir niyetim yoktu.

''O zaman kardeşinin adına da karışmıyorsun küçük hanım.'' Dedim ama o kahkahaları arasında bana cevap bile vermedi. Bir eliyle beni itmeye çalışırken ''Annesi.'' Dedi katılacakmış gibi. ''Yapma.''

Gülmekten yorulduğunu hissettiğim o noktada bıraktım ve arkama yaslanırken Çakır'ın işini bırakmış bizi izlediğini fark ettim. Bazen bazı anlarda dâhil olmakla izlemek arasında seçim yapman gerekiyordu. Çoğu zaman ben de bu ikilemde kalıp izlemeyi seçiyordum. Dâhil olduğunda bütünü görmen pek mümkün olmuyordu ama böyle olunca o anı istediğin her an göz perdelerine yansıtıp izleyebiliyordun. 2

''Sen neden burada çalışıyorsun?'' dedim tekrar arkama yaslanırken. ''Çalışma odana gitseydin ya.'' 2

Bozulmuş gibi ''Kovuluyor muyum?'' diye sorduğunda tek kaşı kalktı ve yanlış anlaşıldım düşüncesiyle ''Hayır.'' Dedim anında. ''Seni bölüyoruz diye tedirgin oldum.''

''Ben bölünmekten memnunum.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Üstelik kendimle ilgili değil baktıklarım. Seninle ilgili. Kuracağınız işletmeyle ilgili bazı şeyler-'' dedi ama devam etmesine izin vermeden ''O konuyu kapatmıştık.'' Dedim ciddiyetle. 26

Aramızdaki gerginliği Gece'nin hissetmemesi adına saçlarını rutin bir hareketle okşarken ''Aylardır bir adım atmıyorsun Mahru.'' Dedi sıkılmış gibi arkasına yaslanarak. ''Gereksiz yere inat ediyorsun. Benim o gün söylediklerim ne seninle ilgiliydi ne de işinle ilgili. Ben Esat'ın tavrına karşı tepkimi koydum. 22

Seninle konuşmuyordum ben o gün orada o şekilde. Esat ile konuşuyordum ve tam olarak ne kadar sinirli olduğumu anlaması adına yüksek çıkıştım. Sen beni biliyorsun, tanıyorsun. Hala bu tavrı sürdürüyor olmanı anlayamıyorum." 22

"Evet." Dedim aynı ciddiyetle. "Seni tanıyorum. Emin ol tanımasam o gün o söylediklerine çok daha farklı, daha fazla tepki verirdim. Senin sinirlendiğinde kendini ne kadar kaybettiğini biliyorum ben, çok kez aynı öfkeyle ben de karşı karşıya kaldım. Mesela birkaç ay önce..." Duraksadım ve Gece yanımızda olduğundan daha üstü kapalı bir cümle kurdum. "Sevgimle ilgili olumsuz cümleler kurarken de sinirliydin." Gözlerini devirdi. Sanırım sürekli olarak yüzüne vurmamdan sebepti bu. Özür dilerim ama bunu yapmaktan ömür boyu vazgeçmeyecektim. 86

"Barıştığımız akşam bana hakkını helal et, sen güzel sevdin dediğinde sen de bunun bilincindeydin aslında. Beni bir sen sevdin Mahru, bir tek sen sevdiğin için ben büyüdüm, beni senden vurmasınlar diye." Bana zamanında kurduğu o büyük cümleleri hatırlattım ona. "Bunları söyleyen adamla, sevgimi inkâr eden adam aynı adam... Sorun ne biliyor musun? Sen bir şeyleri kaybedeceğini hissettiğinde kendini koruma psikolojisi mi bilemiyorum her şeyi sıfırlıyorsun kafanda. İnanmak istediğine inanıyorsun, hırçınlaşıyorsun. Sonra duruluyorsun ve gerçeği fark ettiğinde acıdan kıvranıyorsun. O yüzden zaten güzel sevdin, hakkını helal et dedin sen bana. Yani ben seni 1

tanıyorum.'' Dedim onun kaçırmak istediği o gözleri kendime tutsak ederek. ''Tanımasam emin ol tepkim çok daha farklı olurdu.''

''İyi ne güzel tanıdıysan.'' Dedi bir yandan da bozulmuş gibi ekrana dönerek. Aslında bozulmak değildi. Söylediklerim doğruydu ve verecek cevabı yoktu. ''Doğru kadını seçmişim demek.''

''Yine de doğru kadını seçmişim deyip böyle davranmazsan iyi olur.''

Ses tonumuz yüksek değildi. Sıradan bir sohbet halindeydik ve Gece karnımdaki güya elini koyduğu kardeşiyle oyun oynarken farklı bir tepki vermiyordu.

Ekrandan bana doğru dönen bakışları ''Ben hatalarımın farkındayım.'' Dedi. ''Bunun için de çabalıyorum, deniyorum.''

''Biliyorum.'' Dedim hiç düşünmeden. ''O yüzden de uzatmıyorum, üstelemiyorum ama sen de beni anlamalısın ki içime sinmeyen bir şeyin içinde yer almak istemiyorum. O yüzden üstelemezsen çok sevineceğim.''

Çakır sıkıntılı bir solukla geri yaslanırken bacaklarını iki yana açtı ve elindeki kalemi çevirip durdu. ''İstemediğini düşünsem üstelemem zaten.'' Dedi açık olmaktan çekinmeden. ''Sen

istiyorsun. Sadece Esat ile konuştuğum.'' Duraksadı ve düzeltti. ''Yanlış cümlelerle konuştuğum o konuda kendine pay çıkarıp geri çekiliyorsun. Ben böyle olmasını istemiyorum. Telafi etmek istiyorum. Sen nasıl istersen öyle yapalım diyorum ama sen bu işten geri çekilip beni cezalandırırken kendini de cezalandırıyorsun. Sen bu işi istiyorsun Mahru, istemesen gelmezdin zaten. Benim Esat'a olan kızgınlığım yüzünden ikimizi de cezalandırma.''

Madem o açık oluyordu ben de aynı açıklıkta olmaktan hiç çekinmedim ve ''Evet istiyorum.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Ama böyle kırgın hissederken de, hevesim sönmüşken de bir şeylere adım atmak istemiyorum. Zamanı şimdi değilmiş demek ki.''

Ağzını açacak gibi olduğunda konuşmanın bittiğini gösterir gibi telefonu elime aldım ve o sesli bir nefesi tam odamızın içine bıraktı.

Girdiğim sayfalarda reklam olarak yemeksepeti çıkması bir de aklımdan geçenlerin belirmesi hiç etik değildi. Hadi konuşmalarımızı duyuyorlardı diyelim, aklımızdan geçenleri de mi okuyorlardı. Nasıl oluyordu da zihnimden geçen şeyler reklam olarak belirebiliyordu. Gördüğüm hd kebap görüntüleriyle yutkunup hızlıca ekranı kapattım. Onca zaman Adana'ya gidip kebap yemeden dönen tek salak bendim herhalde.

Ben telefon ile uğraşırken Çakır'ın Gece'yi ''Pişt.'' Diyerek çağırması dikkatimi çekmiş ama hiç başımı önümden kaldırmamıştım.

Gece babası çağırınca gitmeden durur muydu hiç? Yataktan atlarcasına yanına uçtu ve belli etmeden bakmaya çalıştım. Gece Çakır'ın kucağına atladı önce, ardından Gece'nin kulağına bir şey söyledi ve Gece tekrar benim yanıma döndü.

Yatağın başında ''gel, gel, gel.'' Diye çağırınca anlamayarak kulağımı eğdim ve ''Annesi.'' Diye fısıldadı. ''Sen dünyanın en güzel kadınıymışsın. Bir de babam seni çok seviyormuş.''

Küçücük dudaklarından çıkan o kelimelerle birlikte nefesi boynumu huylandırınca, sözlerinde etkisiyle ağzım kulaklarıma vardı. Fısıltıları kalbime aktı. Önce ona doğru baktım. Koltuğun kolçağına kolunu yaslamış, parmakları muhtemelen bilinçsizce dudaklarında dolanırken bize bakıyordu ve aynı gülümseme onda da vardı.

Gece'nin kulağına doğru eğildim ve ''Ne kadar çokmuş?'' diye sordum.

Gece bunu bir oyuna dönüştürmüş ve çokça sevmiş ikimizin arasında mekik dokur gibi koşmaya başlamıştı. Babasının yanına gitti, cevabını aldı ve bana geldi.

''Annesi.'' Dedi nefes nefese. ''Dedi ki o bilir ne kadar çok

olduğunu.''

Kaşlarımı çatıp, dudaklarımı büzerek tatmin olmadığımı belirten bir bakış attım ona doğru ve tekrar Gece'ye döndüm. ''Duymak istiyormuş ama de.'' Dedim. Hemen babasına koştu.

Çakır sesli bir şekilde gülümsedikten sonra Gece'nin kulağına bir şey söyledi ve bu sefer tatmin olmayan Gece oldu. ''E ben?'' dedi geri çekilip kaşlarını çatarak.

''Ne söyledi?'' diye sordum merakla. Çünkü sanırım Gece'nin o bilgiyi benim kulağıma taşımak gibi bir derdi yoktu.

''Gözüm dedi bebek dedi, bir şeyler dedi.'' İkimizin arasında dönen bakışlarıyla kendince çok kızgın görünüyordu. ''Ee..'' dedi hesap sorar gibi. ''Bebek Gece'ydi.''

Bir de küçücük ellerini beline koymamış mıydı tam ısırmalıktı.

''Tamam sen bir gözüm ol, diğer gözüm kardeşin olsun. Annende gözümün bebeği olsun.''

Çakır'ın ortayı bulmak ister tavrına Gece pek yanaşmadı. ''Olmaz.'' Dedi tatmin olmamış gibi. ''Bebek hep Gece.''

Çok katıydı bu konuda ve benim onu kırmak gibi bir niyetim yoktu. ''Tamam sen ol bebek. Gel.'' Dedim kendime çağırıp. ''Bir şey söyleyeceğim kulağına.''

Küçük adımları az öncekinin aksine zorlukla gelirken ''Annesi.'' Diye homurdandı keyifsizce. ''Gece'nin bacakları acıdı.'' 35

Sadece birkaç dakika önce hevesle sürdürdüğü oyundan çabuk vazgeçmişti ve yatağın üstüne oturarak ayaklarını salladı.

''Ama güzel bir şey söyleyeceğim.'' Dedim, yine de ikna edemedim.

''Kendin söyle.'' Dedi inatla. ''Gece gelemez, bacakları acıdı.'' 8

Oturduğu yatağın üstünde kendini geri doğru attı ve o küçük ayaklarını sarkıtarak sallamaya başladı. ''E o zaman bacakların acıdıysa bizimle yemeğe de gelemezsin.'' Deyince az önce mızmızlanan o değilmiş gibi olduğu yerde dikilmişti. ''Geçti ki.'' Dedi bir de saniyesinde. ''Acımıyormuş. Böyle böyle yapınca.'' Tekrar salladı ayaklarını. ''Geçti hemencik.'' 23

Gecenin bu hızlı dönüşlerine gülerek karşılık verirken ''Canın bir şey mi çekti?'' diye sordu Çakır direkt olarak.

İlgili hali çok hoştu. Mide bulantılarımla, aşermelerimle, hepsiyle hamileliğimin başından beri özenle ilgileniyordu. 4

''Evet.'' Dedim ama bundan biraz utanç duydum. Canımın çektiği şeyi söylerken olduğum yerde çökerek sessizce ''Kebap.'' Dediğimde Çakır'ın imalı ama gülümseyen ifadesiyle karşı 1

karşıya kaldım.

''Yani tam sevilmeliksin Mahru.'' Dedi azarlar gibi. ''Adana'da o kadar kalıp canın kebap çekmezken İstanbul'da mı çekeceği tuttu.''

Tabii Adana'nın meşhur kebabı varken böyle bir düşüncesi olması çok normaldi. Ben de bunu düşünmüştüm ama ne yapayım can öyle istediği an istediğini çekmiyordu. ''Ne yapayım.'' Dedim omuz silkerek. ''O zaman canım çekmiyordu. Üstelik midem ağır kokularda bulanıyordu. Şimdi şimdi azaldı bulantılarım ve aklıma düştü.'' Bozulur gibi suratım asılınca çoktan ayaklanmış elini bana doğru uzatmıştı.

''Neyse ki kocan bu işte de en iyisi olduğundan bire bir aynı lezzeti tadacaksın.'' Elini tuttum ve ayaklandım. Sanırım kendisi yapacaktı.

''Sen mi yapacaksın?'' diye sorduğumda üzerindeki tişörtü sırt kısmından tuttu tek hamlede çıkardı ve dolabına yönelirken bize o geniş ve kaslı sırtını bıraktı. ''Sen hazırlan, görürsün.'' Dedi sadece.

Biz kendi sohbetimize dalınca Gece az önceki konuşmamızdan bir sonuç çıkaramadığında ''E Gece?'' diye sormuştu.

''Fırla.'' Dedi Çakır kapıyı gösterirken ''Pınar ablan hazırlasın

seni. Çabuk çabuk çabuk.'' Kelimelerindeki telaşı Gece'nin adımlarını serileştirmiş, yetişme çabasıyla ''Pınar çabuk çabuk çabuk.'' Diyerek odadan çıkmıştı.

...

Geldiğimiz yer gözlerden uzak, İstanbul'un gürültüsünden uzak yeşillikler arasında bir yerdi. Bilmeyenin tesadüfi bulamayacağı ama bilenin gürültüden kaçmak için sıkça tercih edeceği bir mekandı. Çevresi ağaçlıkla kaplıydı. Yeşilliğin içinde adeta bir cennet gibiydi. Bahçesinde müşterilerin çocukları için çok küçükte olsa bir alan vardı.

İçeri doğru girerken ''Burası.'' Dedim hala incelemeye devam ederek. ''Çok güzelmiş.''

Gece elimden tutmuş, ben de Çakır'ın koluna girmiştim. İçeri adım atmadan önce ''Çakır abi.'' Dedi elindekileri masalara taşıyan çocuk şaşırmış gibi. Kendini son anda tutmasaydı elindeki tepsiyi düşürecekti neredeyse.

Çakır da düşürmemesi için elini tepsinin altına koyarken ''Yavaş oğlum...'' dedi gülerek. ''Sakin. Gören de hiç gelmiyoruz sanacak.''

''Haberimiz yoktu.'' Dedi genç çocuk. Daha yeni yeni sakalları çıkmaya başlamış, lise çağlarında bir çocuktu. ''Hoş geldin abi.'' Sonra bakışları bana döndü ve ''Sen de hoş geldin yenge.'' Dedi.

''Hoş bulduk.'' Dedim tebessümle. Sanırım Çakır buraya sıklıkla geliyordu ama ben hiç gelmemiştim.

Arkasına doğru bakıp birini ararken ''Sen siparişleri götür.'' Dedi Çakır. Muhtemelen elindekiler soğumadan yetiştirmek istiyordu ama bizi de tek bırakmak istemiyordu. ''Amcamdan azar yeme sonra.''

Gözlerim yeni bir şaşkınlıkla irileşti ve ''Amcan mı?'' diye sordum. Esat'ın babası yani. ''Sizin mi burası?''

Çakır başını iki yana salladı ve elimi tutarak ilerlemeye başladı. ''Amcamın. Bizimkiler etçildir Mahru.'' Dedi gülesim geldi. ''Sabah kahvaltılarında bile ciğer olmadan sofraya oturmazlar. Adana gibi bir yerden İstanbul'a gelince buradakileri sevmiyorlar. Amcam da böyle bir yer açtı. Kimsenin pek bilmediği, sessiz sakin bir yer. Ustası Adanalı meşhur bir usta. Ailesiyle İstanbul'a yerleştiler sırf bunun için. O gördüğünde oğluydu. Hafta sonları buraya gelip babasına yardım ediyor.''

''Tabii sırf et yemek için milletin düzenini bozup restoran açılmayan zenginliğe de zenginlik denmezdi zaten.''

Çakır keyif dolu bir kahkaha atınca ben de keyiflendim ve etrafı incelemeye devam ettim. Orta kısımda ocakbaşı bulunuyordu. Kendi yapıp pişirmek isteyen müşteriler burayı tercih ederken yan taraflarda da diğer müşteriler için masalar bulunuyordu.

Girişin hemen karşısında çalışanların durduğu sipariş alıp müşterilerle ilgilendikleri bir alan vardı. Arka tarafında ise mutfak kısmı ve ayrı bir oda daha bulunuyordu.

''Orası neresi?'' diye sordum merak ettiğimden ve o sırada sanırım asıl usta olan adam yanımıza gelip bize selam verdi. Çakır ile kısa bir sohbetin ardından ''Ben sizi amcanın yere alayım.'' Diyerek o yeri gösterdiğinde Çakır ile göz göze geldik ve ben cevabımı almış oldum. ''Anladım.'' Dedim sadece gülerek.

'' O da sizin önünüzden buradaydı.'' Dedi bizimle birlikte yürürken. ''Çocuklar toparlamışlardı ama bakayım.'' Deyip kapıyı açtığında aynı ocakbaşının ve kocaman bir masanın olduğu odaya girmiştik. ''Temizlenmiş. Ben hemen yollatıyorum size.''

O gittiğinde biz içeri girdik. İçerisinin aynısının tek odada toplanmış haliydi. Bir ocakbaşı ve bir masa vardı. Mekan ocakbaşına göre oldukça ferah ve temizdi. Tabii bunda mekânın tüm duvarlarının camdan olmasının etkisi vardı elbette.

Çakır hızlıca Gece'yi kucaklayıp sandalyeye oturttuğunda boyunu yükseltti ve ben de hemen yanına kuruldum. Sonra hemen karşımıza geçti ve cebinden çıkardığı telefon, cüzdan, sigara gibi rahatsız hissedeceği şeyleri bana bıraktı. Aldım ve masaya yanıma koydum.

''Aslında çok güzel bir yer.'' Dedim etrafı incelerken. ''Siz burayı baya büyütebilirdiniz. Özel usta getirmişsiniz, mekan güzel. Neden yapmadınız? Ben bile varlığını yeni öğrendim mesela. Biraz reklamla yürür gider. Büyütürseniz kazancınız da artar. Yemek sektöründe iş bitmez çünkü.''

1

''Öyle.'' Diye onayladı Çakır. ''Ama büyütmek gibi bir derdimiz yok. Dediğim gibi amcam kendisi için açtı burayı zaten. Adana'dan yakın eş dost biliyor, onlar geliyor buraya geldikleri zaman. Bir gelir kapısı olarak görmüyoruz burayı. Hatta kendini bile zor döndürüyor. Kapıdan biri geçsin, iç çeksin çocuklar hemen ikram eder. Yedin içtin param yok de canın sağ olsun bir gün ödersin der, olması gerektiği gibi yolcularlar. Ramazanda her akşam merkezdeki evsizler, ihtiyaç sahipleri belirlenir, alınır getirilir iftar verilir burada. Her hafta yapılıyor aslında sırasıyla mahalle mahalle ama ramazanda bahçelere kadar taşıyor masalar. Öyle çok para kazanayım kafasında bir yer değil yani burası.''

27

''Ya ne kadar güzel.'' Dedim samimiyetle. ''Çok iyi düşünmüşsünüz. Çok daha fazla sevdim burayı şu an. Çokta sevindim böyle bir şey yaptığınız için. Adana'dan gelen misafirleriniz de mi ödemiyor peki?''

''Misafirine göre değişiyor.'' Dedi Çakır. Ben sanmıştım ki onlar gibi olanlar, zengin olanlar ödemiyor ama beni yanılttı. ''Atıyorum Pınar'ın ailesi geldi. Kimse hesap almaz burada

4

onlardan ama hali vakti yerinde olan birilerini ağırlamışsak üç dört katını öderler. Belki de daha fazlasını.'' Dedi dudak bükerek. ''Bunu biz de talep etmeyiz zaten. Buraya gelen buranın olayını da bilerek gelir. Kendi direkt yüksek miktarlar bırakır çıkar. Yani öyle çok tamamen bizden sebep dönüyor gibi de değil. Herkesin katkısı oluyor ama öncü biz olduğumuz için bizim adımız geçiyor.''

Öyle ya da böyle gün içinde bir sürü kişinin karnı doyuyorsa çok güzel bir düşünceydi. Anladım dercesine tebessümle başımı salladım.

Gömleğinin kollarını yavaşça kıvırmaya başladığında ''Ooo babası.'' Dedi Gece. Dirseklerini masaya koydu ve küçük avuç içlerini çenesine yerleştirdi. ''Sen de mi aşçı oldun?''

''Kızım senin baban doğuştan aşçı ya.'' Dedi böbürlenerek. Kapı açıldı ve malzemeler masaya bırakıldı. Tabaklar önümüze sırayla dizilirken mezeleri de yerleştirmişlerdi. Üç kişi için fazla fazlaydı her şey. Küçük bir rakı şişesiyle kadehi de Çakır'ın önüne bıraktıklarında Çakır izin ister gibi bana baktı. Ona göre sanırım çocuk odadan çıkmadan geri yollayacaktı ama benim bulantılarım geçmişti.

''Lütfen.'' Dedim çekinme der gibi. Hatta bununla da kalmadım ve uzandığım şişeyi açıp kendim doldurdum ve tekrar yerime oturdum.

Çakır ise konsantre olmuş gibi Gece'ye bakarken elinde hazır olan bir şişle oynadı ve ''Biz anamızın karnından bile ocakbaşında doğuyoruz.'' Dedi.

Kahkaha attım ve ''Abartmakta Çakır Seyhanlı gibi olun.'' Diye ekledim. O ise hiç ciddiye almamıştı dalga geçiyor olmamı.

''Birazdan parmaklarını bile yiyecek kıvama geldiğinde bunu hatırlatacağım.'' Dedi tehdit eder gibi. Ben de Gece gibi elimi çeneme yasladım ve onu izlemeye başladım. Hazır olan o şişleri sırasıyla dizdiğinde bunu da her işte olduğu gibi oldukça titiz yaptığını fark ettim.

''Bir şey soracağım.'' Dedim merakla. ''Acı olan Urfa mıydı Adana mı?''

Çakır sorduğum soruya tesüf edercesine ağzının içinde cık cık cık yaparken bir de kapıya doğru baktı. ''Kızım kocan Adanalı ya.'' Dedi. ''Biri duyacak rezil olacağız. Öyle soru mu olur? Tabii ki Adana.''

Ciddileşme ve laubalileşme arasındaki o geçişleri öylesine profesyoneldi ki. Kapıya bakarkenki halini gören gerçekten çekiniyor sanırdı ama bana dönüp o sırıtması ve göz kırpması yok muydu orada bitiyordum işte.

''Adanalı olan kocam utansın bana bu bilgiyi öğretecek kadar

bile buralara getirmediği için.''

''Ooo..'' dedi hiç çekinmeden kaşlarını çatarak. ''Büyük soktu.'' Sonra o şişleri çevirdi ve ''Kızım ne yapayım vakit bulamadık ki bir türlü.'' Dedi altında hissettiğim büyük bir mahcubiyetle.

Aslında Çakır ile birçok kez kebap yemiştik ama öyle yol üstü uğradığımız yerlerde falandı. Özel olarak gerçektende böyle bir plan hiç yapmamıştık. Zaten benim Adana'ya gitmelerim sınırlıydı. Onda da hep bir sebebe dayalıydı.

Çakır bir kez daha çevirdiğinde etraf duman altı olmuştu. Cızırdayarak pişen o etlerin sesi ve içeri yayılan o koku iştah kabartıyordu. Açtım zaten şu an. Gerçi ben hep açtım.

''E bu Adana madem acı oluyor, Gece nasıl yiyecek?''

Gece'nin bakışları cevabı bekler gibi bir babasına bir bana döndüğünde ''Ee.'' Dedi gözlerini büyüterek. ''Gece galibası aç kalacak. Vallahi annesi vallahi.'' Dedi guruldayan karnını tutup. ''Gece açlıktan ölecek.''

Kahkaha atarken ''Kız Allah korusun.'' Dedim iki elinin üstüne ellerimi koyup sarsarak. ''Deme öyle şeyler.''

''Benim kızım Adanalı ya.'' Dedi Çakır tok bir sesle. ''Acı ona bir şey yapmaz, yer o.''

''Ama bir yanı da İstanbul.'' Dedim Gece'ye tereddütle bakarak. ''Belki de içeriden senin için acısız bir tane istemeliyiz.''

Fakat Gece o şirinliğinin altında o kadar büyük bir inat vardı ki ''Annesi Adanalı ya Gece.'' Dedi diklenerek. Babasını yalancı çıkartmak istemiyor gibi ondan taraf oldu. ''Gece de yer dimi babası?''

''Yer tabii.'' Dedi Çakır ve önce aldığı lavaşa benim için bir tane hazırlarken ilk ısırığı aldım ve adeta kendimden geçtim. O kadar güzeldi ki ağzımdaki lokmayı bile daha yutmadan ''Bu harika.'' Dedim. Lokmaların birini yutmadan diğerini sabırsızca bekliyordum. Hatta bir taneyle sınırlı kalacağımı hiç düşünmüyordum. Yüzünde beğenmiş olmamın getirdiği gururlu bir gülümseyiş vardı. Benden onayı alınca Gece için aldığı bıçakla küçük bir parça kesip tam olarak eline uygun bir tane hazırladı.

Gece'ye uzattı ama Gece tutmayı çok beceremeyince Çakır nasıl tutulacağını gösterdi, küçük parmaklarını yerleştirdi ve en sonunda Gece ilk ısırığını aldığında Çakır onun da tepkisini bekledi. Tabii ben de.

''Oh oh oh babası.'' Dedi küçük başını iki yana sallarken ''Mis gibi. Hayatımda yediğim en güzel sevap.''

Lokmam boğazımda kalacak gibi oldu ve öksürerek birkaç

saniye geç idrak ettim. Çakır da aynı olmuş olacak ki birkaç saniyenin ardından ''Ne?'' diye sorabilmişti.

Çattığı kaşlarının yanında bir de gülmesi yok muydu çok komik duruyordu. Gece ise anlamadan bize bakarken ''Eee.'' Dedi. ''Sevap değil mi bu?''

Kahkaha atarken ''Hayır.'' Diye düzelttim. ''Kebap o.''

Gülmelerim birkaç dakika sürdü. Çakır'ın da öyle. Hatta muhtemelen aklımıza geldikçe de gülecektik. Gece bozulur gibi olduğunda ''Sevap kızım, doğru.'' Dedi Çakır. ''Güzeli güzel sevmek sevapsa, güzeli güzel yemekte sevaptır. Şu an bu odada o kebaptan güzel yemek var mı?'' Diye sordu ve ''Hayır.'' Diye direkt kendi cevapladı. ''E o kebabı Gece'den güzel yiyen var mı?'' Yine kendi cevap verdi. ''Hayır. Sen doğru dedin yani.''

''Yuh.'' Dedim ağzım açık bir şekilde. ''Yani kızıma laf söyletmeyeceğim diye de onu oraya bağlamazsın be.''

Çakır *öyle* dercesine kaşlarını kaldırıp indirdi. Baba kız birbirlerine destek olmakta birebirlerdi lakin Gece'nin ki biraz kısa sürdü. İlk lokmasını ısırdığında o acıyı hissetmedi elbette ama tadı ağzında yayılınca ve acıyı hissettiği ilk anda elindekini masaya atarcasına bıraktı. Ağzıyla birlikte gözleri de kocaman açıldı.

''Annesi annesi.'' Dedi, elini ağzına yelleyerek. ''Acı, acı, acı.''

Gırgır şamata ve birlik olmak deyince babasıydı ama ilk düştüğünde, üzüldüğünde, olumsuz herhangi bir durumda koştuğu ilk bendim. ''Dur, dur. Ayran iç.'' Dedim ve masadaki ayranı ona doğru uzatıp biraz içirdim. Gerçi biraz diye başlayıp Gece acısından neredeyse tamamını bitirme noktasına gelmişti.

En son masaya bıraktığında ''Oh be.'' Dedi derin bir nefes alarak. Gözleri acıdan başka bir şey görmeye başladığı ilk anda babasıyla göz göze geldiler ve Çakır ''Hani Adanalıydın sen?'' diye sordu küçük burnunu parmakları arasına alarak. ''Oldu mu şimdi bu?''

Gece de böyle olsun istemez gibi küçük omuzlarını düşürerek ''Maalesef babası maalesef.'' Dedi bana bakarak. ''Gece İstanbulluymuş maalesef.''

Sonrası kahkahalarla, sohbetlerle süren birkaç saatten ibaretti bizim için.

Eve girdiğimizde Gece önden önden ilerlerken ben hemen arkasındaydım. Çakır da benim arkamda. Orada geçirdiğimiz eğlenceli birkaç saati anımsayınca arkama doğru dönerek ''Hayatımda yediğim en güzel sevaptı.'' Dedim. ''Eline sağlık.''

Çakır kapıyı kapatıp peşimize gelirken ''Hayatı boyunca.'' Diye vurguladı keyifli bir gülümsemeyle. ''Hayatı da 3 yıl.''

Gece dili diye bir şey vardı ve biz de kendi aramızda bunu kullanmaktan keyif duyuyordu.

Çoktan benim önüme geçmiş Gece'yi kucaklayıp koltuğa atlarcasına yayılmıştı bile. O hızlı düşmenin etkisiyle Gece heyecanlanıp kahkaha atarken, başını geri doğru yaslamış, Gece kucağında oturur bir pozisyona geçmişti.

Kapı girişine yaslandığımda ''En iyisiyle başladı, bundan sonra hepsi lezzetsiz gelir.'' Duraksadım ve ''Gerçi.'' Dedim. ''Babası hep yanında, istediği zaman yer.''

Çakır'ın Gece'nin gülümsemeleri durmasın diye başıyla karnına, boynuna gıdıklarcasına yaptığı hareketler duraksadı. Ne güzeldi ki hem Gece ile ilgilenebiliyor hem de benim söylediklerimi duyabiliyordu.

''Gece...'' dedi şaşkınlıkla gözlerini irileştirerek. ''Gördün mü anne babayı övdü.''

Sanki hiç yapmadığım şeymiş gibi söylemesine karşılık tekli koltuktaki minik yastığı ona doğru fırlattım ama elini havaya kaldırması yastığı duraksatıp yere düşürmüştü bile.

''Çok konuşmayın da kalkın herkes banyoya.'' Dedim. ''Hepimiz is kokuyoruz.'' Etrafıma bakınıp ''Pınar.'' Diye seslenirken sanki az önce onlara kalkın dememişim gibi hala kendince oyunlarına devam ediyorlardı. Çakır onu gıdıklıyor, Gece minik sakallarını

yolmaya çalışıyordu ve ikisi de halinden memnundu. 1

Merdivenlerden aceleyle inen Pınar'ın elinde boş bir çamaşır sepeti vardı ve sesimle telaşlanmış gibiydi. ''Geldiniz mi?'' diye sordu nefes nefese. ''Çamaşırları atmıştım da duymadım.''

Direkt konuya girdim ve ''Gece'yi yıkar mısın?'' diye sordum. ''Kebap kokuyoruz da hepimiz.'' Yüzümü buruşturduğumda bir an önce duşa atmak istedim kendimi. ''Size de getirdik bu arada. Çocuklar dışarıda poşeti kaptılar. Seninki de oradaydı. İstersin.'' 29

Ben merdivenlere yöneldiğimde ''Önce Gece'yi yıkayayım da sonra alırım.'' Dedi. Ayırabilirse ikisini yıkardı elbette. Onları yüksek kahkahaların uçuştuğu salonda bırakıp odaya çıktığımda çantamı bırakıp direkt banyoya girdim ve önce dişlerimi fırçaladım ardından soyundum. Duşakabine ilerlerken aynadan çırılçıplak vücudumu izledim.

Çok kilo almamıştım ama hamileliğin ilerlemesiyle göbeğim biraz çıkmış ve göğüslerim dolgunlaşmaya başlamıştı. Duşakabine girip suyu açtığımda ısısını ayarlamaya çalışıyordum ki kapı sesini duydum. Sonra da bir ıslık sesi... 36

Dudakları arasında keyifli bir şarkıyı fısıldıyor gibiydi. Başımı geri doğru atıp baktığımda Çakır ile karşılaştım. Gömleğini çoktan çıkarmış ve bana eşlik etmek için diğer parçalardan da kurtulmak üzereydi.

''Hayır ya.'' Dedim isteyip istemediğime karar veremediğimden. ''Biz saatlerce çıkamayız ki şimdi buradan. Gidip içerde duş alamaz mıydın?''

Dudaklarında ki o ıslığı sürdürürken olumsuz anlamda başını iki yana salladı ve bana doğru ilerledi. Yanıma vardığında duşakabinin iki yanına ellerini dayamış ve arsız gözleri beni süzerken keyifli olan ıslık arsızlığa doğru çevrilmişti.

Çevrildiği yetmezmiş gibi bir de uzunca tutunca o bakışları, elimdeki suyu Çakır'ın yüzüne doğru tuttum ve tam o noktada gözleri sıkıca kapandı. Kapandı kapanmasına da bu bana meydan okurcasına geri döndü. ''Demek savaş başlatıyorsunuz Mahru Hanım.'' Dedi eli bileğimi kavrayarak. Sonrası o suyun bana dönmesiydi elbette. O gözlerini kapatarak tepki vermişken ben adeta çığlık atmış kaçmaya çalışmıştım.

Küçücük kabinde bir ona bir bana dönen o su şüphesiz ki en çok beni etkiliyordu. Çünkü boyumuzun uyumsuzluğundan sebep benimkiler direkt yüzüme isabet ederken onunkiler göğsüne, çenesine ve en fazla ağız kısmına kadar ulaşıyordu. Boğulacakmışım gibi hissettiğim anları sıklıkla yaşayınca tam anlamıyla karşılıkta veremiyordum.

''Çakır!'' Diye azarlayıp kaçmaya çalışsam da küçücük alanda kaçabileceğim çokta bir yer yoktu elbette. Evin

içinde yankılanan çığlıklarıma ara ara birbirine karışan kahkahalarımızda eklenmişti. Ara ara gülme krizlerine girip duraksıyorduk. Birbirimizi baştan ayağa ıslatmış hatta bence yıkamıştık. Tek eksiğimiz köpüktü. Ben onun tarafından o kadar çok hedef haline getirildim ve o, o kadar az ıskaladı ki son bir güçle karşılık verdim. Suyun yoğunluğunu arttırıp gözümü açabildiğim o noktada tam yüzünü hedef aldım ve ona sırtımı döndüm.

''Yeter.'' Diye bağırdım sonra üstünlük sağlamanın cesaretiyle. ''Teslim oluyorum de bırakayım.''

Evet başarılı olmuştum ama sonrası yine onun kısa bir an silkelenip kendine gelmesiyle son bulmuştu. Sırtım dönükken beni belimden kavraması kaçınılmazdı ve sonrasında beni kendine çekmesiyle kapana kısıldım. Sırtım göğsüyle birleşti. Bir eli belimi tamamen sardı, diğer eliyle içimden sövdüğüm o suyun yoğunluğu direkt yüzümü ve hatta bence burnumu buldu. Nefes almayı bırakmış çırpınıyorken başımı sağa sola kaçırıyor, elimle omuzlarına doğru vurmaya çalışıyordum. Suyu çekiyordu üzerimden ama toparladım dediğim tam o anda tekrar bana çeviriyordu.

''Hayvan.'' Diye bağırdım sinirle. ''Bıraksana.''

Ellerim gelişi güzel şekilde vururken gözlerim sımsıkı yumulmuş vaziyetteydi. ''Bizim bir teslim olma meselesi vardı.'' Dedi alaya

alırcasına. ''Onu söylersen bırakacaktım ama böyle hakaret ederek beni kışkırtıyorsun.''

Suyu çekti, tekrar tuttu, çekti, tekrar tuttu, çekti, tekrar tuttu ve sonrasında ''Tamam.'' Dedim lanet edercesine. ''Tamam teslim-'' dedim ama ben cümlemi tamamlamadan elindeki başlık yere düştü.

''Mahru. '' dedi beni kolları arasında hızlıca çevirirken. Korkmuştum bu hareketinden ama o korkudan ziyade eli ayağı birbirine dolanmış gibiydi. Elini bir an olsun karnımdan çekmezken ''Hareket mi etti o ?'' diye sordu.

Ben o curcunanın içinde fark etmemiştim ama şimdi durunca ve kendimi dinleyince içimde hareket edişlerini hissetmiştim.

''E-evet, sanırım.'' Dedim çok emin olamayarak. Dizleri üzerine hızlıca çöktü ve daha rahat odaklanabilmek için suyu bile kapattı. Parmakları karnımda genişçe açılırken tam olarak nereden olduğunu çözemediği için dikkatle bekledi. Avuç içi, parmakları karnımın neredeyse her yerini kaplamıştı ve sonra sağ tarafımda atan küçük bir kalp atışı gibi olan seğirmeyi fark ederek ''Burada.'' Dedi ve iki eli de direkt olarak o noktaya yöneldi.

Başını bana doğru kaldırdığında ''Mahru.'' Dedi çocuksu bir heyecanla. ''Burada.'' Parmaklarını o noktada sabitledi ve bir

hareket daha bekledi. Onun o çocuksu heyecanını izlerken ellerim saçlarında dolandı. Bana baktı, ona dokundu. Gözleri sahiden de aşka gülüyordu. Tatlı gülüşü de gerçekten pek yaraşırdı. Gözleri ise yemin ederim ki ömre bedeldi. Ne güzeldi onu sevmek, ne güzeldi onun tarafından sevilmek. 15

''Çakır Seyhanlı görüyorsun ki oğlun da benden taraf. Yine teslim olan sen oldun.'' 15

Teslim olmaktan gocunduğundan değil de benim düşünmeden kurduğum o cümlede o tek bir noktaya takılmıştı. ''Oğlun dedin.'' Dedi kendi fikrini kabul ettirmenin keyfiyle. ''Sen de böyle düşünüyorsun. Erkek hissediyorsun.'' 5

Ben yemin ederim ki bilinçli kurmamıştım bu cümleyi. Geri doğru adımlarken ''Hayır, hayır.'' Diyerek inkâr ettim ve işaret parmağımı uyarırcasına doğrulttum. ''Ben bilerek söylemedim onu.'' Dedim ama onun yüzü gülerken benim pek ciddi durmam mümkün değildi. ''Manipüle ediyorsun beni. Aylardır erkek olacak dedin diye. Öyle kazındı bana da. Bilinçsizce kurdum ben o cümleyi.'' 1

Hiç inanmadığını belirtircesine gözleri kısık başını sallarken çok sinir bozucuydu bu durum. ''Tabii tabii.'' Dedi elini bana doğru uzatarak. ''Gel buraya.'' Kalçalarımdan tuttuğu eliyle beni kendine doğru çekti ve tekrar ellerini karnımın üstüne koydu, başını karnıma yaslayıp bir hareket bekledi.

Ben kendimi açıklama ihtiyacı hissettim, o alaya aldı. Bir hareket daha bekledik ama alamadık. Öpüştük, seviştik. Yarım saatlik duşu, keyifli bir saate çevirdik.

...

Duştan çıkıp aşağıya indiğimde Çakır'ı odada giyinirken bırakmıştım. Saçlarım hala nemliydi. Mutfaktan gelen sesleri işitince adımlarım direkt olarak oraya yöneldi ve sandalyesine oturmuş, önünde sanki tıka basa yememiş gibi bir tabak dolusu makarna olan Gece ile karşılaştım.

Pınar mutfakta yemeklerle meşgulken Gece çatalıyla makarnalara adeta işkence ediyor, Pınar'ın karşısına koyduğu ekranda da Miraç ile konuşuyordu. Hiç ses etmedim ve onları izledim.

''Keşke sen de gelsen Miraç, keşke.'' Dedi Gece iç çekerek. Özlediği ses tonundan bile belliydi.

Miraç telefona baktıktan sonra ''Saçlarına bak.'' Dedi. Gece elleriyle düzeltti. Miraç elini ağzına kapatmış şekilde gülerken Gece ''Çok güzel dimi Miraç?'' diye sordu ama maalesef ki beklediği cevabı alamadı.

''Yoo.'' Dedi Miraç başını iki yana sallayarak. ''Aynı marula benziyor. Kabarmış bir de. Çok komiksin Gece.'' Dedi dalga

geçercesine ve Gece'nin yüzü anında düştü. Miraç'ın kahkahaları duyuluyordu telefondan. Elini ağzına kapatmış sesli sesli gülerken Gece rahatsız olmuş olacak ki ''Öyle deme Miraç.'' Dedi üzüntüyle.

Dalgalı olan saçları banyo sonrası daha da kabarıyordu.

''Marul Gece, Marul Gece.'' Diye konuşmasını sürdürünce Gece sinirlenerek ''Deme öyle.'' Dedi ve kaşlarını çatıp olduğu yerde yükseldi. ''Gece üzülüyor Miraç. Öyle şeyler söylenmez.''

Miraç ise omuz silkerek ''Marul Gece.'' Diye çocuksu tavrını sürdürünce Gece sinirlendi ve telefonu eliyle yüz üstü kapatıp masadan kalktı. Yanımdan geçip giderken yüzüme bile bakmamıştı.Küçücük adımları öfke doluydu sanki.

''Aaa.'' Dedim merakla peşine takılarak. ''Gece bakar mısın bana?'' duymadı bile ve gitti koltuğun üstüne çıkıp hızlı hızlı sinirle solumaya başladı. Aslında duymuştum olup biteni ama ''Ne oldu?'' diye sorma ihtiyacı hissettim. Onun bana anlatması daha doğru olacaktı.

Ellerini koltuğun kenarlarından sarkıttı ve dudak büktü. Üstelik büktüğü dudakları titriyordu üzüntüden, içim gitti.

Hayat bazen 3 yaşındaysanız çok zor olabiliyordu.

''Kalbim çok üzüldü.'' Dedi dünyanın en büyük derdini

çekiyormuşçasına iç çekerek. ''Miraç bana Marul gibi dedi. Hem de güldü. Çok güldü annesi, çok! Gece'nin kalbi üzüldü.''

''Yaaa..'' diye sesli bir tepki verdim üzüntüsüne samimiyetle karşılık vererek. O üzüldüğü için benim de yüzüm düşmüştü. ''Seni bilerek üzmek istememiştir.''

''Hayır annesi.'' Dedi elini koltuğun kenarına vurarak. ''İstedi. Gece üzülüyor, deme öyle dedim ama dedi.''

''Annecim.'' Diyerek sözüme başlamıştım ki Çakır'ın merdivenleri üçer beşer inişi duydum, peşine de sesini ''Ne oluyor burada? Kim neyi istemiş?'' diye sordu.

Yanımdan geçerken saçları benimkilerin aksine nemliydi ve şampuanının kokusu çok güzeldi. Derincesine soludum ve o daha fazlasını bilinçsizce bana bırakmak için boynumdan öptü yanımdan geçerken. İçimi hoş eden çok güzel bir hareketti yaptığı. Kısa sürdü ama etkisi büyüktü.

Elim öptüğü yerdeki izi gitmesin ister gibi üstüne kapandı ve birkaç saniye sıvazladım. ''Gece ve Miraç telefonla konuşuyorlarmış, Miraç Gece'nin saçlarına marul gibi demiş. Gece de çok üzülmüş. Onu konuşuyorduk.'' Koltuğa kendini atarken yine kucağına Gece'yi çekmişti ve bu süre zarfında memnuniyetsizce dinlemişti söylediklerimi.

''Ne alaka ya?'' Dedi Çakır yine küçücük çocuğu gözünde fazlaca büyüterek. ''Kim ki o benim kızımın saçına yorum yapabiliyor. Yorum yapmayı da geçtim bir de kalbini kırıyor.'' 3

Tavrına göz devirdim.

''Bazen bazı insanlar bizim üzüleceğimizi düşünmeden konuşabiliyorlar. Miraç senin üzüleceğini düşünmemiştir. Bir daha aradığında ona çok üzüldüğünden bahsedersin ve bir daha yapmaz olur mu?''

''Hayır!'' Diye yine babasının kucağında dikildi Gece bağırarak. ''Söyledim diyorum annesi söyledim. Üzüldüm dedim güldü. Hayır istemiyorum.'' Dedi çok katı bir dilde. İnadı da inattı yani. Sonra sinirle anında kalkan omuzları birazcık düştü ve ''Ama böyle de özlüyorum ki.'' Dedi ne yapacağını bilmez gibi. ''Yani Miraç bir daha benim arkadaşım olmayacak mı? Çok üzücü.'' 4

Böyle bir şeyi kimse ona dememişti. Kendi küsmüştü ve yine küstüğü için kendi mutsuzdu. Sonra titrek birkaç sesli soluğu peş peşe bırakırken ''Annesi.'' Dedi bana bakarak. ''Gece'nin saçlarını keselim. Başka çıkar belki.'' 69

Çakır anında Gece'nin küçük yüzünü avuçları arasına alarak kendine doğru çevirdi ve ''Babacım ne demek saçlarını kesmek?'' diye sordu. Eli saçlarını usul usul ve oldukça güzel severken ''Senin saçların çok çok güzel.'' Diye ekledi. ''Başkası 67

sevmedi diye kendinde hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin ki. Üstelik bir etrafına baksana. Kimin senin gibi saçları var? Bir seninkiler böyle. Senin saçların bile farklı. Çünkü sen Gece'sin. Saçınla, masmavi gözlerinle, fındık kadar burnunla." Derken parmakları burnunu kıstırdı ve Gece "Babası." Diye kıkırdayarak elini itti. "Yok öyle." Dedi bu sefer Çakır kaşlarını çatarak. "Birileri sevmedi, beğenmedi diye kendinde hiçbir şeyi değiştirmek yok." 67

Gece Çakır'ı anlamıştı. Anlamıştı anlamasına ama kendi içinde de bir çözüm bulamamış gibi küçük avuç içlerini yüzüne yerleştirip oflamıştı. Hemen peşine de babasının kucağından inip benim dibime gelmişti. "Annesi." Dedi çözümü bende arayarak. "Nasıl geçecek o zaman?"

"Ne nasıl geçecek annecim?"

Gece elini önce sağ tarafına koydu "Burası." Dedi. Sonra elini sol tarafına koydu. "Burası." Sonra boğazına koydu. "Bir de burası galiba." Dedi o da bilmiyormuş gibi. "Böyle her yerim çok üzülmüş gibi. Nasıl geçer ki bu?" Küçük omuzları kalktı ve sonra tekrar düştü. 26

O an anladım ki Gece'nin kalbi gerçekten de çok kırılmıştı.

"Bu küçücük velet psikolojisini bozuyor Gece'nin farkında mısın?" diye sordu Çakır sinirle. Ama bir de onu sakinleştirmekle 5

uğraşamayacaktım. ''Sen de söylüyorsun velet.'' Dedim kestirip atarak. ''O da daha çocuk yani.''

Çakır cevabımı kabul görmemiş, hiç ona karşı konuşmuyormuşum gibi bakışlarını Gece'ye sabitlemişti. Ben de sonra konunun asıl kaynağına dönerek ''Zamanla anneciğim.'' Dedim. Çünkü başka bir cevap ben de bilmiyordum. ''Şimdi sen çok yeni üzüldün ya ondan öyle hissediyorsun. Birazcık zaman geçsin unutacaksın hemen.''

Küçük ellerini yukarı doğru kaldırıp ''Kaç kere uyumam lazım o zaman?'' diye sordu. Onu böyle görmek benim için çok zordu. Hele hamilelikten mi bilmem, oturup ağlamama ramak kalmıştı. Dudak büktüm. Kendi cevabını almış gibi ''O zaman ben uyumaya gideceğim.'' Demişti ama zil çaldı.

Pınar mutfaktan çıkarken bizi duymuş olmalı ki ''Gitmene gerek kalmadı.'' Dedi gülerek. ''Bak şimdi senin ilacın geldi.'' Anlamadığımdan kaşlarımı çatınca ''Baran Gece diye tutturmuş, Şura hanım onu gönderecekti birkaç saat. Oyuna dalarlar birazdan hemencik unutuverir.''

Evet çok iyi bir fikirdi. Tam zamanıydı. Çocuktu sonuçta. Bir oyuna odaklandığında eminim ki atardı aklından. Keşke biz de öyle olabilseydik. Tam kapı girişinde olduğumdan başımı geri doğru çevirdiğimde kapıyı görebiliyordum. Pınar kapıyı açtı ve Önce Esat'ı gördüm, ardından Baran'ı. Ellerini Baran'ın omzuna

koymuş Pınar'a teslim ederken girmeyeceğini anlamıştım.

O günden beri Çakır ile oldukça az konuşuyorlardı, birbirlerinin olduğu ortamlarda mecbur olmadıkça bulunmuyorlardı ve ben bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. İkisi de adım atmadığından bu nereye kadar sürecekti onu da bilmiyordu. Tam giderken bunu kendime görev edindim. Hiçbir şey demeden hızlıca kapıya doğru ilerledim ve Pınar'ın kapatmasına müsaade etmeden dışarı çıktım. 1

Tam arabaya binecekti ki ''Esat.'' Diye seslendim, duraksadı. Hızlıca yanına vardığımda ''Böyle mi olacak?'' diye sordum. 10

Ne konuşacağımı anlamış olacak ki o konuya hiç girmek istemez gibi ''Bir iki saat işim var.'' Dedi arabanın kapısını açtı. ''Dönerken alırım Baran'ı.''

Arabanın kapısını çarptım ve kapandı. ''Esat biz bir aileyiz.'' Dedim sert bir dille. ''Çakır'a olan kırgınlığının farkındayım ama aylar oldu. Ne kadar sürecek bu haliniz daha?''

''Ben mi yaptım Mahru?'' dedi Esat yüksek bir çıkışla. O da içine dolmuştu, bunu anlamıştım. Aslında ne kadar kaçarsa kaçsın konuşmak istiyordu. ''Ben ne yaptım?'' Diye sordu. 4

''Esat senin Çakır'a olan kırgınlığına hak veriyorum. '' dedim açıkça. ''Ama Çakır tarafından da bak. İnsan en çok naz 13

yapabildiğine kırılır, gücenir, küser. Çakır'ın senden başka kimsesi yok. Gerçekten.'' Dedim vurgulayarak. O da bence bunu biliyordu ama birilerinin tekrar hatırlatmasına ihtiyacı vardı. ''Ailesinde kimse onu anlamamış, dinlememiş, gerektiği gibi sevmemiş. Çakır sevmeleri yanlış öğrenerek büyümüş bir adam ama ona rağmen seni kardeşi olarak sevmiş. Hani o gün kimse umurumda değil demişti ya. Yalan. Sen umurundasın. O yüzden kırıldı gücendi sana. Sen onun elisin, kolusun, gözüsün, kulağısın. Sende ondan çekildin sandığı için panikledi o. Bak sana o kadar çok güveniyor ki, o kadar emin ki senden, ufacık bir şeyde korkusundan ne yapacağını şaşırdı. Güvenmediğinden değil. Çok güvendiğinden. Sen varsan onun gözü arkada kalmaz. Sen de ona yanlış bir şey yaparsan diye korkusundan. Yapma istediğinden.''

''Ben bazen bazı şeyleri kaldıramıyorum.'' Dedi o da kırgınlığını açıkça ortaya koyarak. ''Benim niyetimi bilmesi lazımdı. O sözleri, o kadar ağır sözleri hak ettim mi diye sorguluyorum ben sürekli kendimi. Kaldıramıyorum Mahru ben. O kadar ağır sözleri ben kaldıramıyorum, içim almıyor.''

Onu o kadar iyi anlıyordum ki. Ama onun da Çakır'ı anlaması lazımdı. Yoksa bir yere varamayacaklardı. ''O gün ben her şeyi duydum Esat.'' Dedim onun söylediğine cevap vermek yerine. O benden destek bekleyen yorumlar bekliyordu ama bunu yapmayacaktım. Ben bu kavgada taraf olmayacaktım. ''Benim için söylediğin o sözü de. Hani Çakır'ın hayatını siken o kadın

olan.''

Esat utançtan yüzüme bile bakamadı. Gözlerini kaçırıp ''Mahru ben.'' Diye kıvırmaya çalıştığında ''Benim de sana kırılmam gerekiyordu aslında.'' Dedim. ''Benim herkese sırt döndüğüm o dönemde bile sen benim en yakın arkadaşımdın. Senden böyle bir şey duymayı hiç beklemezdim.'' Eli sıkıntıyla alnını sıvazladı ve gerçekten yüzü kıpkırmızı oldu. ''Ama sen o an sinirliydin.'' Dedim rahatlatmak adına. ''Hani ağzından çıkanı kulağının duymadığı anlar. İşte Çakır da o anlardan birindeydi. Sana söylediği şeyler gerçek düşünceleri değildi. Herkes en sinirli anında karşısındaki kişiyi zaafından vuruyor. İstese de istemese de. O gün Çakır'ın sana yaptığı gibi, senin ona yaptığın gibi.'' Birkaç saniye sonra anlamış olacak ki bakışları bana döndü ve ben tebessüm ettim. ''Sana kırgın değilim yani. Sen de Çakır'a olma diye açtım o konuyu.''

Derin bir nefes alıp ''Ne yapayım yani?'' diye sordu hala bir cevap bulamamış gibi. ''Özür mü dileyeyim?''

Başımı iki yana salladım ve ''Konuşsanız çözeceksiniz aslında.'' Dedim. ''Sen burada bekle, ben Çakır'ı getireceğim şimdi.''

Geri doğru hızlı hızlı adımlarken ''Mahru.'' Dedi yüzünü buruşturarak. ''Bak zorlama hiçbir şeye.''

''Hayır hayır.'' Dedim heyecanla. Hem arkama bakıyor

düşmemeye çalışıyordum hem de Esat gitmesin diye sürekli elimle uyarıyordum. ''Sakın ayrılma buradan geliyorum.''

Önüme dönüp hızlıca içeri girdiğimde Çakır'ı koltukta buldum. Elinde telefonu vardı ve epey odaklanmıştı. Yalandı. O kadar emindim ki bir anda ben çıkıp gidince arkamdan baktığının. Esat ile konuştuğumu görmüştü ve şimdi gelirken de yalandan telefona yönelmişti. 15

Kapı eşiğinde dikilerek ''Esat dışarıda.'' Dedim.

Yüzüme bile bakmadan, telefonda uğraştığı şeye devam ederek ''Yani.'' Dedi. 6

Yanına ilerledim ve elindeki telefonu alıp diğer koltuğa fırlattım. Böylece eli aynı halde ama boş bir şekilde bana bakarak kalmıştı. ''Seninle Esat ile ilgili daha fazla konuşmayacağım. Sen suçlusun Çakır. Suçunu da gayet iyi biliyorsun.''

''He sadece ben suçluyum yani?'' dedi hayal kırıklığı barındıran bir tavırla aramıza bir soluk bırakarak. 6

''Ben senden bahsediyorum şu anda. Seni anlamadığımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Seni de anlıyorum ama sen tavrında yanlıştın. Esat senin kuzenden öte kardeşin. O gün söylediğin o sözlere rağmen çocuk iyi kapına kadar gelip, yüzüne bakıyor. Öyle şeyleri ben kardeşim dediğim insandan 2

duymuş olsaydım ne kapısına giderdim, ne yüzüne bakardım. Bir de haklıymışsın gibi denk geldiğinizde yanından geçip gidiyorsun, yüzüne bile bakmıyorsun.''

Bakışlarını kaçırıp, öfkeyle dizini hızlı hızlı sallamaya başladığında ''Valla şu an ne düşündüğünle de ne hissettiğinle de ilgilenmiyorum.'' Dedim sert bir tonda. ''O çocuk onca laftan sonra seninle barışmak için kapının önünde bekliyor. Sen hala kalkıp kapına gelmiş, kardeşim dediğin insanı kapında bekletiyorsan lütfen şu saatten sonra kimseye adamlık taslama.''

Bam teline basmışım gibi ayaklanırken ''Yavaş!'' dedi tek kaşını kaldırarak.

''Hiçte yavaş mavaş değil.'' Dedim geri adım atmayarak. ''Tam olarak söylediğim gibi her şey.'' Aramıza birkaç saniye girdi ve elimle kapıyı göstererek ''Gidiyor musun?'' diye sordum. ''Gitmeyeceksen söyleyeyim boşuna beklemesin kapıda.''

Saniyelerin aramızdan sızdığı o anlarda bakışlarını hiç üstümden çekmeden durdu ve sonunda benden yana sabır dileyerek kapıya doğru yöneldi. Ben de peşine takıldım.

''Sabır dilenme.'' Diye söylendim giderken. ''Şükret.''

''Aa Karıcım.'' Dedi omzunun üstünden bana doğru bakarak. ''Onu da yapıyorum. Çok şükür diyorum Allah'a her gece. Hem

sabır çektirecek hem şükrettirecek bir karım var diye.''

Gözlerini kısarak imalı bir gülüş attığında aynı şekilde karşılık verdim ve o dışarı çıktı. Sonrasında ben kapının eşiğinde kaldım yine ve onları baş başa bıraktım. Önce karşı karşıya geldiler, konuşmadılar. Hatta biri bir tarafa baktı biri diğer tarafa. En sonunda ufak tefek sıradan laflar attılar birbirine sanırım ve en sonunda konuşmaya başladılar. Yer yer ikisi de yükseldi, ipler kopacak sandım ama öyle olmadı. İkisi de içini birbirine kustuktan sonra sakinleştiler ve birbirlerine sarıldılar.

''Abla.'' Dedi Pınar ve o an irkildim. Arkamda, hemen omzumun dibindeymiş görememişim.

''Ödümü patlattın.'' Dedim elimi delice çarpan yüreğime bastırarak. ''Ne ara geldin sen?''

''Korkuttum mu?'' diye sordu telaşla. ''Kusuruma bakma. İki saattir camdan izliyorum seni. E olanı biteni de bilince insan merak ediyor.'' Şura bilmiyordu. Sürekli geçiştirip durmuştuk; daha kurmuyoruz, yer bakıyoruz falan diye ama Pınar'a ve Mihriban'a olanı biteni anlatmıştım ben. ''Nasıl yaptın?'' diye sordu ikisini işaret ederek. ''Birbirlerinin yüzüne bakmıyorlardı. İlk kez bu kadar küs gördüm onları abla. Bu su nasıl durulacak deyip duruyordum. Nasıl barıştırdın?''

''İkisi de kendini haklı görüyordu.'' Dedim ikimizde onları

izlerken. ''ikisine de gidip birbirlerinin haklı yanlarını söyledim. İnsan zaten kendini kurmaya meyilli Pınar. Böyle durumlarda bir de hak verir gibi konuşunca daha da bileniyorsun. Göremediği tarafı göstermek asıl olay. Öyle yapınca durulmayacak su bilmiyorum ben.'' 1

Barışmaya da niyetleri olunca kapanıp gitmişti böylece mesele.

Birbirlerine aylar sonra gülerlerken Esat kapıya doğru dönünce Çakır da bana baktı. ''E o gün her şeyi duyduğuna göre. Hala ortak mıyız?'' diye sordu Esat. 5

Dudak bükerek ''Bilmem ki.'' Dedim. Sanki ikisinin üstünde de koca bir yük vardı da birbirlerinden o yükü alıp atmışlar gibi bir rahatlama gelmişti ikisine de. 16

''E birer kahve yapta konuşalım o zaman.'' Dedi ve ekledi ''Sen ama özellikle.'' Diye.

Olumlu anlamda başımı sallayıp ''Hay hay.'' Dedim. ''Siz geçin getiriyorum ben kahvelerimizi.''

Onlar çardağa doğru ilerlediler, ben mutfağa... 3

Mihriban... 84

Ferdi fon perdenin sonuncusunu da taktıktan sonra yorulmuş olmalı ki derin bir nefes verip başını iki yana oynatıp, ensesini ovaladı. ''Sonunda.'' Dedi rahatlamış gibi. ''Bitti.''

Ben ise yatağın üzerindeki kıyafetlerimizi dolaplara yerleştirmekle meşguldüm. Düğüne henüz iki buçuk ay vardı ama biz aldığımız eşyaları direkt eve getirmiştik. Tabak çanağından, ıvır zıvırına kadar. Kendi evlerimiz o kadar büyük değildi ve birkaç ay saklayınca bile çok alan kaplayacaktı. Biz de böyle düşününce ailelerimiz hak vermişti. Kıyafetleri taşımak için erkendi aslında ama yavaş yavaş toplanırken az kullandığımız şeyleri de getirmeye başlamıştık. Kendi tarafımı yerleştirmiş Ferdi'nin tarafını da düzenlerken ''Aslında.'' Dedim elimdeki tişörtle geri doğru bakarak. ''Bence bu perdeler salona olsun, salondakiler oturma odasına, oradakileri de buraya alalım. Öyle daha güzel duracaktır.''

3

Her bir odada vurgun yemiş gibi olduğu yerde sendelese de duraksadı, yutkundu ve birkaç saniye içine oturmuş gibi bekledikten sonra ''Olur.'' Dedi. Tüm yorgunluğuna rağmen, kırmadan, tek bir laf bile etmeden ''Olur.'' Dedi tebessümle. ''Değişirim şimdi ben.''

63

Eli perdeyi çıkarmak için tekrar kalkmıştı ki ''Dur dur.'' Dedim gülerek. ''Şaka yapmıştım.''

2

Bu sefer gerçekten derin bir nefes alıp sandalyenin üstünden

indi. ''Gerçekten gülmek isterdim ama deli gibi yoruldum.''

''E doğal olarak.'' Dedim elimdeki son parçayı da yerleştirip dolabın kapağını kapatarak. ''O kadar tül perde yerleştirdin. Salonun yerini değiştirdin. Elimi bile sürmeme izin vermedin.'' Tatlı yorgunluk dedikleri bunlardı sanırım. Yorgunluk kısmı en çok ona kalmıştı tabii ama şikayetçi gibi de durmuyordu. ''Ben şimdi bir çay koyarım, birlikte içeriz olur mu?''

''Olmaz mı?'' dedi hevesle. Şimdi tüm yorgunluğuna değmişti sanırım. Tam boş kutuyu alıp atacaktım ki içinde beyaz bir defterle karşılaştım. Ne olduğunu incelemek için elime almışken ''Bu ne?'' diye sordum eş zamanlı olarak. ''Özel bir şey mi?''

Tam sayfalarını açacaktım ki Ferdi eliyle kapağını kapattı ve ''Açma şimdi.'' Dedi telaşla. Sonra bir iki adım geri çekildi ve ''Yani özel değil. Aslında özel.'' Dedi kafam karıştı. O da bunu anlamış olacak ki sakince açıkladı. ''Senin için. Benim küçükken tuttuğum bir günlük. Aslında günlükte denir mi tam bilmiyorum. Çünkü başında evleneceğim kadına beni tanıma kitabı gibi saçma bir şey yazıyor.''

Sırıtarak gülerken ''Ne?'' diye sordum. Şimdi iyice meraklanmıştım.

O da gülümserken utandığını da belirten bir allık düştü yüzüne ve gözlerini kaçırdı. ''Ya ben küçükken bizim bir komşu vardı.

Duygu abla. Bize çok gelir giderdi. Yeni evliydi o zamanlar.'' Çocukluğuyla ilgili şeyler dinlemek o kadar zevkliydi ki. Ferdi benim için geçmişini çok bilmediğim ama sevdiğim bir yol arkadaşı gibiydi. Bana gelene kadar yolda neler gelmişti başına, kimler ona nasıl dokunmuştu dinlemek heyecan veriyordu. Sanıyorum ki anlatmakta onun için öyleydi.

''Benim annemle babam karşı komşuymuş. Çocuklukları bir geçmiş yani. Sonra büyümüşler, evlilik çağları gelmiş, dedemlerde birbirine uygun görmüş. E bizimkilerde birbirlerinde gönülleri mi varmış, sonradan mı olmuş bilmem tamam demişler evlenmişler. Duygu ablayla Reşat abi de birbirlerini çok severdi. Zaten bizim mahalle hep orta yaşlıydı o zamanlar. Duygu abla genç, güzel bir gelin. Reşat abi de çok güzel severdi Duygu ablayı. Yani öyle bir severlerdi ki sanki onlardan başka kimse birbirini o kadar çok sevemezmiş gibi gelirdi bana.''

''Ee...'' diye sordum merakla.

''Nasıl ki herkes onların aşkına imrenirdi o da annemle babama öyleydi. Reşat abiyi deli gibi kıskanırdı. Hep ona geç kalmış gibi hissederdi. Onun bir anını kaçırmak Duygu ablayı krize sokardı. E çocukluğuna, gençliğine dairde hiçbir şeyde bilmeyince çok üzülüyordu. Annem babamdan çocukken de şöyleydi böyleydi diye bahsedince Duygu abla hep iç çekerdi. Keşke ben de Reşat ile çocukken tanışsaydım, her şeyini bilseydim diye.''

Deftere doğru bakıp ''Sonra ben de dedim ulan benim kiminle evleneceğim belli değil. Tabii o zamanlar önümüzde yeni örnekte sadece Duygu abla ve Reşat abi var.'' Dedi bana bakıp gülerek. ''Dedim herhalde kadınlar böyle şeyleri önemsiyor. Aldım bir defter günlük gibi yazdım, önemli olayları falan. Zamanla insan unutuyor Mihriban biliyor musun?'' diye sordu gülümsemesi daha düz bir hal alırken. ''Ben unutsam da sen bil istedim. Geçmişimde de ne olmuş, ne bitmiş, önemli önemsiz fırsat buldukça yazdım durdum.''

Şimdi elimdeki defter daha da ilgi çekici gelmişti. Sayfalarını açıp o an karıştırmamak için zor durdurdum kendimi ve tabii ki o nazik ve güzel kalbi karşısında bir kez daha hayranlıkla bakakaldım. ''Ferdi.'' Dedim nutkum tutulmuş gibi. ''Sen ne kadar güzel düşünceli bir adamsın. Beni sürekli şaşırtıyorsun. Bir insan geçmişte bile gelecekteki karısını düşünür mü?''

Sanırım anne ve babasından da kaynaklıydı. Aşk evliliğinde doğmuş ve büyümüş bir çocuktu Ferdi. Görüyorum ki gözlem yeteneği de çok iyiydi ve ona göre planlamalar yapıp çok daha ilerisini bile düşünebiliyordu.

Aldığı iltifat bile onu utandırırken ''Yok yok öyle değilim aslında.'' Diye inkar etti. ''Öyle çok bir şey yok zaten. O ilk aklıma geldiği an yazmaya başlamıştım. Uzunca bir süre yazdım ama sonra ben ne yapıyorum ya deyip bıraktım. Bir yere kadar var

yani. Tabii o bir yere gelene kadar da saçma sapan şeylerde var.'' Eliyle saçını düzeltti ve konuşmadan utandığını anladım. ''Saçma sapan cümleler, sülale dedikoduları falan. Böyle çok profesyonel bir şey bekleme. Çocuk aklıyla yazılmış şeyler.'' 12

Bence en özel kısmı buydu zaten. ''Çocuk Ferdi ile tanışmak için sabırsızlanıyorum.'' Dedim ve bir sayfayı açmıştım ki ''Yok.'' Diye reddetti. ''Tanış ama benim yanımda tanışma.'' Utandığı o kadar belliydi ki ilk kez böylesi görüyordum onu. ''Eşyaları toplarken görünce getirmek istedim. Evde okursun.'' 1

Israr etmedim. Hoşlanmıyorsa yanında okumam hoş olmazdı. ''Peki.'' Dedim çantama yerleştirirken. ''Çok teşekkür ederim.'' Dedim onun utandığı o küçük Ferdi'ye minnetle. ''Beni bundan daha fazla heyecanlandıracak bir şey olabilir miydi bilmiyorum. Çocukluğunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.''

''Ve tabii sülalenin dedikodularıyla.'' Diye ekleme yapınca gülümseyerek. ''Evet.'' Dedim. ''Sayende günlerde bahsedilen aile konularına yabancı kalmayacağım. Müstakbel kocamdan dinlemiş kadar olacağım.'' 3

O cümlenin bir noktasında takılıp kalmış, gözleri heyecanla parıldamıştı. ''Bir daha söylesene.'' Dedi. O bana doğru adımladıkça onun yüzündeki allar bana bulaşmıştı. Ben olduğum yerde mıhlandım o bana doğru geldi ve eğildi. Burnumun üstüne ıslak, sıcacık bir öpücük bırakırken ''Bir 35

daha.'' Diye fısıldadı. ''Bir daha kocam desene bana.''

Kendi ateşimi ölçmek için elim al al olmuş yanaklarıma istemsizce dokunurken bakışlarım tam olarak boynuna kayıyordu. Oradan çeksem sakalları, göğsü... Nereye baksam manzaram ondan ibaretti ve ben panikliyordum. Boncuk boncuk terlediğimi hissettiğim o anlarda telefonum çaldı ve ben derin bir nefes aldım. Önünden hızlıca nasıl kaçtım bilemedim. Çantama yöneldim ve telefonumu açtım.

Kim olduğuna bile bakmaya fırsat bulamamıştım ki ''Mihriban.'' Dedi Şura heyecanla. Bir şey oldu diye aklım çıkmıştı ki hemen elim ayağım kesildi, yatağın ucuna oturuverdim.

''Şura.'' Dedim korkuyla. ''Bir şey mi oldu? Çocuğa mı bir şey oldu? Doğum falan mı başladı?''

Saniyeler içinde kendimi o kadar çok kurmuştum ki seneler önce yaşadığım o olaydan sonra bende panik atak başlamıştı. Yüreğim çıkacakmış gibi çırpınırken ''Kız yok.'' Dedi sakin, hiçbir şey olmamış gibi. ''Benim canım kurabiye istedi de. Hani senin şu anne kurabiyenden. Ondan yapar mısın diyecektim.''

Elimi yüreğime bastırıp kısa bir an gözlerimi kapadım. ''Ödüm patladı öyle heyecanla Mihriban deyince.'' Biraz nefes aldıktan sonra ''Olur yaparım ama birini göndermen lazım.'' Dedim. ''Ben getiremem. Akşama Ferdi'nin teyzeleri, halaları falan bize

gelecekler oturmaya diye. Şimdi ben de eve geçecektim zaten. Yaparım. Gönderirsin birini yollarım.''

''Ay aman ne yapacaksın ya onca kadının içinde. Şura'nın sancısı varmış falan de kaç işte. Otursun annenler hep birlikte.'' 49

Ferdi duyarsa çok ayıp olurdu. Arkamı dönüp belli etmemeye çalışarak ''Olur mu öyle Şura.'' Diye mırıldandım. ''Ayıp olur insanlara. Ben yapar gönderirim.''

Üstelemedi ve sonra birini yollamak üzere anlaşıp telefonu kapattık.

''Çay içecektik ama ben kalksam iyi olacak.'' Dedim Ferdi'ye. ''Annenler gelecek ya anneme yardım edeyim. Hem Şura'nın da canı kurabiye çekmiş. Onu yaparım anca.'' 5

Ne ben gitmeye gönüllüydüm ne de Ferdi'nin öylece göndermek ister gibi bir niyeti vardı. Zamanlarımız sanki çok kısıtlıydı ve biz yetinemiyorduk. Ben bir şeyleri bahane edip ona gitmeye yer arıyordum. O bir şeyleri bahane ederek beni göndermiyordu. ''Şey mi yapsak,'' dedi bir fikir ortaya atarak. ''Senin Şura'ya yapacağın kurabiyeyi burada yapsan, o kadarlık zamanı burada birlikte geçirsek yani. Olur mu öyle?'' 12

Olsun diye yalvarır gibi bakarken nasıl olmasın denirdi ki. Onun hevesle ortaya attığı fikre ben de hevesle karşılık verdim ve

''Olur tabii.'' Dedim. ''Ama burada malzemeler yok. Sen alabilir misin marketten? Çok bir şey lazım değil zaten.''

Direkt ceketini üstüne alırken cevabı çoktan vermiş gibiydi. ''Sen bana malzemeleri mesaj at, ben hemen alıp geliyorum.''

''Olur.'' Dedim ben de direkt onun mesaj kısmını açıp yazmaya başlayarak. ''Ben de sen gelene kadar çay koyarım.''

Birbirimizden ayrı kaldığımız zamanları bile kısa tutmak adına birbirimizden ayrılmadan planlamaları yapıyor, saniyeleri bile hesaplayacak hale geliyorduk. Bu durumda çok farklıydı ve güzeldi. Birkaç ay sonra iki ömrü birleştirecektik ve bu günleri tatlı bir anı olarak hatırlayacaktık.

Ferdi evden çıktıktan sonra malzemeleri mesaj attım ve yeni mutfağımda ilk kez tezgâhın başına geçtim. Ben çay suyunu koyup çayı demleyene kadar Ferdi gelmişti bile.

Zilin sesiyle hızlıca kapıya gittiğimde karşılaştığım sadece Ferdi olmadı. Kız kardeşi de yanındaydı ve elinde küçük bir kutu vardı.

''Bunlar evde kalmışta.'' Dedi bana doğru uzatarak. ''Annem gönderdi. Abimle kapıda karşılaştık.''

Canan çok tatlı bir kızdı. 19 yaşlarında çocuk gelişimi okuyan, kendi halinde abisi gibi tatlı dilliydi.

Elindeki kutuyu alırken ''Geçsene sen de.'' Dedim. Bir abisinin elindeki malzemelere baktı bir üstümdeki önlüğe. Hemen peşine ''Yok ben eve gideyim.'' Dedi ama merakına da yenik düştü sanırım bakıp durdu.

''Şura'nın canı kurabiye istemişte.'' Dedim. ''Onu yapacaktım.'' Neden evinde yapmıyorsun da diyebilirdi ama neyse ki demedi.

Onun yerine ''Ya ben anlamıyorum.'' Dedi. ''Şura abla zengin değil mi? Onun evinde hizmetçileri falan vardır. Onlar yapamıyor mu ki teee buralardan kurabiye istiyor. Atardın tarifi olur biterdi.''

Ferdi'nin ikaz dolu gözleri kardeşine döndüğünde ''Canan.'' Diye uyardı. Kız umarsızca omuz silkse de kendini biraz kötü hissetti sanırım. Çünkü bakışlarını kaçırdı.

''Kızmasana kıza ne dedi sanki?'' dedim tatlı bir tebessümle. ''Haklısın onun için yapacak çok kişi var etrafında ama Şura biraz nazlı niyazlıdır. Yani böyle ilgi üstünde olsun ister. İstersen onlardan bin kat kötü yap ama onun için yapmış ol dünyanın en güzel şeyiymiş gibi davranır. Hem alt tarafı bir kurabiye elime yapışmaz ki. Hamile ya bir de.'' Diye ekleyince anladım dercesine başını salladı ve abisine döndü.

''Bak gördün mü ne kadar kibar.'' Dedi kaşlarını çatarak. ''Sen hemen homurdan. Bu var ya.'' Dedi eliyle abisini göstererek.

''Bizi evde kırk kere tembihliyor. Yok Mihriban'a bir şey demeyin, sakın güceneceği şekilde konuşmayın. Görsen var ya sana selam verirken çekinecek hale geldik.''

''Canan.'' Dedi Ferdi tekrar uyarır gibi. ''Eve mi gitsen sen artık?''

Ferdi'nin bir şey olacak telaşını, Canan'ın cana yakınlığını tebessümle karşıladım. ''Lütfen ona bakmayın siz.'' Dedim Canan'ın omzunu sıvazlayarak. ''Böyle şeyler insanı tedirgin eder, araya soğukluk sokar. Ben öyle olmak istemem sizinle. Gerçi abin de kötü niyetle dememiştir. Zamanla tanıdıkça birbirimizi alışırız huyumuza.''

''Oh be.'' Dedi Canan derin bir nefes vererek. ''Aynen yengecim ben de öyle diyorum. Şimdi seninle konuşunca da rahatladım. Abim o kadar çok tembih edince dedim bu kasıntı bir şey herhalde.''

''Canan!'' diye Ferdi ileri doğru bir adım attığında Canan geri doğru adımlayarak kaşlarını çattı ve ''Aaa tamam gittim. Ne kıymetli karın varmış.'' Dedi bana doğru göz kırparak. ''Yemedik.''

El sallayarak uzaklaştığında ben de sıcak bir gülümsemeyle yolculadım onu. Kapıyı kapatıp mutfağa ilerlerken de ''Sakınan göze çöp batar derler.'' Dedim.

Aldığı malzemeleri tezgâha koydum ve yavaş yavaş hazırlamaya

başlarken o da yanımda dikiliverdi. ''Batmasın diye uğraşıyorum.'' Dedi.

Biliyordum. Ondandı bu fazlaca tedbirliği, hassaslığı ama bu da korkutuyordu beni. Şimdi böyle her şey iyiydi de bir gün muhakkak biz de ters düşecektik. 3

Tam bunu dillendireceğim sırada çaylarımızı doldurdu, önümüze koydu. Ellerini yıkayıp yaptığım hamuru beze haline getirirken bana yardımcı olunca şaşkınlıkla duraksadım ve ''Aaa.'' Dedim. ''Bu da mı geliyor elinden.'' 1

''Yok.'' Dedi başını iki yana sallayarak. ''Sana özel.'' Göz kırptı. ''Aslında hiçte denemedim. Annem pek sokmaz beni mutfağa ama sen izin verirsen seninle de bunları öğrenmek isterim. Bana bir şeyler kat istiyorum Mihriban. Bir sürü anımız olsun seninle. Bugünü hiç unutmayalım mesela. İlk kez kendi mutfağımızda bir şeyler yapıyoruz seninle. Ben ilk kez böyle bir şey deniyorum.'' Dedi elinde benimkilerden epeyce büyük bir hamuru bana göstererek. 32

Tebessüm ettim. Sahiden ne kadar güzeldik yan yana. Çayımız önümüzde, tatlı bir sohbetin ortasında, birlikte kurabiye yapıyorduk. Geçmişteki Mihriban'a nasıl bir adamla evli olmak istersin deseler şüphesiz hayallerimdeki eş; seneler sonra bile muhabbetimizin bitmeyeceği biri olurdu. Şimdi öyleydik işte. Ferdi o adamdı. Emindim ki ben; seneler sonra bile 13

muhabbetimiz bitmeyecekti. Üstelik o muhabbetin yanına da çayımızı, kurabiyemizi birlikte yapacaktık. Hayallerin ötesi işte burasıydı.

''Ferdi.'' Dedim az önceki tedirginliğimi dillendirerek. ''Ben korkuyorum.'' Bakışları anında bana döndü. Yüzü istemsizce düştü ve kim bilir aklına neler geldi. Tebessüm ettim içini rahatlatmak için. ''Bir gün elbet biz de kavga edeceğiz, fikir ayrılıklarına düşeceğiz. Belki de bu çok büyük bir konudan olacak. Sonra biz nasıl düzeleceğiz?''

Bu gerçekten benim aklımda koca bir soru işaretiydi.

''Başkaları kavga etmiyor mu?'' diye sordu.

Ediyordu etmesine ama onlar kavga etmekten korkmuyordu. Biz korkuyorduk. Korkunca da insan daha çok kırılmaz mıydı?

''Ediyor.'' Dedim ve birlikte kurabiyeleri dizmeye devam ettik. ''Ama onların arasındaki şey bizimkinden daha güçlü sanırım.'' Ben Şura ve Mahru'nun yerine koyamıyordum kendimizi. O ne demek dercesine yüzüme bakınca açıkladım. ''Mahru ve Çakır abim çok eskiden beri tanışıyorlar. Şura ve Esatta öyle. Neler neler yaşadılar ama onlar birbirinden hiç ayrılamadı. Çünkü aralarındaki bağ çok güçlüydü. Kopamadı. Bizimki hassas sanki. Ben koparsa diye korkuyorum.''

Yüzünden beni yanlış anlayıp anlamadığını okumak için baktım

ama neyse ki anlamıştı.

''Mihriban onların arasındaki alışkanlık.'' Dedi o da fikrini belirterek. ''Bağımlılık onlarınki birbirine. Hele Çakır ve Mahru. Onların ki saplantı. Onlar birbirlerine hak vermeseler de, bahsettiğin iki çiftte kopamazlar birbirlerinden. Öyle alışmışlar çünkü. Onlar aslında iki bedende farklı iki insanlar ama öyle değilmiş gibi davranıyorlar. O kadar çok şey yaşamışlar, o kadar çok birlikte vakit geçirmişler ki birbirlerinden ayrı geçmişleri yok. O yüzden birbirlerinden koptuklarında eksik hissediyorlar. Çünkü sadece bir insanı kaybetmiyorlar. Geçmişleri de gidiyor o insanla birlikte. Geçmişini de kaybediyorlar. İnsanın geçmişi olmadan da bir gelecek inşa edemez. Aslında çok sağlıksız ama düşününce de çok büyüleyici gibi. Bütünüyle bir ömrü bir kadına ya da bir adama adamak. Geçmişin de geleceğin de.'' 48

''Evet.'' Diye onayladım. ''O yüzden barışmaları daha kolay oluyor. Söylediklerinin hepsine ben de katılıyorum. O yüzden korkuyorum işte. Bizim bir geçmişimiz yok. Biz kavga edersek?'' diye sordum tekrar tedirgince. ''Biz nasıl barışacağız?'' 4

Aradığım cevap ondaydı biliyordum. Ferdi bilinmeyen tüm soruların cevabı gibiydi benim için. Bitmiş olan o tepsiyi fırına yerleştirdikten sonra bana döndü ve ''Biz de o geçmişi oluşturuyoruz birlikte geçirdiğimiz her an. Üstelik onlarda olmayan bir şey var bizde.'' Dedi merakım perçinlendi. Onlarda olmayıp bizde olan ne olabilirdi. ''Biz konuşabiliyoruz.'' Diye 35

ekledi tebessümle. ''Konuşabilen insanların çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur.''

O an sorum cevap bulmuş, içim tekrar onunla hep olduğu gibi huzurla dolmuştu.

''Konuşabiliyoruz.'' Diye karşılık verdim eksik parçaları onun sayesinde birleştirerek.

Konuşabilmekte saklıydı bizim tüm sorunlarımızın cevabı. Konuşabilmek ve anlaşabilmek...

Mahru Seyhanlı...

Boş koridor boyunca ilerlerken hastane olması gerekenin aksine sessiz ve sakindi. Hava kararmak üzereydi ve kapanalı 1 saat olmuştu. Biz ise randevularımızı kapandıktan 1 saat sonrası için ayarlıyorduk. Böylece daha rahat olup bebeğimizin her anını doyasıya izleyebiliyorduk.

''Sence cinsiyetini öğrenebilecek miyiz?'' diye sordum.

''Evet.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Ama ben sana zaten daha en başında söylemiştim erkek diye.''

Evet öğrendiği ilk andan itibaren erkek olacağını iddia edip

duruyordu. ''Böyle yapınca korkutuyorsun beni.'' Dedim. ''Gece'ye olan düşkünlüğünü bilmesem kız çocuk istemiyor diyebilirdim.''

Düşüncesizce ettiğim bir lafın bambaşka taraflara gideceğini hiç düşünmemiştim. El ele yürüdüğümüz o koridorda parmakları daha da sıkı kenetlenirken ''O senin ayıbın olurdu o zaman.'' Dedi laf sokar gibi. ''Çünkü ben çocuğumuz olsun ya da olmasın senin böyle bir ayrım yapmayacağını bilirdim. Üstelik evladın kızı erkeği mi var? Tabii ki ikisini de seveceğim. Benimki sadece his. Gece' de de kız hissediyordum. Yoksa çokta önemli değil ne olduğu. Sağlıklı olsun da.''

Sağlıklı olsun. En büyük yaramdı. Sağlıklı olsun ve bize gelsin, başka bir şeyin önemi yoktu.

''Haklısın.'' Dedim utançla. ''Düşüncesizce bir laftı. O niyetle söylememiştim.''

Takılabilirdi bu düşünceme. Şahsen ben takılırdım ama o öyle yapmamıştı. Bana bakıp gülümsemiş bakışlarını da üstümden çekmeden uzunca bir süzmüştü. ''Bilerek böyle giyiniyorsun değil mi?'' Diye sordu belirginleşen karnıma doğru bakarak.

Normalde salaş giyinmeyi daha çok severken son bir aydır neredeyse daha oturan şeyler giymeye başlamıştım. ''Evet.'' Dedim o yüzden hiç düşünmeden. ''Her baktığımda bizimle

olduğunu görmek hoşuma gidiyor.'' Güldü ama ben onun tepkisini tam olarak algılayamamıştım. ''Senin?'' dedim merakla. ''Senin hoşuna gitmiyor mu?''

Kapıya geldiğimizde elimi tutan elini bıraktı ve ''Gitmiyor.'' Derken elini belime yerleştirdi. Beni önüne çekip doktorun kapısına yaslarken ''Az kalıyor çünkü o ifade.'' Dedi çapkınca bir gülümsemeyle. ''Bayılıyorum.''

Bir eli belimi okşadı, diğer eli kapıyı çaldı ve yine içimi okşayan sözlerinin peşine kapının kulbunu aşağıya çektim. Tam dudaklarının bana dokunacağı o noktada kapı ardına kadar açılmış, Çakır yarım kalmıştı.

''Seni var ya.'' Dediğinde kıkırdayarak önüme döndüm. Doktor zaten bizi beklediğinden hızlıca ayaklanırken ''E bizim kız yok mu bu sefer?'' diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve hiç beklemeden alışık olduğum o sedyeye yöneldim. ''uyuyakaldı bu sefer.''

Karnımı açıp doktoru beklerken klasik şikayetlerimle ilgili, genel bir durum sorgulaması yaptı. Sonra da o cihazı karnımda gezdirmeye başladı.

Git gide büyüdüğünü izliyorduk her seferinde. Ellerini yüzüne kapatıp, bacaklarını çekiyor, peşine de hızla uzatıp duruyordu

mesela. Bunları an be an izlemek o kadar mucizevîydi ki. 1

''Evet.'' Dedi kısa bir görsel şölenin peşine. ''Cinsiyetimizi kesin olarak öğrendik.''

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. İlkmiş gibi. Öyle de olmalıydı zaten. Bence her evladın yeri farklıydı ve heyecanları da kendine has olmalıydı. Aman görmemiş gibi diyenlerin aksine sevgimizi eksik etmediğimiz gibi ona karşı duyduğumuz heyecanı da saklamayıp doyasıya yaşamalıydık. İkimize de bakıp dururken ''Lütfen.'' Diye rica ettim. ''Lütfen önce bana söyleyin.''

Çakır buna mırın kırın etse de kazanan ben olmuştum ve doktor anne ne derse o diyerek kulağıma cinsiyetini fısıldamıştı. Sonra da bizi yalnız bırakmıştı.

Çakır suratıma sabırsızca bakarken ''Hadi.'' Dedi dayanamıyormuş gibi. ''Söylesene artık.''

''Bu sefer hislerin seni yanılttı.'' Dediğimde kaşları yukarı doğru kalktı şaşırmış gibi. ''Kızmış.'' 42

Gülüyordu ve şaşkınlığın etkisi kısa sürede kaybolmuştu. İnanmadığını belirten bir gülümsemeye dönüşmüştü. Yanı başıma oturup elimi avucuna alarak dudaklarına götürdüğünde ''İnşallah tekrar bir kızımız daha olur Mahru'm da.'' Dedi 1

sevincini yaşamak ister gibi. ''Sen şimdi benimle oynamayı bırak. Söyle.'' Dedi yalvarır gibi. ''Söyle senden bir kez daha duyayım ne büyük bir mucizenin bana bahş edildiğini.''

1

Böyle içi gider gibi, gözlerime bakarken nasıl susabilirdim, saklayabilirdim ki. Kalbinin atışını görebiliyordum sanki. Öylesi çoktu hala sevgisi. O kadar çok sevmişti bizi ama hiç eksilmemiş, daha da artmış gibiydi her seferinde.

''Erkekmiş.'' Diye fısıldadım. Kız ya da erkek diye değil de bir evlada duyulabilecek o gururlu tebessüm oturdu yüzüne. Onca acının peşine verilmiş mükâfat gibi.

22

''Kız evlat rahmet, erkek nimetmiş. Öyle bir kadın sevmişim, öyle bir kadın tarafından sevilmişim ki.'' Dedi alnını alnıma yaslayarak. Zamanın bölünemeyecek o kısacık parçasına bir mutluluk daha sığdırdık birlikte. ''Bu dünyada varlığı bile şükür sebebiyken onca kötülüğün içinde bana hediyeleriyle birlikte gönderildi.''

169

Bölüm Sonu...

Umarım beğenmişsinizdir.

13

Son 2 bölüm kaldı.. Ben yine instagramda geri sayım açarım. 🥺

55

İnstagram: humeyraao

çoktu hala sevgisi. O kadar çok sevmişti bizi ama hiç eksilmemiş, daha da artmış gibiydi her seferinde.

''Erkekmiş.'' Diye fısıldadım. Kız ya da erkek diye değil de bir evlada duyulabilecek o gururlu tebessüm oturdu yüzüne. Onca acının peşine verilmiş mükâfat gibi. 22

''Kız evlat rahmet, erkek nimetmiş. Öyle bir kadın sevmişim, öyle bir kadın tarafından sevilmişim ki.'' Dedi alnını alnıma yaslayarak. Zamanın bölünemeyecek o kısacık parçasına bir mutluluk daha sığdırdık birlikte. ''Bu dünyada varlığı bile şükür sebebiyken onca kötülüğün içinde bana hediyeleriyle birlikte gönderildi.'' 169

Bölüm Sonu...

Umarım beğenmişsinizdir. 13

Son 2 bölüm kaldı.. Ben yine instagramda geri sayım açarım. 🥺 55

İnstagram: humeyraao

Beni buradan da takip edip bildirim alabilirsiniz. humeyraao

Tekrar görüşüne kadar hoşcakalın efenim ❤️ 6

☆ 6,5 Bin
4,15 Bin
Paylaş

31. Bölüm

60,3 Bin ★ 6,31 Bin 4,13 Bin

Geldik bizzz. 🥳🥳❤️

Sondan bir önceki kavuşmamızdı bu. Bir kez daha bizden bildirim alacaksınız ve son olacak 🥹❤️

Veda ederken bunu söylemekten hiç bıkmayacağım. Eşlik ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Umarım sevdiğiniz, ara sıra da olsa aklınıza gelecek güzel bir yolculuk olmuştur sizin için.

Oy verdiyseniz keyifle okuyabilirsiniz.

...

Sana varamadığım 556. Gün.

Bana varmak istemediğin 556. Gün.

Arasındaki farkı anlayabiliyorsan şayet bu gerçekle yüzleştiğim her an gururumu ayaklarımın altında çiğniyormuş gibi hissettiğimi bil.

Çünkü ben bir delikte, saat sabaha karşı dörtte, beni 556 gündür

görmek istemeyen bir kadının hasretiyle tutuşuyorum. Beni 556 gündür, bile isteye görmek istemeyen o kadını ben bir an olsun aklımdan atamadığım için deliriyorum. 556 gündür görmediğim o kadını 556 gün önce sevdiğimden çok daha fazla seviyorum ve buna engel olamıyorum.

Kağıdı kalemi her elime alışımda gururumu da sikip atıyorum. Senin okumayacağını bilsem de, sana yazıyor olmak bile bana seni, senin bana sevdanı sorgulatıyor. Nasıl olabilir de bir insan bir insanı bu kadar çok sevebilir. Nasıl olabilir de sana yazdığım her satırda karşımda belirebilirsin. Nasıl olabilir de aklımı kaybedecek kadar çok sana yazıp, aklımı kaybetmeyi göze alacak kadar seni dileyebilirim hala.

Devamını nasıl getireceğimi bilmediğim cümlelerin altında eziliyorum. Seneler önce başka son yok dedirten avucumdaki o kesik, sana yazmak istediğim her kötü cümlede sızlıyor Mahru. Silsem kalbim, sevsem aklım razı değil. 18

Nasılsın mesela sen? 8

Ayrı geçen 556. Günümüzde, saat dörtte, ben böylesi bir çıkmazdayken sen nasılsın?

İyi olmanı dilesem de bir yanının benim için sızladığını bilmekte isterdim sanırım. Bencillikse bencillik. İsterdim.

Ne yapıyorsun şu an?

Hayal ediyorum Mahru. Gece'yi ve seni... Uyuyorsunuzdur sanırım şu an. Bırakmazsın başka odaya. Bırakmadın, yanında değil mi? Asla bırakmazsın. Sarılmışsındır muhtemelen. Sevmezsin gerçi. Sen sana sarılsın istersin. Boşluğa düştüğünü hissettiğin o anda da uyanır, tekrar elini alıp kendine sararsın. Sarardın yani. Öyleydi. Alışkanlıkların değişti mi? Değişmiştir muhtemelen. Neleri kaçırıyorum Mahru? Sen değişiyorsun ve ben bunu yakalayamıyorum. Bunu düşündükçe de nefes alamıyorum. Mahru ben senden kaybettiğim her dakika için sana yetişemeyeceğim diye çok korkuyorum. Sonra Gece geliyor aklıma. Ben Gece ile bağımı da en çok senden ötürü seviyorum.

Sana yazdığım her an karşımdasın. En son bıraktığım gibi. Konuşsan keşke. Konuşsan ve anlatsan bana. Bilmemek daha çok delirtiyor insanı. Senden dinlememek öldürüyor. Başkalarının anlattıklarındansa senden duyacağım tek kelimeyle ne çok şey anlarım ben bir bilsen. Bilsen ve tek kelime etsen. Bilirsin gerçi. Bildiğinden etmezsin.

Gece'yi de yazmak isterdim sana ama düşlerimde sana benzeyen bir kız çocuğundan fazlası yok. Seni ne kadar çok tanıyorsam, onu da o kadar tanımamak zulmün bir diğer adı gibi. Kokusu nasıl? Asla buluşmamış olmamıza rağmen onu düşündüğümde de senin kokunu alıyorum Mahru. Belki de hep sen kokan bir kız çocuğu olmasını dilediğimdendir, bilmem. Gerçekten bilmezmişim Mahru. Şöyle dönüp bakıyorum da ben

senden başkasını yemin ederim bilmezmişim ve yine yemin ederim ki bilmek istemezmişim.

O kadar çok eksiğim var ki neresinden kapatacağımı, kapatabilecek miyim onu bile bilmiyorum. Gece'nin yaşayamadığım her bir anı için ona ayrı sana ayrı mahcup hissediyorum. Ne hissettin diye soramayacak kadar bile utanıyorum kendimden ama merak ediyorum Mahru, ne hissettin? Gece'ye olan hamileliği nasıl geçti? Aşerdin mi? Çok ağladın mı Mahru? Çok kızdın mı? Hakkındır. Köpek gibi merak etsem de soramıyorum. Çünkü soramadığım sorunun cevabını alınca kaldırıp kaldıramayacağımı bilmiyorum. Çocukluğumu eksik hissettiğim gibi çocuğumu da eksik hissediyorum. Sanırım ben gerçekten temiz olan hiçbir şeyi, hiçbir anı hak etmiyorum Mahru. Hak etmediğim için de eksik yaşıyorum.

Ve şimdi yine seninle vedalaşıyorum.

Hep olmaz dediklerinden, yapamam dediklerinden sınanırmış ya insan, sensizliği öğrenmeyi hiç istemezken sensizlikle sınanıyorum. Bu dünyada benim sınavım sensen, benim sınavım sensizlikse son olmasını diliyorum. Son olsun çünkü artık kaldıramıyorum.

1

Ben senden ayrı geçirdiğim 556. Günde bile yemin ederim hala seni çok seviyorum.

Okuduğum satırların bazı kelimelerini bile tamamlayamayacak kadar çok ağladım. Gözümden düşen her bir damla bir kelimeye düştü, sildim, bana bulaştı. Keşke gözyaşlarımla temizlediğim o satırlar gibi o satırları o an yazan adamın hissettiklerini de silebilseydim. Saatler önce Kanca bana Adana'dan istediğini getirdim diyerek getirmeseydi bu mektubu haberim dahi olmayacaktı.

Kaç tane vardı böyle yazıp yazıp attığı? Adım kaç kere satırlarına dökülmüştü? Kaç gece konuşmuştu Çakır benimle? Ben neleri duyamamıştım? O bizden kaçırdığı her bir anın derdine düşmüşken bizim ondan kaçırdıklarımız nelerdi?

Şu an daha fazlasına ulaşmak için nelerimi vermezdim. Okuduğum satırları hıçkıra hıçkıra tekrar okurken, parmaklarım yazıların üstünde dolandı. Sonra öptüm. Sanki birazdan sarılmayacakmışım gibi göğsüme bastım küçücük kağıt parçasını. 556. Günde, o gece bana bu satırları yazan o adama sarılır gibi sarıldım.

Gözlerim ufacık kalana kadar, artık açamayacağım kadar çok ağrıyana kadar ağladığımda adım seslerini işittim. Hızlıca kendimi toparlamaya çalışıp mektubu saklamaya çalışırken kapı açıldı ve ben gözlerimi kapıdan çekip odanın bambaşka bir alanına bakmaya başladım.

Boşuna bir kaçıştı benimki. Adımları hızlıca yanıma vardığında

önümde diz çöktü ve elleri bir adama en çok yakışacak merhametiyle dokundu yüzüme. ''Mahru.'' Dedi beni kendine çevirirken. Yüzümün ona çevrilmesiyle gözleri endişeyle büyüdü fakat ses tonu oldukça sakindi. "Ağladın mı sen?" diye sordu. Tonlaması bile öylesine iç okşuyordu ki. Çekinme, söyle, derman olayım der gibi. Burnumu çekince. ''Yüzün gözün şişmiş." Dedi anlamlandıramıyormuş gibi göz kenarlarımı okşayarak. ''Neye ağlamış olabilirsin bu kadar?"

Hamileliğimden sebep sıklıkla saçma sapan şeylere bile gözyaşı akıtsam da bu denli bir ağlama hiç yaşamamıştım. Sanki içim dışıma çıkmıştı. Öyle ki şişen gözlerimden Çakır'ı bile çok zor görüyordum. Normalinde bile çok etkileneceğim bir mektupla hamileliğimde karşılaşmıştım ve bu beklediğim bir şey değildi. Onca yaşanılan şey tek tek belirdi zihnimde. Çocukluğum, gençliğim, dünüm. Her birini anımsayınca yükü omuzlarıma tekrar binmiş gibi bir ağırlık hissettim. Düşünmek bile zihnimin yorulmasına sebebiyet verirken Çakır'ın tek bir dokunuşuyla bugünümü de hissettim. Tüm merhametiyle dokundu bana, tüm sevgisiyle. Ve bugün böyle oluşumuz geçmişin tüm kasvetini, yorgunluğunu, yükünü attı omuzlarımdan.

Burnumu çekerek arkama sakladığım mektubu çıkarınca eli yüzümden düştü ve merakla uzattığım mektubu aldı. Önce şaşırmış gibi kaşları yukarı doğru kalktı, sonra o kaşlarını sinirle çattı. Birkaç saniye bakması bile yetmişti ve tamamını okumadan elindeki kağıdı ortamıza doğru savurarak ''Kim

gönderdi bunu sana?" diye sordu.

O an bunu saklayanın, getirenin, haberdar edenin dahi gazabından kaçamayacağını anlayınca gizlemek durumunda kaldım. Omuz silkerek burnumu çekerken "Konumuzun bu olduğunu hiç sanmıyorum." Dedim dudak bükerek. Elim gözyaşlarımı temizlerken sildikçe akan yaşlardan hala ağladığımı anlamıştım.

Sehpanın üstündeki peçeteyi işaret ettiğimde uzandı ve "Mahru bunları senin okumanı isteseydim sana yollardım zaten." Dedi bana uzatırken. "Kim gönderdi bunları sana?"

Burnumu silerken ağlamaya devam ettim ve "Bana yazdığın şeyi okumak benim hakkımdı." Dedim aksi bir tavırla karşı çıkarak. "Kimin getirdiğini bırakta neden göndermediğini söyle." Bir peçete daha istedim, verdi. Tekrar burnumu silerken "Ayrıca kimin getirdiğini asla söylemeyeceğim." Diye ekledim. O kadar net ve kendimden emin söyledim ki bunu ısrarcı tavrı zaman kaybı olurdu. Üstelik ben hamileydim. Zorlayamazdı. Zorlasa da hamileydim ve ben ne dersem o olmak zorundaydı. Hamileliğimi hiç düşünmeden bu uğurda kullanacağımı bilmeliydi. Hamileydim sonuçta ve bu benim hakkımdı.

Burnumu çeke çeke ağlarken "Ayrıca 556. Günümüzde ne halt ettiğimi de bilmiyorum." Dedim bir peçete daha istedim, verdi. Elimde biriktirdiğim yığını hemen yanıma koyarken vicdan

azabından ölmek üzereydim. "Sen her şeyi günü gününe yazmışken ben günü nasıl bitirsem, bitirsem de düşünmesem diye kırk takla atıyordum. Benim senin her gününü okuma şansım varken, senin yok. Çünkü sen bana böyle bir şey yaptığını söylemedin ve ben senin için hiçbir şey biriktirmedim."

Oturduğum yerde bağdaş kurmak istedim ama karnım o kadar büyüktü ki, ödemden şişen ve bana zorluk çıkaran vücudum bana hiç yardımcı olmuyordu. "Böyle bir şey olmayacak tabii ki Mahru. Devamını okumayacaksın. Sana bunu da kim yolladıysa, kim benim attıklarımı alıp sakladıysa-" Elimi uzatınca sustu, tuttu ve ben önce ayaklandım, sonra yatağa geri doğru otururken bağdaş kurdum. Sarkıttığım ayaklarım öylesi çok ağrımıştı ki neye ağlasam şaşırdım.

O ısrarla hayır derken ben de aynı ısrarcılıkla başımı iki yana sallıyordum. "Artık çok geç." Bir peçete daha istedim, diğer söylediklerini duymazlıktan geldim. Geri adımlamaktan yorulmuş gibi peçete kutusunu alıp önüme bıraktı ve ben içinden bir tane çektim. "Çok büyük bir para ödedim gerisini almak için." inanamıyormuş gibi gözleri irileşti. Bunu sahiden yapıp yapmadığımı sorgular gibi bakıyordu ama yapmıştım. Kim olsa yapardı. O da yapardı. Omuz silkerek konuşmaya devam ettim. "Senin yazdığın, benim hakkım olan o mektuplara para ödedim ben. Sen yollamadığın için bir de maddi olarak zarara girdik." Dedim azarlar gibi. "Üstelik benim param olmadığı ve çalışmadığım için senin parandan ödedim. Yani kendi

yazdıklarına kendin para vermiş gibi oldun. Tam bir enayi işi."

Gülmekle, kızmak arasında bir yerde birkaç saniye kalınca "Mahru bir tanesini okuyunca ne hale gelmişsin." Dedi, omuz silktim. "Onları ben sana okutur muyum? Üstelik sanıyorsan ki hepsi böyle aşk dolu, yanılıyorsun. Sana çok kızgın olduğum anlarda oldu ve onları da yazmaktan çekinmediğim zamanlar."

Önden uyarmak istemiş olmalı fakat umurumda bile olmadı. Tekrar omuz silkerken vazgeçmeyeceğimi belirttim. "Ne hoş." Dedim tekrar burnumu silerken. "Onları da okuyunca bugün senin beni ağlattığın gibi o gün de ben seni ağlatırım."

Bana doğru yanaşınca yavru köpek gibi dudak bükerek başımı ona doğru kaldırdım ve o sıcacık bir sevgiyle gözlerimdeki yaşı silerken "Tamam ağlarım." Dedi hiç gocunmadan. "Ama sen ağlama artık." Böyle konuşunca daha çok ağlayasım geliyordu ve çenem titriyordu.

Yeni bir krizin eşiğine geleceğimi anladığında ve bunu izlemek istemez gibi beni kendine doğru çektiğinde başım çelikten olan karnına doğru kapanmıştı. Ağlarken de adama yükselemezsin Mahru. Parmak uçları saçlarımın arasına varlığını belli edecek kadar çok baskılar uygularken "Mahru, Mahru, Mahru. Mahru'm." Dedi bir çözüm yolu arar gibi.

Sonrasında da bulmuş olmalı ki boynumdan tutup beni geri

doğru çekerken gözlerimin içine baktı ve ''Ödeşelim mi?'' diye sordu. Anlamadığımdan kaşlarımı çatınca ''Senin okuyacak bir sürü şeyin olacak ya, benim sana verebileceğim hiçbir şeyim yok diyordun. Ben mektupta da yazmıştım. Merak ettiğim bir sürü şey var ama bunları sana soramayacak, senden isteyemeyecek kadar mahcup ve korkak hissediyorum kendimi.'' Hala anlamamış, sadece ona bakarak sürekli burnumu çekiyordum. ''Eğer bana böyle bir şeyi hediye edersen çok mutlu olurum. Hamileliğinde, Gece'nin bebekliğinde, doğumunda çektiğin kaydettiğin tüm fotoğrafları ve videoları birlikte izlesek olur mu? Onları izlerken sen o an hissettiklerini, o gün olanları anlatsan olur mu?''

Anında gözyaşlarım durmuş, heyecandan nasıl yerimden kalkacağımı bilememiştim ve onun eline tutunmuştum. Kalkmanın eşiğinde, telefonumu gözlerim ararken ben çoktan kabul etmiştim de cevap vermek için geç kalmıştım. ''Olur olur.'' Dedim sonra paytak paytak telefonuma erişirken. Telefonumu almış arşivime doğru yola çıkmıştım ve o da peşime takılmıştı. Eğer amacı beni susturmaksa başarmıştı. ''Ama bazı hoşuna gitmeyen görüntüler de olabilir.'' Dedim arşivdeki gezintim sırasında.

''Anlamadım.'' Dedi peşimden merdivenlerden inerken. O tek bir kelime öylesine toktu ki nasıl cevap versem bilemedim.

''Fransa'da şirkette bir arkadaşım...'' Dedim duraksadım

ve ''Erkek bir arkadaşım.'' Diye kısa, önemsiz bir detayı araya yerleştirerek hızlıca devam ettim. ''hamileliğimde çok yakındı bana. Gece'nin tekmelerini de çok seviyordu. Zaten tekmelerinin olduğu çoğu videoyu da o çekti. O yüzden bazılarında Gece ile temasını mecburen izleyeceksin.''

''Yo yo yo.'' Dedi siniri bozulmuş gibi başını iki yana sallayarak. Önüme geçtiğinde ''Böyle bir şey olmadı.'' Dedi. Olmadı değil de ne olur olmasın der gibi bakıyordu.

Gözlerimi hızlıca kırpıştırırken ''Arkadaş.'' Dedim tebessümle. ''Vallahi sadece arkadaş.'' Çakır'ın yine de hiç hoşlanmadığını hatta şu an o görüntüleri yok etmek istediğine, Gece'den sebep edemeyeceğine de emindim. Çıkmazı sinir bozucuydu.

Yanından geçip koltuğa ilerlerken ''Ödeşmekten bahsediyorduk.'' Dedim imalı bir tonlamayla. ''Mektubunda yazdığın sitemlere karşı görüntüler.''

Ben kıkırdarken o ''Mahru, Mahru, Mahru.'' Diyerek yanıma kuruldu. ''Ceza mısın ödül mü kestiremiyorum bazen.'' Her duyguyu hissedebileceğimiz o birkaç saatlik zaman dilimine giriş yaptık. İyi ki de yaptık. Bir kez daha geçmişte yarım kalan, eksik kalan bir yeri tamamladık.

...

Gözlerim kapalı derin bir uykunun kollarında süzülüyordum bence. Yani son ana kadar öyle hissediyorum. Sırtım Çakır'a dönükken pozisyon değiştirip yüzümü dönene kadardı her şey. Zaten normalinde de ona yapışık yaşayacak kadar çok sırnaşırken şimdi saatler önce hissettiğimiz o duygu dolu saatler beni ona daha çok itiyordu. O kadar çok seviyordum ki dokunmasam, sevmesem yitip gidecekmişim gibi. Görmeyince göresin, görünce öldüresin gelen varlığa koca denirmiş zaten. Şimdi tam şu an senelerce görmediğimden göresim geldiği evredeydik sanırım. Sonrası nasıl oldu bilmiyorum. Bacağımı bacağının üstüne atmak istedim, iki ayağının arasına sıkıştırdı. Sonra elini bana doğru attı ve beni kendine doğru çekti. Ben de hiç düşünmeden, sorgulamadan sarıldım ona. Aramızda kocaman karnım mesafe oluştursa da alnı alnıma dayanıyordu ve sıcacık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Bu sıcakta çekilmez olsa da kısa bir süre bozmak istemedim.

Omzuna doğru attığım elimden sebep kolumun ağrıdığını hissedince boynuna doğru düştü elim. Parmaklarım çenesiyle boynu arasında yayılmış öylece dururken başını hafifçe yukarı doğru oynattı. Gözlerim bir an olsun açılmamışken dudaklarının varlığını çok çok dibimde hissettim. Sonra istemsizce onun dudaklarına sürtmeye başladım dudaklarımı. Uyuyordum bu süreçte. Yani uyuduğumu düşünüyordum. Tam anlamıyla uyanık değildim ama derinde bir uykuda sayılmazdım. Uyku mahmurluğu tam olarak buydu sanırım. Hem kendimdeydim hem değil. Sadece tek istediğim böylesi bir yakınlıktayken onu

öpmekti.

Elimle onu kendime çekmek ister gibi boynuna bastırınca dudakları aralandı. Kurumuş dudaklarımız üst üste geldiğinde benim aralamam onun yardımıyla oldu. Alt dudağımı dudakları arasına alınca sıcacık nefesiyle sarmalandım. Bu süreçte eli belimde hareketlendi ve ben ona daha çok sokuldum. Uyuyorduk. Onun da uyuduğundan o kadar emindim ki. O iki dünya arasında bir yerde cebelleşirken öpüşmeye başlamamız gerçekliğe dönmemize sebebiyet vermişti. Başı yastıktan kalktı, daha rahat öpebilmek adına çenemden kavradı ve biz ufacık bir öpüşmeyi kocaman bir şeye dönüştürüverdik. ''Biz...'' dedim tam olarak bütünüyle ayılmanın eşiğinde idrak etmiş gibi. ''Ne yapıyoruz?''

Saçlarımı karıştıran elleri beni mayıştırırken sıcacık dudakları kıvrandırıyordu. ''Sanırım.'' Dedi uyku mahmuru bir sesle. ''Sevişiyoruz.''

Öyle yapıyorduk galiba. Sorgulamadan, durmadan devam ederken elim sakallarının üstündeydi. ''Saat kaç?'' dedim. Sesim normal bir tonda olmasına rağmen yeni uyandığımdan sebep daha kısık ve çatlak çıkıyordu.

''Bilmiyorum.'' Dedi burnunu yanağıma sürterek. Zaten Ağustos sıcağı vardı bir de sıcacık nefesleriyle iyice cehennem yerine dönüyordu şu an benim için. O gözlerini açmış olmalı

ki ''Karanlık hala.'' Diye devam etmişti. Sonrasında da tekrar öpmeye başlamıştı. Çok garip bir histi. Uyurken bile birbirimizi arzulamak, bir anda birbirimizde kaybolmak hepsi çok ilkel ve tarifsiz bir hazdı. Dudaklarımdan kopan dudakları boynuma doğru ulaştığında çok garip bir şey oldu ve sevişmenin tam ortasında aklıma yemek yemek düştü. Düştüğü anda da içim kemirilmiş gibi hissettim. Hâlbuki şu saniyeye kadar böyle bir şey yoktu.

O an gözlerim hızla açıldı ve sakallarındaki elim boynuna doğru düşerken ''Çakır.'' Dedim yutkunarak. Ben de ipler kopalı ne ara bu kadar çok olmuş gibi hissediyordum. ''Uyanık mısın?''

Teninin yumuşaklığı kadifeyi andırırken başparmağımla boynunu okşadım ve ''Fazlasıyla.'' Diye bir yanıt aldım.

Onun bahsettiği imayla benimki çok çok başkayken yüzüme sevimli bir gülümseme yerleştirdim ve ''Tamam o zaman hadi bir şeyler yemeye gidelim.'' Dedim.

Hareketli dudakları anında durdu ve başını boynumdan kaldırırken ''Ne?'' diye sordu. Kaşları çatılmıştı ve tabii hiç beklemediğinden şu anda hoş bir ifadesi de yoktu. Gözlerimi hızlıca kırpıştırarak ''Bir şeyler.'' Dedim. ''Ne olduğunu bilmiyorum. Yola çıkınca seçeriz ya da görünce aklıma gelir. Nasıl canım çekti anlatamam.'' Dedim dudaklarımı ısırarak. ''Böyle sanki şimdi o aşerdiğim şeyi bulmazsak ve yemezsem

ölecekmişim gibi. Ya ben niye böyle oldum onu da bilmiyorum.'' Dediğimde yüzüne bir gülümseme yerleştirip kendini yatağa doğru atmıştı.

O yattı, ben oturur pozisyona geçtim ve kocaman karnımdan sebep bağdaş kurdum. ''Gerçekten ben böyle değildim.'' Dediğimde siniri bozulmuş gibi gülüyor ve ayılmak için gözlerini ovalıyordu. ''Gülme.'' Dedim ben de gülerken. Elimi karnıma koydum. ''Gece'ye hamileyken böyle değildim ama oğlun benim tüm hücrelerimi sömürüyor. Erkeklerin çok yemesi anne karnında da aynıymış gerçekten bak.'' Dedim kendimi açıklamak ister gibi. ''Yoksa benim sürekli aç olmamın başka bir açıklaması olamaz. Bin kilo oldum biliyorum ama durduramıyorum kendimi.''

Hala gülmeye devam edince yastığımı alıp yüzüne doğru vurdum ve ''Ya gülme.'' Dedim kaşlarımı çatarak. ''Hadi kalk gidelim. Lütfen.'' Kolundan tuttum ve ''Lütfen Çakır, lütfen.'' Diye üsteledim sanki götürmeyecekmiş gibi.

Yorgunluktan mı yarım kalışından mı bilmem ''Bu saatte mi?'' diye gülerek sorunca kaşlarımı çattım. Elimdeki yastığı kenara bıraktım ve işaret parmağımı havaya kaldırırken ''Duydun mu?'' diye sordum.

Gerçekten de bir şeyi duymayı bekler gibi dikkat kesilince havadaki parmağımı sol göğsüme doğru götürdüm ve ''Kırıldı.

Duydun mu çıt sesini?'' diye sordum. Daha çok gülmeye başlayınca ben de ona eşlik ettim ve ''Gülme, kalk!'' dedim.

Kalkmadı. Bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekerken ''Bakayım.'' Dedi ciddiyetle. ''Ne kadar kırılmış?''

Üstüne çekiyor sandığım noktada beni yatağa tekrar geri yatırdı ve kendisi üstümde doğruldu. Gidişatı anlamıştım ve ''Gideceğiz ama.'' Dedim anlaşma yapar gibi. Çenesini tutup onu durdurduğumda bunun anlamı evet demezsen bir adım ileri gidemezsin demekti.

Çapkın ve arsızca bir gülümseme vardı yüzünde. ''Bakalım önce ne kadar kırılmış.'' Dedi üstümdeki pijamanın düğmelerini seri hareketlerle çözerken. ''Kırıldığın yerden öpeyim önce seni, kırıklarını onarayım...'' dedi başı göğsüme doğru kayarken. ''sonra gidelim tabii. Doyuralım karnımızı.''

...

En son ne zaman böyle saate bakmadan dışarı çıkmıştım hatırlamıyordum. Saat 3 civarındaydı ve tabii birçok yer kapalı, sokaklar, yollar gündüze göre daha boştu. Kendi aracımız ve arkada bizi takip eden bir koruma aracı eşliğinde birçok yeri dolanmıştık. Ne yiyeceğime karar vermiş olsaydım eğer daha kolay olabilirdi. Açık olmayan bir yeri açtırma şansımız da olabilirdi böylelikle fakat canımın ne istediğini bilmiyordum.

En son bir midyecinin önünde durup koca tepsiyi yiyerek bitirdiğimde Çakır bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. Böyle şaşırmasına gerek yoktu bence, çünkü tepsi çokta dolu değildi.

''Yetti mi?'' diye sordu sonuncusunda. Başımı salladım ve o ödemeyi yaparken ben arabaya doğru ilerlemeye başladım. Aslında yetmemişti. Yani istediğimin bu olmadığına emindim çünkü hala yeme isteğimi bastıramıyordum. Sadece o kadar çok gezmiştik ve ben bir şey bulamamıştım ki Çakır'a acıdığımdan bunu dillendiremiyordum.

Arabaya yerleşip koltuğumu geri doğru ayarladığımda yatar bir pozisyona gelmiştim ve elim karnımla midem arasında bir yerde dolandı. Oturduğumda karnıma yaptığım baskı zaten rahatsız ediciyken bir şeyler yediğimde bu daha da çekilmez hale geliyordu. Hatta o kadar ki nefes alışverişlerimi bile yarım yapıyordum sindirene kadar. Tam anlamıyla dolu bir nefes aldığımda çatlayacakmış gibi hissediyordum.

Çakır arabaya doğru gelirken arkasında kalan adamın yüzündeki mutluluk ve tezgâhı heyecanla toplayışı sanıyorum ki Çakır'ın iyi bir ödeme yapmasından kaynaklıydı.

Arabaya binip beni yatar halde görünce ''Yersen o kadar.'' Dedi gülümseyerek. ''Nefes bile alamazsın böyle.''

Ona laf yetiştiremeyecek kadar çatlayacak gibi hissediyordum

kendimi ve camı aralayarak başımı çevirdim. Aldığım yarım ama temiz olan hava arabayı hareketlendirmesiyle daha da arttı ve iyice soludum.

Evin yolunun aksi bir yere gittiğimizi görünce ona doğru çevirdim kendimi ve ''Nereye gidiyoruz?'' diye sordum.

Tek eliyle direksiyona hâkimiyet kurarken bir hayli rahat pozisyonda sanki evde bir koltukta oturuyormuş gibi hissettim. Üzerinde gündüz giydiklerinin aksine daha rahat gri bir eşofman, beyaz bir tişört vardı. Diğer kolu cama yaslanmış, eli tesadüfi bir şekilde, bilinçsizce sakallarının üzerinde dururken onu izledim. Özensiz bir anında bile benim üzerimde böylesi bir etki bırakması hiç etik değildi. Kesik kesik solumalarıma, bir de iç çekme eklendi ve en son ''Çakır.'' Diye seslendim. ''Nereye gidiyoruz dedim.'' Ben konuşuna kadar o da dalgın duruyordu. Hatta o kadar dalgın duruyordu ki yolu kaçırdı sandım.

İkinci kez sorduğumda dikkatini çekebilmiş ve bana bakmasını sağlayabilmiştim. ''Mahallenin yakınlarındayız sevgilim.'' Dedi tekrar önüne dönerek. ''Çıktık madem hava alalım biraz.'' Sonra kendi başına karar vermiş olmanın düşüncesizliğinden rahatsız olmuş olacak ki ''Olur değil mi?'' diye sordu tekrar bana dönerek. ''Uykun falan yok.''

''Yok yok.'' Dedim başımı iki yana sallayarak. ''Olur uğrayalım.''

Nereye uğrayacağımızı bilmiyordum ama o sormadan gittiğine

göre biliyordu sanırım. Belki de hep oturduğumuz o tepeye çıkacaktık. Birlikte olduktan sonra nereye gittiğimizin de çok bir önemi yoktu benim için.

Başım cama yaslı yolu izlerken gördüğüm Köfteci arabasıyla ''Çakır dur.'' Dedim olduğum yerde sıçrayarak. Öyle bağırırcasına söyledim, öyle telaşla bastı ki frene eğer kemerim takılı olmasaydı savrulurdum.

Ani duruşumuzla arkamızdaki arabada panik olmuş, anında herkes içinden inerken ''Ne oldu?'' demişti Çakır yüzüme endişeyle bakarak.

Gözlerinden an be an geçen birkaç saniyenin tedirginliğini görebiliyordum. Herkes o kadar paniklemişti ki köfteci gördüğümü ve köfte istediğimi söylemeye bile çekinmiştim. Oturduğum koltukta aşağılara doğru kayarken işaret parmağımla dışarı doğru gösterdim ve ''Köfteci.'' Diye mırıldandım.

Çakır'ın bir şey oldu diye pür dikkat bakışları köfte dememle kapanmış, kendini koltuğa geri doğru yaslamış ve derin bir nefes almıştı. ''Aklımı aldın Mahru.'' Dedi tok, yüksek bir sesle. Her ne kadar kırıcı olsa da kendisi sevimli bir tebessümle yüzüne baktım.

Hemen peşine de hızlıca gözlerimi kırpıştırarak ''Hadi köfte

yiyelim.'' Dedim. Kemerimi çözüp arabadan indiğimde Çakır'ı beklemeden köfte minibüsüne doğru yürüyordum ki bana yetişti. Söylene söylene yanımda ilerlerken haklı olduğundan susmak durumunda kaldım ama aklım o an başka şeyler düşündü söylediklerini duymamak için.

Verdiğimiz köfte siparişlerinden önce iki tanesi çıkınca özür mahiyetinde onları çocuklara verdim. Yok falan dediler ama zorla verdim.

''Çocuklara verdim önce.'' Dedim kendi köftemi de alırken. ''Telaş ettirdik sonuçta.''

Çok büyük bir şey yapmışım da ondan bahsediyormuşum gibi baktı Çakır yüzüme. Büyük bir şey yapmıştım zaten. Canımın çok çekmesine rağmen önceliği onlara vermiştim. Ayranımı da alıp ilerlerken ''Vermeseydin sevgilim.'' Dedi o da kendi köftesini alıp peşime takılarak. ''Canı çeken sendin. Beklerlerdi birkaç dakika daha.''

''Olsun.'' Dedim yine yüce bir tavırla.

Ben arabaya doğru yolumu çevirince ve o düz bir istikamette kalınca ''E arabaya binmiyor muyuz?'' diye sordum.

''Hayır.'' Dedi beni de önüne katarak. ''o kadar şey yedin, nefes bile alamıyorsun. Onu da yersen çatlayacaksın artık. Biraz yürü,

sindir en azından.''

Haklıydı. O yüzden köftemden bir ısırık alarak yanında paytak paytak yürümeye başladım. Kısacık sohbetimiz, yürüyüşümüz okulun önüne geldiğimizde son buldu. Ben bilinçsizce yürümüştüm ama o sanki varış noktamız zaten burasıymış gibi getirmişti.

''Aaa bizim okul.'' Dedim heyecanla. Önce elimdekileri Çakır'ın eline tutuşturuverdim sonra okulun demir kapısını açıp bahçesine girdim.

''Hiç değişmemiş.'' Dedim etrafımda dönüp incelemeye başlayarak. Hala aynı kavuniçi rengini kullanıyorlardı okul duvarlarında. Üç katlı bir binaydı. Hemen karşısında küçük tek katlı bir ek binası vardı ve orası anaokuluydu. İkisinin arasındaki beton zeminde de voleybol için file gerilmişti. Başlarında da basket potaları yer alıyordu. Etrafı çam ağaçlarıyla çevrili olan okulun hemen girişindeki banka Çakır yerleşince ben de gidip yanına oturdum.

''Senelerim burada geçti benim.'' Dedim buruk bir özlemle iç çekerek. Elindeki köftemi aldım, ayranımı açtım ve bir yandan yerken bir yandan konuşmaya devam ettim. ''Yarısında sen de vardın.''

''Ve kabul et.'' Dedi özgüven patlaması yaşarken. ''En güzel olanı

o zamanlarındı.''

Alaycı bir kahkaha atıp inkar ettim fakat tam da söylediği gibiydi. Onu tanımadan önce yokluğunun farkında bile değildim ama geldi. Geldi ve ben onu tanıdım. Tanıdıktan sonra da o gidince hiç aynı kalamadım. Sıradanlaşamadım bile. Ondan öncesi vardı da sonrası yoktu, boştu.

''Hatırlıyor musun bir müdür vardı. Okuldan gidince seni de gittiği okula aldırmak istemişti.'' Soruyordum ama hatırladığını da biliyordum.

''Babam bana göz kulak olsun diye...'' Cümlesini tamamlamadan ağzımdaki lokmayı hızlıca yuttum ve bedenimi ona doğru çevirerek ''Kayırsın diye. Lütfen.'' Diyerek düzelttim.

Ilık bir rüzgar esiyordu. Çocukken oturduğumuz o bankta şimdi çocuğumuzla birlikte oturuyorduk ve öylesine keyifliydi ki.

Başını hafifçe eğip gülümserken açıkça kabul etmedi ama reddetmedi de. ''Neyse.'' Diye geçiştiriverdi. ''Babam onunla özel olarak ilgilenince o da benimle özel ilgilendiğinden.'' Diyerek makul bir açıklama yapmıştı ve bence bu kabul görülebilirdi.

''Evet bu olur tamam.'' Dedim tekrar önüme dönüp ayranımı içmeye devam ederken. ''O yüzden seni de oraya götürmek

istedi ama sen gitmedin.''

''Günde birkaç saat görüyordum zaten seni. Evden de hiç çıkmıyordun ki. Ben seni bir daha nerede görecektim.''

''Ya bak gör, bak.'' Dedim kendimi övmekten geri duramayarak. ''Ben senin bildiğin o kızlardan değilimin tanımıymışım resmen. Kendini özel olarak görüyor musun?'' Gör dercesine bakarak başımı salladım. ''Bence görmelisin.''

''Gördüm.'' Diye karşılık verdi yumuşacık bir tebessümle. ''Baktım, gördüm ve sevdim. İyi ki sen de sevmişsin de beni seçmişsin. Yoksa Allah korusun sevgilim o bildiğim kızlara kalsaydım şu an halim ne olurdu Allah bilir.''

Dalgaya vurmamış olsaydı çokta romantik olabilirdik. ''Ya Çakır.'' Diyerek ona yükseldiğim sırada bebek Seyhanlı tarafından tekmelendim. Sanıyorum ki bana odaklan diyordu. Öyle yapma niyetiyle ayranıma uzandım ki bittiğini fark ettim. Ayranım bitmişti ama köftemin yarısı duruyordu.

''Bir de bir Fen hocası vardı hatırlıyor musun? Gökhan hoca.''

Canım o kadar çok ayran istiyordu ki ne yapacağımı bilemedim.

''Çok değişik adamdı. Hatırladın mı?''

Ayran istesem mesafe epey vardı, olmazdı sanırım. Olurdu

da tüm anın içine ederdik. Şöyle varla yok arası bir şekilde arkamızdaki çocuklara baktım. Onlarda ellerindekileri yiyor, hararetli bir sohbetin içinde gibi duruyorlardı. Onları da bölmek istemedim.

''Yani herif hem yalan konuşuyordu hem de ilgi çekiyordu çok ilginç.''

Çakır'ın ayranına doğru baktım. Hiç içmemişti. Belki de canı içmek istemiyordu da ayıp olmasın diye biz alırken o da almıştı. Ayranına bakarak yutkundum ve nasıl sorabilirimin hesabını yaptım.

O ara seslenişlerini duydum, bir şeyler diyordu ama çok şey yapamadım.

''Uzaya çıkmıştım ben Mahru hatırlıyor musun?'' Bedenini birden bana çevirip baskılı bir ses kullanınca hızlıca bakışlarımı yüzüne sabitledim ama ne söylediğini çok anlayamadım. Yüzüme bir gülümseme koyup boş boş baktım. Ama sanıyorum ki konumuzla alakası yoktu gülümsememin. Yanlış yerde gülmüştüm galiba.

Aramızda duran ayranını alıp bana uzatırken ''Al sevgilim.'' Dedi. Yakalanmıştım sanırım. Çok emin olamadım alıp almamak konusunda. ''İki saattir gözün ayranda al.'' Dedi çekinme der gibi. Bir miktar rezil olmuş gibi hissetsem de tutmaktan da geri

duramadım. Tuttum ama tam alamadım. ''Sen içeceksen.'' Dediğimde ''Yok içmeyeceğim iç sen.'' Dedi.

Öyle deyince aldım bende. ''Bunu şey gibi düşün.'' Dedim açarken. ''Hani az yemek vardır. Tüm yemeği çocuklarımıza veririz ve biz aç kalırız. Şimdi sen de öyle yapmışsın gibi düşün. Bebek Seyhanlı benim içimde olduğu için ben içiyorum ama aslında o içiyor gibi.'' Açtım ve içtim. ''Tabii sen yine de içmek istersen.'' Dedim, devam etmeme izin vermeden ''Afiyet olsun Mahru'm.'' Dedi. ''İçmeyecektim zaten.''

Öyle deyince içim rahat rahat içtim. Gerçi içim rahat olmadan yarısını bitirmiştim bile. Diğer yarısını da rahat rahat içmek için yanıma koydum, güldü. Geri isterse ne kadar içersem kar mantığıyla bitirmişim gibi durmuştu. Rezillikti, rezillik.

''Ne konuşuyorduk?'' diye sordum köftemi yerken. ''He Fenci.'' Diye girdim sonra söze. ''Ay evet ya. Adam bir kere kardeşimin uzay mekiği var demişti hatırlıyor musun? Sonra da tüm okula sizi bindirip götüreceğim, uzayı gezeceğiz demişti.''

''Öndeki koltuklara oturtmak içinde sorular sormuştu.'' Dedi, başımı salladım ama hoşnutsuzca.

''Sanki ben bilemezmişim gibi, sana sorduğu soruyu doğru bildin ve beni seçtin.'' Kınarcasına çıkan sert tonlamamla yok artık dercesine bakıyordu ama bunu dillendirmedi.

''Haklısın sevgilim.'' Dedi bir de. Dudak büktüm sakinliği karşısında. Eğer bu gece Çakır'ın sınanma gecesiyse çok çok başarılı geçiyordu. ''O kalabalığın hepsine tek tek soru soramayacağından bilene arkadaşını da seç geç kenara diyordu. Özür dilerim hocanın tesadüfen beni seçmesiyle soruyu bildiğim için. Sonrasında da seçim hakkım varken seni seçtiğim için.''

Şimdi böyle söyleyince de tuhaf olmuştu. Yine de bir şey demeden direkt konuya odaklandım. ''Kardeşimin uzay mekiği dediği bilgisayar odası olması. Sandalyelerde koltuklar. Bilenleri ön sıraya oturtup uygulamadan uzayı gezdirmesi...'' Hayal kırıklığıydı.

Çakır kahkaha atarken ''Diyorum ya.'' Dedi. ''Adam yalancının tekiydi ama merakta ediyorduk. Helal olsun valla. Oyunla öğretiyordu.''

Kendi adına konuşabilirdi. Çünkü ben hayal kırıklığı yaşayınca hiçte odaklanamıyordum derse falan. Hiçte bir şey öğrenmiyordum yani. Artık köftemin sonlarına doğru geldiğimde patlamak üzereydim ve arkama yaslanıp derin derin nefesler aldım.

''Eskiden.'' Dedim karnımı sıvazlayarak. ''Seyyar bir köfteci vardı. Onda yediğim köftenin tadını asla bulamıyorum hiçbir şeyde. İlginç olan ise koca bir ömür geçecek kadar olmasına

rağmen hala tadını unutmamış olmam."

Çakır o kadar aheste aheste yiyordu ki sanırım açlığından değil de bana eşlik etmek istediğindendi. Yoksa şimdiye çoktan bitirmiş, üstüne iki tane daha yemiş olması gerekiyordu. "Organlarında hafızası varmış çünkü." Dedi. Sonra emin olamadığından duraksadı. "Yani doğruysa eğer öyle okumuştum. Ondan unutulmuyormuş."

İlginçti ama saçma değildi. Olma ihtimali yüksekti. Üstelik az önceki merakımı da tatmin etmişti bu cevap. Sadece onu da değil, birçok şeye cevap olmuştu benim için.

"O yüzden miymiş yani özleyince gözümün hep seni arayışı?" Hiç beklemediğinden olsa gerek başını bana doğru çevirdi ve dudak kıvrımları keyifle yukarı doğru yükseldi. Parmak uçlarımı dudak kenarlarında gezdirdim. "O yüzden miymiş dudaklarımın uyku sersemi bile seni bulması?"

Gülümseyişi onca sorunun cevabıydı zaten. Çakır sevildiğini hissediyordu. Bunu hissetmekte onu hem utandırıyor hem mutlu ediyordu. Bir insanın sevilince göz bebekleri bile gülüyordu.

"O yüzdenmiş." Diye karşılık verdi dudak kenarını seven parmak uçlarımı öperek. "O yüzdenmiş aklımın sen yokken bende olmayışı."

İç çekerek gülümsedim. Beni çok seven bu adamı ben de bütünümle çok sevdim.

Zaten mümkün değildi tek bir kalple birbirimizi seviyor oluşumuzun açıklaması. Bütünüyle, bütünümle seviyordum onu. Kalbim kırılsa, gözlerim arıyor, aklını kaybetse, dokunmak için an kolluyordu. Yine sızlayan dudaklarım ihtiyaçtan ona kapanırken anladım. Kelimeler sadece zehir değil, şifa da oluveriyormuş. Anladım. Çok sevince geçmez denilenler bile geçiyormuş.

...

Hamileliğimin yedinci ayı bitmek üzereyken yaptığım sadece yatıp kalkmaktı. Gece'ye olan hamileliğimin aksine daha ağır geçiriyordum. Vücudum şişiyordu mesela çok fazla. Ellerim ayaklarım karıncalanıyordu. Mideme yaptığı baskı çok fazlaydı. Organlarım sıkışıyormuş gibi hissediyordum. Çoğu zaman nefesimi bile eksik alıyormuşum hissi baş gösteriyordu. Esat ile ortak olduğumuz işe sayesinde daha az vakit harcıyordum. Her şeye birlikte karar veriyorduk ama benim için bu süreçte her şeyi derleyip toplayıp önüme sunuyordu. Ne ben onun fikirlerini geri plana atıyordum ne o benim. Sadece ikimizin verdiği kararlarla ilerliyordu her şey. Tasarımlar hariç. Tamamı bana özeldi, benden başka kimsenin söz hakkı yoktu. Bir de vakit bulabildiğim zamanlarda onlarla uğraşıyordum.

Uzandığım yerden telefonumla birlikte suyumu alırken bildirimlerimi kontrol ettim. Çakır'dan bir mesaj vardı o kadar.

Çakır Seyhanlı: 1 saate evdeyim güzelim, hazırlanırsınız çıkarız.

Mesajı 15 dakika önce atmıştı. Şimdi kalksam anca hazırlanırdım. Suyumu içtikten sonra zar zor doğrularak oturur hale geldim ve o sürede Mihriban'ı aradım. Kızın en özel gününde maalesef ki yanında olamıyorduk.

Hazırlanıyordur düşüncesiyle açmayınca kapatacaktım ki son saniye cevap verdi.

''Mahru'm.'' Dedi bana kötü hissettirmemek adına sıcacık bir sesle. Kendi düğününde dahi kırılmak gücenmek bir yana dursun karşı tarafın ne hissedebileceğini düşünüp ona göre hareket ediyordu.

''Mihri'm.'' Dedim vicdan azabıyla. ''İyi misin? Her şey hazır mı? Gelemedim diye nasıl içim gidiyor anlatamam. Bir sorun yok değil mi? Her şeyi hallettiniz mi? Bak gelirim bir şekilde gerçekten.''

''Kız dur sakin.'' Dedi gülerek. ''Her şey hazır sen merak etme. Gelsen de ne yapabilecektin ki. Siz Şura ile kendinize ve bebeklerinize iyi bakın yeter bana. Hazırlık dediğini kuaför yapıyor zaten. E akşamda düğünde varsınız, sorun yok. Ben

bile şimdi giriyorum eve. Fotoğraf çekimiydi falan derken anca. Girdiğimiz gibi de çıkacağız. Siz de direkt salona geçersiniz orada görüşürüz.''

Haklıydı bir yandan. Ben onun peşinde gezemeyecek kadar kötü ve ağır hissediyordum kendimi. Şura zaten hamilelik olarak benden önde gidiyordu. Yük olurduk. İkimizde bu yüzden yanında olamamıştık ama çok şükür ki Ferdi ona olabilecek her şey olabiliyordu. Onunla tamamlanıyor, mutlu olduğu gözünün içinden, sesinin tonundan bile belli oluyordu.

''Tamam o zaman.'' Dedim hiç üstelemeden, vaktinden çalmadan. Annesi, ailesi ile geçireceği son bekar saatleriydi. ''Bir şeye ihtiyacın olursa ara ama tamam mı?'' diye özellikle belirttikten sonra vedalaşıp uzatmadan telefonu kapattım ve ayaklandım.

Düşen kot tulumumun askısını takıp ilerlerken aynada kendime baktım. Bahçıvan model bir tulum, turuncu bir tişört ve tişörtün renginde bir bant takmıştım saçlarıma. Bir annenin çocuğunu koruma içgüdüsü hamileliğinde başlıyor, o yüzden eli karnına sürekli gidiyor diye bir şey okumuştum. Şimdi aynadan kendime bakarken de elimin karnımda olması bu bilgiyi getirmişti hemen aklıma. Ben buradayım dercesine elimi karnımın üzerinde gezdirdim ve merdivenlerden indim.

Evin içinde bir koşuşturma hâkimdi. ''Heh geldi.'' Dedi Pınar

cama bakıp hızlıca mutfağa doğru koşuşturarak. Evin içini yemek kokuları sarmıştı ve kızlar sarmalardan, böreklere birçok şey hazırlamıştı.

''Hayırdır.'' Dedim kapı girişinde durarak. ''Kim geldi?''

''Esma Hanım geldi abla.'' Dedi Pınar sıcak tepsiyi tezgahın üzerine hızla bırakarak. Sonrasında da parmaklarına doğru üflemişti. ''Mihriban ablanın düğünü için gelmiş. Burada kalacakmış herhalde bu gece. Biz de ona hazırlanıyorduk.''

Mihriban tanıdığından Esat'ın annesini ve Esma Hanımı da çağırmıştı düğüne. Esma Hanımda saygıdan olsa gerek davetini geri çevirmemiş gelmişti. Şaşırmamıştım. Çünkü o böyle şeylere önem verirdi. Sadece bir zamanlar sorunu benimleydi. Biz de Adana'da olan o konuşmadan öte gitmemiştik. Aramızdaki o mesafeyi hep korumuştuk.

''Tamam da ne gerek vardı bu kadarına?'' diye sordum ama Pınar hemen gözlerini irileştirdi. ''Ay abla ne var olur mu?'' Diye sordu dumanı çıkan sarmaları tabağa dizerken. ''Esma Hanım Çakır'ıma, torunlarıma iyi bakmıyorsun, sen yetemiyorsun buraya, burası çok kalabalık der yerime başkasını yollar valla. İstemem ben başkasını.'' Dedi tok bir sesle başını iki yana sallayarak. ''O gidene kadar ben böyleyim abla. Hiç sen de laf söyleme valla. Birkaç gün ben böyle fazladan fazladan yaparım her şeyi. Gözüne batmasın yeter ki. Sonra biz düzenimize

döneriz.''

''Pınar ben seni hiç yollar mıyım?'' diye sordum ama o Esma Hanımın huyunu suyunu bildiğinden söylediğimi ciddiye alamadı bile.

''Olsun abla olsun.'' Dedi ve tencereyi ocağa bırakıp dış kapıya doğru ilerledi. ''Birkaç günden bir şey olmaz.''

Daha kapıyı çalmadan Pınar kapıyı açınca ben de peşinden adımladım. Elinde çantası Gece'nin yanında durmuş, onu seviyordu. İzlerken gelen temiz havayı da cezbedici bulup dışarı çıktım.

Gece oyun oynuyordu. Başında minik şapkası, şortlu tulumu, elinde kürek ve kovası bir toprak birikintisinin yanına çökmüş kendini iyice kaptırmışken Esma Hanımı da ona eğilmiş saçlarını severken bulmuştum.

Yanlarına yaklaştğımda nezaket ''Hoş geldiniz.'' Dedim. Başıyla kabul edip ''Hoş bulduk.'' Diyerek Gece'ye dönmüştü. Belirli bir mesafede onları izledim.

''Kardeşin geliyor, az kaldı.'' Dedi Esma Hanım anaç bir tavırla saçlarını okşayarak ''Sonra hep birlikte oynarsınız burada böyle.''

Yalnız başına oynaması dikkatini çekmişti sanırım. Keşke

söylediği gibi olsaydı ama o kardeş isteyen kız gitmiş, erkek olduğunu öğrenince istemem diyen bir kız gelmişti.

''Yok.'' Dedi babaannesine de aynı tavırla. ''İstemiyorum, yok.''

Esma Hanım tabii bilmediğinden şaşkınla kalmış, ellerini saçlarından çekmiş ''Aa niye?'' diye sormuştu. ''Kardeşini sevmiyor musun?''

Bakışları kısa bir an bana döndüğünde olumsuz anlamda kaşlarımı kaldırdım.

''Yok sevmiyorum, yok.'' Dedi hiç umursamadan işine devam ederken.

''E ama ablasısın sen onun.'' Gece babaannesini duymazlıktan geldi. ''Hani sen ona her şeyi öğretecektin. İnsan kardeşini sevmez mi? Hani istiyordun?''

''Yok.'' Dedi başını iki yana sallayıp yüzümüze bile bakmadan. ''Vazgeçtim. Başka istiyorum. Bunu beğenmedim.''

Kardeş istiyordu ama kız olanından.

''Kız haşa!'' dedi Esma Hanım ağzının içinde cık cık yaparak. ''Tövbe de.'' Gece'yi ikaz etti ama Gece'nin umurunda bile olmadı. ''Öyle beğenmedim denir mi Allah'ın yarattığına. Günah.''

Gece omuz silkip dikkate almayınca sevdirmeye o kadar niyetliydi ki ''Bebek o hem.'' Dedi. Yumuşak bir dilde giriş yapmıştı fakat Gece sıkılmış gibi ''Hayır!'' dedi masmavi gözlerini irileştirerek. Bir de elleriyle tane tane anlatır gibi hareketler yapmıyor muydu sevsem mi üzülsem mi bilemedim.''Bebek kızlardan olur. Kızlar bebek olur. Erkekten bebek ol-maz.''

59

''Aa aa aa...'' Dedi Esma Hanımın şaşkınlığı daha da artarken ''Daha neler. Ne olacakmış erkekler. Direkt koca adam olarak doğmuyorlar ya iyi hoş. Bebek oluyor onlarda önce.''

2

Esma Hanım mı daha inattı Gece mi deseler Gece derdim sanırım. Çünkü inadında bir de sakin yapısı vardı. Esma Hanım inat ederse sinirleniyordu, bunu anlıyordun ama Gece öyle değildi. Sakin sakin ama ısrarcı oluyordu.

2

''Yok.'' Dedi yine aynı sakinlikle başını iki yana sallayarak. ''Yok erkek bebek olmaz, yok.''

Esma Hanım pes etmişçesine bana bakarken Allah kolaylık versin der gibiydi. Dudaklarımı birbirine bastırmaktan öte gidemedim. Öyle hızlı değişmişti ki tavrı. Gelip karnımı sevmiyordu artık, o yokmuş gibi davranıyordu. Ona aldığımız hiçbir şeye bakmıyor, ortak kurduğumuz hayallere dâhil olmayıp odadan uzaklaşıyordu. Üstüne gitmiyorduk ama ne

yapacağımızı da bilmiyordum.

Esma Hanım eve doğru giderken ''Hadi küçük hanım.'' Dedim elimi uzatarak. ''Babanız birazdan gelecekmiş. Düğüne gideceğiz. Hazırlanmanız gerek.''

Oyununu bırakıp elimi tuttu. ''Beni Pınarcım hazırlasın annesi.'' Dedi sebebini bilmediğim bir şekilde ısrarla. ''Biz Pınarcımla hazırlanırız. Olsun mu annesi?'' Gözlerimin içine bakıyordu. ''Öyle olsun mu?'' Kabul edeyim diye öyle içten bakıyordu ki. O an bir şey karıştırdığını anladım. Çünkü normalinde benimle hazırlanmak için can atardı. Hele ki kardeşinin erkek olduğunu öğrendiği andan itibaren hamileliğimi bile önemsemeyerek duş aldırmak için, oyun oynamak için ısrar eder olmuştu. Eğilmekte zorlandığım, uykunun çöktüğü vakitleri bile önemsemiyordu. Kapıldığı o kıskançlık duygusunda her şeyi yok sayıyordu ama bu sefer gerçekten Pınar için ısrar etmişti.

''Neden?'' diye sorup göz kırptığımda ''Sürpriz giyecek çünkü Gece.'' Dedi elimi bırakmadan. Sonra içeri girdiğimizde de ''Pınarcım Pınarcım.'' Diye seslendi. Pınar elinde tepsiyle mutfaktan çıktığında ''Gece giyinsin, süslensin.'' Demişti.

Israrı beni kuşkulandırsa da reddetmedim.

Pınar elindeki tepsiyle hızlıca önümüzden geçerken ''Şunları bırakayım önce.'' Dedi. ''Hemen geliyorum.''

Esma Hanımın gözüne girmek için bir dünya şey yaptığı yetmezmiş gibi bir de nefes almadan hizmet etmeye başlamıştı. Biz merdivenlerden çıkarken ''Umarım kötü bir sürpriz değildir Gece.'' Dedim. Cevap vermedi. Uzatmadım. Zaten birazdan göreceğim için ''Hadi geç o zaman odana bekle Pınar ablanı.'' Dedim. ''Ben de anca hazırlanırım zaten.''

Elimi hızlıca bırakıp odasına doğru koşunca arkasından bakakalmıştım. Sonrasında da kendi odama geçip dolabı açtım. Gerçekten de bu yavaşlıkla anca hazırlanırdım. Dolaptan çıkardığım, bir iki ay önce çizimini kendi yaptığım, bizim - henüz başlamamış olan- ekibe hazırlattım. Siyah önü tamamen kapalı ama sırtında derince bir dekoltesi olan elbiseydi. Yandan uzunca bir yırtmacı vardı. Gözlerime koyu bir makyaj yapıp dudaklarımı ten rengi gibi bıraktım. Saçımı sıkı bir atkuyruğu yapıp sırtımın tüm güzelliğini ortaya serdim. Hazırlanma sürecini bile kırk kere otura kalka yapmış, nefes nefese kalmıştım.

Bir ıslık duyuldu önce sonrasında Çakır'ın odaya girdiğini fark ettim. ''Benim güzel bebeğim.'' Dedi işaret parmağının kemikli kısmı sırtımda bir yol çizerken. ''Sırtın az gelmiş, kalçalarını da dâhil etmek istedin sanırım.''

Bedeni tüm ihtişamıyla beni sarmıştı. Ne kadar büyürsem büyüyeyim Çakır'ın kolları arasında küçük bir kız çocuğu gibi kalıyordum.

Gözlerimi kısarak ''Abart.'' Dedim ve ona doğru döndüm. Bir elimi boynuna dolarken ''Benim güzel bebeğim deyip güzelliğimi kabul ettiğin için diğer söylediğini ciddiye almıyorum.''

Tek kaşı çapkınca kalktı ve ''İnkar ettiğim bir dönem var mıydı?'' diye sordu. Boynumu öptü, ensesini sıvazladım. Yoktu, çok şükür ki yoktu. Beğenilmek elbette her zaman güzeldi ama hayranı olduğun bir adamın sana hayran olması çok başka bir duyguydu. Ben Çakır'ın ilgisini ve sevgisini iliklerime kadar hissediyordum.

Ben elimi boynundan çekip yatakta soluklanmak için geri adımlarken o da hazırlanmak için dolaba yöneldi ve oturduğum yerde üç tane siyah kadife kutuyla karşılaştım. ''Bunlar ne?'' diye sorarken çoktan elime almış açmak üzereydim zaten.

''Mihriban'a.'' Diye yanıtladı kendine bir gömlek seçerken.

''Takıdan daha büyük bir şey alırsın diye düşünmüştüm.'' Dedim kutuyu açma aşamasında. ''Kirada oturuyorlar ya belki bir ev-'' Kutuyu açmamla birlikte gözlerim irileşti ve ''Yuh.'' Dedim. Gözlerime uzaktan bakan bir insan bile göz bebeklerimdeki o altın pırıltısını görebilirdi. Çakır epey büyük ve ağır altın bir set almıştı. Özel bir şey olduğu ve maddi olarak epey pahalı olduğu uzaktan bakınca bile belli oluyordu. Diğer kutuyu açınca onda

da benzeri bir şeyle karşılaştım.

''Ben de düşündüm onu sevgilim ama Ferdi'ye ayıp olurdu.'' Şaşkınlıktan dilimi yutmuş gibi ona baktım. Kol düğmelerini ilikliyordu.

''Burası bir ev parası zaten.'' Dedim hala şok içinde. Kutuları yanına bırakıp diğer kutuya yönelirken ''Annemde de benzeri bir set var.'' Dedi. ''Esatta Şura ile takmak için iki farklı ama aynı ağırlıkta sayılabilecek setler aldı.'' Sonra gözüyle elimdeki kutuyu işaret etti. ''Onu da görgüsüzlük olmasın istersin diye aldım. Elindeki o setleri gizlice verirsin Mihriban'a. Yatırım için kullanırlar belki. İnsanların içinde de elindeki seti takarsın diye düşündüm.''

Açtığım sette bir hayli dikkat çekici ve pahalı bir setti ama diğerlerine oranla daha normaldi. ''Çakır.'' Dedim tekrar hayran olduğumu saklayamadığım bir tonlamayla. ''Ne kadar ince düşüncelisin.''

Ben sete bakarken boynumda bir kolye sarktı ve ''Bu da dünyanın en güzel annesine.'' Dedi klipsini takıp dudaklarını saçlarıma bastırırken. Kanat şeklinde zarif bir kolyeydi. Üzerindeki taşlar pırlantaydı.

Elim kolyenin üzerinde dolu dolu gözlerle Çakır'a döndüğümde teşekkür etmeme bile fırsat vermeden gözlerimden öpmüştü.

''Öpme.'' Dedim telaşla geri çekilirken ''Gözünden öpmek ayrılık getirir derler.''

Onun böyle batıl inançlara inanma gibi bir huyu yoktu o yüzdendir ki geri çekilişinde söylediğimi ciddiye bile almamıştı. Üzerini son kez aynada düzeltti. Beyaz bir gömlek, siyah bir takım giymişti. Üzerine tam oturan takımı, tüm vücut hatlarını belli eden beyaz gömleği ve makyaj gibi duran kirli sakallarıyla tam olarak erkek güzeliydi. İzlemeye doyamadığım o saniyelerde Gece'nin dışarıdan gelen kavgavari ses tonuyla ikimiz birlikte ayaklandık. Önce ben çıktım, peşimden Çakır.

Kapının önünde Gece'yi gördüm. Babaannesiyle bir tartışma içindeydi. Üzerinde de... Üzerinde külkedisi kostümü mü vardı ben mi yanlış görüyordum?

El verdiğince hızlı adımlarla yanına doğru giderken ''Gece.'' Dedim. ''Neden sen giyinmedin?''

Gece ise elbisesinin eteklerini tutmuş ''Annesi giydim giydim'' Demişti görmüyor musun der gibi. Ama üzerindeki kostümdü. Gece'nin dolabının biri neredeyse tüm kurgusal karakterlerin kıyafetleriyle ve aksesuarlarıyla doluydu. Ayağında da... Ayağında da benim topuklu ayakkabılarım vardı. Ne kadar şaşırabilirim derken baştan aşağıya süzdükçe daha da şok oluyordum.

''O ayağındakiler ne?'' diye sordum dehşet içinde.

''İki saattir onu anlatıyorum.'' Dedi Esma Hanım bugün sınavı Geceymiş gibi sıkıntıyla. ''Tutturdu bunlarla gidecekmiş.''

''Bak annesi bak.'' Dedi ellerini beline koyup küçük ayağını ritmik bir şekilde yere vurarak. ''Gece külkedisi prensesi oldu. Bak.''

Pınar'a baktığımda çaresizce omuz silkti ve ''Valla ben normal tütülü elbiselerinden giyelim dedim istemedi. İlla da tutturdu bunu giyecekmiş. Bu prenses baloya gidiyormuş. Tıpkı Gece gibi.'' Deyip ellerini iki yana vurgularcasına doğrulttuğunda Gece ile olan sohbeti görmesem de zihnimde canlanmıştı. ''Bir de kabak koyduk.'' Bir dehşet daha yaşadım gözü arkama iliştiğinde ''Gece külkedisi olunca kabakta araba olacakmış.'' Dedi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. ''Gece onlar masallarda olur.'' Dedim. Gerçek ve kurguyu ayırt edemediği anlardaydı ve sanıyorum ki zihnini tamamen kapatmış inada bindirdiğinden söylediklerimi duymuyordu bile. ''Annecim üstelik biz baloya gitmiyoruz ya hani.'' Dedim tatlı bir dille yaklaşmaya çalışarak. ''Düğüne gidiyoruz.''

Yüzümüze bile bakmadan ''Olsun annesi olsun.'' Demişti hala tek ayağını ritmik bir şekilde yere vururken. ''Düğünde balodur

olsun.'' Benim için sorun değil dercesine konuşuyordu ama gayet sorundu. Baş edemeyeceğimi anladığımda ''Tamam o zaman üstündekiler kalsın ama ayakkabılarını çıkaralım.'' Dedim. ''Bak ayağına bile olmuyor görmüyor musun?'' Ortak bir sonuca varmak niyetindeydim ama Gece kendi istediğini diretti.

''Annesi.'' Dedi azarlar gibi. Bir de mavi gözlerini belirginleştirince gerçekten de korkutucu oluyordu. ''Görmüyor musun? Olmuş Geceye.'' Ayağına bakıyordu ama önüne bakıyordu, arkasındaki koca boşluğu görmüyordu bile. Bir de göstereceğim derken sendeledi ve düşecek gibi oldu. Son saniyede tutmasam yere kapaklanacaktı.

''Bak düşüyorsun.'' Dedim yine ikna etme umuduyla. ''Böyle gidemezsin.''

Düştüğünü inkar etmemişti. Ona da ''Olsun kalkarım.'' Demişti. İnadından uzlaşma yolunda bir adım bile atmadı ta ki babasına kadar.

''Pınar.'' Dedi Çakır iki saattir bizi kapı girişinde izledikten sonra. Elinde Gece'nin çok taşlı ayakkabılarından biri vardı. Bence, şahsi fikrim o ayakkabı iğrenç bir zevkti ama Gece için ışıltı, parıltı, sim, taşlar ve gösteriş çok önemliydi. ''Bu ayakkabı kimin acaba? Baksana tam prenses ayakkabısı.''

Gece bir kendi ayağındaki ayakkabılara baktı, bir babasının

elindeki ayakkabıya. Tereddütte kalmış gibiydi ama ses etmedi. ''Benim bu ayakkabının sahibini bulmam gerek.'' Dedi yalan dolu bir merakla. ''Bu gece Mihriban'ın düğününde bunu giyip bana eşlik etmesi gerek. Prensesimi bulmalıyım. Senin olabilir mi?'' diye sordu önce Pınar'a doğru.

Pınar kıkırdamaya başlayınca ''Yok.'' Dedi dudaklarını sahte bir hüzünle birbirine bastırarak. Sonra hemen yanına geçti ve ''Anne.'' Dedi. Çakır adımladıkça Gece'de onun görüş alanına girmek için etrafında dönüyordu. Konuşsa mı konuşmasa mı bilemiyordu ama yerinde de duramıyor, gönlü başkasına gitmesine razı olmuyordu.''Senin olabilir mi bu acaba?''

''Benim galiba.'' Dedi Esma Hanım ve Gece direkt atıldı. ''Babası Gece.'' Dedi ipucu vermek için. Önüne geçip kocaman gözlerini irileştirerek babasına bakıyordu ama Çakır ne Gece'ye cevap veriyor ne onu görüyordu.

''Yok yok.'' Dedi Çakır yine kaşlarını kaldırarak. ''Senin de değil. Bu ayakkabı küçük bir ayağa göre. Küçük bir prenses bu.''

Sonra bana döndüğünde gözleri ışıldadı ve ''Kesin senin.'' Dedi heyecanla. ''Kesin benim prensesim sensin.'' Adımları hızlı ve heyecanla bana gelince Gece en dişli rakibi beni görmüş olacak ki ''Dur babası dur.'' Dedi hızlıca önüne geçmeye çalışarak. ''Gece'nin ayakkabı-'' Hem konuşma telaşı hem hızlıca yürümesiyle birleşince dengesini bozmuş, taşa takılarak

düşecekken babası tarafından tutulmuştu.

''Gece'nin.'' Dedi yine cümlesini tamamlama telaşıyla. Sanki hiç düşmemiş gibi. ''Gece'nin ayakkabısı. Gece prensesinin.''

Küçük ayağındaki koca topukluyu tek hareketiyle fırlattı ve olabildiğince ayağını yukarı kaldırmaya çalışarak ''Bak babası bak.'' Dedi. ''Çüçücük bak.''

Çakır Gece'nin karşısında diz çöktü ve ''Bakiyim.'' Dedi. Çıkarttığı ayağına bir prens gibi ayakkabısını giydirirken ''Seninmiş.'' Dedi yine aynı yalan dolu bir heyecanla. ''Prenses Geceymiş.''

Gece küçük ellerini ağzının üstüne doğru kapatarak ''Ay...'' dedi duygulanmış gibi. Gözleri dolu doluydu ve bence de onun yaşında küçük bir çocuk için çok büyülü bir andı. Bir anda gerçekleşen, istediği masalın içinde bulmuştu kendini. Hatta bu kadarla da kalmayan Çakır arkasındaki çocuklara tek bir göz hareketiyle emir vermişti.

Gece'nin arkasındaki kabak alındı ve onlar baba kız bir sohbetin içindeyken dört kapılı siyah bir bugatti kabağın olduğu yere bırakıldı.

''Ah.'' Dedi Çakır yine oyununu sürdürürken ''Prenses ayakkabısını giyince kabakta arabaya dönüşüvermiş.''

Küçük elleri babasının avucunun içindeydi. Bırakmadı ama merakta ettiğinden omzunun üstünden geri doğru baktı ve ağzıyla birlikte gözleri de kocaman açıldı.

Büyülü bir anın içine yeni bir büyü eklendi sanki.

''Babası.'' Dedi sonra nutku tutulmuş gibi hayranlıkla Çakır'a bakarak. ''Sen gerçekten prensmişsin.''

Prens prensesini bulmuş, onu kendine hayran bırakmış, konuyu tatlılıkla kapamıştı. Sonrası baloya yolculuktan ibaretti. Prensesin gözleri sürekli olarak prensin üzerindeyken ona olan sevgisini de yolculuk boyunca sıklıkla dile getirmiş, gönlü çelinen sadece prenses olmamıştı. Prenste gördüğü ilginin keyfini yolculuk boyunca çıkarmıştı.

...

Düğün salonuna giriş yaptığımızda yanımızda prensesimizin de bulunduğu örnek bir aile gibiydik. Çakır'ın koluna girmiştim, Gece babasının elinin tutmuştu ve tam anlamıyla tüm gözler üzerimizdeydi. Söylenilenleri ve imrenilen o bakışları görüp, duyabiliyordum.

''Çakır Seyhanlı.'' Dedim bizim için ayrılan masaya doğru ilerlerken. ''Çapkın bir prenssiniz anladığım kadarıyla. Bir sürü masalın başrolünde yer alıyorsunuz. Kızınızın çıtasını arşa çıkarmanız hoş mu bilemedim. Sizin gibi bir prensi tanıdıktan

sonra hayatına alacağı diğer prensler eksik kalabilir.''

''Bence gayet hoş.'' Dedi. Gece'nin elini bıraktı, benim sandalyemi çekti. ''Benim verdiğim ilginin daha azını verecekse kızıma, hayatında olmaması yararınadır.'' Göz göze geldik. ''Her ikisi için de.'' Diye olmayan prensi tehdit edercesine tamamladı ve oturacakken vazgeçip ''Sen geç.'' Dedim. ''Ben bir Mihriban'a bakayım.''

Başını tamam dercesine hafifçe eğdikten sonra Gece salonun içinde koşuşturmaya başladı. İkinci prens olarak görevlendirilen Kanca'da peşinde döndü durdu. Ne şanslıydı Gece. Onu ilgiye ve sevgiye boğan ailesinin yanında hiç yara bırakmayacak bir babası vardı. Büyüdüğünde anlatacağı, anımsadığında yüzünün güleceği, göçüp gittiğimizde dahi mutlu anlarla hatırlayacağı bir babaya sahipti. Çakır hayatımızda senelerce yoktu ama kısacık zamanda o senelerde kaçırdıklarını öylesine tamamlamıştı ki Gece babasına karşı şüphesiz bir güven duyuyordu.

Gelin odasına girdiğimde Ferdi'yi ve Mihriban'ı buldum. Şura ve Eftelya abla da yanındaydı. Benim de girmemle birlikte Ferdi odadan çıkınca uzaktan dikkatlice süzdüm.

Kabarık bir gelinlik seçmişti, üst kısmı tamamen danteldi ve sırma saçları maşayla yapılmış, parıl parıl parlıyordu. Uzunca bir duvağı vardı ve gülümsemesinin daha belirgin olduğu,

kaybolmadığı hafif doğal bir makyajı.

''Çok güzel olmuşsun.'' Diyerek ona ilerledim ve birbirimize kenetlenircesine sarıldık. Tabii kabarık bir gelinlik ve kocaman karnım buna engel oldu. Sonrasında Eftelya abla Şura ile selamlaştım. Şura'nın da Gece'den farkı yoktu. Parlak bir elbise giymişti ve koca bir topuz yaptırmıştı. Gelinin kız kardeşi bu düğünde tam olarak Şuraydı.

Kısa bir süre heyecanını almak için sohbet ettik. Sonrasında çıkma saatleri yaklaşınca Çakır'ın getirdiği o iki büyük ağır seti verdim. ''Mihriban bunlar bizim size hediyemiz.'' Dedim verirken bile çekinerek. ''İnsanların içinde görgüsüzlük gibi olsun istemedim. Güle güle takar mısın yoksa harcar mısın sen bilirsin artık.'' Tebessüm edip kutuyu uzattım. Harcar mısın kısmını özellikle söylemiştim. Belki bozdurmak isterdi ama hatıra niyetiyle çekinir diye.

Kutuyu bile açmadan her şey kabulüm dercesine samimiyetle ''Teşekkür ederim Mahru'm. Neden zahmet ettiniz?'' dedi ve biz bir kez daha aramızdaki engellere rağmen sarılmaya teşebbüs ettik.

''Ya niye takmadın içeride?'' Diyerek bizi ayıran Şura oldu. Kendisi tarafından azarlanmıştım. ''Seyhanlıyız biz kızım. Tabii ki görgüsüzlük gibi insan içinde takacağız.'' Dik dik bakınca omuz silkerek ''Ben takacağım valla.'' Dedi ve bakışlarını hemen

Eftelya'ya çevirdi.

''Tak sen Şura tamam.'' Dedim uzatmadan baskılı bir sesle. Esma Hanımdı takacaktı zaten. Ben sadece böylesini tercih etmiştim.

İçeriden yapılan anonsun ardından gelin ve damadın çıkışı duyuruldu ve biz tekrar dışarı çıkarken Ferdi gelin odasına girdi. Mihriban'ın heyecandan yerinde duramadığını gördüm ve çıkmadan hemen önce ''Sakin ol.'' Diye mırıldanarak tebessüm ettim. Aynı tebessümle karşılık verdiğinde yine de asıl desteği Ferdi'den aldı ve elini tuttu. İnsanın yol arkadaşına güvenmesi mühim meseleydi. Ne mutlu ki Mihri de bunu tadabilmişti.

''Emre gece sizde kalacakmış.'' Dedi Eftelya abla koluma girerken.

''Olur olur.'' Diye başımı salladım. ''Zaten Gece'de gelsin diye tutturuyordu da Emre'yi zorlamak istemedim.''

Bir yanında Şura bir yanında ben salona giriş yaptığımızda Çakır'ın yanında aldım soluğu. Sandalyemi nikah masasına doğru çevirdim, sırtımı göğsüne yasladım ve mutlu sonlu bir filmin sonunu izler gibi buruk bir mutlulukla izledim. Nikahları kıyıldı, Mihriban ve Ferdi onca derdin içinden birbirinin şifası olarak çıktı.

Saatler ilerledi. Çakır ile herkesin gözünü üstümüzde tutacak kadar salındık ortalıkta. Bunda Ferman'ın da orada olmasının

etkisi vardı muhtemelen. Çakır aklınca Ferman'a karşı gövde gösterisi yaptı. Zaten çok kalmadan da gittiler salondan. Ona karşı kini bitmiyordu, bitmezdi. Hele Turan'ın ölümüne de o sebep olduğundan daha da artmıştı. Eğer ki duruyorsa, ona dokunmuyorsa en büyük sebebi bize yarardan çok zarar getireceğini bildiğindendi.

Düğün bitip arabaya bindiğimizde Emre ve Gece arka koltukta sızmış vaziyetteydiler. Kendi yerime yerleşip kemerimi bağladığımda üzerimde günün tatlı yorgunluğu kalmıştı sanki. Keyifli bir akşamdı. Mihriban'ı o kadar mutlu görmek bana çok iyi gelmişti. Bir de tabii sorunsuz, ailecek katıldığımız düğün daha da anlamlı kılıyordu geceyi.

Çakır dikiz aynasını Gece'yi görecek şekilde ayarladıktan sonra ''Şebek ya.'' Dedi gülerek. ''Gördün mü bütün akşam masaları tek tek gezerek elbisemi beğendiniz mi diye sordu.''

Başımı geri doğru çevirdiğimde küçük başı Emre'ye dayanmıştı. Emre'nin de onu. ''Bir de sizde benim gibi elbiseniz olsun ister miydiniz diye sorması.'' Dedim ve devam ettim gülerek. ''Kadının biri yok ben öyle giyemem deyince elini beline koyarak niye beğenmedin mi diye hesap sorması.'' Çakır'ın yüzüne baktığımda aynı belirgin gülümseme onda da vardı.

''Asla kabul etmiyor beğenilmemeyi asla.'' Dedi başını iki yana sallayarak. ''Soruyor ama cevap net yani. Onu duymak için

soruyor.'' Tekrar aynadan Gece'ye doğru bakıp ''Tam ilgi delisi.'' Dedi onun da hoşuna gider gibi.

''Güzel ama.'' Dedim omuz silkip önüme dönerek. ''Gittiği her yere neşe katıyor. Bizim bile havamız değişiyor onunla baksana.''

''Öyle tabii.'' Diye karşılık verdi ve sanki saatlerdir onu izlemiyormuş gibi bir kez daha aynaya dikti gözlerini. Ona bakınca, onunla konuşunca onun da çocuk yanı büyüyordu sanki. Gece bizim de çocukluğumuzdu. Gözlerinin parıltısı ona bakarken bile bir farklıyken ''Yürek biti.'' Dedi. O kadar hoşuma gitti ki bu tabir. Öyle anlamlıydı ki. İçini kaşındırıyordu insanın, içini götürüyordu. Atamıyordun da. Kaşıdıkça yani sevdikçe daha da sevesin geliyordu. İçimden birkaç kez tekrar edip tebessüm ettim. Yürek bitiydi Gece.

Başımı cama yaslamış, gözlerimi kapatmıştım. Eve gidip kendimi yatağa atıp derince bir uyku çekmek niyetindeydim ki Çakır'ın telefonu çaldı. Önce dikkatimi çekmese de sonrasında ''Hangi hastane?'' deyince panikledim.

''Ne olmuş?'' diye yerimden sıçrayınca ''Hemen almışlar mı yani?'' diye sordu. Sanki sesi telaşla çıkacakmışta benim yüzümden kontrol ediyormuş gibi hissettim.

''Çakır.'' Dedim endişem git gide artarken. ''Ne olmuş?''

Ses tonumun yüksekliğinden Gece yerinden sıçradı ama saniyesinde geri döndü uykusuna. ''Tamam.'' Dedi Çakır bana bakıp bir şey yok dercesine. ''Geliyorum ben şimdi.''

Peşine de telefonu kapattığında tekrar sormama müsaade etmeden ''Şura doğuruyormuş.'' Dedi.

''Ne!'' Diye çıkıştım tekrar. ''Nasıl doğuruyormuş? Erken daha? Nasıl olmuş? Neden olmuş? Şimdi bir aradaydık ne olmuş birden?''

Ben sorularımı peş peşe sormaya devam ederken ''Bilmiyorum güzelim.'' Diye kesti sözümü. Sonra sinyal verip müsait bir yerde durdurdu arabayı. ''Yolda kavga etmişler sanırım Esatla. Sonra sancısı başlamış. En yakın hastaneye gitmişler, doğum başladı deyip almışlar.''

''Erken.'' Dedim üstüne basa basa. Kandan olduğundan mı candan olduğundan mı bilmem benim yüreğim sıkıştı, içim çekildi.

''Bilmiyorum ben de başka bir şey. Siz çocuklarla birlikte eve geçin.'' Derken kendi kapısını açmış sanıyorum ki bizi arkadaki arabaya bindirecekti. ''Ben göreyim, öğreneyim, geleyim.'' Dedi.

Bu tabii ki mümkün değildi. ''Asla.'' Dedim yerimden kıpırdamadan. Biz durunca arkamızdaki araba da bizimle

birlikte durmuş, hatta Esma Hanım arabadan inmiş telaşla ne olduğunu sorguluyordu. ''Annenle yolla çocukları eve, biz gidelim.'' Dedim.

''Mahru.'' Dedi ama öyle bir baktım ki yüzüne devamını getiremedi bile. Hoşnutsuzca çocukları diğer arabaya kendi kucağında geçirdikten sonra birlikte hastaneye yol aldık. Şura hastanede bir doğurdu ben arabada dokuz doğurdum desem yeriydi.

Hastaneye vardığımızda trafikten sebep geri dönene kadar saatler geçmişti. Kapı girişinde bizi Esat karşıladı. Doğumun bittiğini ve bir kızları olduğunu söyledi. Küveze alınan bebeği bir camın arkasından izlerken ağladım. Minicikti. Bir sürü hortum bağlıydı vücuduna ve küçücük elini cama vurup duruyordu. Serum takılı o eli cama çarptıkça benim içim gitti canı acıyacak diye. Dayanamadım hemşireye söyledim ve camın önüne ufak bir bez parçası koydu. Birkaç dakika bebeği izledikten sonra Esat bizi Şura'nın odasına çıkardı. Aslında ilk olarak onun yanına gitmek istemiştim ama hemşirelerin yanında olduğunu ve yeni yeni ayıldığından bahsetmişti. Kapının önüne gelince de ''Sen gir Mahru.'' Dedi çaresizce. ''Şimdi beni görmek istediğini hiç sanmıyorum.''

Her neden kavga ettilerse ondan sebep değil de erken doğumun yükünü kendine almış gibi vicdan azabı çekiyor gibiydi. Korkudan beti benzi atmış, üstü başı dağılmış haldeydi. Birkaç

saat önce gördüğüm o Esat ile şimdi arasında dağlar kadar fark vardı. Çakır ile birlikte hemen kapının girişindeki koltuklara oturdular ve ben kapıyı tıklatarak içeri girdim.

Girdiğimde gördüğüm kadında kapı eşiğinde kalmış o adamdan farksız değildi. Ağlamaktan bitap düşmüştü, üstelik yalnızdı. Halamlar yoldaydı ama biz ondan önce varmıştık. Planlı da olmadığı için doğuma da yalnız girmişti, çıkışta da kimse karşılayamamıştı.

İçini çeke çeke ağlarken ''Mahru.'' Dedi ve ben koşarak yanına gidip sarıldım. ''Çok bağırdım, sinirlendim. Tutamadım kendimi. Benim yüzümden erken doğdu. Benim yüzümden ölecek.''

Psikolojisinin fazlaca etkilendiği her halinden belli olurken ''Şura öyle şey olur mu?'' diye sordum kaşlarımı çatarak. Eğer dik durmazsam karşısında ben de onunla birlikte üzüntümü belli edersem Şura daha çok düşerdi biliyordum. ''Ben gittim gördüm bebeğinizi.'' Deyince gözyaşları kısa bir durulmuş, burnunu çekmişti.

''İyi mi?'' diye sordu telaşla. ''Bana daha göstermediler Mahru. Kızım iyi mi?''

Başımı sallarken yüzümde de sorun yok dercesine bir ifadeyle durmaya çalıştım. ''Çok güzel ve çok iyi. Aşağıda ona harika bakıyorlar. Aynı sana benziyor.'' Dedim gözyaşlarını elimle

temizlerken. O ağladıkça ben ağlamamak için zor tuttum kendimi. ''Hırçın ve çok güzel.''

Ağlarken güldü ve ''Öyle kötü şeyleri çağırma olur mu?'' diye sordum sakin bir yaklaşımla. ''Bir sürü çocuk erken doğuyor, küvezde kalması gerekiyor. Öyle ölüm falan yakıştırma bebeğine. Hem öyle çokta erken değil ki. Sen 8. Ayına girmiştin çoktan. Daha küçük bebekler doğuyor da tutunuyorlar hayata. Senin kızın mı tutunamayacak? Bir yerde okumuştum zaten.'' Dedim onu iyi hissettirmek adına. ''Kızlar daha güçlü oluyormuş.'' İhtiyacı olan ilgiyi de sevgiyi de ona vermek için saçlarını okşadım. ''Sen şimdi onu dert etme kendine. Sütün gider sonra. Senin şu an yapabileceğin tek şey ona sütünü yollamak ki o da hemen toparlansın gelsin yanına.''

İyi gelmiş gibi başını yastığa koymuş, biraz olsun sakinlemişti. ''Nasıl oldu?'' diye sordum sakinliğinden cesaret alarak. ''Nasıl başladı birden doğum?''

Düşününce bile sinirden deliye dönen gözleriyle ''Telefonunda Selma'nın mesajını yakaladım.'' Dedi. ''Bir hafta önce atmış. İstanbul'a gelmiş. Sarhoş olmuş, şirketi basmış. Sonra da Esat ile ayrılmışlar şirketten. Dün akşam için teşekkür ederim. Şura'ya söylemezsen ben söylemem merak etme. Özür dilerim falan yazıyordu.''

Dehşetle karnım kasıla kasıla dinledim anlattıklarını. ''Öyle

bir şey değildir.'' Diye mırıldandım ama ''Sen kendini yerime koysana.'' Dedi sinirden ağlarken. ''Karşılaştığım mesajlarla sinir krizi geçirdim. Sancım başladı. Sonra da soluğu hastanede aldık. Tahmin ettiğin gibi bir şey değil dedi ama çoktan bebek yoluna girmişti bile.''

''Sen bir şey yapacağına ihtimal veriyor musun?'' diye sordum. Açıkçası kimseye kefil olmak niyetinde değildim.

''Yok.'' Dedi bakışlarını üzerimden çekerek. ''Ama yine de mesajı görünce öyle tamam canım olsun diyerek geçemezdim. O da zaten bir şey yapmış olsam sence o mesajı tutar mıydım Şura. Silmeyi akıl edemeyecek miyim falan diye sordu. Güya bana zaten anlatacakmış ama hamile ve hassas bir dönemde olduğum için beklemiş. O yüzden tutmuş mesajı da göstermek için. Görüntüler de varmış onları da gösterecekmiş içim rahatlasın diye ama dediğim gibi benim sancılarım konuşmanın o noktasına gelene kadar çoktan başlamıştı zaten.''

Duraksadı ve ''Neyse Mahru.'' Dedi devam etmediğini belirtircesine. ''Sen de hemen buralara gelmişsin karnın burnunda. Sağ olasın ama gördün, yeter git artık eve. Ben senin yüzünden bile anlıyorum endişeni korkunu. Derdimi dert bilme bir de kendine.''

''Olur mu öyle şey?'' dedim elini tutarak. O da elini elimin üstüne koydu ve ''Olur olur.'' Dedi. Sonrasında da ''Bir şey rica

edeceğim ama senden.'' Dedi annelik iç güdüsünden titrek bir sesle. ''Baran arabadaydı bunlar olurken. Çocuk ne olduğunu anlayamadı. Hastaneye geldik, Esat doğumhane, doktor, bebek falan derken koşturdu durdu. Kimse de yoktu yanımızda. Kantinde çocuklarla oturuyor Baran. Alıp eve götürür müsün?'' Gözyaşı yanağından süzüldü. ''Buralarda sürünmesin daha fazla. Gece ile vakit geçirir en azından sizde.''

''Tabii tabii.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Emre de bizde. Oynarlar birlikte, aklın kalmasın ben ilgilenirim.''

Halamların gelmesini bekledikten sonra kalktım ve çıkarken Esat ile vedalaşsam da içimdeki şüpheyi atamadım. ''Gerçekten bir şey yapmadı değil mi Esat?'' diye sordum Çakır ile asansöre ilerlerken.

''Hayır sevgilim.'' Dedi elini belime atarak. ''Selma Esattan başkasıyla gitmem diye tutturunca mecbur kalmış eve bırakmaya. Zaten bizden çocuklarda varmış arabanın içinde. Her saniyesini de kayda aldırmış onlara Şura bunu duyarsa ben hayatta açıklayamam başka türlü diye. Doğurmasını bekliyormuş anlatmak için.''

O an içime başka bir şüphenin tohumları düştü ve ''Sen...'' dedim tek kaşımı kaldırarak. ''Sen de saklamıyorsundur inşallah bir şeyler.''

''Çok şükür.'' Dedi, gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Asansörün kapısı üstümüze kapandı. ''Çok şükür bu sefer ben saklamıyorum.''

Mihriban... 46

Yeni hayatımın ilk dakikalarındaydım şu an. Mihriban Hancı olarak çıktığım o evden şimdi elimde nikah cüzdanımla Mihriban Hancı Ertürk olarak yeni evime girmiş bulunmaktaydım. Yeni eşyaların kokusu havalandırılmamasından kaynaklı içeride ağır bir koku oluşturunca ''Camı açabilir miyiz?'' diye sordum. Sesimdeki telaşı, gerginliği ne yazık ki saklayamadım.

Ferdi hemen arkamdaydı ve evin dış kapısını kapattı. Salona mı yoksa yatak odasına mı gitsem bilemediğimden holde kalakalmıştım. Oturma odasının balkon kapısını açık bırakıp bana doğru gelince elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim, gelinliğimin eteklerini tuttum. Zaten gergin, sıcak ve kasvet doluydum bir de gelinlik iyice terlememe sebebiyet veriyordu.

''Bir şey ister misin?'' diye sorduğunda hala salon ve yatak odasının arasında duruyorduk. Muhtemelen ben bir yöne gidemediğim için o da adım atmıyordu. Çekingen bir tavırla başımı sallayıp ''Su alabilir miyim?'' Diye sordum.

Sanki o ev sahibiydi de ben yabancıydım, misafirdim. Ne

diyeceğimi ne yapacağımı bilemedim. Böyle olunca da daha gerildim.

O mutfağa doğru yol alınca 'Geçecek.' Dedim kendi kendime. 'Daha yeni her şey. Yoluna girecek ve alışacaksınız birbirinize.' 3

Sonra bir taraf seçmem gerek diye düşündüğümden yatak odasına yöneldim. Kaçmak istediğim o sona gelecektik sonuçta. En azından isteksiz görünmek istemedim. Ben Ferdi'ye karşı istekliydim sadece korkuyordum, çekiniyordum. Bilinmeyenin getirdiği bir tedirginlik vardı üzerimde. Bir de Şura'nın yaşadığı o zorlu tecrübe. Bende işler nasıl gidecekti bilmiyordum ama korkuyordum.

Yatak odasına girdiğimde Ferdi hemen gelmedi. Belki de bana hazırlanmam için zaman tanımıştı. Elim gelinliğin fermuarına gittiğinde Şura'nın söyledikleri geldi aklıma.

Sakın gelinliğini kendin çıkartma.

Böyle şeyler özel şeyler Mihriban bak sakın.

Hem şöyle düşün yarı çıplak onu beklemektense onun çıkartması daha da kolaylaştırır işleri. 11

Sanıyorum ki haklıydı. Gelinliğime ellemedim ama kısa duvağımı saçımdan kendim çıkartıp makyaj masamın üstüne bıraktım. Ferdiyi elinde su bardağıyla odaya gelirken görünce 11

üzerindeki ceketi çıkarttığını fark ettim. Gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı muhtemelen rahatlamak adına. Suyu bana uzattığında teşekkür edip birkaç yudum aldım ve duvağın yanına onu da bıraktım.

Birkaç damla için mi istedin suyu diye sövebilirdi sanırım ama hiçbir şey yapmamış, dolaba doğru yaslanmış bana bir şey diyecek gibi duruyordu. Gece lambasını açtı ve artık birbirimizi daha net görür hale geldik. Garip bir sessizlik hakim olunca odada ''Mihriban.'' Dedi ve ben ilk adımı onun atmasıyla birlikte ''Efendim.'' Diye heyecanla atıldım.

''Böyle gergin durursan beni de germekten öte gitmezsin biliyorsun değil mi?'' Yumuşak bir dille söylemişti ama benim hemen omuzlarım düştü, yüzüm asıldı. ''Gel buraya.'' Deyip bana elini uzattığında parmaklarımı avuç içine doladım ve ona doğru çekildim.

Önünde durunca elimi bıraktı ve iki eliyle yüzümü kavrayarak ''Kendini mecbur hissetmek zorunda değilsin biliyorsun değil mi?'' diye sordu, güldü gamzeleri belirginleşti. ''Çok sevdiğim kadına böyle çok çekilirken ne kadar süre dayanabilirim bilmiyorum ama.'' Yüzümü severken ''Dayanırım Mihriban.'' Dedi yemin eder gibi. ''Sen isteyene kadar, kendini hazır hissedene kadar dayanırım ben. Uzaktan sevmelere alışkınım ben seni. Beklerim. Evlilik bundan ibaretmiş gibi kendini mecbur hissetme. Benim sende gördüklerim çok daha fazlası. Her şey

zamanı geldiğinde olduğu gibi bu da olur elbet. Sen yeter ki böyle yabancı hissetme kendini burada..." deyip evin içinde gezdirdi bakışlarını, sonra kendi göğsüne koydu ellerimi. "Ve burada."

Ferdi'nin güzel sevmeleri insanın tüm önyargılarını kırabiliyordu. Ben ne onu bekletmek niyetindeydim ne de kendim beklemek. Böyle anlaşılmakta beni üzmüştü. "İstiyorum." Dedim hevesinin kırılmasına müsaade etmeden. "Ben sadece..." nasıl söylenirdi bilmiyordum ama yarım ağız "Çekiniyorum." Diye mırıldandım. Sonra konuşmanın getirdiği cesaretle de açıldı dilim. "Beklemeyelim istiyorum. Beklemeyelim Ferdi. Bekledikçe daha çok büyüyecek içimdeki korku da merakta. Ne olur davranışlarımı yanlış yorumlayıp çekilme benden geri." Sesim bir fısıltıya dönüşürken bakışlarımı gözlerinden kaçırıp göğsüne sabitledim.

Titreyen ellerim ilk adımı atmak için düğmesini bulduğunda dudaklarımı ısırıyordum ve kalbim ritmini bozmuştu. Sanki karnımın içine bir ateş topu düştü. Kendi sonuma doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum. Düğmesinin birini iliğinden çıkarınca Ferdi çenemden tuttu ve başımı kendine doğru kaldırdı. Sonrası ise bir öpüşmenin başlangıcıydı. Ona doğru yükseldim ve uzun zaman olduğunu düşündüğüm aslında takvimde çokta geçmemiş öpüşmenin hasretiyle dudaklarından kana kana kendi payıma düşeni aldım.

Ferdi benim payıma düşendi. Her zaman elindekiyle yetinmeyi bilen benim için gönderilmiş bir mükâfat gibiydi. Özel ve güzel...

Onu öptüğümde, onun tarafından öpüldüğümde öylesine kaptırıyordum ki kendimi o an hiçbir şeyi görmüyordu gözüm. Gelinliğimin bollaştığını ve yere düştüğünü görmediğim, hissedemediğim gibi. Elim yüzünde onu dudaklarıma daha çok çekmek için verdiğim mücadelede beni karşısında yarı çıplak bırakıvermişti. Ben bunu bana bakmak isteyişiyle fark etmiştim. Dudaklarımdan çekilmeden yapabilseydi eğer bunu hiç fark etmeyecektim bile. Ben onun dudakları arasındayken bambaşka dünyalardaydım.

''Mihriban.'' Diyerek beni karşısına almak istediğinde utançtan gövdesine kapandım. Ellerim beline dolandı, başımı göğsüne yasladım. Çıplaktım. Üzerimde sadece gelinliğin altına giydirilen çamaşırlardan vardı ve ben ilk kez bir erkeğin karşısında bilincim yerindeyken böylesine çıplaktım. Utançtan ölecekmişim gibi hissettiğimde zorlamadı. Başımı tekrar göğsünden kaldırdı ve ''Kapat gözlerini.'' Dedi.

Emir değil de rica eder gibi söylüyordu bunu ve ben ona itaat etmiştim. Hiç sorgulamadan, çekinmeden. O da aynısını yapacağını belirtir gibi, bana güven vermek adına benimle eş zamanlı kapattı gözlerini ve biz tekrar öpüşmeye başladık. Ellerimi tuttu, gömleğine götürdü. Kalan düğmelerini birlikte çözdük. Sonrasında da çıkardık. Hala gözlerim kapalıydı.

Elim boşta kalınca yüzüne götürdüm. Elim kirpiklerine çarptı ve kapalı olduğunu fark ettim. O an çıplak olmaktan utanmamıştım.

Elinin çıplak sırtımda gezdiğinin bilincindeydim ama öpüyordu ya beni gerisi umurumda değildi sanki. Sırtımdaki o oyukta dolandı elinin tersi önce, ardından sutyenimin kopçasını buldu. İşte o an panikledim. Sutyenim gevşeyip göğüslerim serbest kalınca hızlı nefeslerimle birlikte öpüşlerim hırçınlaştı. Beni çözmüş olmalı ki gerildiğimi hissettiği o anda iki dudağımı birlikte dudaklarının içine aldı ve delicesine emdi. Ferdi'nin vücudu bana bütünüyle yabancıyken dudakları çok tanıdıktı. Tanıdık olan tek parçası da en özel anımda en kuytu sığınağımdı.

Sutyenim yere düştüğünde çıplak göğsümüzün birbirine çarptığını hissettim. Omuzlarına tutunup kendimi ona bastırdım. Saklanmak mıydı bu sığınmak mı bilmiyorum ama her şey benden bağımsız gerçekleşiyor gibiydi.

Çıplak bacaklarıma çarpan kemerinden soyunduğunu anlamıştım ve bu gözlerimi daha sıkı yummama sebebiyet verdi. Bir ateş topu vardı sanki içimde, yanıyordum ve bu yangından ne kaçabiliyordum ne de yanmaya bütünüyle istekliydim. Korkuyordum ama ondan bir adım ötede gidemiyordum.

Bir süre sonra sığınağım dediğim o dudakları dudaklarımı

uyuşturucasına öptüğünde hissizleştim sanki. Artık her şey daha farklıydı. Daha çok hissettiriyor, daha çok sızlatıyordu. Belimin kavisinde dolandı önce elleri ardından kalçalarımın üstünden iç çamaşırını çıkarmak için kavradı. Parmaklarının kalçama değen kısmında bile içim çekilirmiş gibi hissettim. Ferdi bana dokunuyordu, bir erkek bana ilk kez böyle naif ama bir o kadar arzu dolu dokunuşlar sergiliyordu.

Tek bir hareketiyle kalçalarımdan inmiş, ayaklarımın arasına düşmüştü ve sanıyorum ki şu an ikimizde çırılçıplaktık.

Kalbim duracakmış gibi atıyordu ve ben onun tarafından kucaklanmıştım. Elleri kalçalarımın altında yer bulmuş ve beni kendine kaldırmıştı. Omuzlarına dolanıp ellerimi başının üstüne koydum. İkimizde o kadar kaptırdık ki kendimizi, o kadar çok odaklanmamız gereken şey vardı ki sanki zaman zaman öpüşmeyi unuttuk ama dudaklarımız birbirinin üstünden hiç çekilmedi. Ben gerginleştiğimi hissettiğim an dudaklarımı kıpırdatıyordum ve o beni soluksuzca öpmeye başlıyordu.

Buz gibi yatağa sırtım yerleştiğinde irkilerek daha çok sarıldım ona. Yaz ayında yatağın serin olmasının sebebi benim fazlaca yanıyor oluşumdan mı kaynaklıydı acaba? Saçlarındaki elim yüzüne düşer gibi olduğunda kirpiklerinin hareketlendiğini fark ettim. O an kanım çekildi sanki. Gözlerini açmak istiyordu ve ben telaşla gözlerimi aralarken elim hızlıca lambaya doğru gitti. Kapatmak istedim ama tam düğmenin üzerindeyken eli elimin

üstüne geldi.

Göz gözeydik. Vücudumuz birbirine kapanık olduğundan görmesi mümkün değildi ama bunu istediği de belliydi. ''Seni uzaktan sevmelere alıştım ama görmeden sevmelere alışmayayım Mihriban.'' Dedi izin ister gibi. ''Sen görmeden de sevilirsin de görünce bir başka sevilirsin. İzin ver, seni doya doya seveyim.''

Bütünüyle tek bir izindi bu. Ya sınırlarımı koyacaktım ya da bu gece Ferdi'ye izin verecektim. Verdim. Başımı sallayıp elimi düğmeden çektiğimde titriyordum. Buz gibi terlemişti ellerim. Omzumdan öptü önce, sonra gerdanımdan. Elim yüzünde onu severken, göğüslerimin arasına geldi dudakları, biraz daha nefeslendim. Sonrasında göğsümün üstüne kapandı dudakları, nefesim tıkandı.

Ne dudakları rahat duruyordu, ne elleri. Belimdeki elleri bacaklarıma doğru kaydığında çığırından çıktı her şey. Gözlerim sımsıkı kapalı, tırnaklarımı sırtına batırırken neye odaklanacağımı bilemedim. İstemsizce tiz çığlıklar döküldü dilimden. Ferdi'nin parmakları en mahremime dokundu. Kaçmak istedim ama bu kalçamı kıvrandırmaktan ibaret oldu sadece. İçimden oluk oluk bir şeyler aktı. Göğsümdeki dudakları koluma kaydı. Kolumun içini, belimin kavisini ve bacaklarımı ürkekçe ama aruzyla öptü. Ferdi sanki bir tek sığınağım dudakları olmasın ister gibi beni bambaşka zevkin doruklarına

çıkardı, kendisini bana tanıttı.

Benim bile daha önce kendime hiç dokunmadığım şekilde dokundu bana. En mahremimi benden iyi bilirmişçesine aldığım zevki kendine ait kılarak bizi birbirimize mühürledi sanki. Hiç hissetmediğim şeyleri onunla hissedip tüm ilklerimi onda bıraktım. Parmaklarının o ustaca hareketleriyle kıvrandım, sızlandım. Dilimden odaya dökülen her kelimede çok fazla utandım. Gözlerim sımsıkı kapalıyken onun tenime bıraktığı sıcacık soluklardan anladım onun da benden beter olduğunu. Nefesleri hem çok kesik kesikti hem çok sıcak. Sırtında dokunduğum birkaç yer gerildi mesela. Bunu da ona yordum. Sonra bir ara adım döküldü dilinden, her zamankinden farklı.

Parmaklarının ucunda hiç bilmediğim bir tepeye çıktım önce, sonra ona doğru yükseldim, o tepeden onunla atladım. Bacaklarımın titremeleri son bulmamışken sanki bu bir parçasıymış gibi ama daha bitmediğini belirten bir hareketle bacaklarımın arasına yerleşti. Korkarım sandım ama öyle olmadı. Ferdi'nin tüm varlığını bacaklarımın arasında hissettikten kısa bir süre sonra yine o en çok tanıdık olduğum dudaklarla karşıladım merakımı, korkumu, gerginliğimi. Onunla delicesine öpüşürken, elleri tenimi bir bebeği sever gibi dikkatlice severken.

Onunla yaşadığım tüm ilklerimi o gece yine onunla birlikte sonlandırdım.

Ben beni güzel seven bir adamı hikâyemin başrolü yaptım.

Mahru Seyhanlı...

Eve geldiğimizde çocuklarla biraz ilgilendikten sonra kendimi direkt yatağa attım ve kremlerimi aldım. Karnımda yeni yeni oluşmaya başlayan çatlaklarıma sürdüm önce ardından günlük bakım kremlerimi bacaklarıma sürmeye başladım. Kokusu tüm odayı sarmışken aklımda Şura vardı. Birkaç dakika önce iyi olduklarını belirten bir mesaj atmıştı ama endişemi atamadım. Hem onun için hem kendim için. Ben yaşamamış olsam da yaşamayacağım anlamına gelmiyordu ve ben evhamlı olduğumdan ya başıma gelirse diye kurmaktan geri duramıyordum.

Çakır'ın odaya girmesiyle ''Uyumuş mu çocuklar?'' diye sordum. Kendini yatağa atarcasına bacaklarımın dibine uzandı ve bileğimden tuttuğu bacaklarımdan önce uzunca bir soluk aldı. ''Yok uyumamışlar, annem yanına almış üçünü de. Birlikte yatacaklarmış.'' Dedi. Sonrasında öpmeye başladı.

''Aaa.'' Dedim şaşkınlıkla. ''Ben baktığımda yatmışlardı, uyumak üzereydiler.'' Dudaklarıyla birlikte batan sakallarını da hissediyordum ve onun hiç çekmek gibi bir niyeti yoktu kendini.

''Seni kandırmışlar.'' Dedi bileğimdeki dudakları biraz daha yukarı çıkarak. Sonra konuyu geçiştirdi ve ''İnsanın bacağı da

güzel kokmamalı.'' Diye hayıflandı. ''Sonra suçu bana atıyorsun. Gel de sen öpme Mahru. Gel de sen kaptırma kendini.'' Dedi yaşattığı morluklara ithafen.

Kıkırdadım ama o kadarla kaldım.

Baktım o öpücükler epey yukarılara çıkıyor, çenesinden kavrayarak kaldırdım. ''İnan ne halim var ne keyfim.'' Dedim hiç başlamamış bir şeyi direkt bitirerek. İyi de oldu, eğer niyetine girmiş olsaydı beni kandıran o olurdu. Şimdi çekince hiç sorgulamadan yanıma doğru geldi ve sırtını başlığa yaslayıp beni de göğsüne çekti.

''Niye yok keyfin?'' diye sorduğunda göğsüne kuruldum ve ''Şura'ya üzüldüm.'' Dedim. ''Erken doğum yaptı. Daha zamanı vardı. O ağlamaları çıkmıyor aklımdan.''

''Bir sorun yokmuş.'' Dedi saçlarımın arasına minik öpücükler bırakırken. ''Aradım demin tekrar Esat'ı. Bir haftaya çıkar küvezden demiş doktor. Her şeyi iyiymiş, solunumunda biraz sorun varmış ondan tutuyorlarmış ama atlatamaycak bir şey değilmiş. E tabii insan üzülüyor ama sağlıklı sonuçta ona dua edelim. Gelecek bir haftaya evine.'' Eli yüzüme doğru kaydı ve yüzümün yarısını neredeyse avucunun içine alırken bir çocuğu avutur gibi avuttu. ''Adını da Damla koymuşlar küçük doğdu diye.''

''Ya.'' Dedim heyecanla yüzüne bakarak. Normalde Eylülün sonuna denk geliyordu doğumu ve o Eylül koyma niyetindeydi. Demek şimdi değiştirmişti. ''Çok güzelmiş.'' Dedim tekrar önüme dönerek. ''Küçücük bir şeydi zaten. Yakışmış.''

Sonra tekrar elleri saçlarımda usulca dolanmaya başladı ve ''Biz ne koyacağız?'' diye sordu. Artık zamanı der gibi. ''Doğunca mı karar vereceksin?''

''Aslında.'' Diye mırıldandım. ''Ben çoktan karar vermiştim.''

Ellerinin duraksamasıyla bozulduğunu anladım ama bozuntuya vermeden ''Benimle de paylaşmayı düşünüyor muydun?'' diye sordu.

''Evet.'' Dedim göğsünden kalkıp karşısına otururak. Bağdaş kurdum ve elimi karnıma koydum. ''Emin olmak istedim. Sonra bir de Mihriban ile konuştum.''

Bu sefer bozulduğu yüzünden bile okunuyordu.

''Mihriban bile biliyor yani.'' Dediğinde kaşlarımı kaldırarak ''Yok.'' Dedim. ''Tam olarak bilmiyor. Senin hakkın öğrenmek söyler miyim hiç. Sadece iki isim düşünmüştüm ve biri için ondan da onay almak istedim.''

Anlamamış olacak ki kaşlarını çatmıştı. ''Çakır.'' Dedim söze nasıl gireceğimi bilemeyerek. ''Turan'ın bizim hayatımızdaki yeri

basit değildi. Hele senin için. Senin en yakınındı. Onun da sana bağlılığı bir başkaydı. Ben senin her hafta mezarına gittiğini biliyorum.'' Şaşırmış olacak ki duraksadı. Nasıl ki içerideyken her hafta mezarıyla birinin ilgilenmesini emretmişti çıkınca da bu görevi kendi üstlenmişti. Üzerinde konuşmasa da Çakır her hafta Turan'ı ziyaret etmekten geri kalmıyordu. ''Tilki ve Kanca ile sürekli olarak Turan'dan bahsettiğini biliyorum. Kendini suçlu görüyorsun. Üstelik defalarca Ümran hakkında onunla konuşmaya çalışmana rağmen, yeni bir yola gitmesi için teşvik etmene rağmen başka olabilirdi dediğini de biliyorum.''

Hüzün çöktü mavilerine, gördüm. ''Olabilirdi evet.'' Diye onayladı. ''Eğer o kaza olmasaydı, bir gün gerçekler ortaya çıktığında...''

''Yüzleşirdin onunla.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Özür de dilerdin biliyorum.''

''Mahru ben ona o zaman anlatamazdım.'' Dedi sanki bana değil de Turan'a açıklama yapıyormuş gibi. ''Durmazdı, anlamazdı. Yoluna gitsinler benden uzak dursunlar demezdi. Hesap sormak isterdi, görmek isterdi. Ortalığı birbirine katardı. Hakkıydı da.'' Kesinlikle diye başımı salladım. Böyle bir şeyi öğrense çok daha öncesinde Ümran ve abim ortaya çıkmak durumunda kalırdı ve belki ölürlerdi.

''Ben kimseye bir şey olsun istemedim. Turan'a da

istememiştim. O gün bana hesap sormaya gelirken..."

Göz kapaklarında o gün canlanmış olacak ki "Fevriliğinden." Dedim düşmesine müsaade etmeden. Ben onun mutlu olmasını kendime görev edindim. Çok kez düşmüştük, bir kez daha düşmeyecektik. "Turan fevri bir adamdı. Ne niyetle ondan sakladığını da biliyorum. O günün senin suçun olmadığını da. Kader..." dedim bu sefer ben onun yüzünü severek. İyi hissetsin diye tenini okşadım. "Herkesin doğacağı ve öleceği gün kaderde yazılıdır, değişmez derler. Bir şeyler sebep olacaktı sebebi Ferman oldu. Sebebi fevriliği, o zapt edemediği öfkesi oldu." 13

Sözlerimin onu tatmin etmediğinin bilincindeydim. Çakır bu yükü almıştı üstüne ya bir kere, benim onu aklamam bir şey ifade etmiyordu.

"Neyse ben..." dedim geri çekilirken. "Hamile olduğumu öğrendiğim o gün, o hastanede bir rüya gördüm. Rüyamda annem, Turan, verdiğimiz kayıpların hepsi vardı. Bana kucağında bir bebek ile geldi Turan. O bebeği verdikten sonra da *beni unutma* dedi. Ben bunu günlerce, haftalarca, hatta aylarca aklımdan atamadım." 36

İlk kez duyduğu bu rüyanın bendeki etkilerini okumak ister gibi tüm dikkatini üzerime verdi ve dinledi. "Turan mı olsun istiyorsun. Doğru mu anlıyorum?" Diye sordu.

Başımı iki yana sallarken ''Tam olarak değil.'' Dedim. ''Nasıl ki senin iki adın var ama Kenan'ı değil daha çok Çakır'ı kullanıyorsun biz de Turan'ı çok kullanmayalım ama o adı ona verelim. O gün gördüğüm o rüyanın bir anlamı vardı Çakır. Boşuna görmedim. Belki sen kendini aklayamıyorsun, belki biz dünya telaşına kapılıp çoğu zaman Turan'ı unutuyoruz bilmiyorum. Sadece böyle yapmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum.''

Nasıl ki o az önce beni okumaya çalışıyordu ben de şimdi onu okumak ister gibi bakıyordum. Kararı bana bırakmış olsa da onun da fikri önemliydi benim için. Gece'ye adını ben vermiş olabilirdim ama bu sefer o da dâhil olsun istiyordum. En azından fikrini paylaşsındı niyetim. ''Peki Mihriban ne dedi buna?'' diye sordu sadece bizi düşünmeyerek.

Bu yüzden de çok seviyordum onu. Bizim için önemli olan herkesin fikrini önemsiyordu. Turan en çok Mihriban için yaraydı ve kendi istese bile Mihriban'ın düşüncesine saygı duyuyordu. İçimde bitmek bilmeyen sevdam taştı ve elimi yüzüne koyarak ''Çok seviyorum seni.'' Dedim öptüm ve geri çekildim. Bileğimi okşadı.

''Mihriban kararı bize bıraktı. Kendisi o ismi kullanmayacağını ama sorun olmayacağını söyledi.''

İnanmamış gibi yüzüme bakınca ''Gerçekten.'' Dedim

samimiyetle. ''Eğer kırmamak için evet dediğini düşünseydim o konuyu o an orada kapatırdım ama Mihriban bu konuya çok fazla takılmadı. Dediğim gibi ikinci bir isim olarak düşündüm zaten. Asıl adı olmayacak.''

''Peki diğer adı?'' dedi ikna olmanın eşiğinde. ''Diğer adı ne olacak?''

Elimi karnıma koydum ve tebessüm ettim. ''O rüyada hava soğuktu, geceydi. Sonra Turan ile birlikte gelen bebek kucağıma düştüğünde şafak söktü, hava aydınlandı. Şafak diye düşündüm ben. Bir tane gecemiz var, bir de şafağımız olsun dedim.''

Düşününce bile içim ısınıyordu. Gece'nin adı da böyle ansızın aklıma düşmüştü ve direkt kabullenmiş gibi yerleşmişti içime. Şimdi yine aynı şeyi hissediyordum. Sanki o adını kendisi seçmiş ve bana fısıldamıştı. Şimdi Çakır reddederse diye çok korktum.

Düşünür gibi karnıma baktığında ''Olmasın mı?'' diye sordum. Tedirginliğimi, korkumu alıp götürecek bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Elini karnımın üzerine koyduğunda ''Olsun.'' Dedi. Oldu. Benden bile önce ilk kez ona adıyla seslendi. Başını karnıma doğru yaklaştırdı ve ''*Şafak*,'' Dedi adını da kendini de kalbine basar gibi. ''*Şafak Turan Seyhanlı.*''

Bölüm Sonu

Düşününce bile içim ısınıyordu. Gece'nin adı da böyle ansızın aklıma düşmüştü ve direkt kabullenmiş gibi yerleşmişti içime. Şimdi yine aynı şeyi hissediyordum. Sanki o adını kendisi seçmiş ve bana fısıldamıştı. Şimdi Çakır reddederse diye çok korktum.

Düşünür gibi karnıma baktığında ''Olmasın mı?'' diye sordum. Tedirginliğimi, korkumu alıp götürecek bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Elini karnımın üzerine koyduğunda ''Olsun.'' Dedi. Oldu. Benden bile önce ilk kez ona adıyla seslendi. Başını karnıma doğru yaklaştırdı ve ''*Şafak*,'' Dedi adını da kendini de kalbine basar gibi. ''*Şafak Turan Seyhanlı.*''

Bölüm Sonu

Final bölümünde görüşürüz 🥺❤️

Beni instagramdan takip edip geri sayımlara, alıntılara, duyurulara kısacası birçok şeye ulaşabilirsiniz.

İnstagram: humeyraao

Wattpad: humeyraao

Sevgiler ❤️

6,31 Bin 4,13 Bin Paylaş

32. Bölüm (Final)

65 Bin ★ 7,08 Bin 8,2 Bin

Seneler Sonra...

Gece Seyhanlı

''En uzun, en çaresiz geceni düşün. Sabah olmadı mı?'

Reşat Nuri Güntekin.

Olmuştu. En karanlık geceler aydınlığa çıkmış, su akmış yolunu herkes için bulmuştu. Annem ve babam verdikleri onca mücadelenin içinden birlikte, el ele çıkmıştı. Onların yenilgisi sadece birbirlerine olmuştu. Dinlediğim hikâyeleri, izlediğim halleri beni aşka bir kez daha hayran bırakmıştı.

Adana'da Mayıs ayının 16sında yani tam doğduğum günde salonun orta yerine serilmiş sabahın köründe fotoğraf albümünü karıştırıyorduk Pınar ablayla. O bir yandan akşam için yemeklik hazırlarken ben de yere boylu boyunca uzanmış, soğuk bir limonatayı önüme almış, pipetiyle oynarken fotoğrafları inceliyordum. Bu bizim her sene yaptığımız

rutinimizdi. Erkenden kalkan ikimizden başkası olmayınca kahvaltıya kadar vakit kazanıyorduk işte birlikte. Gerçi babam da erken kalkıyordu da kendisi hala hanımcı olduğundan annem uyanıp o yataktan çıkana kadar çıkmıyor, onu izliyordu.

Seneler sonra bile bitmeyen aşk varmış, inandım.

Şu an bu baktığım fotoğraflar bile babamın annemi çok sevip çok düşünmesi sebebiyle hatıra kalmıştı bize. Ben tarafından... Ben küçükken annemin Şafak'a olan hamileliğini kabullenmeyip kıskançlık yapınca ve bu artık anneme hamileliğinin son dönemlerinde eziyet boyutuna erişince babamda bana bir fotoğraf makinesi almıştı. Bir şeylerle oyalanayım da annem biraz nefes alsın diye. Öyle de olmuştu o dönem. Küçücük, elim kadar bir makineydi ve çektiğim her fotoğraf saniyesinde makineden çıkınca deli gibi heyecanlanıp bir sürü şey çekme isteği yaratıyordu. Çekmiştim de. Herkesi, her şeyi, her anı... Sonra her çektiğim fotoğraf albümde yer almıştı. E haliyle her anı çekince albümlerin de sayısı bir hayli fazlalaşmıştı.

''Sence kim daha çok sevmiştir?'' Diye sordu Pınar abla albüme uzaktan bir bakış atarak. Çünkü kendisinin ilgilenmesi gereken fasulyeler daha mühimdi.

''Bence...'' dedim, duraksadım. Birkaç saniye düşündüm ama terazide iki kefede eşit bastı benim için. Bir isim

söyleyecekmişim gibi başladığım o konuşmayı ''Bence eşit ya.'' Diye sonlandırdım. ''Babam annemi çok çok sevmiş.'' İç çekip hayranlıkla bahsedişim bile onların aşkına aşık olduğumun göstergesiydi sanırım. ''Yani çok isterdim babamın annemi sevdiği gibi birinin beni sevmesini, hiç vazgeçmemesini, mesafelere rağmen sevgisinin eksilmeyeceğine inanmayı.'' Olayın annem ile babamdan çıkıp bana döndüğünü Pınar ablanın imalı gülümsemelerini görünce anladım ve hızlıca bakışlarımı kaçırdım. ''Sevmiş yani.'' Dedim toparlayarak. ''Babam hayatını annem yapmış resmen, öyle çok sevmiş. Çakır Seyhanlı deyince ilk akla gelen Mahru'su olmuş.''

''E o zaman baban sevmiş.'' Dedi Pınar abla, babamı çok övünce haklı olarak.

Kaşlarımı kaldırarak ''Yok.'' Dedim. ''Sevmiş sevmesine de her şeyin fazlası zarar olduğu gibi bunun da fazlası zarar olmuş. Annemi çok sevmeleri yaralamış. Düşününce babam gibi biriyle olmakta öyle kolay değil. Annem kaç defa güvenmiş ve o güveninden yıkılmış, kırılmış. Kolay değil her seferinde tekrardan güvenmek, inanmak, yoluna sokmak için çabalamak. Annemin niyeti, isteği, sevgisi olmasaydı bugün burada bu şekilde olmazdık. Annem kandırılmalarına rağmen ayağa kaldırmış bu ilişkiyi. Çok sevdiğinden. Babam annem tarafından ilişkilerinde darbe almamış ki. Annem başlamış ve hep severek devam etmiş. İlişkilerine ayrılığı, güvensizliği sokan hep babam olmuş. Annem dönmese dönmezdi. Bakardı yoluna. Annem

dönmüş, sevmiş ve o yolda babamla olmak için kendiyle bile büyük bir savaş vermiş ki babamın sevgisi bir anlam kazanmış. Annemin çabası olmasa, annem babamdan gördüğü o sevgiyi büyütüp bizi o çembere böyle dâhil etmese babamın sevgisi tek başına çokta bir anlam kazanmazmış.'' 17

Pınar abla yaşanılanlara bizzat tanık olduğundan ve net hatırladığından boşluğa doğru dalıp gitti buruk bir tebessümle. ''Aman.'' Dedi sonra da tekrar işine dönerek. ''İşte biz de böyle başkasının aşklarını konuşuruz. Bizimki de-'' 8

O sırada kapının açılıp Tilki abinin ''Pınar Hanım.'' Diye seslenmesiyle konuşması bölündü ve ''İti an çomağı hazırla.'' Diye fısıldadı bana doğru. İyi insan lafının üstüne de olabilirdi ama anlıyorum ki Pınar abla Tilki abiye şu günlerde biraz bozuktu. 32

''Buyurun Tilki Bey.'' Dedi Pınar abla ve olduğum yerde kıkırdadım. Seneler geçse de, evlenip 10 yaşında kocaman kızları olsa da konuşmalarında ki o Hanım ve Bey asla kalkmamıştı. Hem çok komikti hem de onlara özel gibiydi. Bilmiyorum ama benim çok hoşuma gidiyordu. 90

Kapı girişine doğru gelen Tilki abi beni görünce ''Kız,'' dedi gözleri parıldayarak. ''Kalktın mı sen yine erkenden?'' Gece görüştüğümüzden ve hasret giderdiğimizden direkt Pınar ablaya dönerek ''İşin yoksa bana bir şeyler hazırlasan.'' Dedi rica eder 1

gibi. ''Benim bugün çok işlerim var.''

Pınar abla bir şey demeden ama sesli nefesleriyle homurdana homurdana fasulyeleriyle birlikte peşine takılıp mutfağa ilerledi. Tilki abi duymamıştı ama ben ''Hangi gün işin yok ki.'' Diye söylenmelerini işitmiştim. Ben de tekrar albümlerime döndüm. Dönünce de geldiğim sayfalar Şafak'ın doğduğu ve sonraki zamanlardı.

Önce annemin yatağa uzanmış, eli karnında olduğu fotoğrafa bakıp tebessüm ettim sonra o günü anımsadım.

...

''Annesi bak.'' Dedi Gece elindeki makineyi ona doğrultarak.

Mahru tüm ağrısına sızısına rağmen sabahtan beri ona sırnaşan kızı ihmal etmeyerek elini karnına koydu ve sahte de olsa yüzüne bir tebessüm koydu.

Birkaç saniye içinde paloroid fotoğraf Gece'nin avuçları içinde yer alırken küçük makinesini yatağın ucuna bıraktı ve ''annesi.'' Dedi yatağa tırmanıp Mahru'ya doğru emeklercesine giderken ''Çok mu yaramazmış ki Şafak?''

Uzaktan karnına doğru bakıyor ama bir türlü eliyle dokunmuyordu. Bir anda ne olduysa Gece kendisini geri çekmiş sonra da asla yanaşmamıştı.

3

''Biraz sanırım yaramazmış.'' Dedi Mahru dudak bükerek. ''Hiç uyutmuyormuş.''

16

''Eee..'' dedi Gece anlamamış gibi. ''O hiç ağlamıyor ki zaten. Sen uyursun o zaman.''

Mahru hafif sesli bir gülümsemeyle elini Gece'nin yüzünde dolaştırdıktan sonra kıvırcık saçlarını geri doğru itti ''Ağlamasa bile içimde çok hareketli ya pek uyutmuyor.''

Bir de hamileliğinin son zamanları hep sıcaklara denk gelince iyice çekilmez olmuştu her şey.

''o zaman o da uyusun.'' Dedi küçük omuzları bir çare arar gibi yukarı kalkıp geri düşerken. Mahru'nun dudak büküp cevapsız kalması bile bir cevaptı Gece için. ''Benim fikrim geldi.'' Diyerek işaret parmağını izin ister gibi kaldırarak oturduğu yerde doğruldu ve annesini hiç beklemeden ''Ninni söylesek uyur belki.'' Dedi.

34

Mahru bu teklifine tebessüm ederken işe yaramayacağını düşünse de hem Gece ile vakit geçirme niyetiyle ''E iyi o zaman.'' Deyip doğrulduğu yerden aşağıya doğru kaydı ve ''Söyle bakalım kardeşine ninnisini.'' Dedi.

Gece biraz çekimser kalsa da Mahru dokunsun, temas kursun, sevsin diye içi gide gide bakıyordu. Gece elini annesinin

105

karnına aylar sonra tekrar koyduğunda kardeşinin hareketlerini hissederek gözlerini kocaman açtı ve ''Annesi.'' Dedi ağzı da kocaman açılırken ''Galibası Şafak top oynuyor. Vallahi annesi vallahi top oynuyor.''

''Top mu?'' diye sordu Mahru bu söylemi karşısında keyifle gülümserken.

''Ee...'' dedi Gece bir yandan annesinin karnını takip edip bir yandan laf yetiştirme telaşıyla. ''Pınar dedi vallahi annesi. Topçu olsun bir de...'' Duraksadı, eli küçük alnını kaşıdı ve ''Bir şey demişti ama ben topu unutmadım sadece annesi.'' Dedi.

Mahru, Gece ile olduğu zamanlarda ağrı çekse dahi geçirdiği vakitlerde hissetmiyordu sanki. Ona o kadar iyi geliyordu ki. ''Ya topçu ya popçu gibi bir cümle olabilir mi o?'' Diye sordu tahminince olanı dillendirerek.

''Heh heh.'' Dedi Gece olduğu yerde heyecanla zıplarken ''Ondan dedi işte, ondan.''

Sonra diğer elini de annesinin karnına koydu ve iki yana küçükçe sallarcasına sarsarken ''Dandini dastana.'' Dedi bir de o küçük diline ninni tutturarak. ''İnekler girmiş bahçeye. Gece'nin babaannesi kovmuş inekleri. Eeee... Eeee... Eeee... Gelmeyin bir daha demiş dastana. Eeeee... Eeee. Eee... Bostancı gelmiş bir şeyler de demiş. Eee.. Eee... Eeee.''

Gece'nin tüm odağını verip ciddi ciddi ninniyi elli farklı şekle sokarak dillendirmesi Mahru'nun kendisini sıkmasına sebebiyet vermişti. Gülmemek için o kadar zor duruyordu ki. Gülerse ve Gece'nin hevesini kırarsa diye korktuğunda derin derin nefesler alıyordu ama bu çok zordu.

En son ağzının içinden kaçan bir kıkırtıyla öksürür gibi boğazını temizledi. Bunu muhtemelen Gece'ye ya babaannesi söylemişti ya da Pınar.

Çok ilginçtir ki Gece'nin sesiyle, ninnisiyle, ona dokunmasıyla Şafak sanırım gerçekten uyumuştu. Sakinlemişti en azından. Belki de çocuk dışarıdaki sarsıntıdan korkup saklanmıştı. Bilmiyordu ama bir şekilde durulmuştu. Ta ki Emre gelene kadar.

Kapı bir anda hiç çalınmadan ardına kadar açıldığında küçük çocuk sinirle odaya girdi ve ''Ben annemle babama gideceğim.'' Diye bağırdı.

Mahru gözleri dolmuş, sinirden zor nefes alan çocuğu sakinleştirme niyetiyle yataktan zorla da olsa kalkıp, ona doğru eğilmek istemişti ama tam anlamıyla başarılı olamamıştı. ''Bebeğim öyle istediğimiz zaman göremiyorduk ya hani.'' Dedi yumuşak bir dille. Elini saçlarına doğru götürmek istediğinde Emre elini itti.

''Ben hemen şimdi görmek istiyorum!'' diye direttiğinde sinirle küçücük boyuna rağmen başını Mahru'ya doğru dikmişti.

''Tamam.'' Dedi Mahru ne diyeceğini bilemediğinden. ''Çakır enişten gelsin, konuşalım bakalım. Ne zamana ayarlayabilirse o zaman-''

Emre hemen şimdi dediğinden başka bir cevabı kabul etmez gibi küçük elleriyle Mahru'nun karnına doğru sertçe vurdu ve ''Şimdi göreceğim.'' Diye avazı çıktığı kadar bağırdı. ''Ben şimdi annemle babama gideceğim. Burada da kalmak istemiyorum. Eftelyada da istemiyorum. Ben annemle babamı istiyorum.'' 79

Bir kez daha vurma girişiminden Mahru geri adımlayarak kaçmış, elini can havliyle karnına sarmıştı ama vurmasından kaçsa da sancısı fena halde sarmıştı.

''Hi annesi.'' Diyerek yataktan inen Gece'nin sesi telaşlıydı. Emre'nin önüne geçip ''Annelere vurulmaz.'' Diye bağırdı Emre'ye doğru. ''Kimseye vurulmaz. Vurmak çok ayıptır Emre. Çok ayıp.'' 47

Eliyle Gece'yi geri çekip tamam üstüne gitme demek istiyordu ama ağrısı o kadar çoktu ki bunu sesli dile getiremedi.

Gözleri kapalı birkaç saniye derin nefesler aldı ama etkili olmadı. Azalmasını beklediği ağrı kat ve kat artarken gözleri

doldu, karnını sıvazlayıp "Tamam." Diye mırıldandı karnına doğru. "Tamam annecim geçecek şimdi tamam." Derin derin nefesler alması hiçbir işe yaramamıştı.

Hiç beklemediği anda, çok yakınında olduğundan karnına aldığı sert darbe onu fazla sarsmıştı. O sakinleşmeyi beklerken kapı açıldı ve Çakır sanırım sesleri duyduğundan odasında yaptığı toplantıyı yarım bırakmıştı. Doğuma yakın olduklarından evden olabildiğince az çıkıyor, halletmesi gereken her şeyi evden halletmeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu panik içinde. Gözlerini açıp onu merak eden adamı dahi sakinleştiremeyecek kadar kötü hissediyordu kendini. Karnındaki sancılar git gide sıklaşırken "Babası." Dedi Gece' de aynı telaşla. "Emre Şafak'a vurdu. Çok fena vurdu babası, çok fena vurdu."

27

Tam o noktada Çakır'ın "Mahru." Deyişini işitti. Bu ses tonu çaresizlik ve korku barındırıyordu sanki. Kadın bir şeyleri hissetse de görmek istemediğinden, görürse kendini kaybeder düşüncesiyle bakamamıştı. Ta ki Çakır'ın onu kucaklamasına kadar... Ona seslenişiyle kucağına alışı arasında saliseler vardı. Sadece eli, kolu değil, içi de titriyordu sanki. Sonra onun kucağındayken ona güvendiğinden açtı gözlerini. Biliyordu ki artık güvendeydi. Çakır ne onu ne de oğlunu bırakmazdı. Açtı ve baktı. Mavi elbisenin kana bulandığını gördüğünde kendinden geçti.

73

...

Hastaneye vardıklarında Mahru doğumhaneye alınmış, kontrol aşamasında da kimse yanına gelmemişti. Bilinmezin getirdiği korku normaldi ama o Gece'den dolayı tecrübeliydi. Tecrübeliydi tecrübeli olmasına ama Gece'nin doğumunda kanama yaşamamıştı. Şimdiki korkusu da ondan sebepti.

Gözünün pınarında duran yaşla yanında koşuşturan hemşirelere ''Bir sorun yok değil mi?'' Diye sordu.

İçlerinden biri yanına gelirken ''Hiçbir şey yok.'' Dedi sıcacık bir ses ve iç rahatlatacak bir gülümsemeyle. Serumunu takarken ''Doktorunuz geliyor şimdi.'' Diye ekledi. 1

Mahru'nun korkusu geçer sanmıştı ama öyle olmamıştı. Doktorundan duyana kadar hatta bebeğini görene kadar da geçmeyecekti. Bunu anlayan ebe yanına yaklaşarak ''Tanışalım mı önce?'' diye sordu gülümseyerek. Serumunun ayarını yaparken ''Ben Hira.'' Dedi. ''Doğumunuz sırasında size ben eşlik edeceğim.'' Mahru ilk kez kadına dikkatlice baktı. Ali'nin kızının da adı Hira'ydı. Ne tesadüftü. İlk doğumunda onlar yanındaydı. Şimdi ise tek bir isimle yine onları hatırlayıvermişti. Sonra biraz daha inceledi kadını. 1.70 boylarında, kumral ve kıvırcık saçlıydı. 31

''Kızımın da saçları sizin gibi.'' Dedi Mahru kısa bir an odağını değiştirmeye çalışarak. 2

Genç kadın bildiğini belli edercesine tebessüm ederken ''Dışarıda ki küçük kız mı?'' Diye sordu. ''Kapının önünde babasıyla birlikte bir sağa bir sola dolanıp duruyorlar. Çıkan her hemşireye de önce sizi soruyor, peşine de bizim bir tane de bebek vardı o ne oldu diyor.''

Kadının gülen gözlerinden Gece'nin hastanenin de maskotu olduğunu anlamıştı Mahru. Ettiği kısa bir sohbetin ardından doktorunun gelmesiyle tedirginliği yine baş göstermişti ve aldığı bilgiler doğrultusunda açıklığının 8 santime eriştiğini öğrenmişti.

''Mahru.'' Demişti doktoru da son incelemeleri yaptıktan sonra. ''Doğum çoktan başlamış. Bu zaten beklediğimiz bir şeydi. Bebeğin de gayet sağlıklı duruyor. Şimdi seni doğuma alacağız anlaştık mı?''

Zaten git gide artan sancılarından anlamıştı Mahru doğumun başladığını. Boncuk boncuk terlerken nefesini düzenli tutmak için çaba gösteriyordu. Gece'nin doğum zamanı bununla ilgili yardım almıştı ve o yüzden soğukkanlılığını koruyabiliyordu.

Hemşireler onu doğum için hazırlarken ''Babayı da alıyor muyuz?'' diye sordu biri ve Mahru başını salladı. Hayatlarının bundan sonraki önemli zamanlarını mümkün olduğunca ayrı geçirmeyeceklerdi.

İkisi de doğum için hazırlandıktan sonra tüm ekip yerini almıştı ve bir tarafında Çakır varken elini tutmaktan ve o eli hissettiği her sancıda sıkmaktan hiç çekinmemişti. Tırnaklarını tenine batırıp en az ona da o acıyı verse de Çakır bir an olsun ne geri çekilmiş ne de tek kelime etmişti.

4

Doktorun direktifleriyle birlikte ıkınmaya başlamış, düzenli bir şekilde nefes alıp vermişti. Bağrışları hiç yok denecek kadar azken gözleri kapalıydı ve alnından akan terleri Çakır büyük bir dikkatle siliyordu. Hatta kadının böylesi bir anda bu kadar soğukkanlı oluşuna da hayranlıkla bakıyordu.

Kısa bir süre sonra bir bebek ağlaması duyuldu ve Mahru sanki daha öncesinde hiç nefes almıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Daha kordonu kesilmeyen bebek göğsüne bırakıldığında simsiyah saçları vardı. Buruş buruş bir tendi ve tek gözü açık, odayı inletecek kadar ağlıyordu.

51

Mahru dudaklarını bebeğin alnına dayayıp derin nefesler alırken Çakır tedirginlikle bir parmağını bebeğe doğru uzattı ve oğlu hiç düşünmeden o parmağı kavradı. Bir eli karısının saçlarında bir eli oğlundayken kesik kesik gülümsemelerle anın gerçekliğini sorguladı ve en sonunda dudaklarını karısının alnına dokundurdu. Bu hem bir teşekkür hem de şükür manasındaydı. Eksik ve kötü hissettiği ömrüne Mahru bir mucizeyi daha eklemişti.

33

...

''Mezarlığa gidecek misin?'' diye sordu Pınar abla ve ben kısa bir an başımı albümlerden kaldırdım.

''Evet.'' Diye seslendim sayfayı değiştirirken. ''Kahvaltıdan sonra çıkacağım.''

Tilki abiye yemeğini vermişti ama akşamki yemek için sanırım koşturup duruyordu ve yanıma gelmek gibi bir niyeti yoktu. Bir yandan kahvaltı sofrası kurulurken gelip geçenlere ayak bağı olduğumu düşünerek birazcık köşeye doğru kaydım.

''Tamam ben o zaman aldırdığın çiçekleri gönderiyorum önden Tilkiyle.'' Diye bağırdı mutfaktan. ''Taşımakla uğraşma onları.''

''Çok iyi olur.'' Diye karşılık verdikten sonra tekrar albüme döndüm. Açtığım sayfada alt alta iki fotoğrafla karşılaştım.

Şafak'ın eve ilk geldiği günlerden biri...

Şafak'ın ilk kelimesi...

...

Ağladı ağlayacak bir halde kucağının arasındaki bebeği göğsüne doğru tuttuğunda Şafak dudaklarını aralıyor ama bir türlü ağzına alamıyordu. Alsa da ememiyordu. Mahru'nun sürekli

uğraşlarına rağmen emme fasılları azap gibi geçiyordu adeta. 4

''Annecim hadi...'' diyerek göğsünün içini dudaklarına sürttü ama Şafak ucunu alsa da peşine diliyle itti. Kolları bile ağrımıştı artık tutmaktan. Sürekli ağlayışı ise kendisini kasmasına sebep oluyordu. 1

''Emmiyor mu?'' diye soran adamın sesiyle kendini iyice koyvermiş, direndiği gözyaşlarını usulca akıtmaya başlamıştı. 14

''Hayır ben beceremiyorum sanırım. Kabullendim artık.'' Dedi omuzlarını düşürerek. ''Gece'de de yapamamıştım. Yine olmuyor.'' 1

Burnunu çeke çeke sessizce ağlamaya başlamıştı. Şafak hissederse düşüncesiyle kendini de kasıyordu ama artık dayanamıyordu. Çakır yatağa doğru uzanıp elini karısının saçlarının arasından geçirdikten sonra iyi hissettirecek şekilde alnına bir öpücük bıraktı. ''Güzelim doktor dedi ya ilk zamanlar zorlanır, emme refleksi zamanla gelişir diye.'' 11

Öyle demişti ama Mahru emzirmeyle ilgili problem yaşadığı için bu konuda lohusalığın getirisiyle daha da hassastı. Hatta o kadar ki Şafak için evde çeşit çeşit mamaları bile hazır tutuyordu. Emmeyeceğine inancı o kadar çoktu. 1

''Ver bana.'' Dedi Çakır ellerini Mahru'ya doğru uzatarak. Dokunmaktan korkup çekinse de, dokunurken ecel terleri 219

de dökse Mahru'ya destek olmak amaçlı korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. Gövdesinden ve başından kavradığı küçük beden iki elinin arasını anca doldururken "Aslanım." Dedi burnunu yanağına doğru sürterek. "Anneyi üzmüşsün." Kaşlarını çattı yalandan. "Bir Seyhanlı erkeğinden çekebileceği her şeyi çekti zaten. Bir de sen yormasan." Durdu birkaç saniye ve "Ulan ben o memelere deliriyorum, sen dilinle itiyorsun. Sana verdik kıymet bil diye. İstemiyorsan alayım ben geri." 219

Çakır'ın Şafak'ı kucağına almasıyla Mahru geri doğru yaslanmış, derin bir nefes alıp ayaklarını karnına doğru çekmişti. Kendini toparlaması için bile birkaç saniye yeterken Çakır'ın son sözleriyle gülmeden edememiş ve "Arsız." Diyerek yanındaki yastığı omzuna doğru vurmak istemişti. 1

Tabii Çakır'ın kucağında bebeği varken refleksleri de normale oranla daha fazlaydı ve olduğu yerde hareketlenip yan dönmesiyle yastık sırtına doğru gelmişti. 5

"Kızım çocuk var ya." Dedi sonra kaşlarını çatıp Mahru'ya doğru bakarak. "Zaten zor tutuyorum, aklım çıkıyor bir şey olacak diye."

Çakır'ın bu tedirginliği Mahru'nun içini sıcacık etmişti ve "Ver." Dedi tekrar kollarını uzatarak. Açıkta olan göğsündeydi adamın bakışları ve böyle gündüz vakti çırılçıplak, sere serpe karşısında durmaktan nedense o an çekinmişti. Kucağına aldığı bebeği 16

tekrar göğsüne doğru kapadığında Çakır'ın elinin sırt kısmı önce Şafak'ın yanağında dolandı sonra Mahru'nun göğsüne doğru kaydı. Eliyle göğsünün üstünü okşarken Mahru huylandığından ve o an hissettiği utançtan ''Çakır.'' Diyerek geri çekilmek istemiş ve yan dönmesiyle Şafak emmeye başlamıştı. 16

O an nefesini bile tuttu Mahru. Beli kopacak halde durmasına rağmen hiç şeklini bile bozmadan öylece kaldı. Şafak kısa kısa nefeslenip hızlı hızlı emiyordu. Baya baya emiyordu. Mahru sevinçten deliye dönecek hale geldiğinde dudaklarını kıpırdatarak ''Nefes bile almadan çık.'' Dedi Çakır'a doğru. Bu bir rica değil, emirdi. Çok sert bir emirdi. 15

Gözlerini belertmiş Çakır'a doğru bakarken Çakır usulca yataktan geri çekildi ve geri doğru adımlayarak odadan çıktı. 5

Şafak'ın doyasıya emmesini bekledi iki büklüm, rahatsız bir pozisyonda. Karnı doyunca o huysuzluğu da gitmiş, ağlamaktan bitap düşmüş bedeni gevşemiş ve yorgunluğun etkisiyle mayışmıştı. Daha fazla emmek istemediğini, onu itişinden anlayan Mahru göğsünü kapatıp yanına bebeği hafif yan çevirerek bıraktı ve sırtını sıvazlarken yanına kıvrıldı.

Bir eli başının altında o da en az Şafak kadar yorgun düşmüştü. Şimdi uyursa o da belki birazcık uyuyabilirdi. O sırada gözleri kapı eşiğinde, kapı aralığından onlara bakan kızına takıldı. Gece boynunda asılı olan fotoğraf makinesiyle o aralıktan kardeşini 1

çekmeye çalışıyordu sanırım.

''Annecim.'' Dedi Mahru hemen olduğu yerde doğrulup yorgunluğunu yok sayarak. Elini ona doğru uzatıp ''Gelsene.'' Dedi.

Gece çektiği tek pozun sonrasında makinesini çıkardı güzelce, dikkatlice, özenle makyaj masasının üzerine bıraktı ve annesine doğru gitti. Yatağa tırmandığında annesi çoktan aralarında yer açmıştı bile. Gece ortaya gelecek şekilde yatağa yerleştiğinde sırtını Şafak'a doğru döndü, yüzünü annesine.

Mahru dirseğinin üzerinde Gece'ye doğru bakarken cenin pozisyonunda yatmış, ona doğru bakan kızının saçlarını okşadı usulca. Kardeşine bakmaması, dokunmaması Mahru'nun içini parçalıyordu. Eve geldiklerinde bile doğru düzgün yüzüne bakmamış, onunla iletişim kurmamıştı.

Mahru en son dayanamayarak ''Gece.'' Dedi yumuşak bir sesle. Bir yandan onu seviyor bir yandan muhabbet eder bir havayla asıl sorunu bulmaya çalışıyordu. ''Kardeşin senin yanındayken nasıl da uyudu baksana.''

Gece omzunun üstünden hem merak eder gibi hem de umursamıyormuş gibi görünerek şöyle bir baktı ve tekrar önüne döndü. ''Ben uyutmadım ki.'' Dedi başını iki yana sallayarak.

''Evet ama sen geldin diye uyudu.'' Diye ekledi Mahru saçlarını kulaklarının arasına sıkıştırarak. ''Görmedin mi saatlerdir nasıl ağlıyordu. Sen geldin sustu ve uyudu. Ben uyutamamıştım. Sen geldin diye uyudu kardeşin. Belki de ablasını çok özlediği için ağlamıştır. Hani sen çok fazla onun yanına gelmiyorsun ya.'' 2

Şimdi de sırtı ona dönüktü ve annesinin laflarından sonra hafifçe bedenini çevirdi. Kardeşinin onu özleme ihtimaliyle bile hemen yumuşayıvermişti. Mahru bunu hissedince biraz daha üstüne gitti ve ''Neden gelmiyorsun Gece?'' diye sordu biraz merak biraz üzüntüyle. ''Kardeşini neden sevmiyorsun?''

Gece bakışlarını annesinden çekerken ''Annesi.'' Dedi biraz mahzun bir sesle. ''Seviyorum ama...'' Tırnaklarını kemirmeye başladı. ''Şura teyze dedi ki Gece'nin babası Şafak erkek oldu diye Şafak'ı severmiş. Gece'yi az severmiş. Öyle olurmuş çünkü.'' 220

Mahru dehşetle yerinden kalkar gibi oldu sonra Gece'yi tedirgin etmemek için sakinleşmeye çalıştı. Gece aylardır bununla mı baş etmeye çalışıyordu. O yüzden mi kardeşine karşı kendisini dolduruyor bir de üzülüyordu.

''Bunu sana Şura teyzen mi söyledi?'' diye sorduğunda gözü kapıdaki karartıya takıldı ve Çakır'ı orada gördü. Kaşları çatılmış bir şekilde olanları dinlerken Gece başını iki yana sallayarak ''Yok.'' Dedi. ''Baran'ın babaannesine söyledi.'' 21

Gece konuşmalarını duymuştu. İçinden Şura'ya saydırırken ''Gece öyle bir şey olabilir mi annem?'' diye sordu onu rahatlatmak için yine yumuşak bir dil seçerek. Çünkü Şura ile konuşurken hiçte o yumuşak dili kullanmayacaktı. ''Baban seni de Şafak'ı da çok seviyor. Çünkü siz ikiniz de onun çocuğusunuz. Sen mesela baban ve benim aramda bir seçim yapabilir misin?'' 1

Gece birkaç saniye duraksayıp başını iki yana salladığında ''Baban da yapamaz, ben de.'' Diye ekledi. ''Yani böyle bir şey mümkün değil. Şura teyze düşünmeden konuşmuş birazcık. Sen ona bakma. Baban seni çok seviyor.'' 2

Gece anlamış gibi başını tamam dercesine sallarken Çakır duyduğunu belli etmeden ''Beni almadan mı uyuyorsunuz?'' diye sordu tesüf edercesine. Yataktaki herkesin gözünden uyku akıyordu resmen. Gece'nin de öğle uykusu vakitleriydi.

Gece hızlıca yatakta kalkıp yatağın üstünden babasına doğru koşarken Çakır çoktan kollarını açmıştı bile ''Babası.'' Dedi kocaman sarılarak ''Şafak'ı Gece uyuttu babası. Vallahi babası vallahi.'' 28

Çakır sıkıca sardığı kızının kırıldığı yerden öpmek ister gibi küçücük omuzlarına, saçlarına ve kollarına öpücükler kondururken ''Aferin kız sana.'' Dedi. ''Şimdi de ikimiz uyuyalım. Boş ver onlar yatsın burada.'' Mahru'ya doğru dönüp göz kırptığında kadın karşısındaki manzarayı tebessümle izliyordu. 13

Gözlerinin altı uykusuzluktan çökmüştü. Eğer Gece burada uyusaydı tedirgin yatacaktı Şafak'ı ezerse düşüncesiyle. Çakır'da hem kızının gönlünü yapmak hem de Mahru'yu rahat ettirmek istemişti.

''Ee ikimiz mi?'' dedi Gece gözlerini irileştirerek ''Şafak ne olacak peki?''

Annesi açıklamıştı aslında ama Gece yine de kendisinin seçildiğini görmek duymak istiyordu. Babasına ayrı bir düşkünlüğü varken sevgisinde de ilgisinde de fazlalık istiyordu.

Çakır Gece'yi kucakladı, Gece küçük bacaklarını babasının gövdesine sardı ve küçük parmakları omzunun üstünde yer aldı.

''Çok ağlıyor o ya.'' Dedi Çakır suratını asıp kapıya doğru yürüyerek. ''Hem sarılmayı falan da bilmiyor zaten. Ben Gece ile yatacağım annesi.'' Dedi tekrar. ''O daha akıllı. Şafak daha küçük. Hem biz sarılarak uyuyoruz baba kız. En güzel Gece ile uyunuyor zaten.''

Gece mest olmuş gibi gülerken başını babasının omzuna koydu ve odadan çıkmadan önce annesine öpücük atıp gönlü olduğunu belirtircesine gözleri ışıldarken el salladı.

...

''Önce anne.'' Diyecek diye diretti Mahru.

Şafak az çok bir şeyler söylemeye başladığından beri Mahru ve Çakır önce anne mi baba mı diyecek tartışması içindeydiler. Mama, gel gibi kolay kelimeleri söylüyordu da anne ve babadan hiçbirini henüz söylememişti.

Oturma odasında Mahru yere çökmüş çizimlerle uğraşırken Çakır da hemen dibinde duruyordu. Aslında önce odada çalışmak istedi, oraya geldi. Sonra yatak odasına geçti, ben uyuyacağım deyip oraya geldi. En son oturma odasına inip yere serildiğinde baktı birkaç dakika sonra tekrar geldi. Yanından gitmeyeceğini anladığında en son sere serpe salona yerleşmişlerdi artık. Etrafta kalemler, kağıtlar.

Tabii Şafak başta uykuda olduğu için sorun olmamıştı ama sonrasında uyanınca kalemlere saldırmak istemişti. Çakır'da onu kucaklamış, yattığı yerden havaya kaldırıp oynatmaya çalışıyordu. Son dakikasına kadar, sıkıldığını belli edip huysuzlana kadar da oyalamayı sürdürecekti burada. Çünkü Mahru'nun yanından bir an olsun ayrılası yoktu.

''Yok ya.'' Dedi Çakır koltuktan aldığı yastığı başının altına koymuş Şafak'ı havaya kaldırıp sonra tekrar kendine çekerek. Kendine çektiğinde karnını başını sürtüyordu ve Şafak huylanıp iç götüren gülücükler atıyordu. ''Geçeceksin o işleri. Önce baba diyecek bak gör.''

Adeta aralarında inada binmişti bu iş.

Şafak yumruk yaptığı elini ağzına sokup salyalarını babasının tişörtüne akıtıp dururken ''Off...'' diye bir ses duydular. Gece okuldan gelmiş çantasını yere fırlatırcasına attığında Mahru ağzında kalem, bağdaş kurduğu yerde ters dönmüş, Çakır ise yattığı yerden kalkıp oturur pozisyona geçerken Şafak'ı da kucağına oturtmuştu.

''Annem.'' Dedi Mahru önce. ''Hayırdır.''

Gece'nin sinirli hali ailesini öyle bir arada görünce daha da arttı. ''Ben hiç okula gitmek istemiyorum. Hiç, hiç hiç.'' Dedi başını iki yana sallayıp kesin bir dille. Okul dediği yarım günlük kreşti ama Gece'nin ona bile tahammülü yoktu.

''Babam bir şey mi oldu?'' Diye sordu Çakır endişeyle. O öyle sorunca Mahru'nun da içine anında bir sıkıntı düştü ama Gece için olay basit bir kıskançlıktan ibaretti. O okulda olduğundan Şafak annesi ve babasıyla sık sık vakit geçirebiliyordu.

Üzerindeki hırkayı atmak için yüksek bir mücadele gösterdiğinde Pınar imdadına yetişti ve hırkayı üzerinden çıkarırken ''Yok babası yok.'' Dedi Gece. ''Gece her şeyi öğrendi artık zaten. Vallahi babası vallahi.'' 5 parmağını bir anda açıp ''Gece'nin 5 tane elması varmış.'' Dedi. Sonrasında diğer eliyle üç tanesini kapatıp ''Bu kadar tanesini yemiş. Kaç tane kalmış?''

diye sordu.

Çakır ''2.'' Dediğinde ''Heh.'' Dedi Gece her şey olup bitmiş gibi. ''Gördün mü toplamayı öğrenmiş Gece tamam yeter.'' 78

Cevabı veren Çakır olmuşken Gece nasıl öğrenmiş oluyordu bilmiyordu ama yaptığı yanlışı da gülerek düzeltti. ''Çıkartma o.'' 9

Gece için hiç önemli değildi. Gözleri yarı açık yarı kapalı omuz silkerek ''Olsun babası olsun. Öyle olsun.'' Dedi onlara doğru ilerleyerek. 4

Gece onlara ilerlerken Şafak babasının kucağında aniden heyecanlanır gibi kendini atmaya başladı. Parlak mavi gözleri hızlanan elleriyle Gece'yi takip ederken yarım ağız ''Gece.'' Deyiverdi. Başta dede mi dedi diye düşünseler de ''Yok Gece dedi. Vallahi Gece dedi.'' Deyiverdi Pınar da heyecanla. 61

Gece kardeşinin onun adını seslenmesi, onu çağırması, ona heyecanlanmasıyla en az onun kadar heyecana bürünerek hızlıca kardeşine adımladı. Babasının kucağından almaya çalışsa da Çakır bütünüyle vermedi ve belinden tutarak destek oldu. ''Ay ay ay.'' Dedi Gece büyümüşte küçülmüş gibi. ''Gece'nin güzel kardeşi. Ay sen konuşmaya mı başladın. Sen ablanı mı özledin? Canım Şafak, güzel Şafak.'' Kardeşini severken kucağından bırakmadan ''Çek Pınar çek.'' Dedi yanağını Şafak'ın 121

yanağına yaslayarak. ''Gece'nin kardeşiyle Gece'yi güzelce çek.''

Gece'nin makinesiyle en güzel ve en doğal kardeş fotoğrafını çektiler. Birbirlerine sarılmış, yüzleri birbirine yapışık, biri ağlamaklı, biri gülmeli bir fotoğraf karesi.

...

''Akşama yetecek mi sence o yemekler Pınar?'' Annemin sesini işitince elimdeki albümü kapatıp masanın üstüne bıraktım ve odadan çıktım. ''Kahvaltıdan sonra ben de yardım edeyim size de çayın yanına da bir şeyler yapalım.''

Annem mutfak girişine yaslanmış yine en iyisi için çabalayıp duruyordu. Yetememe çabasının onu gerdiğini ses tonundan bile hissediyordum. Ellerimi arkasından boynuna doladım ve mis gibi kokusunu içime çektim. Cennetin kokusu da böyle miydi sahiden? Babamın neden annemin yanından bir an olsun ayrılmadığını anlıyordum. Kokusu da başkaydı, sarışı sarmalayışı da. Elini direkt olarak elimin üstüne koymuştu. Kolumu boylu boyunca sıvazlarken dudaklarını bastırdı koluma ve ''Uyandın mı sen?'' diye sordu.

''Anne!'' diyerek kaşlarımı çattım ve direkt kolumu çekerek önüne doğru geçtim. ''Okulu falan bırakmayı düşünüyorum. Baksana her şeyimi unutmuşsun resmen az göre göre. Şafak'ın her şeyini biliyorsundur ama.'' Kollarımı birbirine bağlayıp,

dudak bükerken sıcacık bir kahkaha attı ve ''Kendimi unuturum seni unutmam.'' Dedi bana doğru adımlayarak. Sıkıca sardı beni ve özlemden içine sokacakmış gibi birkaç saniye kaldı. Bir tek annem olsun bana hiçbir şey olmaz hissini iliklerime kadar hissettiren kadındı o. Elleri saçlarımı severek geri çekildi. ''Sabaha karşı geldin ya ondan uyuyorsundur diye düşündüm.'' 10

Kaşlarımı kaldırarak ''Yok.'' Dedim. ''Ben erkencikten uyandım yine.'' Elimle yüzümü yellerken ''Zaten Adana sıcağından uyumak pek mümkün olmuyor.'' Diye ekledim. Annem de kesinlikle dercesine başını salladı. 2

Ne annem ne de ben buranın sıcağına öyle çokta alışamamıştık. Ben sanırım gerçekten İstanbulluydum. 50

''Hadi gel sofra kurulana kadar sana kahve yapayım.'' Dedim ve koluna girerek mutfağa doğru çektim. 1

Ben öyle çok Türk kahvesi sevmezdim ama annem mutlaka her sabah bir fincan içerdi. Güzelliğini de buna borçluydu belki de. Ellili yaşlarına yeni erişmiş olmasına rağmen bebek gibi bir teni vardı, sağlıklı saçları, fit bir vücudu ve mesleğinin getirisiyle çok güzel bir tarzı. Babamın her gün yeniden yeniden aşık olduğu kadın gerçekten çok çok güzeldi. 189

Onu masaya oturtup ocağın başına geçtiğimde sade kahve için suyunu ve bir kaşık kahvesini koyarak karıştırmaya başladım.

''Miraç ile görüştün mü?'' Diye sordu annem ve benim birkaç saniye duraksamama sebebiyet verdi. Öyle çok özlemiştim ama o kadar kırgındım ki içim üzüldü. 92

''Yok.'' Dedim taşmaya yakın ocağı kapatıp fincanı boşaltırken. 3

''Görüşecek misin peki?''

Annemle her şeyi konuşmayı, paylaşmayı çok seviyordum. En yakın arkadaşım kesinlikle oydu. Ne hasetlenir diye bir düşünce hakim oluyordu ne de düşüncelerin de bir art niyet arıyordum. Gerçekten tüm sohbetlerimiz, dertleşmelerimiz samimiyet içeriyor ve benim için en iyisini istediğine emin olduğum tek insan oluyordu. 3

Kahvesini uzatarak karşısına oturdum ve dudak büktüm. ''Hiç aramadı sormadı aylardır.'' Derin bir nefes aldım, özlemden içim bile titredi. ''Ama çokta özledim anne.'' 2

Seneler geçse de Miraç ile bütünüyle kopmadık biz. Okullar başladıkça daha az görüşür olduk ama o zamanda hayatımıza telefonlar girdiği için iletişimimiz arttı. Birilerine ihtiyaç duymadan görüşmeye, konuşmaya başladık. Sonrada sevgili oluverdik. Bu öyle hadi sevgili olalım diyerek olmadı. Zaten o kadar iç içeydik, o kadar tanıdıktık ki birbirimize seneler içinde ilişkimiz o boyuta kendisi bir şekilde evrilivermişti. Sanki zamanını bekliyormuş gibi, o ana kadar biz sadece 44

aramızdakileri sağlamlaştırdık. Çok özeldi aslında bizim ilişkimiz. Anne ve babama özenmediğim tek durumdu. Çünkü biz de birbirimizin ilkiydik.

Bunun da bilincinde olup birbirimizi kıskandırma çabalarına girmemiş, bu oldukça saf ve özel olduğunu bildiğimiz durumu korumuştuk. Şimdi ise hayatımızın en zorlu sınavlarını veriyorduk sanki. Sanırım hala sevgiliydik, hala birbirimizin ilkiydik ama araya mesafeler girmişti.

Benim İngiltere'ye gitmem, Cambridge üniversitesinde Mimarlık okumam hayatımızın seyrini değiştirmişti. Giderken ve ilk aylar her şey normal seyrinde ilerliyordu aslında. Birbirimize kavuşacağımız o zamanı beklerken gittikten sonra her şey değişmişti. Araya giren mesafe, konuşmalarımızın azalması, yoğun ders programı, alışma süreci derken aramızdaki iletişimsizlik büyük kavgalar etmemize sebep olmuştu. Ayrılığın, ayrı kalmanın getirdiği o huzursuzluk bizi derinden sarsmıştı.

Tabii bunda sadece benim okulumun etkisi yoktu. Kendisi de ülkemizi başarıyla temsil eden bir boksör olmuştu. Git gide artan ünü, yoğun antrenmanları, maçları derken hayat bizi son dönemde öylece savurmuştu iki uca. Kimse adım atmayınca da aylardır konuşamaz hale gelmiştik. Hala sevgili olduğumuzu düşündüren ise sosyal medyalarından ve profil fotoğrafından silmediği fotoğraflarımız olmuştu.

Ben özledim dedim ya sanki annemin içi sızladı. Öyle içi gider gibi baktı bana. ''Bir kere görüşüp konuşsanız çözeceksiniz aslında annem.'' Dedi yaptığım kahveyi yudumlarken. ''İlk kez bu kadar ayrı kaldınız. Ondan bu afallamalarınız, toplanma aşamasında kavgalarınız. Bir kez yoluna koyduktan sonra bir daha yaşamazsınız zaten bunları.''

Dudak bükerek önce kollarımı dayadım masaya, sonra başımı üstüne koydum ve ''Öyle mi dersin?'' diye sordum. ''Unutmamıştır değil mi? Vazgeçmemiştir bende?''

Annem söylediğime o kadar inanmadı ki gülümsemesinden anladım. ''Tabii ki Gece. Baban sanıyor musun ki her zaman böyle dibimdeydi. Ben babanı o kadar çok bekledim ki. Ama ben sıradan sebeplerden ya da araya giren mesafelerden ayrılık sokmadım aramıza. Babandan kolay kolay vazgeçmedim yani. Sende boşuna böyle laflar etme. Ne sen kolay kolay ondan vazgeçebilirsin ondan ne de o senden. Hatta bunları dillendirip ilişkinize leke bile sürme. Bazen bazı şeyleri yaşamadan dillendirmek, ilişkinize böyle şeyleri kondurmakta en az yaşamışsınız kadar kırar karşı tarafı. O yüzden görüştüğünde de bunları dillendirme. Sorunu nasıl çözeceğinize odaklan.''

Ben bu kadına aşıktım. Babam nasıl aşık olmasındı? Annemle konuşmak dünyanın en iyi terapisiydi benim için. Burada olmadığım zamanlarda bile görüntülü arar saatlerce başını şişirirdim. Sanki ufacık bir şeyi annemle paylaşmazsam içimde

şilerdi. Annemin kısa bir es vermesiyle Pınar abla dahil oldu sohbetimize ''Kız ayrıca ne unutması?'' Dedi dayanamayarak. Elleri hamurlu arkasını döndüğünde ''Ay karışmayayım karışmayayım dedim ama dayanamadım. Çocuk beni elli kere arıyor günde.''

Konu ilgi çekici boyuta geldiğinden hemen olduğum yerde dikildim ve ''Ya sende böyle haberler varda sen niye bana anlatmıyorsun?'' diye tatlı bir sitemle azarladıktan sonra gülerek önüne döndü.

''Aman ben karışmam öyle şeylere.'' Dedi omuz silkerek. ''Herkes kendi işini kendi çözsün dedim ama baktım ana kız güzel kaynatıyorsunuz dayanamadım giriverdim araya. Teyzesini aramayan oğlan geleceğini duydu da her gün sudan sebeplerden arıyor.''

''Benim için yani.'' Dedim heyecanla. İçim içime sığmadı kalktım olduğum yerde döndüm durdum. ''Miraç hala beni seviyor yani.'' Ayaklarım yerden kesilircesine mutfağın içinde parmak uçlarımda dans ederken ''Başkasına kaymamış yani gözü.'' Dedim. Derin bir nefes aldım. ''Onca kızın arasında hala aklı da gözü de bende. Bir an bile şüphe duymamış yani.'' Anneme doğru bakıp ''Duymamış değil mi anne?'' dedim. ''Duysa aramaz herhalde günde birkaç kez.''

Ah Miraç yaptıklarına bir sürü anlam yükleyene kadar bir kez

arasaydın, özledim yazsaydın da ben bu kadar kurmasaydım ya kendimi.

Sanırım benim karar merciğim annemdi ki başını olumlu anlamda sallayınca onaylanmış gibi hissettim. Sorunlarım çözülmüş gibi koşar adım Pınar ablaya gidip arkasından sarılarak yanağına bir sürü öpücük kondurdum. Bir sürü, bir sürü, bir sürü.

''Kız dur deli.'' Dedi Pınar abla beni itmeye çalışarak. ''Saç düşüreceksin şimdi hamuruma.''

Omuz silkerek birkaç kez daha öptükten sonra geri çekildim. Müjde getirmişti bana o. Onu öpmeyecektim de kimi öpecektim?

Geldiğimden beri ilk andı bu rahatlamış hissettiğim. İnsanın gerçekten gönlü buruk olunca hiçbir şeyden tat alamıyormuş. Alınca anladım.

''Şafak uyanmadı mı hala?'' diye sordu annem geri doğru merdivenleri kontrol ederken. ''Bu çocuğun bugün dersi vardı. Kahvaltı yapmadan mı gidecek yine?''

Düşünceli hali kendine dert edinmiş gibi çıkan sesiyle ''Annesi.'' Dedim. Bu küçüklüğümden kalmış ve hala ara ara bilinçli olarak devam ettirdiğim bir alışkanlığımdı. Annemin yüzüne hemen en yakışanından bir gülümseme yerleşti ve ''Görüyorsun değil mi

Pınarcım.'' Dedim şımarık bir kız çocuğu gibi. ''Hemen oğlunu düşünüyor. Ya bugün kızının doğum günü ne Şafak'ı? Hem söyle bakalım sen?'' diyerek ona doğru yürüdüm ve tek kaşım havada ''Beni mi daha çok seviyorsun oğlunu mu?'' diye zor bir soru yönelttim. 33

Tabii ki annem bu toplara hiç girmedi ve ''Asla ayrılmaz.'' Dedi son yudumunu içip başını iki yana sallayarak. ''İkiniz de eşitsiniz. Sen şimdi yanımdasın diye Şafak'ı sordum. Sen yanımda yokken de senin adın dilimden düşmüyor.'' Gerçekten mi dercesine bakınca fal baktırmayacağını bile bile yine de el alışkanlığı o fincanı kapadı. 2

''Sor Şafak'a.'' Dedi kendinden emin bir tavırla. ''O da aynı sitemleri ablamı daha çok seviyorsun diye ediyor.''

Kıkırdadım. Annem adaletli bir kadındı. Sevgisi de herkese yetecek kadar çoktu. O sevgiyi ve ilgiyi gerektiği anlarda herkese bölebiliyor, dengesini ayarlayabiliyordu. Yine de bu benim şımarıklık yapmayacağım anlamına gelmiyordu. 3

Merdivenlerden inen babamı gördüğümde ''Heh geliyor benimki.'' Dedim mutfaktan çıkarak. ''Bak şimdi nasıl da beni seçecek.'' 46

Annem babamın cevabından emin gibi sadece izledi. Hala çok karizmatikti. Sadece gözleri bile hayatımdaki tüm renkleri 27

sildirecek kadar güzeldi. Babam benim kahramanımdı, prensimdi, aşık olduğum ilk erkekti. Ona bakarken sevgisinin yüceliğini hala görür ve hayranlıkla izlerdim. Öyle bir bakar, yürür, konuşur ve gülümserdi ki ben hem ondan çok çekinirdim hem ona çok çekilirdim. 27

''Neyi tartışıyorsunuz?'' diye sorduğunda ellerimi boynuna doladım ve parmak uçlarımda kalkıp yanağına bir öpücük bıraktım. Yeni duştan çıkmıştı, o kadar güzel kokuyordu ki... Ve hala dev gibiydi. Sanki ne kadar büyürsem büyüyeyim ona erişemeyecektim. Kocamandı benim babam. Hepimizi taşıyabilecek, kanatlarının altına alabilecek kadar kocaman. Bir dağdı sanki arkamızda. Annem ise onun yamaçlarında kurulmuş sıcacık bir evdi bizim için. İkisi yanımdayken dünyanın tüm dertleri kapı dışarı edilirdi. 36

''Şafak'ı mı daha çok seviyorsun beni mi?'' Diye sordum hiç düşünmeden.

Ben onun boynuna sarılınca o da elini belime sarmıştı ama gözü hep annemdeydi. Sadece gözü de değil, yanında benim oluşuma aldırış etmeden sandalyede oturan anneme doğru eğildi ve saçlarına düşen o akların arasına bir öpücük bıraktı ve ''Anneni.'' Dedi. Annem saçlarındaki o birkaç tutama bir sürü şükür ve anlam sığdırdığından saçını ne kadar boyatırsa boyatsın o kısma hiç dokunmuyordu. Önündeki küçük bir tutama. 70

''Çakır Seyhanlı.'' Dedim göğsüne vurup geri çekilirken. ''Hala hanımcısınız. Aşka olan inancım sizinle artarken, sizin gibisini bulamayacağımı düşününce de kırılıyorum.''

Ben geri çekilince babam iki kolunu da annemin boynuna doladı ve göğsüne doğru çekti. Sanki birbirlerini hiç görmemişler gibi yüzlerinde bir gülümseme sarıldılar birbirlerine. Annem, onu saran kolları tuttu ve bana bakarak ''Büyüdünüz ayrıca küçük hanım.'' Dedi göz kırparak. ''Rica ediyorum kocama benimki demeyin. Çünkü kendisi sadece benimdir. Nokta.''

Dudak bükerek geri çekilirken ''Pınarcım.'' Dedim. ''Görüyorsun değil mi? Gözlerimin önünde birbirlerini seviyorlar.''

Herkes gülüyordu iyiydi hoştu da ''E sofra hazır değil mi ya?'' Dedi babam homurdanarak.

Kızlar koştururken ''Hazır hazır.'' Dedi biri elinde çaydanlıkla. ''Çayları dolduruyorum şimdi.''

Annem ayaklanırken ''Ben de evin beylerini kaldırıp geliyorum.'' Diyerek çıktım mutfaktan. Adımlarım direkt merdivenlere yöneldi. Buradaki konakta babaannemin odası bana kalmıştı. Annem ve babam odalarından çıkmak istemediler, Şafak odayı demode bulup değiştirmek istedi ve ben buna engel olarak oraya geçtim. Bakımlarını sürekli yaptırdığımız mobilyalar hala

eski ama güzeldi. Şafak'a da benim odamı vermiştim. Küçükken buraya geldikçe babaannemle uyurdum ben. Her ne kadar annemle anlaşamasalar da bizim aramız babaanne ve torun olarak gayet iyiydi. O beni ayrı severdi, ben onu. Ben ilkokula başladığım zamanlarda kalp krizinden ölünce uzunca bir süre kendime gelememiştim. 61

Her insan bir renkmiş. Bizim ailemizin renklerinden biri babaannemin ölümüyle gitmişti ve herkes ister istemez, sevse de sevmese de gözü mutlaka eksik olan o rengi aramıştı uzunca yıllar. 5

Aslında önceliğim Şafaktı fakat kapısı açık ve ayna karşısında üzerini düzelten Emre abimi görünce direkt ona yöneldim. 48

Aynanın karşısında kol düğmelerini takarken her zaman olduğu gibi ciddi bir yüz ifadesine sahipti. Çatık kaşlar, sivri, keskin yüz hatları. Emre abim işletme okumuş sonrasında da bizim şirketlerden birinde çalışmaya başlamıştı. Anneme o gün vurmasının sonucunda başlayan doğumdan kendini sorumlu tutmuştu Emre abi. Ağlamış, içine kapanmış annem eve gelip onunla konuşana kadar da odasından asla çıkmamıştı. Kendine verdiği cezaydı bu sanırım. Aslında ne annem ne de babam hiç onu suçlamamıştı. Hissettiklerini anlayabildiklerinden yardımcı olmak adına ellerinden geleni yaptılar. 32

Emre abim zaten bizimle yaşamaya başladığından beri bir 1

psikologdan destek alıyordu fakat ilerleme kat etmediklerini düşünüp farklı birinden yardım almaya başladılar. Sonrasında da zamanla toparladı Emre abim. Annemin her zaman bir oğlu daha oldu. Annem de babam da onu asla bizden ayrı tutmadılar. 1

''Hayırdır?'' dedim arkasından dolanıp önüne geçerek. Yüzümde bir gülümsemeyle yakalarını düzeltirken masaya yaslandım. ''Sabah kahvaltısı için değildir herhalde bu hazırlık?''

Yüz ifadesini bozmadan ellerini cebine soktu ve ''Arkadaşlarımla görüşeceğim.'' Dedi. ''Malum çok kalamayacağım ben, gece gideceğim.''

Emre abi bizimle buraya geldikçe buradan da arkadaş edinmişti. Şafaktan daha çok arkadaşı olduğu kesindi. Yarın gitme sebebi de babasının cezaevinden çıkacak oluşuydu. 61

''Nereye götüreceksin?'' diye sordum tedirginlikle. Beni tersleyeceğinden değil ama bir an çekindim işte.

''Eftelya annenin...'' dedi. Anne dedi çünkü Eftelya abla onun ikinci annesiydi. Emre abi ise Eftelya ablanın tek oğlu olmuştu. Karnından değil, kalbinden doğurmuştu. ''Sapanca'da ki köy evine yerleştireceğim. Halam İstanbul'dan da bir yer ayarlayabiliriz dedi ama ben istemedim. Herkesten uzak olması daha iyi. O da rahat edemez zaten. Onca sene sonra mahalledekilerin arasına karışamaz. Her şey durulmuş, 31

kapanmış gitmişken yeni hayatını orada kurar. Zaten ne seveni kaldı ne eşi dostu. Orada çevre edinir kendine. İstanbul'a da yakın. İstediği zaman gelir yanıma. Ben istediğim zaman giderim. Böylesi daha iyi olacak."

Bana bir şey demek düşmediğinden dudaklarımı birbirine bastırarak "Peki." Dedim ve elimle gömleğinin üstünü temizledim. Mis gibi parfüm kokuyordu, yeni traş olmuştu ve sürekli aynadan kendini süzüyordu.

"Selin ile mi buluşacaksın?" diye sordum yüzümde muzip bir gülümsemeyle. Selin babamın arkadaşının kızıydı. İki sene önce yine bir aile yemeği için buraya geldiğimizde denk gelmişlerdi. Sonra nasıl oldu bilmem yakınlaşmışlardı. Selin iyi bir kızdı. Konuşkan, sıcakkanlı, girdiği her ortama uyum sağlayabilen... Çok yakıştırdığım bir çift olmuşlardı. Emre abim ne kadar sert dursa da inanıyordum ki Selin abla o neşesiyle abimi bile yola getirecekti.

Ben buluşacağız demesini beklerken "Evlendik biz." Dedi ve ben olduğum yerde öylece kaldım. Başta idrak edemedim. Ettiğimde ise gözlerim irileşti ve "Ne!" diye bir tepki verdim.

Elini ağzıma kapatırken "Kızım bir dur." Dedi ve yavaşça geri çekildi. "Toplama şimdi insanları başımıza" Arkasına doğru bakıp gelip giden var mı diye kontrol ederken elleri sıkıntıyla başını kaşıdı.

21

''Nasıl?'' Diye sordum daha sessiz bir şekilde. ''Ne zaman? Neden?''

Aklıma gelen ufak tefek sebepler olmuştu önce. Ufak tefek, iki elli, iki ayaklı sebepler. O da beni okumuş gibi işaret parmağı ikaz edercesine kalktı ve ''Düşündüğün gibi değil.'' Dedi. Sonra o dikkatle iliklediği düğmeleri ateş basmış gibi çözerken ''Ya ben böyle olabileceğini tahmin edemedim.'' Dedi. Geri adımlayıp yatağının üstüne oturdu. ''Bir anda oldu. Buluştuğumuzda nikah dairesinin önünden geçiyorduk. Sonra yaparsın yapamazsın bir anda yıldırım nikahıyla nasıl oldu bitti anlamadık bile.''

93

Şaşkınlığımın arasına gizlenmiş bir sevinçle gülümserken ''Ne olacak peki şimdi?'' diye sordum. ''Bizimkileri geçtim Selin'in ailesi bir şey demesin?''

Dudak bükerek ''Bilmiyorum.'' Dedi. ''Bakacağız bir şekilde.''

İçinde taşıyamadığından benimle paylaşmıştı ve sanıyorum ki ilk benimle paylaşmıştı. O yüzden derdine dert ekleyip, deşmek yerine sıkıca sarıldım ve ''Hayırlı olsun abicim.'' Dedim içtenlikle. ''Çok sevindim sizin adınıza. Aileleri de bir şekilde artık.'' Geri çekilip başımı iki yana salladım ve çok emin olmadan eminmiş gibi bir cümle kurdum. ''Çözeceğiz.''

Sağ ol der gibi baktı, gülümsedi ve kolumu tutup sıvazladı.

''Hadi.'' Dedim odadan çıkarken. ''Kahvaltıya bekliyor bizimkiler. Ben de Şafak'ı uyandırıp geleyim.''

O ayaklanıp tekrar ayna başına geçerken ben de Şafak'a yöneldim. Girdiğimde ise her zaman olduğu gibi uyurken buldum.

Perdeler çekili, klima odayı buz kestirmiş, zifiri karanlıkta uykusuna devam ederken çölden kutuplara ayak basmış gibi hissederek önce klimayı kapadım. Ardından ''Ablan doğdu bugün.'' Diye avazım çıktığı kadar bağırırken perdeleri araladım ve bir toz birikintisiyle karşı karşıya kaldım. Öksüre öksüre yatağa doğru giderken yorgan altında kıpırdanmaktan öte gitmemişti.

Yatağın kenarına oturdum, yorganı tutup çektim ve uyku mahmuru gözlerle karşılaştım. ''Ya bana ne sen doğduysan.'' Diye bağırdı sevgiden bir haber ergen. ''Uyuyacağım ben.'' Tekrar yorganı çekme çabasıyla yatağa gömüldüğünde üzerine doğru eğildim ve kaptığı yorganı tekrar çekerken acıyla karışık bağırdı.

O kadar korktum ki bu ani tepkisiyle nasıl geri çekildim bilemedim. ''Ne oluyor be?'' dedim kaşlarımı çatarak. ''Kuyruğuna basılmış danalar gibi ne bağırıyorsun?''

Avucunun içindeki yorganı sıkıca tutarak sıklıkla nefes alırken

''Ya gitsene sen.'' Diye bağırdı.

Gönül isterdi ki sarılalım, şakalaşalım, bebek gibi abla kardeş olalım. Olur muydu öyle şey? Olurdu da işine geldiği zamanlar. Şu an sanırım ki işine gelmeyen bir zamandı. Anladım ki Şafaktan bana yar olmayacak ''Aman meraklı değilim ben de sana.'' Dedim. Geri doğru adımladım. ''İnsan ablam kaç ay sonra geldi, doğum günü, özledim falan der ama sende nerde...'' dedim elimi sallayarak. ''Gerçi ben de senin gül yüzün için gelmedim sabahın köründe odana.'' Yalan. Külliyen yalan. Çok özlemiştim de diyemedim böyle yapınca. ''Herkes aşağıda kahvaltıya bekliyor seni. Babam kesin gelsin dedi.''

Dememişti de demiş oldu.

''Tamam. Çık.'' Dedi sevgisiz ergen gözlerini belerterek. Yüzümü asıp arkamı döndüğümde ''Bu arada-'' deyip tekrar ona dönmüştüm ki gördüğüm kan olduğum yere mıhlanmama sebep oldu. Şafak kapatmaya çalıştı yorganla ama nafileydi görmüştüm. Can havliyle şaşkınlığımın geçmesini bile beklemeden Şafak'ın yanına giderek karnını açtım. Karın kısmında beyaz tişört kan olmuştu ve ''Abla.'' Dedi telaşla. ''Abla vallahi bir şey olmadı.''

Abla diyordu. Normalde Gece derdi. Korktuğundan paniklediğinden böyle konuşuyordu. Elim ayağım kesildi ve kesiğe baktım. İnce bir şeydi.

''Sen bıçaklandın mı?'' diye sordum dehşet içinde ve ''Vallahi öyle değil ya.'' Dedi titrek bir sesle. Kendini kanıtlama telaşıyla konuştu durdu. ''Bıçak değil abla. Dün akşam çocuklarla sokak kavgasına karıştık. Biri bira şişesini kırıp bize savurdu, o ara kesti. Ufak bir şey yemin ediyorum.''

''Şafak buna dikiş gerekebilir.'' Elimi değdirecek gibi olduğumda geri çekildim ve yüzümü kastım.

''Abart a-'' Küfürle devam edecek olan o cümle ters ters bakmamla Abartmasan mı ablacığım, canım ablacığım, güzel ablacığıma evrildi. Yetmedi yüzümü sevmeye başladı sevgisiz ergen anında sevgi patlaması yaşayarak. ''Kesik incecik. Geçti bile. Dün akşamdan o kan da kurumuş zaten. Ben fark etmeden öyle uyumuşum. Yemin ederim abla. Ciddi bir şey olsa durur muyum zaten?'' Tişörtündeki kanı gösterdi ''Bak kurumuş, eski bak.''

İçim kalktı ve kaşlarımı çatarak ''Şafak.'' Diyerek sinirle ayaklandım. ''Sen nasıl sokaklarda geziyorsun da sokak kavgasına karışıyorsun?''

O da benimle birlikte ayaklanırken tişörtünü çıkardı. ''Abla biz oturmuş muhabbet ediyorduk çocuklarla. Sarhoş bir tayfa geldi.'' Odasındaki poşetlerden birini aldı içine atıp çöpe attı tişörtü ve dolabına yöneldi. ''Onlar sataştı bize. Biz gidiyorduk,

onlar sataştı abla vallahi. Biz de anlamadık.'' Yeni bir tişört alıp omzunun üstünden bakarak ''Annemlere söylemeyeceksin değil mi?'' Diye sordu sevimli sevimsiz bir gülümsemeyle. ''Bak zaten mimliyim. Bu basit olayı büyütürde büyütürler.''

Eğer basit bir kesik olduğunu düşünmesem saklamazdım. Şimdi bile içim tam rahat değildi ama her şeyi yetiştiren abla da olmak istemiyordum. ''Bir şeyini daha görürsem Şafak hepsini toplu anlatırım.'' Tehdit edercesine sert bir tonda söylediğim sözlere sadece tebessüm edip uzaktan öpücük atarak karşılık verdi.

''Annem sana Turan adını verdiği için ne kadar pişmandır eminim.'' Dedim ama oralı bile olmadı. ''Bir insan bir ismi bu kadar her şeyiyle taşır mı ya?'' Şafak belayı çekiyor muydu belanın kendisi miydi bilmiyordum ama hep sorunluydu. Hep ona sataşıyorlardı, hep ona yanlış yapıyorlardı, hakkını yiyorlardı. Açıklamaları hep böyleydi. Sürekli bir kavganın içindeydi. Sinirli de bir yapısı vardı. Tam anlamıyla tanımasam da annemlerin anlattığına göre Turan amcama benziyordu. Huyunu suyunu aldı sanki.

Önüne dönüp tişörtünü değiştirirken ''Sildireceğim zaten.'' Dedi ve ben bunu hiç beklemiyordum.

''Sebep?'' diye sordum merakla kapıya yaslanarak. ''Sen böyle isimlere anlam yükleyen biri değilsin. Yani bu isimden sebep başım hep belalı demezsin. Turan kötü bir isimde değil ki sen

Şafak'ı kullanıyorsun zaten. Neden değiştirmek istiyorsun tam olarak?''

Ağzını açacak gibi olduğunda ''Bana sakın yalan konuşma.'' Diye atıldım. ''Neden istiyorsun?''

Eli yeni yeni çıkan sakallarını kaşırken ''Niye sebebi olsun ya.'' Diye ağzını yaya yaya konuştu. Yalandan esnedi falan. Bas bas bağırdı yani abla ben yalan söylüyorum diye. ''Öyle canım sildirmek istedi.''

Tam o sırada yastığın köşesinden çıkan o küçük fotoğraf karesine takıldı gözüm. Benim makinemle çekilmiş, eskiden bir fotoğraf. Şafak ve Gülşah'ın fotoğrafı...

Hızlıca oraya doğru ilerleyip fotoğrafı kaptığım gibi ''Ya da korkuyorsundur belki.'' Dedi fotoğrafı sallayarak. ''Mihriban teyze Gülşah'ı sevdiğini öğrenirse isminden dolayı kabul etmezse diye.''

Bana doğru sinirle adımlayarak ''Saçmalama.'' Dedi ama bence saçmalayan ben değildim. Ben gülüyordum o homurdanarak elimdeki fotoğrafı almaya çalışıyordu. ''Ver şunu.''

Birkaç kez kaçırdım ama en son aldığımda ''Saçmalıyorsam neden yastığının altında o zaman?'' Diye sordum. ''Ne alaka yastığının altında fotoğraf saklıyorsun?''

Sinirle dolup taşarken inkar etti durdu. ''Geri zekalı.'' Dedi az önce canım cicim derken ''Niye saklayayım? Dün akşam sen geleceksin diye Pınar abla albümleri çıkarmıştı. Orada görünce, kendi fotoğraflarıma bakarken kalmış. Sakın saçma sapan şeyler düşünüp bir de bunları ortalık yerde dillendirme.'' Fotoğrafı bana doğru tehdit edercesine sallarken sadece omuz silktim.

''Gece!'' dedi yükselerek ama içinde biraz şüphe kalsın, korksun, rahatsız hissetsin diye kendimce ceza olarak hiçbir şey demeden odadan çıktım. Arkamdan seslendi ama ''Tam masallardaki gibi.'' Dedim daha da üstüne giderek. ''Sen ve Mihriban teyzenin kızı. Seneler sonra kader bir kez daha Turan için yazılmaya başlandı.''

''Öyle bir şey yok.'' Diye kapı eşiğinden bağırmak isteyip bağıramadı korkusundan.

Kıkırdadım. ''Olmayacak diye bir şey de yok ama.'' Dedim merdivenleri aheste aheste inerken. ''Kızlar böyle şeyleri sever. Belki Gülşah'ın da hoşuna gider böyle bir aşk yaşamak. Sildirme yani. Çocuklarınıza anlatacak hikâyenizde olur.''

Etrafına bakındı durdu ve gözüne kestirdiği tarağı alarak bana fırlattı ama ıskaladı. Tarak duvara çarptı ve ben Şafak'ı sinir etmenin keyfiyle salona indim.

''Hayırdır.'' Diye seslendi babam göz kırparak. ''Niye kavga

ediyorsunuz siz yine?''

Abim çoktan inmişti sofraya. Annem ve babamda masadaydı. Ben de kendi yerime geçerken ''Hiç.'' Diyerek omuz silktim. ''Klasik kardeş kavgası.'' Oturur oturmaz babam tarafından çilek reçelli ekmek bana uzatıldı. Altında incecik kaymak sürülmüştü ve üzerinde tane olarak çilekler vardı. Koca bir ısırık aldığımda Şafak koşar adım merdivenleri peşime inmişti. Aramızda saniyeler vardı neredeyse. Muhtemelen ben konuşmayayım diye böyle acele etmişti. Önce bana tehdit eder gibi baktı, sonra üzerini düzeltti. Yarası gözükmesin diye. Masaya oturduktan sonra bile gözleri hala üzerimdeyken sinsice sırıtıp öpücük atmaktan öte gitmedim.

Herkes sabahın ilk açlığıyla ilk lokmalarını yerken sessizlik oluştu. Masanın üzerinde annemin siyah dosyasını görünce hemen el attım ama annem tarafından engel olundu. Muhtemelen içinde yeni tasarımlar vardı ve ben deli gibi merak ediyordum.

''Ya lütfen.'' Diye dudak büktüm ama annem olmaz dercesine başını iki yana salladı. Üretim aşamasına gelene kadar kimseye göstermiyordu. Bu onun bir nevi totemi gibiydi. Tabii babam hariç. O kimse grubuna girmiyordu. Annem ve o tek bir kişiydi sanki. O yüzden birbirlerinin her şeylerine hakimlerdi.

''Eğer mimarlık okumasaydım.'' Dedim çayımı yudumlarken

''Kesinlikle annemin yolundan giderdim. Parmaklarının arasında bir dünya olması müthiş.'' Dedim hayranlıkla. ''Onca insanın dış görünüşüne yön vermek... Eğer mimari tasarımların özgürlüğü beni büyülemese, attığım her sokağa elimin değdiğini bilmenin hissi olmasa ve daha da önemlisi gittiğim her yere benden bir iz bırakarak imza atmasam seçeceğim tek meslek bu olurdu''

Annemin Esat amcam ile ortak yürüttükleri şirket çok büyük yerlere gelmişti. Seneler başarılarına başarı katmıştı. Avrupa'da 15 ülkede 50 mağaza açarak geniş bir satış ağına erişmişlerdi. Şubeler birçok Avrupa ülkesinin en gözde caddelerini süslemekteydi. Sadece ülkemizle sınırlı kalmamışlardı yani. Annem de kilometrelerce ötede birilerinin üzerine imzasını bırakmıştı. Geldiği nokta ve şimdi arasında çok büyük farklar vardı ve bunun şüphesiz en büyük sebebi babamdı. Babamın yatırımları, babamın bağlantıları, babamın annemin arkasındaki gücü olmasa sıradan bir insanın çokta kolay erişebileceği bir yerde değildi. Annem ve babam geçirdikleri onca zamanda en önemlisi birbirlerine dayanak olmayı öğrenebilmişlerdi. Tabii bunca değişimin içinde değişmeyen tek şey annemdi. Ne çok mesai saatleri harcayıp bizi ihmal etmişti ne de arkadaşlarını. Bizim önümüze geçebilecek her şeyi geri atmayı bildi annem. Belki de o yüzden bugün Mahru Seyhanlı olabilmişti.

''İkisi de aynı şeyler aslında.'' Dedi Şafak başını iki yana

sallayarak. ''İmza atmak diyorsan annem de tam olarak onu yapıyor.''

''Evet ama o daha küçük çaplı bence. Ne olursa olsun büyük bir binanın imzası daha büyük.'' Gittiğim her yerde dikkat ve ilgi üstümde olsun isterdim ben. Büyük başarılara imza atmak, büyük insanlarla çalışmak, büyük okullarda okumak. O büyüklüğün içinde bile dikkat çekmek, belirgin olmak. 11

''Onu bunu geçte.'' Dedi babam Şafak konuşmaya başlayınca. ''Sen kahvaltıdan sonra bir hastaneye uğra.'' 74

Dumura uğrayan tek Şafak olmadı, ben de baktım kaldım. Babam biliyordu. Bakışları bildiğini belli eden bir imayla Şafak'a bakıyordu. Bana baktı ama başımı belli belirsiz hayır dercesine sallayınca ihtimal vermedi. Çünkü eş zamanlı inmiştik aşağıya ve bu sürede babama söyleme imkanım hiç yoktu. Sonra abimle birbirlerine baktılar. Muhtemelen Emre abimde biliyordu bu bıçaklanma olayını ama o da hayır anlamında başını salladı. Zaten Emre abime bir sır ver, ölsen, öldürsen anlatmazdı. O yüzden ona inanması daha kolay oldu. 1

''Hayırdır?'' diye sordu annem kaşlarını çatarak. ''Bir şey mi oldu? Hasta mısın?'' Gözleri taramaya başlamıştı bile. Ten renginden, yüzünde çıkan sivilceye kadar irdelerdi şimdi. Şafak'ta bunu bildiğinden öne doğru geldi ve yarasını masanın altına saklamayı tercih etti.

Şafak ve babam hatırı sayılır bir sürede birbirlerine bakarken Şafak babam tek kelime etmeden bir şey diyemedi. Sonra babam ''Bir şey yok Mahru'm.'' Dedi duru bir sesle kahvaltı etmeye devam ederek. ''Gece öksürük seslerini duydum da. Bir baktırsın, ilerlemeden dedim.''

Şafak derin bir nefes aldı ama tabii yırtamadı, biliyordu.
Bu sanırım babamın dilinde annene bırakmadan ben senin hesabını düreceğim demekti. Ya da daha küfürlü hali.

Onunla da kalmayıp abime doğru döndüğünde ''Sen de gitmeden ya da hafta sonu tekrar gel de Mustafa ile konuşalım artık Selin ile sizin şu işi.'' Dedi. Bir öksürük krizi de abimi tuttu. Bu seferki gerçekti ama Şafak'ın ki gibi dümenden değil.

Bakışlar bu sefer Emre abimi bulmuştu. Emre abim de ilk bana baktı. Ay beni afakanlar bastı. Babam bugün bana verilen sırların hepsini biliyordu ama vallahi ben söylememiştim. Kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım ve annem ''Erken değil mi daha?'' Diye sordu.

''Onlar aklına koymuş zaten.'' Dedi babam imayla abime bakarak. ''Biz formaliteden görevimizi yapacağız.'' Ah annem, ah garip ve her şeyden bir haber annem. Masadaki herkesin her şeyden haberi varken annem öylece bakıyordu. Gerçi babamın ilk fırsatta Emre abimin olayını anneme söyleyeceğini

biliyordum ama Şafak olayını bilemiyordum. O durum annemi bir tık fazla üzebilirdi.

Emre abim zorla lokmasını yutarken ''Olur enişte.'' Dedi.

''Ya siz kimden neyi saklamaya çalışıyorsunuz?'' diye mırıldandım ikisinin arasında. ''Çakır Seyhanlı'dan bahsediyoruz kaçar mı?''

E peki Çakır Seyhanlı'dan bunlar kaçmadıysa acaba benim geçen ay deli gibi sarhoş olup bir barda sızdığım ve tanımadığım bir kadının evinde uyandığım kaçmış olabilir miydi? Sıranın bana geldiğini hissedip olduğum yerde nasıl ayaklandım bir anda bilemedim. Gözler tabii direkt olarak bana çevrilince ''Şey ya.'' Dedim nasıl toparlayacağımı bilemeyerek. Sonra çok şükür ki Pınar abla geldi ve ''Çiçekleri yolladım ben.'' Dedi. İşte aradığım kaçış noktası orasıydı. ''Ben...'' dedim dışarısını göstererek. ''Mezarlığa gidecektim. İyice sıcağa kalmadan gidip geleyim.''

Hiç izin bile beklemeden sofradan ayrılırken ''Geç kalma.'' Dedi annem arkamdan ''Şura teyzenlerle Mihriban teyzenler gelir iki saate.''

''Tamam.'' Dedim ve portmantoda asılı eski ama hala çalışan o makinemi aldım, boynuma taktım.

''Gece.'' Diye seslendi tekrar annem. ''Ekrem abini görürsen

selam söyle annecim.''

Ekrem abi kapının önündeydi. Neyin selamını söyleyecektim zerre anlamadım ama sorgulamadım da. ''Tamam.'' Diyerek evden çıktım.

Aslında yönüm direkt çıkış kapısı olacaktı fakat sonrasında babamın gizli hazineleri, gözü gibi baktığı bebeklerinden birini almak düştü. Tam aksi istikamette garaja doğru ilerlerken Ekrem abiyi oralarda elinde gazete, yanında çayı otururken buldum.

''Gece Hanım.'' Dedi hızlıca beni görüp ayaklanırken. Gazeteyi hızlıca katladı ve kalktığı sandalyenin üzerine bıraktı.

''Hala mı hanım Ekrem abi?'' diye sordum gülümseyerek. Beni sadece anne ve babam büyütmemişti. Üzerimde o kadar çok kişinin emeği vardı ki. Ekrem abi de onlardan biriydi. Buraya gelmemizi iple çeker, geldiğimizde de benimle oyunlar oynardı. Kendi çocuklarından ayrı tutmazdı beni.

''E öyle tabii..'' dedi geçmişi yad edercesine. ''Hanımımızsınız siz bizim.'' Sıkıca sarıldım, şefkatle okşadı saçlarımı. ''Hoş gelmişsin.'' Dedi geri çekilip yüzüme bakarken. Gözlerinin içi bile gülüyor, her bir kelimesi samimiyet kokuyordu.

''Hoş bulduk.'' Dedim hafifçe başımı eğerek.

''Bir şey mi bakmıştın?''

Hiç düşünmeden ''Babamın arabalarından birini alacaktım.'' Dedim. O an durdu işte. Tedirgince kaldı. Reddetmek istemedi ama gönlü vermeye de razı gelmedi. Onun yerine ''Annenin haberi var mı?'' diye sordu.

Ehliyetimi yeni aldığım için tek başıma trafiğe çıkmam pek istenmiyordu annem tarafından. Babam da mecburen annemin dediğinin aksine çıkmıyordu. Aslında babam kullana kullana öğrenir, pratik yapması lazım, öğrendiklerini pekiştirmezse unutur gibi şeyler söylese de annem çok katıydı bu konuda. Uzunca bir süre yanımda birinin olması gerektiğini savunuyordu. E biri hayır dediği zaman da öteki evet diyemediğinden babam annemi kabul görüyordu.

''Tabii tabii var.'' Dedim usta bir yalancılıkla. ''Hatta sana selam söyledi.''

Çok doğaldım. Üstelik selam söylemesi de işime gelmişti. Yalan da konuşmamıştım. Tam garaja girecektim ki ''Ha o zaman olmaz.'' Dedi. Olduğum yerde kaldım, omuzlarım düştü ve ''Ne demek olmaz?'' diye sordum.

Olumsuz bir cümle kurarken bile gülümsüyordu canım Ekrem abim. ''Annen o selamı bana ilettiyse senin geleceğini ve arabayı isteyeceğini bildiğindendir. Verme demek istemiş yani.''

Derince bir soluk aldım. Kadının tek bir selamı bile beni

engellemeleri için yetiyordu. Garajın kapısı tek bir tuşla kapanırken ''Peki babam?'' diye sordum. ''Babam da öyle düşünüyor mu? Doğum günümde dibimizdeki mezarlığa gitmek için... Ki trafiğe bile çıkmayacağım demek oluyor bu. Garajın kapılarının bana kapanmasına sessiz mi kalıyor?''

Annemin selamının yanında babamın adının geçmesi bile dengeleri alt üst etmiş, Ekrem abi ne yapacağını bilmez halde kalmıştı. Kaldığı arafta bir çıkmaz ararken ''Gece be.'' Dedi orta yolu bulma niyetli bezmiş gibi. ''Beraber gitsek ya. Hem ben de hanımımla beyimin mezarlarına bakarım, iki dua okurum. Olmaz mı?''

Olsun der gibiydi ses tonu. Olurdu tabii. Başımı sallayıp gülümseyerek ''Olur tabii Ekrem abi.'' Dedim. ''Gidelim madem beraber.''

''Hay yaşa.'' Dedi adamcağız sahiden derin bir nefes alarak. Garajın kapılarını açıp arabalardan birinin anahtarını aldı ve bana uzattı. Yanıma oturduğunda emniyet kemerini bağladı, sıkıca tutundu ve dualar okuyarak ecel terleri döktü. Ben de işte dura kalka, ani frenlerle, bir anda gazı kökleyerek falan arabanın bir miktar anasını ağlatırcasına yol aldım.

Mezarlığa vardığımızda taşlık yolda yürürken ''Esma Hanımım göçtükten sonra Mahru Hanım yerini çok güzel aldı.'' Dedi Ekrem abi babacan bir tavırla. ''Mahru Hanım olmasa kimse

uğramayacak buralara.''

Sözlerinde sitem ve burukluk gizliydi. Herkesin işi İstanbul'da olduğundan babaannemlerin devrinin kapanmasıyla da el ayak çekilmişti buralardan. ''Sağ olsunlar her hafta sonu Çakır Beyimle geliyorlar da şenleniyor konak. Yoksa toz tutup kapanıp gidecek kapıları.'' Çeşme başında durduğumuzda koca iki ibriği doldururken ben de onun fotoğrafını çektim. Albüme ekleyecektim bunları da.

Haklıydı Ekrem abi. Babam mutlaka gelirdi de annem olmasa kimse uğramazdı buralara. Şafak'ın, benim doğum günlerim olsun, babaannem ve dedem için her sene okutulan mevlitler olsun annem hiçbirini atlamazdı. Hepsini Adana'da yapar, tüm aileyi de bir araya toplardı. Bugün olduğu gibi.

İbriklerden su taşarcasına dolduğunda kaptı ikisini de yolumuza devam ettik. Birini almak istedim müsaade etmedi. ''Gerçi onlar göçünce de-'' dediğinde tamamlamasına izin vermeden ''Allah gecinden versin Ekrem abi.'' Dedim suratım düşerek. ''Deme öyle şeyler.''

Düşüncesi bile benim yüreğimi deşiyordu. Ekrem abi başını tamam dercesine salladı ama yine de duramadı. ''Gün gelecek burası iyice unutulacak. Ne Şafak beyimden hayır var ne Baran'dan.'' Dedi hiç inancı olmadığını belirtircesine başını iki yana sallayarak. ''İkisi de geçmişe, yaşanmışlıklara önem

vermez gibi duruyor. Bir senden umutluyum.'' Vasiyet eder gibi konuştu. ''Bu konağın kapılarını hiç kapatma. Çok yaşanmışlık var, çok.'' Mazi bir bir aklında canlanırken ''Arada da olsa uğra, buranın kapısı hep açık olsun. Git gide azaldı zaten.'' Gözleri dolmuş gibiydi. ''Ben çocuktum buraya geldiğimde. Kenan Beyim zamanı bahçede ses eksik olmazdı. Bütün gün evde bir koşuşturma, kalabalık cümbüş. Sonra büyüdük. Esma Hanımlar bir dönem İstanbul'a gitti, Kenan Beyim de göçüp gidince hem orayı hem burayı idare etmeye başladılar. Sesler eskisinden daha az oldu, koşuşturmalar bitti. Şimdi iyice koptu. Senede birkaç kez o her gün olan sesleri işitir olduk. Korkarım ki sonrasında iyice kapanacak kapılar.''

''Kapanmaz Ekrem abi, olur mu öyle şey?'' dedim sırtını sıvazlayarak. ''Söz ben kapatmam. Hem Şafak ve Baran'a da bakma sen. Genç onlar şimdi. En deli çağları. Onlar da kıymet verir elbet.''

Acaba nasıl devam edecekti sonrası? Hayal dünyam o kadar uçsuz bucaksızdı ki bir sürü şey beliriyordu aklımda. Miraç ve ben belki de devam ettirecektik buradaki düzeni. Ya da belki de Şafak seneler sonra toz tutmuş, kilit vurulmuş o kapıları aralayıp yeni bir devir başlatacaktı. Sonrası bilinmezlik doluydu ama şimdi Ekrem abi söyleyince benim de aklıma düşüvermişti.

Yol bitip mezarlıklara geldiğimizde Meliha babaannenin önündeki çiçekleri gördüm. Pınar ablanın yolladığı çiçeklerdi

bunlar. Ekrem abi babaannem ve dedemin mezarıyla ilgilenirken ben Meliha babaannenin mezarına karanfiller, menekşeler ektim sırasıyla. Bir güzel suladıktan sonra da ayaklanıp karşı tarafa geçmek için yol aldım. 6

Ekrem abi gideceğim yeri anlamış olacak ki ''Ah Gece ah!'' dedi başını iki yana sallayarak. ''Çakır Beyim duymasın bu yaptığını.'' 1

Omuz silkerek ilerledim. ''Merak etme haberi vardır da bilmezlikten geliyordur o.'' Dedim elimdeki çiçeklerle Bülent dedenin mezarının başına çökerek. 24

Seneler önce annemden Meliha babaanne ve Bülent dedenin hikayesini öğrenince yüreğime oturmuştu yarım kalan aşkları. Onların aşkı mahşere kalmıştı da benim içim hiç rahat etmemişti. Babamla konuşmuştum sonra. Zaten kimi kimsesi olmayan Bülent dedeyi Adana'ya getirtelim dedim. Kimsesizler mezarlığındaymış bir de mezarı. Babam başta hayır falan dese de ikna etmem çokta zor olmadı. Ona bunu borçlu olduğumuzu, sonuçta Kenan dede yüzünden buradan sürüldüğünü, memleketinden uzakta, kimsesizler mezarlığının ona hak olmadığına ikna ettim. Burada sürdürebilseydi hayatını konu komşu illa ki bir tanıdığı olurdu. Kimsesizler mezarlığına kalmazdı. Babamın vicdanına vicdanına oynayınca ikna etmiştim ve Bülent dedeyi Adana'ya aldırmıştık. 16

Bana kalsa ben aşıklar kavuşsun diye mezarını Meliha 13

babaannenin yanına koydururdum da babam o kadarına müsaade etmedi. Seyhanlı kabristanına yakın bir yerlere gömüldü. E bu kadarını başarmıştım ya o bile büyük bir şeydi. Çünkü ben bu kadarla bırakmadım. Buraya her geldiğimde aynı çiçekleri ektim ikisinin de mezarına. Aynı sıralarda, aynı çiçekleri...

Dışarıdan bakan biri bu iki mezarın birbirine eş gibi olduğunu anlardı. Anlasın diye çabaladım. Birine ne yaptıysam diğerine de onu yaptım. Onları bir çiftmiş gibi gösterecek ne varsa yaptım. Birinin mezar taşına gizliden M işledim diğerine B.

Şimdi Ekrem abi ondan laf söylüyordu bana. Sonuç olarak Meliha babaanne Kenan dedeyle evliydi ve böyle şeylerin ayıp olduğunu düşünüyorlardı. Ben düşünmüyordum. Bence babamda düşünmüyordu da işte açık açık olur diyemediğinden susmayı seçiyordu benim fikrimce. Çünkü babam çok sevmelerin adamıydı. Anlardı, bilirdi. Üstelik kendi dedesinin de ne kadar kötü biri olduğunu, babaannesine ettiği işkencelere şahitti. O yüzden çok sevmeleri bilen bir adam beni anlardı. Anladığından susardı.

Bir güzel Bülent dedenin mezarını da suladıktan sonra duamı ettim ve çıkışta beni bekleyen Ekrem abinin yanına gittim. ''Sen dön abi konağa.'' Dedim arabanın anahtarlarını uzatarak. ''Ben bir arkadaşlarıma uğrayacağım.''

Hiç reddetmedi. Hele arabanın anahtarlarını uzatmıştım ya sormadı bile. Çünkü sen git ben arabayla gidebilirim de diyebilirdim. O zaman da aklı hem bende kalırdı hem ne hesap vereceğini düşünürdü. Onun içi rahat, benim içim rahat ayrıldık mezarlıktan. O konağa döndü, ben hasretinden yanıp tutuştuğum adama koştum.

...

''Kadir abi.'' Dedim salona girer girmez.

Kadir abi salonun sahibiydi. Buraya çok gelen giden olmuyordu. Aslında oluyordu da Miraç'ın geldiği zamanlar genel olarak kapatıyordu Kadir abi. İstanbul'dan Adana'ya geldiği zamanlar çalışmak için burayı tercih ediyordu. Bir elinde telefon muhtemelen kızlarla yazışırken sesimle bölündü.

''Ooo Gece.'' Dedi olduğu yerde yükselerek. Yükseldi ama kalkmadı. Elindeki telefonu da hiç indirme gayretinde bulunmadı. Başıyla yukarısını işaret ederek ''Seninki yukarıda,'' Dedi.

Bu git demekti sanıyorum ki. Ben de hiç uzatmadan ''Görüşürüz abi.'' Diyerek merdivenlere yöneldim. Üçer beşer çıktığım o merdivenlerde kalbim ağzımda atıyordu sanki. Bir yanım delice koşmak görmek istiyordu, diğer yanım duraksamak istiyordu ama onu dinlemedim. Koşa koşa çıktım merdivenleri.

Aralık olan o kapıdan içeri girdiğimde çok büyük olmayan bir salon karşıladı beni. Salonun ortasında bir ring vardı. Ringin etrafı loş ışıklarla aydınlatılmış, duvarlarında boks ile alakalı irili ufaklı posterler, sporcuların görselleri yer alıyordu. Duvar diplerinde de izlemek isteyenler için banklar vardı. Birkaç saniye o kısımda duraksadım. Bankın birinde Miraç'ın gelişi güzel atılmış eşyaları duruyordu. Duvarlar kırmızı boyalıydı. Ringin hemen arkasında kapısı aralık uzun ince bir koridor vardı. Sanırım orası da soyunma odalarına gidiyordu. 3

Ringin ortasındaki kum torbasına tüm gücüyle vuran o adamı izledim ve dayanamayarak makinemi elime aldım. Birkaç adım yaklaştığımda o kadar dalgın duruyordu ki geldiğimi bile fark etmedi. Ta ki flaş yüzüne patlayana kadar. Bana dönmüş, kaşları çatık, şakaklarından bir damla ter süzülürken çıkmıştı fotoğrafta. Elimdeki küçük polaroid fotoğrafı sallarken gülümseyerek ona doğru ilerledim ve ne diyeceğimi bilemediğinden ''Çok iyi çıktın.'' Dedim. 8

Yine aynı suratsız ifadesiyle önüne dönerken vazgeçmedim. Babamın annemi çok sevdiği ve hiç vazgeçmediği gibi bir ilişkim olsun istemiştim. Belki de bu ilişkide çok seven, vazgeçemeyen taraf ben olacaktım. 19

Makinemi çıkardım onun eşyalarının yanına bıraktım ve ringe çıkarak tam karşısına geçtim. Gülümseyerek yüzüne bakarken o kum torbasını yumruklamakla meşguldü. ''Neden geldin?'' diye

sordum.

Miraç büyüdükçe çok güzel bir adam olmuştu. Gerçi bence o çocukken de çok güzeldi. Çocukken güzelken büyüyünce çok daha güzel olmuştu. Upuzun boyu vardı, spor mesleği olduğu için de çok geniş, kaslı bir vücuda sahipti. Bebeksi yüzü her an öpme isteği yaratıyordu. Simsiyah gözleri, saçları, şakağından akan o ter bile hem çok erkeksi geliyordu bana hem bebeksi yüzünden sebep çok çocuksu. Her an her şeye dönüşebilecek bir adamdı. Kavgalı olduğumuz zamanlar çekilmez bir hal alıp sanki iki yabancıymışız tavırlarına bürünse de iyi olduğumuz anlarda tadından yenmiyordu. Sohbeti, muhabbeti, eğlencesi... Miraç hem benim arkadaşımdı, hem sevgilim, hem sırdaşım. Beraber büyüdüğümüzden etrafımda gözlemlediğim ilişkilerden biraz daha farklıydık sanki. Onlar ayrılıklarını, kavgalarını büyük büyük yaşarken biz birbirimize döneceğimizin bilinciyle daha sakin kalıyorduk. Arkadaş, sevgili, sırdaş. Biri gitse biri kalırdı. O yüzden ben hiç Miraçsız düşünmedim kendimi. 25

Önce baktı, sonra tekrar önüne dönerken ''Senin için geldiğimi mi düşünüyorsun?'' diye sordu. 7

''Benim için geldin zaten.'' Dedim aksini kabul etmez bir tavırla omuz silkerek. Öyleydi çünkü. ''İstanbul'da maçın yok mu senin hafta sonu. İki gün var ve sen buradasın. Benim geleceğimi bildiğin için Adana'ya geldin. İnkâr etme boşuna Miraç.'' Etmedi ama kabul de etmedi. Sadece öyle boş boş baktı. Bir adım daha 141

atmak istedim. ''Vallahi Miraç vallahi.'' Dedim çocuksu bir kıkırtı ve sesle. ''Vallahi Gece için geldin.''

Yüzü gülecek gibi oldu. Hatta güldü bence. Gözlerinin içi gülmüştü ya saklamaya çalışmasının çokta bir önemi yoktu. Düz duran ifadesine aldırış etmedim ben onu güldü saydım. O kadar içi gidiyordu ki bana karşı, kendiyle verdiği savaşta bile yeniliyordu. Elindeki boks eldivenlerini çıkarıp yere atarak bana doğru geldi. Hemen dibimde durduğunda nefesim kesilecek sandım. Saçlarımı avucunun içine topladı ve ''Hala terliyorsun.'' Dedi bir bahaneymiş gibi. Bileğimde hep takılı olan ama pek takmadığım o tokayı bildiğinden aldı ve saçıma bağladı. ''Ama ısrarla bunu bağlamıyorsun.'' Dedi.

Saçımı topladı, Miraç benim saçımı topladı. Uzun zaman sonra bu kadar yakınlaşınca ne yapacağımı bilemedim. Sonra geri çekildiğinde ben bir adım atmak istedim ve ''Hadi beni de çalıştırsana.'' Dedim.

Anlamamış gibi durdu ve üzerimdeki tişörtü bir çırpıda çıkarıverdim. Zaten anlamamıştı bir de şimdi nutku tutulmuş gibi kaldı. Üzerimdeki sutyende kalan bakışlarına takılmamaya çalıştım. Annem tasarımcı olduğundan bütün kıyafetlerim ve iç çamaşırlarım bana özeldi. Sadece bende olan parçalardı. Şu an Miraç'ın gözünün kaldığı o parça da öyle. Göğsümü saran, bembeyaz tenimi siyah danteller süslüyordu. Ucuna doğru yoğunlaşan o dantel parçası kapatıyordu göğüs ucumu.

Yere doğru eğilip eldivenleri taktığım sırada ''hadi.'' Dedim ve dalgın bakışları anında bana döndü. Başta başını iki yana salladı kendine gelebilme niyetli. Sonra vücuduma bakmadan konuşmaya başladı. ''Seni eğlendirecek vaktim yok.'' 25

Kalbimin kırılma sesini duydum sanki. Kırıldı ve sinirle yükseldim. Ağlayacak gibi oldum ama ona belli etmedim. Elimdeki eldivenleri fırlatırken tişörtümü üstüme geçirdim ve arkamı dönüp ''Eskiden akıllıydın en azından Miraç.'' Dedim sinirle nefes nefese. ''Şimdi o akıldan zerre eser kalmamış.'' 14

Bence o da yaşadığı şokun üstüne ettiği cümlenin ne kadar kırıcı olduğunu fark edememişti. Çünkü az önce öyle konuşup şimdi arkamı dönüp giderken kolumdan tutup beni kendine çevirerek ''Ama sen hala çok güzelsin.'' Demesinin başka bir açıklamasını bulamıyordum. 2

''Beni böyle kırıp sonra güzel şeyler söylemezsin Miraç. Önce paramparça ettikten sonra söylediklerin bir anlam ifade etmiyor benim için.'' 17

Gitmemek için dirense de ayaklarım arkamı döndüğümde ''Tabii sen gitmelere alışıksın zaten.'' Dedi yine kırmaktan çekinmeden. ''Babasının şımarık prensesi Gece. Her zaman ilgiyi üstünde ister. Gelmediğim için kızgınsın değil mi? Babanın seni prenses gibi yaşatmasına rağmen ben sana öyle davranmadığım için.'' 83

''Kimseden ilgi beklemiyorum.'' Dedim omzumun üstünden ona doğru bakarak. Çenem titriyordu, ağlamamak için direniyordum. ''Prenses olmam için de bir erkekten gelen ilgiye ihtiyacım yok.''

Böyle net konuşmam, gözlerimin doluluğu onu da pişmanlığa sürüklemiş gibiydi. Kolumdan tuttu, beni kendine çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırarak arkamda bir noktaya baktı. Peşinden de bana döndü. ''Sen peşinden aylardır gelmediğim için, ben gittiğin için çok kızgınım sana.'' Dedi daha sakin bir sesle. ''Kalbini kırmak istemedim, özür dilerim. Evet senin için geldim buraya.'' Kırıldığımı hissedince itiraflarını bir bir sundu. ''Ama seni görünce daha çok kızdım. Çünkü görünce bir kez daha çok özlediğimi anladım. Ben seni özlüyorum Gece. Zaten senelerce birbirimize kavuşmamız kolay olmadığından ayları saydık, sen buraya gel, ben oraya geleyim diye. Sonra okullarımız başladı ve yine kavuşamadık. Tam büyüdük artık tamam dediğim noktada ülkeyi terk ettin. Gece ben sana bir türlü kavuşamamaktan çok sıkıldım.''

Özlemden deliye dönen gözleri alev alevdi, peşine gelen öpücüğü de öyle. Bir ringin ortasında, aylardır birbirimizle konuşmamışken, öpüşmeye başladık. Ellerimi omuzlarına koydum ve ona karşılık verdim.

''Miraç.'' Dedim uzun bir öpüşmenin sonunda geri çekilerek.

''Küçükken babam ve annemin aşkı gibi bir aşk diliyordum kendime. Babam gibi bir adam.'' Geniş kollarına dokundum. Küçükken babamdan başka kimsenin böyle büyük olabileceğini düşünemezken nasıl dilediysem artık beni sıkıca saracak ve sardığında kimsenin göremeyeceği bir adama denk düşmüştü ömrüm. ''Sen o adamsın benim için. Nasıl ki senin sevdiğin bir mesleğin var, hayallerin var, benim de var. Ne kadar uzak olduğumun bir önemi yok ki. Ben sonunda sana döneceğimi biliyorum. Aramıza giren bu ayrılıkların bugün olduğu gibi yarın da bizi böyle büyük bir hasretle birbirimize savuracağını biliyorum. Bu zamanı birbirimize işkenceye çevirmekte kolaylaştırmakta bizim elimizde. Tabi sen vazgeçmek istersen, ben böyle yapamam dersen-''

5

Tam o noktada tekrar beni öptü ve kollarımdan tutarken ''Senden asla vazgeçmem Gece.'' Diye tekrarladı. ''Sen ne dersen, ne istersen... Yeter ki sen... Yeter ki sen benden vazgeçme.''

44

O da korkuyordu. Araya giren mesafelerin beni ondan koparmasından, aklıma başkasının düşmesinden. Zaman zaman benim de aklıma geliyordu. Ya sıkılırsa, ya başkasıyla nasıl olur diye düşünürse diye. Muhtemelen aynı kaygıları yaşıyorduk. Yaşadığımız bu kaygılarda birbirimizi kırmamıza sebep oluyordu. Barışmamızın, beni hala sevmesinin, özlemini iliklerime kadar hissetmenin etkisiyle geri çekildim ve çocuksu bir tavırla ''Düşüneceğim bunu.'' Dedim.

Şaka yaptığımı bildiğinden rahattı ve gülümseyebiliyordu. Eskisi gibi olmamızın getirdiği şu huzur çok güzeldi. ''Şimdi gitmem gerek ama.'' Dedim uzaklaşırken bir anda ona doğru gidip parmak uçlarımda yükselerek. Dudaklarına bir öpücük bıraktım ve geri çekildim. ''Herkes benim için geliyor bugün.'' Geri çekildim, tekrar ona gittim, öptüm ve bir daha geri çekildim. ''Seni de davet ederdim ama babamın pek hoş karşılayacağını sanmıyorum.'' Ben ringin içinde yürüyordum, o beni izliyordu. ''Ailecek bir arada olacağız.'' 2

Tam çıkacaktım ki ''Beni de ailenin içine al o zaman.'' Dedi bir anda ve ben eğildiğim yerde kaldım, doğruldum ve kaşlarımı çatarak doğru mu anladım diye sorguladım. ''Nişanlan benimle Gece.'' Dedi bir anda. ''Ailen olayım bende.'' 64

Aniden duyduğum bu cümleleri hiç beklemiyordum. ''Bu...'' dedim tereddütle. ''Bu bir evlenme teklifi mi yani?'' 5

Etrafına baktı, üstüne başına. Ellerini iki yana açtı. ''Yani çok hazırlıklı değildim ama kabul edersen.'' 1

Daha cümlesini tamamlamadan ona doğru koştum ve kucağına atladım. Geri doğru adımladı ama düşmedik. ''Evet evet evet.'' Dedim heyecanla. ''Evet ederim evet.'' 5

Gülümseme seslerimiz doldurdu salonu.

''Baban bunu pek hoş karşılamayacak.'' Dedi beni kucağında tutup onun boyundan bile daha yükseğe yükseltirken.

Dirseklerim omuzlarında, parmaklarım yüzündeydi. ''Sen onu da halledersin akıllı Miraç.''' Dedim yüzünü severek. ''Güzel Miraç.''

Ben de hallederdim ama onun halletmesi tercihimdi. ''Yani.'' Dedi ona verdiğim gaza rağmen ikilimde kalarak. ''Öldürmezse... Ederiz herhalde bir şekilde.''

...

Eve geldiğimde hava kararmıştı. Güya hemen dönecektim ya Miraç'ı görünce bir de evlilik teklifi alınca hiç öyle gitmemişti işler. Annemler elli kere aramış, Ay şu arkadaşımı da gördüm onunla da görüşeceğim diye diye erteleyip durmuştum. Çok fazla gelmediğimden bir şey de diyememişlerdi.

Konağın kapısından girdiğim andan itibaren kalabalık sesler karşıladı beni, gülmeler, koşuşturmalar... Bahçeye kurulmuş kocaman masada herkes gelmiş, yemeğe oturmuşlardı bile. Beni görünce hep bir ağızdan ''ooo..'' sesleri yükseldi ardından herkesle tek tek sarıldım.

Bana ayrılmış sandalyeye oturduğumda annem ve babam başköşedeydi. Annem babamın rakısını dolduruyor, babam

onu hayranlıkla izliyordu. Damla ve Baran klasik abi kardeş kavgalarını ediyor, Şafak Gülşah'a hararetle bir şey anlatıyordu. Gülşah onu dikkatle dinliyor ve hevesle cevap veriyordu. 6

Bir köşede Şura teyzem Esat amcama çektiği fotoğrafları gösteriyordu. Anneme güya ortak olacak Şura teyzem daha olayın başında kaçıvermişti. Sıkıcı bulmuş, farklı alanlara atmıştı kendini. Kendisi gittiği yerlerden sürüsüyle fotoğraflar paylaşan, sosyetenin bilinen isimlerinden oluvermişti. Esat amcamda sanırım gerçekten çok seviyordu ki Şura teyzemi kaprislerine sesini bile çıkartmıyor, çok güzel idare ediyordu. 43

Hemen yanında da Mihriban teyze vardı. Onu da ara ara darlayıp, hangisini paylaşayım diyordu ama çoğunlukla Esat amcamdaydı ilgisi. Mihriban teyze ve Ferdi enişte en sevdiğim çiftlerdendi. Çok naif, birbirlerine çok anlayışlıydı ikisi de. Başını Ferdi eništenin göğsüne yaslamış tebessümle, sakince bir şey konuşurlarken onları izlemekte ayrı bir keyifti. Mihriban teyze annemle çalışıyordu. Eli koluydu Mihriban teyze annemin. Aldığı maaşta aslında emeğiyle orantılı olarak fazlaydı ama Mihriban teyze hiç değişmedi. Ne oturduğu evi değiştirdi ne Ferdi eništenin üzerine çıktı. Bildiğimiz Mihriban teyze olarak kaldı. Gerektiği yerde gerektiği kadar, dara düşmeyecek ama kendilerini de unutmayacak kadar harcadılar. Kazandıklarını hep Gülşah için birikim yaptı Mihriban teyze. 50

''Gececiğim.'' Dedi Şura teyze koca bir kutuyu bana doğru 1

uzatarak. Pasta gelmeden hediyeler tek tek verilmeye başlayınca ben de onları incelemeyi bırakmıştım. Şura teyze tarafından pahalı bir ayakkabı, Mihriban teyze tarafından şık bir kolye almıştım. Hiçbirine ihtiyacım yoktu. Zira şu sofrada Kanca abi, Pınar ablalar hatta Ekrem abinin olması bile en büyük hediyeydi benim için. Bir aradaydık ve mutluyduk.

Tüm hediyeleri kabul edip teşekkür ettikten sonra ihtiyacım olduğundan değil de nazdan niyazdan ''E siz?'' dedim anne ve babama dönerek. ''Bana hediye almadınız mı yani?''

Babam anneme baktıktan sonra cebinden çıkardığı anahtarı bana teslim ederken gözlerim yerinden çıkacak gibi oldu. ''Ba-bana? Benim?'' diye sordum anahtara bakarken kekeleyerek.

''Benimkilere göz dikmezsin diye düşünüyorum artık.''

Yerimden fırlayıp babama bir sarılışım var ki arada saniyeler uçtu. Anneme baktığımda bildiğini, bildiğini ve bir şey demediğini görünce daha da sevindim.

''Eee annesi?'' dedim babamdan ayrılmadan hemen önce. ''Çakır Seyhanlı'yı gölgede bırakacak bir hediyen vardır diye düşünüyorum.''

Dudak büktü ama kendinden emin ifadesini de korudu. Masada

sabah gördüğü o dosyayı bana uzatırken açtım ve içindeki tasarımlara baktım. ''Sabah imzadan bahsediyordun. Senin seçtiğin tasarımlardan oluşan bir koleksiyon, senin isminle... Tüm kazancı da senin.''

''Sen... Sen...'' dedim nutkum tutulmuş gibi. ''Dünyanın en güzel, en şahane annesisin.''

O kadar sıkı sardım ki severken öldürecek gibiydim.

Hangi birine şaşıracağımı bilmiyordum ama ''ooo...'' dedi Şafak yalandan bir kıskançlıkla. ''Hep Gece'ye hep Gece'ye. Dünyaya kız olarak doğmak varmış.''

Sofrayı kahkahalar doldururken Pınar ablanın her sene kendi elleriyle yaptığı o pasta da sofrada yerini aldı. Mumları yakılmış pastanın bir tarafında ben diğer tarafında Şura teyze vardı. Videomu çekmek için. ''Dilek dile.'' Diye kurduğu baskılar sonucu ne dileyeceğimi düşündüm ama pek bir şey bulamadım.

Mutlu bir ailem vardı, sağlıklıydım, sevdiğim adamla birlikteydim, en iyi okullarda okuyordum. Dilek dileyecek tarafta değil de şükredecek taraftaydım bence. O yüzden bunların bozulmamasını dileyerek mumları üfledim. Alkışlar koptu ve ben bir yaş daha büyüdüm. Büyürken de bizimle birlikte yaş alan babam için anneme bir mum uzattım. Bugün sadece benim doğum günüm değildi. Babam, Şafak ve benim doğum gününü

kendi doğduğu gün saymış, başka bir günü kutlamamış, kutlamamıza da müsaade etmemişti. Kimliğinde yazan o tarihte içine kapanık olurdu. Hatta çoğu zaman annemle uzaklaşırlardı evden ve biz onları hiç rahatsız etmezdik. 79

... 1

Şafak'ın 1. Yaş gününde yine herkesi toplamıştı Mahru. Hazırlanmak için odaya çıktığında Şura'da peşinden gitmişti. Doğum zamanı Selma olayından sonra çok çektirmişti Esat'a ama onu bırakmamıştı da. Şimdi sosyal medyalarını, mesajlarını sıklıkla kontrol ederken ''Bir şey yok.'' Dedi telefonu bırakarak. 6

Yatağın üzerine oturmuş son kontrollerini yapmış ve telefonu kapattıktan sonra Mahru'ya doğru bakmıştı. Sonra da aniden yerinden fırlayıp ''Ay beyazların çıkmış.'' Demişti dünyanın en korkunç şeyinden bahseder gibi. ''Yarın hemen kuaföre gidiyoruz.'' 11

O söyleyene kadar Mahru beyazlarının çıktığının farkında bile değildi. Aynaya doğru yaklaştı ve beyazlamış birkaç tutama bakarken gülümsedi. ''Hayır hayır.'' Dedi heyecanla. Bunları görmek onu korkutmamış aksine mutlu etmişti. ''Böyle kalacak.'' 1

''Yaşlandığını gösteriyor farkında mısın?'' diye sordu Şura inanamıyor gibi. ''Böyle mi duracaksın?'' 6

''Evet.'' Diye karşılık verdi Mahru hiç düşünmeden. ''Yaşlanıyorum Şura ve bu ailemleyken oluyor. Yaşlanıyorum ve kurduğum, hayal ettiğim o hayatı yaşıyorum. Onlarlayken yaşlanıyorum. Bu korkulacak, saklanılacak bir şey değil ki. Bana geçen zamanımı, geçen zaman içinde hayallerimi yaşadığımı hatırlatıyor. Tek başıma, sevgisiz bir ailenin içinde değilim.'' 8

Doğup büyüdüğümüz ailemiz ilk ailemiz, seçtiğimiz arkadaşlarımız, eşimiz ise ikinci ailemizi oluşturuyordu. Mahru'nun ilk ailesinden yana yüzü gülmese de seçtiği ikinci ailesi onun her şeyi oluvermişti.

Şura pek anlam verememiş dudak bükmüştü ama Mahru hiç rahatsız olmamıştı bu durumdan. Aşağıdan gelen seslerle ''Mihribanlar geldi herhalde.'' Dedi Mahru ve Şura'yı da alarak aşağıya indi. 1

Herkes aşağıdaydı. Gece hariç. Şafak paytak paytak adımlarla ortalıkta dolaşırken Mahru gelenlerle selamlaştı, muhabbet etti. Evde bir cümbüş hakimdi. Yemekler sofraya taşınıyor, masalar kuruluyor, herkes birbirine neler yaptığını soruyordu. Aylar sonra hep birlikte bir araya gelince kim kiminle görüşmediyse onunla görüşüyordu. Mahru Çakır'ın Esat ile iş konuştuğunun bilincinde olmasına rağmen onu çekişini de es geçemedi. Çakır onu oturduğu koltuğa doğru çekti ve Mahru elini koyduğu o kısma oturup adamın ona sarılmasına izin verdi. Şafak oradan 25

oraya koştururken Pınar peşindeydi ama sonra bir anda durdu Şafak. Boş bir duvarın oraya baktı, sonra başını vitrine çevirdi. Geçmişten kalan Çakır, Esat, Turan, Tilki, Kanca, Semih, Ümran, Mahru, Mihriban, Şura hepsinin bir arada olduğu fotoğrafa doğru baktı. Baktıktan sonra da o duvarın oraya gitti. Bakışları önce yukarı kaydı, sonra aşağıya düştü. Sanki biri varmış gibi. 25

Anında hareketlenen çocuğun bir anda durulması dikkat çekince ''annecim.'' Diye seslendi Mahru. ''Bir şey mi oldu?'' 2

Şafak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hızlı hızlı Mihriban'a doğru koştu ve küçük elini koltuğa dayayarak çıkmaya çalıştı. Mihriban ona yardımcı olup yanına çektiğinde Şafak Mihriban'ı kocaman öptü ve ''Mihriban mutlu?'' Diye sordu. 82

Mihriban sorgusunu anlamasa da ona böyle yakınlıkla gelen çocuğu sarıp sarmaladı, öptü ve kısa, terli saçlarıyla oynarken ''Çok mutlu.'' Diyerek karşılık verdi. 2

Mihriban Şafak'ın 1. Yaşında hamile olduğundan ''Cinsiyetini öğrendiniz mi?'' diye sordu Mahru. Bir eli karnında, bir eli Ferdi'nin elinde ''Kız.'' Diye karşılık verdi. ''Kızımız olacakmış, hastaneden geliyoruz şimdi.'' 9

Yüzü öyle güzel gülüyordu ki Ferdi'ye bakınca insanın içi aydınlanıyordu. Ehline denk gelmeyen ziyan olurdu. Can da, inci de, mercan da. Turan'da ziyan olan Ferdi'de can olmuştu, inci 17

olmuştu, mercan olmuştu.

Onlar rutin hastane kontrollerinden hamileliklerden konuşurlarken en çok aklı veren Şura'ydı tabii. Sonra bir ses duyuldu ve tüm uğultular kesildi.

''Gece'nin pastası geldi mi acabası?'' diye sordu Gece merdivenlerin diğer ucundan. ''Gece gelecekte, çok sıkılmış.''

Herkes ayaklanmış, sofrada yerini alırken Mahru ve Çakır kapı girişinde onu beklemişti. Çakır'ın kucağında Şafak vardı ve Pınar'ın odaya pastayı getirmesiyle Gece merdivenlerden peri kostümüyle inmeye başladı. Bir elinde değneği, eteğinin birini tutmuş inerken alkış bekler gibi bakınca herkes alkışlamaya başladı. Aslında Şafak'ın doğum günüydü ama Gece asla kabul etmemişti. Onun iki doğum günü olabilirdi. Hatta üç ve dört... Şafak kutlarken Gece'ye yazık günah olurdu yoksa. Bu yüzden iki pasta yaptırılmış ve ikisi aynı anda üfleyivermişlerdi.

Alkışlar susup tüm ilgi çocuklara yönelince Mahru mumlardan birini aldı. ''Biz asıl şimdi büyüyormuşuz.'' Dedi buruk bir tebessümle. ''Şimdi yaşadığımı hissediyorum. Onların aldığı her bir yaş bizi de büyütüyormuş.'' Çakmakla mumu yakıp ''Hadi.'' Dedi hemen peşine. ''Biz de üfleyelim.''

Çakır önceliği Mahru'ya verdiğinde dileklerini de önce Mahru diledi. ''Hiç eskimeden, hiç eksilmeden.''

Oldukça anlamlı olan bu sözleri Çakır'da bir dua niteliğinde tekrar ettiğinde aynı mumu karışan nefesleriyle söndürdüler. Hiç eskimeseler de zaman içinde eksilerek büyüdüler... 10

...

Çenemi avuç içime yerleştirdim ve karşımdaki manzaranın güzelliğini seyrettim. Annem aralarındaki mumu yaktı ve bu sene dilek sırası babamdaydı. 1

Seneler sonra bile hala aynı aşkla baktığı o kadına sanırım yaşlarının getirisiyle farklı bir dilekte bulundu. ''Ömrüm...'' dedi içi gide gide. ''Ömrün kadar olsun.'' 102

Annemle birlikte benim de gözlerim doldu. Eksilmekten korkan annem her şeyi yaşamış olmanın getirisiyle sanırım bu sefer korkmadan kabullendi. ''Ömrüm.'' Dedi, sensin der gibi. ''Ömrün kadar olsun.'' 18

İzafi bir kavramsa zaman bir *lahzadan* ibaretti. *Mah ve Şer* kavuştu, *Gece* bitti, *Şafak* söktü, hikâye sonlandı. 728

-Son- 83

1.5 sene süren bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Hepimiz insanız yanlışlarımız, kusurlarımız, hatalarımız elbet olur. Geçirdiğimiz süre içinde kalbini kırdığım biri varsa 70

kusuruma bakmasın lütfen. Her bölüm bana eşlik etmeniz, oylamanız, yorumlamanız, başkalarına önermeniz, bölümler hakkında konuşmanız, editler, videolar hazırlamanız benim için çok kıymetliydi. Sağ olun, var olun.

70

Birkaç senedir aralıksız yazdığım şu platformda fazlasıyla yorulduğumu hissediyorum. Ama size ve sizinle olmaya o kadar alışmışım ki bir türlü tamamen kopamıyorum. O yüzden yaz sonunda dönene kadar buraları size emanet ediyorum. Sonra yeni hikayelerde tekrar kavuşur, düşe kalka birlikte başka dünyalarda buluşur, onların da dertlerini dert eder, mutluluklarını birlikte hisseder ve sonunu da birlikte yazarız elbet.

18

Lahza'nın kitaplaşması için yayıneviyle yeni dönem diye konuştuk. O zamana kadar da buradan kaldırmayı düşünmüyorum. Kaldırmadan hemen önce kaldıracağım tarihi başlığın yanına eklerim. Okumak isteyenler o zamana kadar buradan okuyabilirler.

29

Umarım içinize sinen bir final olmuştur. Ben dönünceye kadar kendinize iyi bakın, hoşça kalın.

107

Yeni bir hikaye paylaştığımda bildirim gelmesi için wattpad ve instagram hesaplarımı takip edebilirsiniz.

26

wattpad: humeyraao

Birkaç senedir aralıksız yazdığım şu platformda fazlasıyla yorulduğumu hissediyorum. Ama size ve sizinle olmaya o kadar alışmışım ki bir türlü tamamen kopamıyorum. O yüzden yaz sonunda dönene kadar buraları size emanet ediyorum. Sonra yeni hikayelerde tekrar kavuşur, düşe kalka birlikte başka dünyalarda buluşur, onların da dertlerini dert eder, mutluluklarını birlikte hisseder ve sonunu da birlikte yazarız elbet.

18

Lahza'nın kitaplaşması için yayıneviyle yeni dönem diye konuştuk. O zamana kadar da buradan kaldırmayı düşünmüyorum. Kaldırmadan hemen önce kaldıracağım tarihi başlığın yanına eklerim. Okumak isteyenler o zamana kadar buradan okuyabilirler.

29

Umarım içinize sinen bir final olmuştur. Ben dönünceye kadar kendinize iyi bakın, hoşça kalın.

107

Yeni bir hikaye paylaştığımda bildirim gelmesi için wattpad ve instagram hesaplarımı takip edebilirsiniz.

26

wattpad: humeyraao

İnstagram: humeyraao

☆ 7,08 Bin

8,2 Bin

Paylaş